MILA 2.0

DEBRA DRIZA

DEBRA DRIZA este membru al grupului de bloggeri Bookanistas, dedicat literaturii pentru adolescenţi. În vreme ce lucra ca terapeut, a descoperit că e mult mai plăcut să-şi tortureze personajele. În prezent locuieşte în California împreună cu soţul, cei doi copii şi un câine din rasa rhodesian ridgeback. *Mila 2.0* este primul ei roman. O

puteţi vizita Online la www.debradriza.com.

DEBRA DRIZA

MILA 2.0

Original: *Mila 2.0* (2013)

Traducere din limba engleză:
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2016

Pentru mama, tata şi Scott, care au crezut chiar
şi atunci când eu nu am crezut

PRIMA PARTE

CAPITOLUL 1

Dincolo de hotarul de răsărit al Greenwood Ranch, o lumină portocalie străbătea cerul şi făcea ca norii să pară mărginiţi de flăcări.

Flăcări.

Am prins în pumni coama deasă a lui Bliss şi am închis ochii strâns, căutând în spatele pleoapelor negura de fum, mirosul de lemn şi de plastic ars, de la bluzele şi de la pozele cu echipa de baseball, care ardeau mocnit, sirenele şi ţipetele. Orice mi-ar fi amintit de incendiu.

Şi de tata.

Sub mine, calul a fornăit. Am oftat, am slăbit strânsoarea şi i-am netezit coama. Nimic. Şi atunci, tot ce am reuşit să-mi amintesc a fost un mare nimic. Trecuseră mai bine de patru săptămâni de la accidentul care a adus sfârşitul tatălui meu, iar amintirile mele se opuneau oricărei încercări de a le descătuşa.

Am deschis ochii, în clipa în care ceva a licărit în spatele pleoapelor.

Pereţi albi, lumini albe. Un halat alb de laborator. Miros înţepător de dezinfectant.

Am simţit furnicături pe sub piele. Imagini din spitalul unde fusesem dusă, poate? După incendiu? Era amintirea cea mai apropiată de acel moment.

M-am agăţat de imaginile acelea, am încercat să le fac mai clare, dar au dispărut la fel de repede cum au apărut.

Acum, că aveam ochii deschişi, ceea ce nu voia să dispară era gardul care ne bloca drumul, cu stâlpii lui albi, care se înălţau şi secţionau o nesfârşită întindere verde, verde, verde.

Şi încă ceva ce nu voia să dispară, indiferent cât mi-aş fi dorit asta: atrăgătorul şi vechiul Clearwater, Minnesota – noua mea casă, de vreo lună. Un ţinut cu iarbă, copaci, sol afânat, case în vechiul stil *ranch,* risipite printre pământurile fermelor. Leagănul camionetelor şi al îngrăşământului puturos. Un oraş atât de micuţ, că nici

măcar nu avea cinematograf. Sau McDonald's. Un loc unde, potrivit lui Kaylee, singura chestie care apărea la secţiunea Arte şi Divertisment, din Yelp, era Mount'em Taxidermy.

Nimic nu sună mai bine ca un mamifer împăiat.

Bliss a fornăit din nou şi şi-a smuls capul într-o parte, spre grajduri. Nu puteam s-o învinovăţesc. Câmpurile şi lacurile şi liniştea pe care mama le acceptase atât de uşor nu însemnau nimic nici pentru mine. Nu aveau cum. Nu când toate amintirile bune rămăseseră în Philly.

Măcar pe unele mi le aminteam.

Mi-am frecat obrazul de flanela verde-kaki – gulerul cămăşii tatălui meu –, încercând să-mi găsesc liniştea în ţesătura moale. Tata purtase cămaşa aceea când mă condusese prin mulţimea de fani din Citizens Park, ţinându-mă blând de cot, în timp ce ne înconjurau mirosurile de popcorn, de hot-dog şi de trupuri încinse.

Golul din piept mi s-a făcut şi mai mare. Cum de unele amintiri se derulau atât de vii în spatele ochilor, ca un DVD, cu tot cu sunet şi mirosuri, iar altele deloc?

Mama spunea că anxietatea care urmează unei traume e perfect normală, că are efecte ciudate asupra creierului. Un mod binevoitor de a spune că nu eram nebună, doar pentru că eram în stare să-mi amintesc exact planul vechii noastre case şi felul în care tata ridica un pumn în aer atunci când îşi încuraja echipa favorită, dar nu reuşeam să-mi amintesc ceva simplu, cum ar fi marca mea preferată de blugi. Sau dacă îmi plăcea să merg cu bicicleta. Sau dacă fusesem vreodată îndrăgostită.

Mama m-a asigurat că o să-mi revină toate amintirile. La un moment dat.

Dar tata nu va reveni. Niciodată.

Mi-am înfipt unghiile în frâul din piele şi am tras aer în piept. Totul se transformase în scrum odată cu vechea noastră casă.

Totul, cu excepţia unei cămăşi amărâte.

Bliss a lovit cu copitele pământul, scoţând o bucată de iarbă. Era nerăbdătoare să evadeze.

Ştiam exact cum se simţea.

Am împins-o de lângă gard şi am înghiontit-o să meargă la trap. Corpul ei se mişca ritmic sub mine. O adiere răcoroasă mi-a mângâiat faţa. Mi-am lăsat capul pe spate, iar vântul dulce-ierbos mi-a fluturat părul, cămaşa, durerea care se cuibărise acolo unde trebuia să-mi fie inima. Dacă briza ar fi putut să mă ia şi să mă ducă înapoi în timp!

Durerea din spatele plămânilor mei s-a făcut mai mare, de parcă ar fi încercat să se răspândească prin restul corpului.

— Să mergem!

Mi-am înfipt călcâiele în coastele lui Bliss.

N-a trebuit să-i spun de două ori. Cele o mie cinci sute de livre de cal au luat-o la goană. Toată forţa aceea a urcat din picioarele ei şi a pătruns în mine, m-am aplecat mai mult, mi-am apăsat trupul cât mai aproape de al ei şi m-am desfătat simţindu-i coama pe faţă.

Cu cât mergeam mai repede, cu atât durerea din pieptul meu părea să scadă, de parcă bătăile inimii mele şi fiecare copită a lui Bliss loveau durerea şi o transformau într-o minge din ce în ce mai mică.

Am îndemnat-o să alerge şi mai repede.

Gonind spre grajduri, în faţa noastră, au apărut nişte bolovani care făceau parte din zidul decorativ ce înconjura o mică porţiune din proprietatea de douăzeci şi cinci de acri. Deja o sfidam pe mama, aventurându-mă să gonesc cu o viteză mult peste cea plictisitoare pe care ea mi-o permitea. Să sar peste pietroaie nici nu se punea problema. Mai ales că nu o mai făcusem niciodată.

Sau o făcusem?

Bolovanii se apropiau tot mai mult. Fie viram brusc, fie săream într-o clipită, într-o încercare stupidă de a-mi recupera memoria.

Am lăsat frâiele să-mi alunece printre degete. O prostie.

Muşchii puternici ai iepei s-au adunat sub picioarele mele, iar saltul nostru prin aer a fost uimitor, de parcă aş fi fost una cu Bliss şi amândouă zburam.

Până când scara mi-a fugit de sub piciorul drept. Până când şaua a alunecat.

Mi-am pierdut echilibrul, am alunecat într-o parte, cu şaua desfăcută, şi am văzut cum pietroaiele se apropie de mine. Mi-am imaginat cum capul mi se împrăştie ca un ou spart, în timp ce în urechi îmi auzeam pulsul asurzitor.

Eşti moartă, mi-a trecut prin minte.

Apoi, mâinile mele s-au ridicat mai repede decât aş fi crezut că pot. M-am apucat strâns de coama lui Bliss, m-am tras în sus incredibil de uşor – exact când copitele ei din faţă au atins pământul.

— Da!

Am izbucnit într-un râs revigorant. Aşadar, nu reuşisem să-mi reamintesc trecutul, dar mă simţeam mai vie ca oricând în ultimele câteva săptămâni. Parcă întreaga lume îmi apărea, deodată, mai clară.

În plus, aveam reflexe bune. Poate că într-o zi mama avea să-mi spună dacă sportul ocupase un loc important în acele bucăţi care lipseau din viaţa mea.

— Mila!

Apropo de mama…

Prinsă.

Am luat-o pe Bliss la trap. Stomacul mi s-a strâns, în timp ce m-am apropiat de silueta zveltă care stătea lângă aleea cu pietriş.

Desigur, expresia de pe faţa în formă de inimă a mamei era la fel de calmă ca întotdeauna; nici măcar un fir din părul ei blond nu ieşea din obişnuita coadă de cal. Braţele slabe încrucişate pe piept erau semn că se enervase, dar asta a fost singura reacţie pe care am obţinut-o de la ea. Dezamăgitor, dar deloc surprinzător.

Nimic nu o clintea pe Nicole Daily, nici măcar unul dintre caii serios răniţi pe care îi îngrijea, sau o mutare neaşteptată într-un alt stat, nici, cu siguranţă, o fiică uşor rebelă, cu inima frântă.

Când am oprit calul, ochii albastru-închis ai mamei au rămas indiferenţi în spatele ochelarilor pătraţi.

— Sunt sigură că ţi-am spus să nu călăreşti decât la pas. A avut vreun rost?

Am descălecat şi l-am bătut pe gât pe frumosul cal. Mi-

am tras umerii în spate.

— Niciunul.

Sprâncenele ei s-au arcuit deasupra lentilelor, accentuând surprinderea. Apoi, buzele nedate cu balsam au devenit o linie subţire.

Senzaţia de satisfacţie pe care am simţit-o n-a fost o mândrie.

— Înţeleg.

A scuturat brusc din cap, apoi degetele ei subţiri au frecat punctul dintre sprâncene. Cu o tresărire, am observat că mâna îi tremura, când a întins-o spre mine, cu palma în sus. Un gest de implorare care nu o caracteriza.

— Nu, nu înţelegi. Mila, te rog, nu poţi face aşa ceva! Dacă ai fi avut un accident şi…

S-a oprit, dar nu conta. Cămaşa din flanelă pe care o purtam a devenit mai grea, încărcată de greutatea cuvintelor nespuse.

…şi poate că te-aş fi pierdut şi pe tine.

Pentru prima dată de când ne mutasem, mi-am aruncat braţele în jurul mamei şi mi-am îngropat faţa în gâtul ei.

— Îmi pare rău, am zis, iar cuvintele mi s-au auzit înăbuşit în pielea ei, care mirosea a rozmarin şi a unguent pentru cai.

— De acum o să merg încet. Promit.

Când mama s-a crispat, am strâns-o şi mai tare. Nu aveam de gând s-o las să se tragă. Nu de data asta. Şi-a pus mâna pe umărul meu stâng, atât de moale, atât de ezitant, încât am crezut că mi s-a părut. De parcă în ultima lună uitase cum să o facă. Şi poate că doar mi-am închipuit, pentru că s-a desprins din îmbrăţişarea mea, o clipă mai târziu, şi s-a dat înapoi. Am încercat să nu las durerea să mi se vadă pe chip, în timp ce ea îşi aranja ochelarii, care nu făceau decât să-i intensifice privirea inteligentă. Oamenii spuneau că mama nu arăta ca un veterinar tipic, chiar deloc, nu cu claia aceea blondă, cu silueta zveltă şi cu trăsăturile acelea delicate. Considera machiajul o pierdere de vreme, iar faţa nemachiată nu făcea decât să-i accentueze frumuseţea naturală.

Noi două arătam complet diferit. Eu eram mai scundă, mai robustă, la fel ca tata, de la care moştenisem şi părul şaten, şi ochii căprui. Dar îmi plăcea să-mi spun că aveam faţa ei în formă de inimă. Şi încăpăţânarea ei.

— Trebuie să respecţi regulile, Mila. Să ai grijă de tine.

A ezitat, înainte să-mi aranjeze după urechi părul ciufulit. Când degetele ei mi-au atins tâmplele, a închis ochii. Un oftat scurt i-a scăpat printre buze.

Am rămas pe loc, surprinsă de blândeţea neaşteptată a gestului, de teama că orice mişcare bruscă ar fi putut s-o readucă în prezent. Îmi doream atât de mult ca acea versiune a mamei să se întoarcă, cea care împărţea îmbrăţişări şi săruturi. Până în clipa aceea, fusesem convinsă că acea versiune a ei nu venise în Clearwater. Crezusem că rămăsese undeva în Philly – împreună cu bucăţile lipsă din memoria mea.

Mama s-a tras mult prea repede, iar mâna dreaptă i-a fugit spre pandantivul din smarald care îi atârna la gât. Piatra mea norocoasă. Un lănţişor pe care tata i-l făcuse cadou pe vremea când eu eram doar un bebeluş.

După moartea lui, mama şi-a îndreptat afecţiunea mai mult spre versiunea simbolică a fiicei ei decât spre frica reală.

S-a răsucit brusc, iar praful s-a ridicat în aer. Am privit cum norul de praf se înălţa, ca o mică şi intangibilă amintire a respingerii ei, un nor care s-a subţiat şi s-a subţiat, până când, în cele din urmă, s-a risipit în albastrul cerului. Cum ar fi să dispari atât de uşor?

— Du-o pe Bliss la ţesălat. Mă duc să văd ce face Maisey, mi-a strigat peste umăr.

Mersul ei grăbit o făcuse să ajungă deja la jumătatea drumului spre şopron. Dacă aş fi fost şi eu măcar pe jumătate la fel de bună la lăsat lucrurile în urmă pe cât era ea!

— Oh, a sunat Kaylee. Vrea să treacă să te ia la Dairy Queen peste o jumătate de oră. Poţi să mergi acolo, nu şi în altă parte, ai înţeles?

— Da, am zis şi abia m-am abţinut să nu-mi dau ochii

peste cap.

Vino direct acasă de la şcoală. Nu merge nicăieri fără să ceri voie. Nu lăsa pe nimeni, în afară de Kaylee – care trecuse printr-o riguroasă evaluare –, să te aducă cu maşina. Ai fi zis că locuiam în mahalalele din New York sau aşa ceva. Nu că ar fi contat. Nu aveam cu cine altcineva să ies – sau unde să merg în altă parte –, oricum.

Mi-am lăsat capul pe Bliss şi m-am bucurat de căldura trupului ei, de mirosul ei de cal, înainte să mă îndrept.

— Haide, Bliss, să mergem de aici.

A fornăit, de parcă m-ar fi aprobat.

Am pornit la pas pe urmele mamei şi mi-am lăsat ochii să rătăcească peste pământurile care, practic, strigau rural. Totul acolo striga rural.

La fel ca aleea din pietriş din dreapta mea, la fel ca dâra de mizerie care începea să se vadă şi care ducea spre casa de oaspeţi, aflată undeva în faţă. Noua noastră locuinţă era o copie mai mică şi mai modestă a clădirii principale, de două mii cinci sute de metri pătraţi, în formă de L, care se întindea în spate, pe o jumătate de milă. Aceeaşi zugrăveală albă, acelaşi gard viu, aceeaşi terasă acoperită. Fără scaune cu spătar din fier, în formă de capete de cai, dar cu un ciocănel de uşă din bronz, în formă de cap de cal.

Drumul neasfaltat continua de la casa de oaspeţi spre clădirea înaltă, în formă de A, din dreapta. Grajdurile; unul dintre motivele pentru care eu şi mama eram acolo. Se pare că proprietarii aveau o rudă bolnavă în Anglia şi erau nevoiţi să stea acolo pe termen nelimitat, aşa că mama fusese angajată ca veterinar şi îngrijitor.

Norocul meu.

Presupun că unele gagici ar fi fost încântate să se mute la o fermă mare, departe de oraş, să ajute la îngrijirea cailor, să o ia de la capăt.

Am mângâiat-o pe Bliss pe botul foarte moale. Deocamdată, caii erau singurii care îmi plăceau acolo.

CAPITOLUL 2

— Culorile astea se asortează, Mila?

Vocea ascuţită a lui Kaylee, atât de aproape de urechea mea, m-a smuls dintr-o amintire cu tata – una plăcută.

Se plimba prin Penn’s Landing, ţinându-se de mână cu mama, iar eu fugeam în faţă, printre turişti şi skateri, printre navele vechi şi prin aerul stătut ce venea dinspre râul Delaware. Era răcoare, în ciuda faptului că în mâini aveam nişte mănuşi roşii, dar râsul lui puternic mă încălzea.

Când am deschis ochii, în interiorul pământiu al Clearwater Dairy Queen, durerea m-a sfâşiat. În acea amintire mă simţisem iubită, avusesem senzaţia că aparţineam. O senzaţie pe care era greu s-o găseşti într-un fast-food dintr-un oraş străin.

Kaylee şi-a fluturat pe sub nasul meu unghiile în nuanţe de roz şi mov, astfel că întreaga cabină s-a mişcat de atâta entuziasm. Mi-am forţat pumnii să se descleşteze şi am rezistat tentaţiei de a da la o parte degetele acelea colorate.

— Arată super, nu?

În stilul ei, Kaylee s-a grăbit şi a răspuns singură la propria întrebare, înainte de-a apuca să zic ceva.

— Arată minunat, a răspuns Ella, din partea cealaltă a mesei, iar entuziasmul sincer i-a luminat faţa îngustă, ca de şoarece.

— Minunat! am zis şi eu.

De fapt, nu mai puteam să manifest niciun strop de interes pentru culorile ojei sau ale jachetelor.

— Cum ai reuşit să-ţi zgârii unghia aia roz?

Kaylee a încetat să-şi fluture degetele. S-a încruntat şi şi-a inspectat degetele mici de la ambele mâini, holbându-se la linia albă pe care o observasem, aproape de prima încheietură.

— Chestia asta micuţă? Habar n-am, a ridicat ea din umeri. Poate că am zgâriat-o cu un ac în somn – în speranţa

că voi cădea într-o comă şi mă voi trezi undeva departe de Clearwater.

Ella a oftat.

— Nu uita de prinţ şi de sărutul magic.

— De parcă aş putea.

Râsul exagerat al lui Kaylee a făcut-o pe Elle să izbucnească în hohote, chiar şi eu am reuşit să zâmbesc. Încă din prima zi în care o întâlnisem, cu patru săptămâni în urmă, Kaylee Daniels se purtase la fel de nebuneşte. Fusese prima persoană de la şcoală care se prezentase singură: o fiinţă plină de energie, cu picioare lungi şi cizme cu toc. După ce mă dusese de braţ în clasă, practic, mă târâse în banca de lângă a ei. Îmi aminteam dialogul, cuvânt cu cuvânt.

— Tu eşti Mia Daily, nu? Cea care tocmai s-a mutat în casa de oaspeţi de la Greenwood Ranch? Cea din Philly, unde, Doamne, trebuie să fie de un milion de ori mai interesant decât aici? Eu sunt Kaylee Daniels şi o să-ţi spun tot ce trebuie să ştii despre Clearwater. Ceea ce, din păcate, nu e cine ştie ce. În primul şi în primul rând, avem nevoie de mai mulţi băieţi aici. Mai mulţi. Băieţi.

Când s-a oprit să-şi tragă răsuflarea, mi-am corectat numele – părinţii mei îl prescurtaseră, din Mia Lana în Mila, cu ani în urmă –, apoi am lăsat-o să flecărească.

— Deci, care e urgenţa?

Înapoi în prezent. Parfumul Vanilia Sky i-a precedat sosirea. Avea mersul apăsat, de la pantofii platformă pe care-i purta. Şi-a trântit nepăsătoare poşeta pe masă, astfel încât aproape că a dărâmat îngheţata Butterfinger Blizzard pe care Ella o avea în faţă înainte de a se aşeza lângă ea.

Parker? Kaylee o invitase pe Parker? Am încercat să nu mârâi.

Lângă mine, degetul arătător cu unghie perfect roz al lui Kaylee bătea darabana în paharul ei cu Cola.

— Hm, alooo, îngheţată?

Iar cu coada ochiului am văzut cum îşi întoarce capul deloc subtil spre mine.

— Ahhh, a făcut Ella, chiar înainte ca un trio de zâmbete

compătimitoare să aterizeze pe mine.

Mi-am frecat Nike-ul de podeaua lipicioasă de sub masă, dorindu-mi să pot aluneca şi eu acolo. Kaylee mă păcălise. Ieşirea aceea la Dairy Queen nu avea nicio legătură cu pofta ei bruscă de îngheţată. Practic, striga intervenţie.

Mila Daily, cea demnă de milă, despre asta era vorba. Zâmbetele acelea compătimitoare mă urmăreau de câte ori oamenii aflau despre tata. Asta, plus o situaţie un pic ciudată, pentru că nu ştiau ce să spună. De parcă ar fi fost îngroziţi că le-ar putea ieşi pe gură cuvinte nepotrivite, care să mă facă bucăţi, ca pe o oglindă spartă – şi nimeni nu-şi dorea responsabilitatea de a aduna apoi bucăţile.

Tenişii mei s-au frecat din nou de podea, în timp ce încercam din răsputeri să par impasibilă. Şi, cum nu eram sigură că reuşesc, am făcut următorul cel mai bun lucru. Am schimbat subiectul.

— Îmi place tunsoarea ta, Parker.

Mâna lui Parker a zburat spre părul ei lung şi blond, minuţios întins. Dar, în loc de reacţia de îngâmfare pe care o aşteptam, s-a încruntat.

— OK, femeie albă singură. Leslie doar mi-a tăiat din vârfuri.

Kaylee a potolit-o.

— Oh, în fine. Ai fi fost supărată dacă nimeni n-ar fi observat, i-a zis şi m-a înghiontit.

A împins peste masă o Cola dietetică.

— Ia, probabil că ai nevoie de cofeină.

— Eşti o zeiţă.

— Ştiu.

În timp ce priveam schimbul lor de replici, zâmbetul recunoscător pe care i l-am aruncat lui Kaylee a pălit. Cum o fi să ai prieteni care te cunosc atât de bine, încât să poată comanda în locul tău? În clipa aceea, eu abia eram în stare să comand pentru mine.

— Deci… a început Kaylee.

Zgomotul făcut de uşă a întrerupt-o. Pentru o clipă, mirosul de asfalt şi de balegă s-a amestecat cu cel de pui fript şi de grăsime. Au intrat doi adolescenţi: unul blond, cu

o aluniţă în formă de U pe frunte, celălalt brunet, cu o pată mică roşie pe gulerul cămăşii.

— Uh, ia uite la Tommy… cizmele alea vechi şi jerpelite? a zis Kaylee suficient de tare să fie auzită peste zgomotul făcut de blender şi a strâmbat din nasul uşor încovoiat. Groaznic. Un afront pentru picioarele de pretutindeni. Şi nici Jackson nu e cu mult mai bun. Ştiaţi că are de gând să rămână pe aici, după absolvire, să-i ajute pe ai lui cu magazinul? Plic-ti-si-tor.

Ella şi Parker au aprobat din cap.

— În plus, Jackson se îmbracă de parcă ar fi membru fondator al clubului cămaşa-săptămânii-marca-Carhartt, a continuat Kaylee şi a scuturat masa, cu una dintre mişcările ei tipic exagerate.

— Cămăşi cu logo, la fel de plictisitor.

Am încercat să simt un dispreţ asemănător pentru logoul galben de pe cămaşa lui Jackson, în schimb, l-am văzut pe tata încurajându-şi echipa, în vechea noastră sufragerie. Îmbrăcat cu tricoul lui roşu cu alb, cu un P stilizat în colţul din dreapta sus. Mi-am tras peste mâini mânecile flanelei tatei şi am frecat între degete ţesătura bine cunoscută. Senzaţia îmi era deja atât de familiară că, probabil, aş fi recunoscut cămaşa aceea şi legată la ochi. Avea patruzeci şi trei de ani când murise, cu treizeci şi cinci de zile în urmă, şi tot ce îmi rămăsese de la el erau asta şi câteva amintiri. Nu era suficient.

O atenţionare insistentă pe mâneca mea lăbărţată m-a făcut să întorc capul şi s-o văd pe Kaylee că se holba la mine. Toţi se holbau la mine.

— Ce e?

Kaylee a privit spre mâinile mele acoperite de mâneci, şi-a dres glasul, nu tocmai discret, apoi mi-a arătat cel mai larg zâmbet al ei.

— Te-am adus aici pentru că ne-am gândit că ai nevoie să ieşi mai mult.

Ella a aprobat din cap, în timp ce Kaylee a continuat.

— Ştii tu, o pauză de fermă, de mama ta…

— De cămaşa aceea, a mormăit Parker în barbă.

M-am crispat, dar nimeni nu părea să o fi auzit.

— … chestii din astea, a încheiat Kaylee.

Moartea tatei. Despre asta era vorba.

Brusc, scaunul din vinil îmi părea o cursă. Făcusem o greşeală, la urma urmei. O greşeală, crezând că o ieşire cu Kaylee, cu oricine, m-ar fi ajutat. Cel puţin la fermă caii nu se gândeau că pot fi „reparată” cu o îngheţată Blizzard.

M-am ruşinat imediat ce am gândit asta. Ele măcar încercau. OK, Parker nu foarte mult, dar Kaylee da. Şi Ella, în felul ei tăcut, calm.

Încercau. Doar că nu înţelegeau.

— Mulţumesc, am murmurat în cele din urmă.

Doar că aş fi vrut ca ele să-şi concentreze atenţia colectivă pe altceva, nu pe mine. Din fericire, s-a auzit din nou uşa.

— Cine e ăla? am întrebat şi mi-am cerut scuze în gând de la băiat, oricine era el, pentru că îl transformasem într-o diversiune.

Tipul a intrat în restaurant, înalt, slab, cu o claie de păr negru şi des. Ochii căprui ai lui Kaylee s-au făcut mari.

— Nu’ş. Dar… mmmm… aş vrea să ştiu.

Parker a simulat un căscat.

— Tu ai spune asta despre orice tip care nu e de aici şi are puls. De fapt, uită de partea cu pulsul.

Dar când şi-a întins gâtul, să vadă mai bine, şi-a ţuguiat buzele şi a lăsat să-i scape un fluierat fals.

— Nu e rău.

Nelăsându-se mai prejos, Ella s-a întins şi ea să îl vadă pe noul venit care comanda.

— Poate că e din Annandale? a zis ea, referindu-se la cel mai apropiat liceu.

Am scuturat din cap.

— Când a comandat, a zis că tocmai s-a mutat aici.

Parker a ţuguiat spre mine o buză dată cu balsam roz, în timp ce învârtea paiul în Cola ei dietetică. Întotdeauna învârtea cel puţin de trei ori înainte să bea.

— Da. De parcă ai fi putut auzi asta de aici.

— Mila e atentă. Observă chestii, a zis Kaylee, potolind

înţepăturile din vorbele lui Parker, apoi a izbucnit în râs.

— Da, poate că are nişte căşti superascunse pe undeva.

Degetele ei s-au întins spre lobul urechii mele, iar senzaţia pe care am avut-o când mi l-a atins a declanşat o serie de imagini.

Pereţi albi. O imagine înceţoşată a unui bărbat în halat alb. Degetele lui, care îmi intrau adânc în ureche.

Când am încercat să mă trag, am lovit masa şi am răsturnat îngheţata. Am ajuns în picioare înainte chiar să realizez că mă mişcasem.

— Iisuse, Mila! Nu fi atât de crizată, mi-a trântit-o Parker. Serios, îmi spune şi mie cineva de ce ieşim cu ea?

— Ţine-ţi gura, Parker, e o tipă super. Adică, e din *Philly.* Mai zi o dată, tu unde te-ai născut? Oh, da, Clearwater.

Stăteam lângă masă, năucă. De data aceea, Parker avea dreptate… mă purtam ca o crizată. După privirile şi după chicotelile din restaurant, toţi ceilalţi erau de aceeaşi părere. Inclusiv tipul cel nou. De lângă casa de marcat, mă studia cu nişte ochi de un albastru atât de deschis, parcă ar fi fost translucizi.

Pe nasul lui Kaylee s-a format o cută, când şi-a fluturat mâinile spre mine, cu palmele în sus.

— Jur, habar n-aveam că eşti urechefobă. Nu îţi mai ating urechea, promit… dar încearcă să nu ne mai faci să arătăm naşpa în faţa băieţilor drăguţi, OK?

M-am forţat să zâmbesc şi m-am lăsat pe bancă. Chiar dacă aş fi vrut să le explic ce se întâmplase, n-aş fi putut, pentru că n-aveam nici cea mai mică idee. Doar dacă nu cumva era ceva legat de spital, de ce se întâmplase după incendiu. Poate că doctorii îmi făcuseră ceva la urechi? M-a salvat chicotitul Ellei.

— Hei, tipul cel nou încă se uită încoace.

— Mulţumită Milei, toată lumea încă se uită încoace, a mormăit Parker.

Dar, bineînţeles, capetele noastre s-au răsucit spre el. Blugi vechi, am decis. Ochii lui aveau culoarea blugilor vechi. Tricoul alb cu mâneci lungi se asorta cu pantalonii gri. Iar în picioare avea… tenişi în carouri gri-cu-negru.

— Nu are cizme de lucru, am arătat eu, spre mulţumirea lui Kaylee.

— Daaa. Ăsta e primul lucru pe care l-am observat.

I-am răspuns cu un zâmbet. Desigur. Întotdeauna, eu observam tot felul de chestii. Umbra gri de pe bărbia lui, care însemna că era nebărbierit. Felul în care se rezema de tejghea, calm, dar distant, umerii aplecaţi, care nu invitau pe nimeni la palavre. Felul în care partea stângă a buzei de sus era uşor mai ridicată, astfel că gura lui nu era perfectă, dar într-un fel interesant.

Apoi, un barman i-a întins un pahar şi a ieşit. Kaylee a rupt tăcerea şi a dat cu pumnul în masă, astfel că toate cănile noastre au sărit în sus.

— Despre asta e vorba. Exact de genul ăsta de sânge proaspăt avem nevoie în Clearwater.

— Păcat că Mila l-a speriat, a sărit Parker.

Kaylee a intervenit şi a punctat că orice atenţie era mai bună decât deloc. În timp ce fetele au continuat să pălăvrăgească, despre băieţii misterioşi şi actorii favoriţi, eu m-am cufundat în cămaşa tatei. Privirea mea a găsit fereastra, numai că, în loc să văd păşuni, am adunat şi mai multe amintiri şi m-am lăsat absorbită de imagini cu mama şi tata zâmbind sau stropindu-mă pe nas cu sos de roşii, când făceam pizza acasă. Imagini cu noi trei ghemuiţi pe sofaua bleumarin, unde jucam gin.

Falsul leşin al lui Kaylee pe umărul meu le-a alungat.

— Dumnezeule, a fost sexy în filmul ăla cu vârcolaci. Dar mi-a plăcut şi mai mult ca Tristan James, în Underage Soldier.

M-am ridicat. Intenţionat, de data asta.

— Tre’ să plec.

Ştiam că mama avea să se supere pentru că încălcăm regula şi mă întorceam pe jos. Am ieşit înainte să-şi poată termina Kaylee salutul uimit, iar Parker să-şi mai dea o dată ochii peste cap. Apoi, am ajuns afară. Singură. Departe de fete, de mirosul de mâncare, de străini şi de cizme de cauciuc şi de tot ce nu însemna Philly. Departe de orice întreruperi ale amintirilor pe care am continuat să le

derulez în minte.

CAPITOLUL 3

În dimineaţa următoare, Kaylee a dat buzna în clasă, mai agitată ca de obicei, cu părul şaten fluturând, după ce, practic, sprintase peste banca mea. Abia după ce şi-a netezit rochia neagră pe care şi-o făcuse singură – fata era în stare să coasă ca nimeni altcineva –, şi-a aranjat colanţii turcoaz şi şi-a frecat degetul arătător de dinţii de sus, să şteargă urma de ruj, s-a trântit lângă mine.

— Nu l-ai văzut încă? mi-a şoptit şi şi-a lungit gâtul, să verifice fiecare colţ al clasei.

— Pe cine?

Când inspectasem clasa, nu văzusem pe nimeni – sau nimic – aparte. Aceeaşi tablă de-a lungul peretelui, acelaşi panou plin de anunţuri colorate: SELECŢIE PENTRU ECHIPA DE ÎNOT! PROFESOR GRATUIT! EXCURSIE CU CORTUL PENTRU TINERI ÎN AJ! Aceleaşi douăzeci de bănci aliniate pe patru rânduri de câte cinci, peste mocheta verde, culoare aleasă, se pare, dintr-un elan administrativ care voia să se potrivească cu spiritul şcolii. Acelaşi grup de elevi care stăteau în bănci. Acelaşi miros de amoniac amestecat cu cel de picioare transpirate. Aceeaşi senzaţie că eşti azvârlit într-o încăpere plină cu străini. Kaylee m-a asigurat că Clearwater High era mic, în comparaţie cu o mulţime de alte şcoli, dar, cum eu avusesem parte de cursuri acasă, în Philly, vorbele ei nu prea mă încălziseră.

— Nu e cinstit, a oftat ea şi a lăsat rucsacul să-i alunece dintre degete şi să cadă pe podea.

Am ignorat drama tipică ei şi am scos un pix din rucsacul meu.

— Despre cine vorbeşti?

Mai degrabă am auzit-o decât am văzut-o pe Kaylee cum se încordează.

— Of, doamne, Mila, uite! a sâsâit şi m-a înghiontit, în timp ce s-a răsucit pe scaun.

Pixul mi-a zburat din mână… şi s-a îndreptat direct spre pieptul cu dungi gri al celui care generase comentariul „Of,

doamne, Mila, uite!”. Cu o mişcare instinctivă, mâna mea a ţâşnit şi a prins din zbor pixul-proiectil. Bună mişcare, numai că mâna legată de cămaşa gri s-a lovit de a mea, pentru că amândoi încercam să facem acelaşi lucru. Pixul s-a arcuit şi a căzut.

Păr negru şi des. Faţă slabă. Ochi de un albastru spălăcit – culoarea blugilor vechi preferaţi de Kaylee –, care s-au mărit, pentru scurt timp. Am apucat doar să observ imaginile, înainte ca tipul de la Dairy Queen să se aplece în spatele scaunului meu.

Nu mi-a zis nimic când mi-a întins pixul. Kaylee şi-a dres vocea, cu un mai mult decât evident *hm-hm,* dar am ignorat-o. Eram prea ocupată să-mi scutur părul, pentru a-mi acoperi ceea ce trebuie să fi fost o roşeaţă de toată frumuseţea care îmi aprinsese obrajii.

Aşadar, avusesem dreptate, tipul de la Dairy Queen nu era la Annandale. Şi, într-un spectaculos acces de prostie, egalat doar de reacţia mea de cu o zi înainte, tocmai îl lovisem cu o ustensilă de scris. Bună treabă.

— Poftim, a zis el cu o voce surprinzător de groasă.

După ce am luat pixul şi l-am pus pe bancă, m-am întors, cu scuzele pe buze. Dar scuzele au murit, în clipa în care am văzut cum îşi fereşte umerii laţi. Deşteaptă alegere. Să te fereşti de tipa ciudată şi de pixul ei zburător.

— Da, ăsta e genul de voce cu care aş vrea să mă trezesc dimineaţa, a şoptit Kaylee, care se holba fără jenă.

— Kaylee! am zis, pe jumătate oripilată, pe jumătate amuzată.

Chiar dacă am încercat să nu calc pe urmele ei şi să-i fac ochi dulci tipului, vederea mea periferică avea altă imagine. Am zărit silueta de un metru optzeci a tipului când s-a lăsat să cadă pe un scaun din cealaltă parte a încăperii, unde deasupra capului său se vedea partea de jos a unui poster albastru cu un târg de carte. Doar cinci metri ne despărţeau, iar el utilizase fiecare centimetru disponibil.

Evident, încercarea mea de a-l înţepa cu pixul nu-l amuzase.

Din cealaltă parte a încăperii, am observat cum doar

patru şuviţe ondulate îi ajungeau până la cămaşa oliv care atârna lejer pe el, ca o jachetă. La fel cum purtam eu cămaşa tatei. Încă o dată, pantalonii lui – negri, de data aceea – îmi aminteau mai degrabă de un patinator decât de un fermier. Tenişii lui negri cu galben din ziua asta – Kaylee trebuie să fi fost încântată! – întregeau aspectul alogen. Totuşi, la şcoala noastră erau elevi de toate felurile, chiar şi în inima rurală al Minnesotei, aşa că nu era chiar picat din cer.

Clopoţelul a sunat şi a marcat începutul orei, urmat de un oftat prelung din partea elevilor.

Doamna Stegmeyer şi-a dres glasul, înainte de a arunca pe masă foaia de prezenţă şi de a-şi pune pe ea degetele noduroase, cu multe inele. Patru dintre inelele ei erau aceleaşi ca de obicei, dar am observat că îl schimbase pe cel gros din argint, de pe arătătorul drept, cu trei inele subţiri din aur, puse unul peste altul. Odată ce pălăvrăgeala s-a oprit, vocea ei siropoasă a umplut clasa, cu un accent tărăgănat, care trăda origini sudiste.

— OK, înainte să facem prezenţa, am să vă fac cunoştinţă cu un elev nou. Hunter, te rog să te ridici şi să spui câteva cuvinte despre tine.

Hunter şi-a frecat tenişii de podea. Postura lui cocoşată sugera că un monolog improvizat era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Îl înţelegeam. Avusesem parte de propriul moment identic, cu mai puţin de o lună în urmă, fix în aceeaşi clasă. Atunci, totul fusese nou, şi ciudat, şi copleşitor. Acum, că mă gândeam, lucrurile nu se schimbaseră prea mult.

Hunter a tras de o şuviţă care-i acoperea un ochi, părul ondulat îl făcea să semene un pic cu câinele vecinilor, un briard flocos, care ţinea companie calului lor, în curtea din faţă. Întotdeauna îmi păruse că briardul era şi el drăguţ. Şi-a înfundat mâinile în buzunarele strâmte şi s-a ridicat în picioare, iar privirea lui a trecut peste toţi, fără să-i vadă cu adevărat. I-am aruncat un zâmbet înţelegător, când a ajuns la mine.

— Mda. Salut, eu sunt Hunter Lowe, din San Diego.

După încă o încercare nereuşită de a-şi da la o parte buclele negre care îi acopereau genele, s-a lăsat la loc pe scaun.

— Asta e tot?

Până şi doamna Stegmeyer a părut surprinsă de discursul lui scurt.

Hunter a ridicat din umeri, un gest elocvent, care aproape că a făcut ca vorbele să fie inutile.

Kaylee s-a aplecat spre mine.

— E OK... nimeni nu se aşteaptă să fie un geniu, când arată aşa, mi-a şoptit ea.

Mi-am amintit prezentarea mea, nici eu nu spusesem mai multe. La fel s-o fi presupus şi despre mine? Că nu aveam cine ştie ce în cap?

Am simţit cum zâmbetul mi se ofileşte, când m-am uitat în spate, spre Hunter. Nu că el şi-ar fi putut da seama. Se uita pe geam, o privire care îmi devenise cunoscută în ultima lună. Mi-am lăsat ochii să îi urmeze pe ai lui şi m-am întrebat dacă făcea la fel ca mine. Dacă se uita dincolo de terenul de fotbal, dincolo de drumul de ţară din spatele lui şi îşi dorea să fie într-un alt loc, într-un alt timp. Pe parcursul orei, am tras cu ochiul spre Hunter foarte des. Şi, de fiecare dată, avea capul întors spre geam.

Când a sunat clopoţelul, la sfârşitul orei, Kaylee a sărit de pe locul ei, de parcă sunetul lui declanşase un şoc electric. Privirea ei era lipită de locul de sub geam.

— Mila, grăbeşte-te! mi-a zis fluturându-şi mâinile spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

Dar mi-am pus rucsacul în spate şi m-am ridicat, oricum. M-a înşfăcat de braţ şi m-a tras după ea printre şirurile de bănci, astfel încât ne-am lovit de rucsacul mov cu semnul păcii al lui Mary Stanley şi aproape că l-am dărâmat pe Brad Zanzibar, care se oprise să-şi lege pantoful. Traiectoria ei ne-a dus direct spre banca lui Hunter.

— Bună! Eu sunt Kaylee, iar ea e Mila.

Am încercat să mă ascund, dar ea m-a apucat de braţ şi m-a tras în faţă.

— Ne-am gândit că poate ai nevoie de ajutor, să-ţi găseşti următoarea sală de curs.

În timp ce Kaylee tropăia pe loc şi radia, eu îngheţasem. *Noi* ne-am gândit? De când?

Mi-am întors capul într-o parte. Am sperat ca privirea mea să o fixeze şi să o determine spontan să spună adevărul, dar fie nu m-a observat, fie m-a ignorat cu bună ştiinţă.

Hunter s-a ridicat şi şi-a pus pe umăr rucsacul roşu North Face, înainte să-şi vâre mâinile în buzunare. Privirea lui s-a plimbat de la Kaylee la mine şi apoi din nou la ea. A ridicat din umeri. Bineînţeles că pentru Kaylee a fost suficient.

— Perfect! a zis ea şi a bătut din palme. Vino după mine.

În timp ce a luat-o repede înainte, cu mâna stângă şi-a aranjat discret părul. Eu am rămas pe loc, fără să ştiu ce să fac, şi mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, întrebându-mă cine ar fi trebuit să meargă după ea, din moment ce culoarul era prea îngust pentru amândoi. Hunter s-a uitat spre mine, iar privirea lui a zăbovit asupra mea pentru trei secunde îngrozitor de lungi. Secunde în care am realizat că, în lumini diferite, ochii lui îşi pierdeau acea transparenţă şi păreau mai opaci. Tot albaştri ca cerul erau, dar un albastru mai dens, mai profund.

— Tu prima, a zis el, în cele din urmă.

Combinaţia de voce profundă, zâmbet discret şi invitaţie nonşalantă a avut un efect special asupra plămânilor mei, de parcă, brusc, aş fi dat drumul unei respiraţii pe care nici nu ştiam că mi-o ţinusem.

Am pornit repede după Kaylee şi am sperat că respiraţia va fi mai simplă pe hol. Nu chiar. Elevii se înghesuiau şi pe o parte, şi pe alta a coridorului, unii grăbindu-se spre clase, alţii doar şerpuind pe acolo. Cu toţii vorbeau mai mult sau mai puţin tare şi, cu excepţia celor câţiva pe care îi salutasem în clasă, practic, toţi erau nişte străini pentru mine. În plus, pe holul acela nu erau ferestre, doar şiruri de dulapuri verzi şi uşile claselor. Din cauza lipsei de lumină naturală şi a spaţiului îngust, aveai impresia că eşti prins într-o capcană lungă şi îngustă.

— Unde? l-a întrebat Kaylee pe Hunter.

După ce i-a spus unde era următorul lui curs – sala 132, domnul Chesky –, l-a luat de cot şi l-a tras după ea ca pe o jucărie. Am urmat-o.

— Deci, eşti din San Diego? Cum e acolo? Super, pariez. Faci surf?

Am tras cu ochiul şi l-am văzut pe Hunter cum îşi atinge lobul urechii înainte să răspundă.

— Da, a zis el serios. Dacă nu faci surf, nu poţi absolvi.

Kaylee a făcut ochii mari.

— Pe bune?!

O răsucire a buzelor l-a dat de gol. Ea a scâncit.

— Of, ce răutate! Mila, îţi vine să crezi? E aici de numai trei secunde şi deja mă tachinează!

Şi tot Clearwater High a aflat asta, pentru că ecoul vocii lui Kaylee a răsunat pe coridor. Am tuşit, să-mi acopăr râsul. În ciuda notelor ei bune, Kaylee putea fi chiar prostuţă în preajma băieţilor. În felul ei tipic de bolboroseală, încă înainte să ajungem la colţ, Kaylee reuşise să-l chestioneze pe Hunter cu privire la tot: dacă avea un animal de companie – nu, care era cântăreţul lui preferat – Jack Johnson. Desigur, răspunsurile lui monosilabice îi lăsau suficient timp să vorbească.

În loc s-o ascult, eu mă uitam la el. Păşea detaşat, ca un atlet. Avea o aluniţă mică pe obrazul stâng, exact unde putea fi o gropiţă, şi de câte ori Kaylee îi punea o întrebare care părea prea personală – de exemplu, dacă se înţelegea bine cu ai lui privea în jos, înainte să răspundă. Cam cu cinci uşi înainte de locul unde trebuia să-l lăsăm, Kaylee a abandonat, în sfârşit, întrebările şi s-a lansat în a-i spune totul despre noi.

— Eu sunt de aici, născută şi crescută aici. Trist, nu-i aşa? Dar Mila nu. Biata de ea s-a mutat aici din Philly, acum câteva săptămâni, când a murit tatăl ei. De atunci suntem amice, a zis ea, în timp ce şi-a agăţat braţul de al meu şi a pus capul pe umărul meu.

Când a murit tatăl ei...

M-am crispat. Super. Cu sau fără intenţie, reuşise să-mi

ridice pateticul coeficient de inteligenţă şi să dea în vileag detalii din viaţa mea privată, totul în câteva propoziţii simple.

— Aşa e, am mormăit.

Hunter s-a oprit, ceea ce a avut un efect de domino, deoarece Kaylee ne lega de un fel de lanţ uman nebunesc. Întâi s-a clătinat Kaylee, apoi eu. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Hunter că se uita la mine, peste capul ei creţ.

— Îmi pare rău.

Îmi pare rău. Asta a fost tot ce a zis. Ceea ce n-a spus a fost mai elocvent. N-a încercat să schimbe subiectul sau să găsească scuze grăbite să plece, cum făceau de obicei prietenii lui Kaylee. Măcar o dată, nu am simţit că un părinte mort ar fi fost ceva contagios.

— Mulţumesc.

Uşa trântită a unui dulap din apropiere ne-a întrerupt.

— Haideţi, o să întârziem!

Vocea lui Kaylee a sunat oarecum îmbufnată, iar mâna ei ne-a smucit şi a repus în mişcare lanţul uman.

— Oh, uite, Parker şi Ella!

Dacă asta era posibil, vocea ei a sunat şi mai puţin entuziastă decât mai devreme şi am privit-o surprinsă cum s-a lăsat în jos. Prea târziu. Fetele ne văzuseră. Hunter se întorsese. Brusc, am avut impresia că văd un cerb în lumina reflectoarelor. Cred că ideea să i se alăture încă două tipe era prea mult pentru el. Nu că aş fi putut să-l învinovăţesc, m-am gândit în timp ce o priveam pe Parker năvălind, în blugii ei strâmţi, şi pe Ella tropăind după ea, să ţină pasul. Parcă vedeam nişte pirania care se năpusteau asupra unui peşte gustos.

— Sala mea, a zis Hunter, înainte să se elibereze şi s-o ia repede înainte.

— Hei, ne vedem la prânz? a strigat Kaylee după el.

El a mormăit ceva de genul „nu ştiu… formulare de completat”, după care s-a refugiat în sala 132.

În clipa în care el a dispărut după colţ, Kaylee s-a întors spre fete foarte încruntată.

— Nu chiar atât de evident, data viitoare, OK?

Am clipit. Cum ar putea fi cineva mai evident decât Kaylee? Dar m-am abţinut să zic ceva, când am văzut-o că porneşte pe urmele lui Hunter şi nu spre cursul nostru. Doar că, spre deosebire de Hunter, nu credeam că mai observase cineva.

Până când Parker s-a desprins de grup şi a venit la mine, cu un zâmbet viclean pe faţă. În timp ce m-am oprit surprinsă, s-a apropiat, de parcă voia să-mi împărtăşească ceva special. Oh, chiar a fost special.

— Vezi? mi-a şoptit şi şi-a fluturat degetele spre cineva, în semn de salut.

Nici măcar atunci când mi se adresa nu era complet atentă la mine.

— Deja se întâmplă. Interesul lui Kaylee pentru jucării noi nu ţine prea mult. Cu tine a durat un pic mai mult doar pentru că nu erai din oraş, dar acum e Hunter prin preajmă…

S-a îndreptat, iar zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet nepăsător.

— Să spunem doar că îţi dau cel mult o săptămână până o să stai singură la masă, într-un colţ. Chiar mai puţin, dacă o să continui să te uiţi aşa la Hunter. Lui Kaylee nu-i place să împartă.

Apoi, cu un oftat de satisfacţie, s-a răsucit şi a dispărut pe hol. Am dat din cap şi am intrat în clasă, întrebându-mă pentru a milioana oară ce o vedea Kaylee la ea.

CAPITOLUL 4

Când a sunat clopoţelul de prânz, am hotărât să abandonez hoardele de elevi înfometaţi şi să mă duc afară. Chiar şi într-o zi bună, uram cantina, cu aglomeraţia specifică şi cu lumina fluorescentă – de câte ori intram acolo, brusc, mă simţeam ca pe un ecran. Iar după răutatea extremă a lui Parker, de mai devreme, ei bine… să zicem doar că entuziasmul meu pentru prânzul în grup atinsese cel mai de jos nivel.

Am ajuns la uşa care ducea spre calea mea de evadare către banca din curtea complet ignorată. Acolo nu erau alţi copii cărora să fie nevoie să le fac faţă, doar un petic de iarbă, trei copaci mari şi o versiune uşor ciudată a mascotei şcolii, un leu din desenele animate.

Când am deschis uşa, aerul rece m-a izbit în obraji. La ştiri se anunţase o săptămână neobişnuit de mohorâtă şi, până atunci, vremea părea să coopereze şi să confirme. Un bonus pentru mine, deoarece răcoarea şi burniţa nu mă deranjaseră niciodată şi părea să-i ţină pe ceilalţi înăuntru.

Mă rog, cu o singură excepţie.

Uşa s-a trântit după mine, un zgomot care a anunţat sosirea mea cu subtilitatea unei împuşcături. Cineva îmi ocupase locul. L-am privit din spate, printre crengile care atârnau, complet conştientă de ochii curioşi care mă priveau printr-un caleidoscop roşu-portocaliu-maro. Hunter nu stătea pe bancă la fel ca un om normal. Se căţărase pe spătar, cu picioarele rezemate de scândurile albastre ale scaunului. Avea gluga trasă pe cap, iar coatele, sprijinite pe genunchi. În mâini ţinea răsucită o revistă veche de benzi desenate. Astea erau formularele pe care zicea că le avea de completat.

Aşa… şi acum? Am scanat micuţa curte ovală, în căutarea unei posibile rute de scăpare sau a unui alt loc unde aş fi putut sta, un loc de unde să nu par un urmăritor. Dar nu era nimic, doar dacă nu preferam să mă aşez pe iarba udă sau pe betonul murdar şi la fel de ud – niciuna

dintre variante nu era foarte tentantă. Tocmai când hotărâsem că cea mai puţin jenantă alegere ar fi fost să-l salut şi să o iau la goană spre uşă, Hunter mi s-a adresat, de sub gluga oliv măsliniu.

— Ţi-am furat locul?

— Practic, nu. Adică, nu e locul meu. E al şcolii.

Obrajii îmi luaseră foc. Uau. Mda, aşadar, da, practic, cuvintele mele erau adevărate, dar asta nu însemna că trebuia să fiu complet cretină şi să le spun. Râsul uşor al lui Hunter a cuprins toată curtea şi a făcut să slăbească nodul din stomacul meu. O clipă mai târziu, râsul meu l-a însoţit pe al lui.

— Uneori, vin aici să scap, dar, evident, tu ai ajuns primul, aşa că o să plec.

S-a tras repede spre celălalt capăt al băncii şi a lăsat o bucată mare de lemn albastru pe partea dinspre mine.

— E loc destul.

Mi-am muşcat buza de jos. Tentant. Mai ales având în vedere alternativa – senzaţia de izolare care, în mod ironic, devenea tot mai puternică în mulţime.

— Eşti sigur?

A ridicat din umeri, o ridicare şi o coborâre a umerilor laţi menită să exprime indiferenţa. Doar degetele l-au dat de gol. Băteau darabana pe genunchii lui şi trădau oricum s-ar fi numit ceea ce bântuia pe sub aparentul lui exterior apatic. Acea slabă mişcare – a degetelor subţiri şi neastâmpărate, care loveau materialul vechi de blugi – l-a retrogradat cumva de la intimidant la abordabil. Mi-am amintit felul în care se uita pe geam în clasă, privirea lui tăcută, într-un uriaş contrast cu vocile care răsunau cu ecou pe holuri.

— Bine.

M-am aplecat sub crengile copacului şi am urmat cărarea spre bancă. Nu era mare lucru. Eu aveam să stau pe marginea mea, el pe a lui şi urma să ne ignorăm unul pe altul. O idee foarte bună, în teorie. Greu de pus în practică, însă. Pentru că, după ce m-am aşezat pe jumătatea mea, am devenit conştientă de respiraţia lui constantă, de felul

în care mirosea a detergent de rufe şi a ceva ce aducea a mosc – lemn de santal? –, şi de felul în care bătea cu piciorul pe bancă în timp ce citea. De douăzeci şi două de ori pe minut. M-am cuibărit în cămaşa tatei. Planul meu fusese să las amintirile să mi se învârtă prin cap, dar mă simţeam ciudat de expusă cu Hunter lângă mine. Aşa că am închis ochii şi am încercat să număr fiecare picătură de burniţă care-mi cădea pe faţă. După trei minute neproductive, revista de benzi desenate a lui Hunter s-a auzit foşnind.

— Tu eşti Maya, nu?

O neaşteptată dezamăgire m-a lovit. Am deschis ochii.

— Pe aproape. Mila.

— Scuze. Mi-la.

Felul în care mi-a rostit numele, cu grijă, i-a dat o notă mieroasă, pe care nu o mai sesizasem. A dat din cap absent, în timp ce degetele lui băteau în continuare pe genunchiul stâng. Am aşteptat o altă întrebare. Dar el şi-a îndreptat umerii şi s-a oprit din darabană pentru a întoarce pagina. Am încercat să-mi canalizez atenţia din nou spre curte, spre pantofii mei, spre orice în afară de Hunter, dar imaginea băiatului înalt de un metru optzeci, ud, ciufulit şi serios s-a dovedit un pic prea puternică pentru a fi ignorată. Am simţit o bruscă dorinţă de a-l auzi din nou cum îmi rosteşte numele, cu acelaşi ton melodic.

Mi-la.

Mi-am înăbuşit un oftat. Perfect. Probabil că felul nebunesc de a fi al lui Kaylee, în preajma băieţilor, mi se transmisese. Hunter şi-a ridicat capul spre cer, închizând ochii şi lăsând picăturile mici să-i umezească faţa şi genele. Orice alt băiat de la noi de la şcoală ar fi arătat aiurea în poziţia aceea, de parcă ar fi pozat sau aşa ceva. Dar Hunter arăta… liniştit.

— Nu te deranjează ploaia? m-a întrebat el, aparent, pe jumătate adormit.

M-am uitat spre cerul gri. Norii împiedicau orice urmă de senin şi învăluiau întreaga şcoală într-o ceaţă ternă.

— De fapt, e o uşurare.

Mi-a aruncat o privire dintr-o parte, iar sprâncenele lui ridicate a curiozitate m-au făcut să vreau să-mi retrag cuvintele. Dezvăluisem prea mult. În orice clipă, mă aşteptam la o privire plină de milă. În orice clipă…

În schimb, gura lui s-a îmblânzit într-un zâmbet.

— Mda, a fost tot ce a zis, înainte să închidă ochii din nou.

Doar *mda.* Nimic mai mult. Dar acel *mda* indica mai multă înţelegere decât o oră întreagă de bolboroseli la masa de prânz cu prietenele lui Kaylee. Acel *mda* m-a despovărat, de parcă, în sfârşit, aş fi dat peste cineva care m-ar fi putut accepta aşa cum eram. Acea versiune a mea post-Philly, post-tata – nu o versiune fericită, descătuşată, pe care părea să şi-o dorească toată lumea. Inclusiv mama.

Poate că, în sfârşit, exista cineva acolo cu care puteam să vorbesc. Numai că, întâmplător, nu-mi venea în minte nimic de spus. M-am chinuit să găsesc un subiect de discuţie potrivit. M-am gândit la cai, dar habar n-aveam dacă el călărea sau, la fel ca Parker, credea că erau nişte „uriaşi puturoşi, cu dinţi mari”. Nu, îmi trebuia ceva care să-l intereseze. Ce ştiam despre el? Nu multe. Era nou-venit, era din San Diego. Mirosea de o mie de ori mai bine decât tipul care stătea lângă mine la engleză. Privirea mi-a căzut pe cartea din braţele lui.

— Despre ce e?

— *Ghost in the Shell*? Chestii obişnuite. Tipii buni contra celor răi. MotOKo contra Puppeteer.

A tuşit şi şi-a împins rucsacul cu piciorul.

— Probabil că ar trebui să o bag. Ploaia…

Înainte să închidă cartea, am tras cu ochiul spre pozele colorate. Am văzut o fată cu păr mov ţinând o armă, în faţa unei maşinării ciudate. Interesant şi, categoric, nu chestiile obişnuite pe care le cărau cu ei elevii de pe aici.

Mi-am tras genunchii la piept şi l-am privit cum deschide fermoarul rucsacului şi îndeasă cartea în el.

— Eşti fan?

Mi-am îmbrăţişat picioarele şi mai strâns şi m-am întrebat cum să-i răspund. Mă hotărâsem pentru „nu cred”.

Nu era chiar o minciună, dar niciun adevăr incomod.

— Dar îmi place să citesc. Ai adus-o cu tine când te-ai mutat?

Nu puteam să-mi închipui că o cumpărase din Clearwater.

— Da. Era o librărie foarte bună în San Diego. Aveau o colecţie de manga şi puteai să comanzi orice nu aveau pe stoc.

Oftatul lui uşor a declanşat în mine o tristeţe reverberantă. Ciudat, gândul că nu eram singura care tânjea după trecut făcea ca singurătatea mea să se disipeze, chiar şi un pic. Chiar dacă tânjea numai după o librărie. Nu eram singura care avea parte de acel sentiment. Şi Hunter fusese obligat să lase în urmă lucruri dragi.

Cu un braţ încă în jurul genunchilor, mi l-am ridicat pe celălalt şi mi l-am dus la obraz. Să respir în cămaşa tatei, în căutarea unei minuscule urme a parfumului său, mirosul de parfum dulce, de pin. Cu fiecare zi care trecea se estompa şi mă îngrozeam la gândul că într-o bună zi mirosul va dispărea complet şi voi pierde legătura aceea cu el.

— Va trebui să iau la pas Minneapolis, să găsesc o librărie bună.

A făcut o pauză, apoi a adăugat.

— Dacă vrei să vii cu…

— OK, am murmurat, peste nodul uriaş pe care îl simţeam în gât.

Bunătatea lui – pierderea tatei – sentimentele mele se învălmăşeau într-un amestec exploziv. Cine ştie care dintre emoţii avea să explodeze la un moment dat?

— Hei, te simţi bine?

Am înghiţit cu greu, am aprobat din cap, fără să îndrăznesc să vorbesc.

— Asta e cămaşa tatălui tău?

Am dat din cap din nou.

— A murit… recent?

Mi-am dres glasul, am forţat aerul să intre în plămâni. În tot acest timp, mă plânsesem de faptul că toţi parcă

mergeau pe vârfuri şi se fereau să vorbească despre moartea tatei. Doar un ipocrit n-ar fi răspuns.

— Da. Într-un incendiu.

Am auzit cum pantoful lui s-a frecat de lemn, când şi-a schimbat poziţia.

— Greu. Erai acolo?

Cică. Am răscolit din nou prin memorie, căutând flăcări, fum, ceva. Ca de fiecare dată, n-am găsit nimic. Apoi, am auzit un ţipăt. În capul meu, un ţipăt de fată. Asta a făcut ca părul de pe ceafă să mi se zburlească. Dar singurele imagini care însoţeau ţipătul erau aceiaşi pereţi albi, un halat de laborator. Mirosul de dezinfectant. Nici urmă de foc.

— Nu-mi amintesc.

I-am simţit surprinderea, mai degrabă decât am văzut-o, pentru că, imediat ce cuvintele au năvălit afară, am închis ochii. Nu-mi venea să cred că o spusesem şi totuşi… o uşurare imediată.

Greutatea mâinii lui pe umărul meu m-a şocat.

— Eşti OK? a repetat încet.

— Da. Dar nu prea mai vreau să vorbesc despre asta.

Când am tras cu ochiul printre câteva şuviţe de păr, am fost uimită să văd că nu mă privea în genul „ce e cu ea?”, una dintre specialităţile lui Parker.

— Nicio problemă.

A închis ochii. De data aceea, liniştea mi s-a părut confortabilă. Dacă s-ar fi putut să stau acolo afară tot restul zilei, pur şi simplu, să mă simt normal în compania altcuiva, asta aş fi făcut. Dar, după un timp, clopoţelul a început să sune, semnalând că pauza de prânz se terminase.

Hunter a oftat. Şi-a ridicat braţele lungi deasupra capului, ceea ce a făcut să i se întindă cămaşa pe piept şi să-i pună în relief muşchii. Am simţit cum mi s-au înroşit obrajii şi m-am uitat în jos, spre picioarele mele, deşi Kaylee, în locul meu, ar fi scâncit. Nu că eu nu-i apreciam atracţia fizică. O apreciam. Mult. Dar ceea ce era cu adevărat irezistibil la el era sensibilitatea lui. Ceva ce alte fete nici nu se sinchiseau să descopere, înainte de a decide că era un potenţial iubit.

Ideea asta mă făcea să vreau să-l îndes în rucsac şi să-l ascund.

— Vrei să facem schimb de numere de telefon? Doar să mai vorbim, a zis el.

Am lăsat capul în jos, înainte să-mi vadă zâmbetul care mi s-a lărgit într-un rânjet nătâng. I-am dat numărul meu, în timp ce îmi scoteam telefonul.

— Al tău care e?

Mâinile mele au vibrat, două secunde mai târziu. Privirile noastre s-au întâlnit când am apăsat pe *trimite* şi am ridicat telefonul la gură.

— Da?

— Acum îl ai, a zis Hunter, stereo.

A întrerupt apelul şi şi-a înălţat capul, să-mi studieze telefonul.

— Samsung iE80? Se mai fac din astea? Fără net, pfui?

Am oftat, privind spre telefonul meu.

— Da. Mama nu prea e fan internet. Ba chiar e împotriva computerelor. Nu mă lasă nici măcar să am un laptop.

Mă privea uimit; acelaşi gen de privire pe care mi-o aruncau toţi când auzeau asta. Mama alesese să evite tehnologia. O tipă mă întrebase chiar dacă nu eram amish.

— Părinţii, a fost tot ce a zis, în cele din urmă, cu un zâmbet cu subînţeles.

Ne-am întors spre şcoală, unul lângă altul.

— Ce oră ai acum? m-a întrebat chiar înainte să ajungem la uşă.

— Algebră şi trigonometrie. Tu?

— Chimie aprofundată.

Înţelegeţi? Nici pe departe prost.

— Super.

Când am ajuns la uşă, s-a întins şi a deschis-o. Braţul lui s-a atins de umărul meu şi am simţit un fior. Am păşit pe holul aglomerat şi am încercat să găsesc un nume pentru senzaţia aceea ciudată, tocmai când am auzit o voce familiară.

— Hei, Mila, aici erai! Şi… şi ai dat de *Hunter?*

Kaylee stătea la câţiva metri de mine, cu braţele

încrucişate peste piept, astfel încât forma un obstacol cu picioare lungi şi tocuri platformă, pe care ceilalţi elevi îl ocoleau, evitând să dea peste ea. Accentul pe care l-a pus pe *ai dat de* nu mi-a scăpat, chiar şi în vacarmul vocilor şi al paşilor celor care se grăbeau spre clase. Privirea ei a trecut peste mine şi s-a oprit mai mult asupra lui Hunter şi chiar mai mult asupra telefoanelor pe care încă le aveam în mâini. Eu l-am băgat în geantă, deşi nu prea eram sigură de ce. Nu greşisem cu nimic. Kaylee a venit mai aproape, iar zâmbetul ei nu era chiar atât de larg ca de obicei.

— Şi ce făceaţi acolo? Mila te-a ajutat să completezi formularele?

Hunter a ridicat din umeri şi a scuturat din cap, să-şi dea la o parte părul de pe faţă.

— Aşa ceva.

Apoi mi-a făcut cu ochiul, înainte să se amestece în şuvoiul de elevi şi să pornească agale pe hol.

Kaylee şi-a apăsat o mână pe piept şi l-a privit cum dispare.

— Tipii misterioşi sunt atât de sexi.

Dar, în clipa în care a dispărut din raza noastră, atitudinea ei voioasă s-a risipit. S-a întors spre mine, cu mâinile în şolduri.

— De asta ne-ai lăsat baltă la prânz, să îl ai pe Hunter doar pentru tine? Ce, eşti un fel de hărţuitor acum? Doamne, Mila, e atât de urât să faci asta!

Pete roşii au început să-i apară pe obraji, iar vocea era mai ridicată cu fiecare întrebare şi striga suficient de tare să atragă priviri piezişe din partea celor care treceau pe lângă noi. Fetele din clasa noastră au început să şuşotească, în timp ce un trio de băieţi se înghionteau şi râdeau.

— Şşşttt! i-am zis.

— Ce e, te fac să te jenezi? a zis ea şi mai tare. Din cauza lui HUNTER?

Şi mai mulţi copii s-au întors să se uite la noi şi au declanşat din nou acea senzaţie. Muşchii mi s-au încordat. Voiam să ies din atenţia celorlalţi. Atunci. Cu o mişcare

rapidă ascunsă de poziţia corpului ei, am apucat-o pe Kaylee de braţ. Apoi, am tras-o spre uşă, pe care am împins-o. Avântul meu ne-a dus pe amândouă afară, departe de valurile de elevi şi de ochii lor mult prea curioşi.

— Mila, mă doare! s-a tras Kaylee.

Cu un început de groază, m-am uitat în jos şi am văzut că o strângeam de braţ. I-am dat drumul, iar cealaltă mână a ei a frecat imediat locul de unde o ţinusem.

— Ce ai? m-a întrebat cu o privire acuzatoare.

Am scuturat din cap, confuză, şi m-am holbat la felul în care îşi legăna braţul la piept. Chiar aşa, ce era cu mine? Nu-mi venea să cred că tocmai o apucasem pe Kaylee în felul acela, din semn. Îngrozitor.

— Kaylee, îmi pare rău. N-am vrut să-ţi fac rău. Erau toţi oamenii ăia, iar eu… devin un pic claustrofobă, uneori. Nu mi-am dat seama.

Pe lângă săritura cu Bliss şi ieşirea mea de la Dairy Queen, se pare că se întâmplau cam multe în ultima vreme. Prea multe.

— Eşti nebună, ştii? a zis ea, încă ţinându-şi mâna la piept.

Bărbia mea s-a mişcat în sus şi în jos, în graba de a fi de acord cu ea.

— O să am grijă, promit.

— Aşa să faci, mi-a răspuns scuturând din cap înainte să plece.

Am încercat să ignor incidentul. Serios că am încercat. Dar o nelinişte mică, iritantă, a făcut să fie cam dificil. Adevărul era că nici măcar nu mă gândisem să o apuc pe Kaylee de braţ cu mai mult sau mai puţină forţă. Categoric, nu avusesem de gând să-i fac rău.

Atunci, cum naiba se întâmplase?

CAPITOLUL 5

Senzaţia aceea de nelinişte nu m-a părăsit nici după cină, în seara aceea, când strigătul mamei m-a scos din spatele cărţii.

— Mila, vino aici!

Cu un oftat, am vârât semnul de carte la mijlocul volumului *Handmaid's Tale* şi am dat la o parte pătura verde cu arămiu, pe care o găsisem în cameră când ne mutaserăm şi care mereu mirosea uşor a naftalină şi a lavandă. Ploaia bătea un ritm sacadat în fereastră. M-am gândit că voia să verific caii, aşa că mi-am vârât picioarele în adidaşii Nike şi am coborât.

Mama aştepta lângă cuier, practic, cufundată în pătura maro din lână, pe care şi-o înfăşurase în jurul umerilor. Avea un neobişnuit zâmbet larg întins pe faţă. Văzându-i acel zâmbet care îmi era destinat, am alungat orice regret după Atwood şi patul meu. Un zâmbet care alunga o parte din singurătatea mea şi promitea că vor veni şi lucruri bune. Aproape că nu îmi doream să spun nimic, de teamă că vorbele vor rupe vraja, dar curiozitatea a învins.

— Ce facem?

A deschis uşa de la intrare.

— O să privim furtuna.

Îmi legănam picioarele pe marginea verandei. Ideea mamei de a ieşi şi de a simţi furtuna îmi păruse nebunească la început, să nu mai spun şi deloc proprie ei. Dar n-am putut s-o refuz. Nu când invitaţiile erau atât de puţine şi de rare. Picăturile de ploaie îmi cădeau pe palmele întoarse. Ca de obicei, mama a avut dreptate – nimic nu se compara cu senzaţia unei furtuni din Midwest. Spectacolul de lumini de pe cer, umiditatea densă, care făcea ca blugii să mi se lipească de picioare, mirosul electricităţii şi pământul jilav – toate ne învăluiau.

— Nu e uimitor? a întrebat mama.

Uluită, am privit-o cum şi-a scos cizmele şi le-a aruncat peste umăr. Cizmele au lovit podeaua de pe verandă cu o

bufnitură, iar ea şi-a întins picioarele în ploaie. Oftatul ei era pură binecuvântare. Dap. Categoric, deloc tipic pentru mama.

— Ar trebui să încerci şi tu.

Adidaşii mei au zburat înainte ca ea să-şi dea seama că furtuna o zăpăcise. În lumina slabă, pielea noastră goală era de un alb fantomatic.

— E super, nu-i aşa?

Picăturile mici erau mai ude ca orice, dar plăcerea ei era contagioasă. Ceea ce îmi părea cu adevărat grozav era acceptarea ei.

— Categoric.

Un alt fulger a despicat cerul nopţii. Pentru o clipă, întregul Clearwater a fost iluminat, de parcă cineva aprinsese un bec uriaş. La fel de repede, strălucirea a dispărut şi întunericul s-a întors, spart doar de lumina de la fereastra bucătăriei noastre.

— Unu, doi, trei, patru, cinci…

Un tunet puternic a întrerupt incantaţia ciudată a mamei.

— Ce numeri?

— E doar o chestie… pe care obişnuiam să o facem împreună.

Picioarele mele s-au oprit din legănat. Mama vorbea rar despre trecut şi mai ales despre lucruri pe care obişnuiam să le facem împreună. Aveam senzaţia că nu voia decât să şteargă totul cu buretele. Să o ia de la zero aici, în Clearwater. Prea multe întrebări mi se învârteau prin minte. S-o iau încet, am început cu una dintre cele mai inofensive.

— Îmi plăcea oja? Înainte, vreau să zic, am întrebat, cu gândul la discuţia de la Dairy Queen.

Am ştiut că luasem decizia corectă în clipa în care am văzut că şi acea întrebare simplă, frivolă a făcut-o să se înfioare. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptându-mă, oarecum, să mă ignore.

— Da. Când erai mică. Dar… dar numai la degetele de la picioare şi numai dacă ne făceam şi eu, şi tatăl tău.

A început ezitant, dar, pe măsură ce vorbea, devenea mai sigură pe ea.

— De fapt, la un moment dat, tatăl tău a uitat să se şteargă, apoi s-a dus la sală… ei bine, poţi să-ţi închipui cum a fost privit.

S-a întins şi m-a strâns de umăr, râzând.

— Poţi să-ţi închipui? Tatăl tău, un bărbat mare, puternic… dat cu ojă roz sidefată.

Şi, ghidată de cuvintele ei, am reuşit să-mi imaginez. Tatăl meu cel voinic, cu păr brunet. La sală, în şort, în vestiar, scuturând din cap la vederea unghiilor roz. M-am desfătat cu acea imagine o clipă, înainte să forţez. Râsul ei, strângerea umărului meu m-au făcut să îndrăznesc.

— Doctorii mi-au făcut ceva la urechi după incendiu?

În clipa în care şi-a retras mâna, am ştiut că făcusem o greşeală, mersesem prea departe. Dar am continuat.

— Îmi amintesc asta. Un bărbat în halat alb. Şi îmi umblă la ureche…

N-avea rost. Chiar şi în lumina aceea slabă, vedeam cum buzele i se strângeau. Şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei, şi-a îndepărtat capul de al meu, a plescăit uşor din buze şi a făcut un semn scurt de „să nu mai întrebi”.

— De ce nu îmi răspunzi? am şoptit, în clipa în care cunoscuta greutate a respingerii mi s-a aşezat pe umeri. Te rog. Şi pentru mine e greu.

Am urât implorarea din vocea mea, dar nu m-am putut abţine. Mâna ei s-a ridicat, de parcă ar fi vrut să mă atingă pe obraz, cum făcea în Philly, în fiecare seară înainte de culcare, pe vremea când unghiile ei nu erau maro de la mizeria cailor şi nu miroseau a unguent. Mi-am ţinut respiraţia, în timp ce secundele creşteau între noi. Inima îmi bătea nebuneşte, tânjind după întoarcerea acelui ritual nocturn. Şi-a pus mâinile în poală şi s-a întors spre furtună. Mi-am strâns degetele, să-mi reprim strigătul. Memoria mea defectă ştersese vreun lucru oribil pe care îl făcusem, asta să fi fost? De aceea mama nu putea să reînvie nici măcar un pic din vechea noastră relaţie? De ce îmi pierdusem, cumva, ambii părinţi, cu toate că doar unul arsese în incendiu? La adăpostul părului, mi-am apăsat o mână tremurândă pe obraz, aşteptându-mă oarecum să dau de

ceva respingător. Dar pielea mea părea normală. Uşor lucioasă, de la aerul umed, dar caldă şi netedă. Nimic care să poată alunga o mamă.

— De ce nu mă mai iubeşti? am şoptit ca pentru mine.

Ştiam că nu avea să-mi răspundă. M-am ridicat. Deşi furtuna încă vuia deasupra, vraja ei dispărea la fel ca apa care îmi cădea de pe tiv şi se aduna la picioarele mele.

— Numărul lor îţi spune cam cât de departe e fulgerul. Cinci secunde pentru fiecare milă.

Vocea calmă a mamei m-a oprit după un singur pas. Era aceea o încercare amăgitoare de a face pace?

— Mila, îmi pare rău, nu te pot îmbrăţişa, dar te-aş putea copleşi spunându-ţi o grămadă de lucruri despre furtuni.

Doamne, mulţumesc.

Nu trebuia să ascult aşa ceva.

Furia mi-a alimentat drumul scurt până la uşă. Am deschis-o, hotărâtă să evadez în spaţiul sigur din camera mea, unde mă aşteptau Atwood şi pătura mea mirositoare.

— Tunetul vine după fulger, dar e o iluzie. Doar pare aşa, pentru că viteza luminii e mai mare decât cea a sunetului.

Mâna mea s-a încleştat pe mânerul uşii. Eu o întrebasem despre dragostea ei, iar ea îmi vorbea despre viteza sunetului? Pe bune?

— De asemenea, fulgerul pe care îl vedem nu vine, de fapt, din cer. Vine de la suprafaţa pământului.

Mda. Uşa s-a trântit cu ecou. M-am răsucit şi m-am uitat la spatele ei zvelt şi la coada ei de cal subţire şi nemişcată.

— De ce îmi spui toate astea?

Nu-mi pasă de originea fulgerelor şi de viteza sunetului! Îmi venea să strig. *Îmi pasă de lucrurile importante.* De amintirile pe care le-am pierdut şi de dragostea ei dispărută, de durerea îngrozitoare din sufletul meu, care nu dispărea nicio clipă. Nu de vreo furtună stupidă, din mijlocul stupidei Minnesota. Nu de…

O altă linie albă a tăiat cerul. Am zărit o bucată luminată din veranda veche şi mâna mamei încleştată pe piatra aceea norocoasă stupidă, de la lănţişor, înainte ca întunericul să acopere din nou totul. Dar nu mi-a acoperit şi

intuiţia.

— Încerci să-mi spui că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi? Ce, mamă? Ce anume nu e aşa cum pare?

Scândurile s-au auzit scârţâind, iar tunetul a mugit, dar n-am primit niciun răspuns. Niciun răspuns. Desigur. De parcă n-aş fi putut spune nimic care să schimbe lucrurile. Totuşi, am simţit o sinistră satisfacţie când am corectat-o.

— Nici măcar nu e aşa. Nu toată lumea vede fulgerele de sus. Eu nu.

Înainte să intru, ceva mi-a întrerupt glorioasa ieşire. Am ridicat capul.

— Ai auzit?

— Ce?

— Un zgomot. Din hambar.

Îl auzisem, este răpăitul ploii.

Cling.

— Din nou.

Mama a fost în picioare într-o clipă. Desculţă, s-a dus spre uşa din faţă şi a deschis-o atât de brusc, încât partea de jos a lovit opritorul. A năvălit înăuntru şi a reapărut câteva clipe mai târziu, ţinând în mână lanterna uriaşă pe care o avea într-un sertar din bucătărie, pentru urgenţe. A coborât de pe verandă şi a fugit spre hambar.

— Mamă?

Nu s-a uitat în spate, aşa că am alergat după ea. Picioarele mele loveau cărarea udă, iar printre degete îmi intra noroi. Am ajuns la colţul casei de oaspeţi, am văzut-o pe mama că ajunsese la uşa imensă a hambarului şi am auzit nechezatul şi tropăitul cailor dinăuntru. Mai tare decât de obicei. Cineva lăsase uşa întredeschisă. Am simţit furnicături pe gât. Am ajuns în spatele mamei, exact când ea a deschis larg uşa.

— Hei? a strigat şi a aprins lanterna.

Ecoul vocii ei s-a auzit printre grinzi, mai sigură pe ea ca niciodată. Dar mâna dreaptă îi era încleştată pe lanterna Maglite foarte mare, foarte grea. O ţinea la nivelul umărului, ca pe o bâtă de baseball. Nu a urmat decât linişte, cu excepţia picăturilor de ploaie care cădeau

intermitent pe acoperişul boltit. Apoi, un nechezat ascuţit şi paiele foşnind sub copitele agitate.

Mama a făcut câţiva paşi înăuntru, cu prudenţă, pe jumătate ghemuită, ca un fel de pisică sălbatică. Ştiam că nu trebuia să fiu surprinsă, mama era mai mult decât pricepută, în orice împrejurare. Totuşi, transformarea dintr-un veterinar blând într-un tigru la pândă era un pic înfricoşătoare. De ce ar fi făcut-o câteva sunete ciudate să reacţioneze aşa?

Totul părea normal. Mirosul dulce-acrişor de fân şi de trupuri de cai se amestecase cu mirosul ei de mosc. Şirurile de boxe din lemn de pin de pe fiecare parte a coridorului gol erau la fel de îngrijite ca de obicei, iar uşile erau închise, aşa cum trebuia. Cum obişnuiam să lăsăm deschise ferestrele verzi, câteva capete curioase de cai au apărut pe deasupra lor. Şi asta era normal. Şi totuşi… nu prea era posibil ca mama să fi uitat să închidă uşa. Nu după prelegerea cu care mă alesesem imediat după ce ne mutasem aici. În plus, ea era atât de vigilentă şi când venea vorba despre încuierea casei de oaspeţi, că ai fi zis că ţinem acolo diamante.

S-a uitat peste umăr, spre mine. Am văzut frica în ochii mari albaştri din spatele ochelarilor ei stropiţi de ploaie, în felul în care a îndreptat un deget spre uşă.

— Afară! a mormăit.

Mi-am încleştat maxilarul şi am scuturat din cap, deşi să trag aer în pieptul deja încordat devenise dificil. Nu aveam de gând să o las acolo, să dea piept singură cu… orice ar fi fost. Probabil că aveam o mină foarte hotărâtă, pentru că nu s-a mai sinchisit cu o a doua încercare de a mă trimite la plimbare. În schimb, mi-a făcut semn să merg spre boxele de pe dreapta, în timp ce ea s-a furişat spre stânga. Şi-a aplecat partea de sus a corpului peste fereastra deschisă a primei boxe, căutând habar n-aveam ce. Dar paranoia ei era contagioasă. Cu nervii întinşi la maximum, astfel că puteam exploda în orice clipă, m-am uitat şi eu în prima boxă de pe partea mea. Acolo era Gentle Jim. Când murgul m-a văzut, s-a aplecat şi m-a atins cu botul pe frunte, în

speranţa că o să-i strecor un morcov. În boxă era doar el. M-am aplecat şi i-am luat în linişte găleata şi un frâu cu capete metalice. În caz de ceva. Nu că ar fi fost prima mea alegere ca armă, dar era mai bine decât nimic. Am verificat următoarele două boxe. Nimic, în afară de cai adormiţi.

Cling.

Tare. Exact cum se auzise mai devreme. Venea dinspre şirul de boxe de după colţ. Mama a făcut cu capul într-acolo. Am mers pe vârfuri pe podeaua din ciment, evitând fânul nemăturat şi ignorând pietrişul tot mai mult şi alte substanţe urât mirositoare care se adunau sub picioarele mele goale. Îndată ce am fost suficient de aproape, mama mi-a apucat capul cu o mână fermă. Inima mea galopa, în timp ce ea şi-a apropiat gura de urechea mea.

— Mă duc să verific, mi-a şoptit. Stai aici. Dacă auzi ceva, fugi.

Am încercat să scutur din cap, dar strânsoarea ei a devenit mai puternică şi m-a apăsat mai aproape. Respiraţia i-a ieşit printre dinţi şi mi-a atins lobul urechii, care, jur, deja sălta din cauza pulsului meu, care bubuia.

— Mila. Te rog.

Îndată ce mi-a dat drumul şi a plecat, m-am furişat după ea, ţinând strâns armele mele improvizate, de parcă erau săbii şi nu doar nişte scule din hambar. Când am ajuns la colţ, am observat că primele trei boxe de pe următorul coridor aveau ferestrele închise de tot. Goale. Erau multe aşa, spaţii eliberate de chiriaşii care veneau când familia Greenwood încă locuia acolo. Mama a trecut pe lângă ele. Se mişca atât de în tăcere, încât părul ei blond prins în coadă de cal abia se legăna. Ajunsese la doar trei boxe de capătul şirului, când am auzit din nou. *Cling.* Capetele noastre s-au răsucit deodată spre ultima boxă de pe dreapta. Respiraţia mi s-a oprit în gât. Dacă era vreun urmăritor nebun sau vreun hoţ de cai, el sau ea probabil că îmi putea auzi inima bătându-mi nebuneşte în piept. Dar sub ritmul galopant al inimii mele mai era ceva. O încordare anticipativă a muşchilor mei, o hotărâre de neclintit de a o ajuta pe mama. Cu orice preţ.

Am urmat paşii ei atenţi, alesese un drum mai ferit, care ducea spre acea ultimă boxă. Am privit cum degetele subţiri şi îndemânatice au cuprins mânerul şi au întredeschis uşa. Maisey a lăsat să-i scape un nechezat surprins, când mama a sărit peste prag, cu lanterna pregătită de acţiune.

Lumina ei s-a lăsat în jos o clipă mai târziu.

— Ce dra… am auzit-o pe mama, când m-am aplecat în boxă.

Maisey era singură acolo. Ritmul inimii mele a încetinit, în timp ce am scărpinat botul moale al iepei. Între timp, mama a făcut o inspecţie amănunţită în boxă şi şi-a trecut mâinile inclusiv peste pereţi. S-a oprit la găleata cu mâncare. Ajunsă mai înăuntru, s-a întins şi a tras găleata dinspre perete, apoi a împins-o la loc.

Bling.

— Prostuţo. Tu te jucai cu găleata? Doamna Greenwood m-a prevenit în privinţa asta, a zis mama, iar râsul ei a curs ca apa.

Cel mai pur râs pe care îl auzisem de la ea în ultima vreme. Sunetul lui a eliberat tensiunea din membrele mele, de parcă se deschisese o valvă şi toată încordarea ieşise prin ea. O parte din mine voia să i se alăture. O altă parte era îngrijorată. Acel gen de reacţie nu era caracteristic mamei. Oare moartea tatei o făcuse să-şi piardă controlul? Dar când şi-a pus braţele în jurul umerilor mei şi mi-a zâmbit, am cedat, am izbucnit în râs şi am alungat vocile acelea enervante. Ca o veveriţă, mă simţeam obligată să înmagazinez fiecare urmă de afecţiune de care aveam parte. Nu se ştia niciodată când avea să vină iarna din nou şi să mă lase fără ea.

Zâmbetul mamei n-a dispărut până când am ajuns la uşa hambarului. I-am urmărit privirea şi mi-am dat seama la ce se gândea.

— Îmi pare rău că am uitat uşa deschisă, m-am grăbit şi am uitat.

Sprâncenele ei s-au lăsat în jos.

— De fapt, sunt uşurată că ai fost tu. De data asta, a

adăugat repede. Trebuie să fii mai atentă de acum înainte.

Ideea era că aş fi putut jura că închisesem uşa. Dar, în timp ce alergam dinspre hambar spre casă, am simţit că acea mică minciună a meritat. Nu avea rost să o fac pe mama să se îngrijoreze. Adică, în ciuda neliniştii ei evidente, eram în Clearwater. Ce putea să se întâmple rău?

Întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pun era cum fusese posibil să o aud pe Maisey jucându-se cu găleata de la o distanţă atât de mare? Dar atunci nici nu mi-a trecut prin cap asta. Nu până când a fost mult prea târziu.

CAPITOLUL 6

În dimineaţa următoare, m-am simţit fericită cum nu mai fusesem de săptămâni în şir. Noua mea camaraderie cu mama m-a făcut să zâmbesc mai uşor, iar holurile şcolii nu mi s-au mai părut atât de copleşitoare. Kaylee a pocnit din degete îndată ce am ajuns la dulapul ei.

— Nuuu, mi-am uitat cartea de economie în maşină... şi voiam să încerc să învăţ pentru testul ăla, în timpul orei.

Atmosfera ciudată din ziua anterioară părea să se fi risipit. N-am pomenit de reacţia ei, iar ea nu a mai adus vorba de a mea.

— Vrei să vin cu tine? am întrebat-o, tocmai când a sunat primul clopoţel.

A luat-o la goană spre uşa principală, cât de repede îi permiteau tocurile de cinci centimetri.

— Nu, du-te înainte, mi-a strigat peste umăr. Durează doar o clipă.

M-am aşezat la locul meu obişnuit. Deşi am încercat în mod intenţionat să-i ignor pe colegii care erau deja în clasă, se pare că a fost o provocare prea mare pentru mintea mea analitică. Cinci băieţi, trei fete. Niciunul dintre ei nu era Hunter. Oricum, le-am zâmbit tuturor. Mi-am făcut de lucru şi am răscolit în rucsac, după caiet. Totuşi, am simţit prezenţa lui Hunter, cu câteva clipe înainte ca el să se arunce pe locul lui Kaylee, lângă mine.

— Hei, mi-a zis cu vocea lui blândă şi fixându-mă cu ochii lui albaştri, pe sub o şuviţă rebelă.

— Bună.

Am simţit fluturi în stomac. O prostie. Era doar un băiat. OK, nu chiar. Era un băiat de care, întâmplător, îi plăcea lui Kaylee. Kaylee, care avea să se întoarcă în orice clipă şi care se aştepta să-şi găsească locul liber. Fluturi sau nu, băiatul trebuia să stea în altă parte. Tocmai atunci, Hunter a pus rucsacul pe bancă şi şi-a lăsat capul pe el. A închis ochii. Inima mea s-a înmuiat şi s-a transformat în ceva ce părea o grămadă mare de gelatină. Părea atât de obosit, cu

genele negre fluturând pe pometţi. Gura lui s-a relaxat şi ea. Am simţit o bruscă pornire de a-i urmări cu degetul buza de sus.

Hm!

Am fost atât de prinsă în acel gând nebunesc, că n-am auzit de la început paşii de pe hol. Acelaşi sunet pe care îl făceau pantofii cu toc.

Of nu.

M-am îndreptat.

— Hunter, trebuie să…

Clopoţelul m-a întrerupt, la fel şi mica exclamaţie de surprindere pe care am auzit-o dinspre uşa din spatele meu. Acolo era Kaylee, cu buzele proaspăt date cu luciu deschise a uimire. A făcut doi paşi spre banca ei ocupată, înainte să se oprească, să-şi netezească rochia mov şi să privească de la Hunter la mine.

— Hei, Kaylee! Hunter doar s-a oprit aici o clipă… am început eu, numai pentru a fi întreruptă din nou, de data aceea de către doamna Stegmeyer.

— Domnişoară Daniles, te rog, găseşte un loc liber, dacă nu vrei să te pun întârziată, i-a zis profesoara pe deasupra catalogului.

Privirea lui Kaylee s-a oprit o clipă mai mult asupra locului ei obişnuit şi m-a făcut să acţionez.

— Hunter, am şoptit.

Genele lui s-au ridicat. Sarcina de a-l trimite într-o altă lumină a devenit de o sută de ori mai grea, sub privirea aceea albastră somnoroasă.

— Ăăă, te superi dacă te muţi? Ăsta e locul lui Kaylee.

S-a ridicat, s-a uitat la Kaylee de parcă o vedea pentru prima dată, apoi şi-a luat rucsacul şi s-a ridicat.

— Mda, scuze.

Zâmbetul lui timid era cel mai bun cadou de plecare pe care îl putea oferi, pentru că aş putea spune că, practic, a făcut-o să se topească pe loc. Hunter s-a dus spre banca goală în care stătuse şi ultima dată. Ea s-a lăsat pe locul eliberat, cu un oftat uriaş, în timp ce doamna Stegmeyer bătea nerăbdătoare cu unghiile în masă.

— L-a încălzit pentru mine, a şoptit prefăcându-se că îşi face vânt cu un caiet. Chiar în clipa asta, sunt încălzită de căldura trupului lui Hunter Lowe.

Un val de uşurare m-a lovit şi a declanşat un chicotit mai tare decât intenţionasem.

— Fetelor, vă rog. E timpul pentru prezenţă, ne-a atenţionat doamna Stegmeyer.

S-a auzit interfonul, urmat de vocea exagerat de puternică a preşedintelui consiliului elevilor. Am ascultat absentă noutăţile despre o strângere de fonduri, în timp ce îi şopteam lui Kaylee:

— Doar… s-a aşezat aici. Neinvitat.

Deşi, sinceră să fiu, nu prea îl gonisem. A dat din mână.

— Te rog. E în regulă.

În regulă, totul era în regulă.

— Fetelor… şşşttt!

Doamna Stegmeyer şi-a dus degetul la buze şi s-a uitat la noi. Dar, îndată ce şi-a mutat privirea, Kaylee s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Sincer, nu-ţi face griji. Nu e nimic rău într-un pic de competiţie sănătoasă.

Ce?

— Kaylee, am început, doar ca să fiu întreruptă de bufnitura puternică a catalogului trântit de masă.

— Ultima avertizare, înainte să vă despart, a zis doamna Stegmeyer, cu un accent şi mai puternic, cum se întâmpla de obicei când era nervoasă.

M-am cufundat în scaun şi am tăcut tot restul orei. Dar comentariul lui Kaylee mi s-a învârtit prin minte, din nou şi din nou. *Competiţie sănătoasă? Pentru Hunter?* Nu-mi plăcea cum suna absolut deloc.

CAPITOLUL 7

Camioneta veche a lui Kaylee ne zdruncina pe drumul prăfuit, departe de Clearwater High. Din cauza scrâşnetelor de cauciuc pe terenul accidentat şi a sunetului scos de motorul vechi, nivelul de zgomot era destul de mare. În cabină, totuşi, liniştea era asurzitoare. Kaylee ţinea strâns volanul acoperit cu material cu model zebră şi refuza să mă bage în seamă, privirea ei fixând drumul.

— Kaylee, jur… n-am nicio legătură cu transferul lui Hunter la cursul meu de engleză.

Pledam pentru inocenţa mea de zece minute, dar nimic nu avea efect asupra expresiei împietrite a lui Kaylee. Cam atât ţinuse competiţia „sănătoasă”. Am oftat şi m-am uitat pe geam. Departe, pe dealuri, am văzut pâlpâind o coamă neagră, pe un gât lucios, ca de mahon. Minunatul armăsar a mai dat o dată din cap, înainte să se ridice în două picioare şi să îşi lanseze trupul masiv într-un galop exploziv.

Caii. Caii erau unul dintre cele două lucruri care mă împiedicaseră să-mi pierd minţile, încă de când ne mutaserăm acolo. Celălalt era Kaylee. Am privit-o cu coada ochiului, dar gura care de obicei zâmbea era tot neclintită. Nu-mi aminteam nici măcar un singur drum cu acea camionetă, fără muzică sau fără necontenita pălăvrăgeală a lui Kaylee, care mă făcea să râd. Până atunci. În mintea mea a prins contur imaginea feţei lui Hunter, cu buclele lui şatene încadrându-i ochii de un albastru-intens. Proasto. În clipa aceea, imaginea lui nu făcea decât să îngreuneze lucrurile. Dar, chiar dacă Hunter Lowe era cel mai interesant lucru care se întâmpla în clipa aceea în Clearwater sau, mă rog, nu doar în clipa aceea – cel puţin de când stăteam eu acolo –, o pasiune prostească nu putea avea întâietate în faţa unei prietenii. Nu aşa mă crescuse mama. Trebuia să pun capăt acelei poveşti. O voiam înapoi pe guraliva Kaylee. La urma urmei, ea era singura care mă ajutase să nu fiu o paria la şcoală. Categoric, îi eram datoare pentru asta.

— Uite, e ridicol. N-ar trebui să ne certăm din cauza unui tip… doar pentru că nu poartă Carhartt şi nu e un petrecăreţ, am adăugat, pentru a destinde atmosfera.

Chiar dacă Hunter însemna mai mult de atât. Era ceva în felul tăcut în care mă studia cu ochii aceia albaştri, când vorbeam, ca şi cum chiar l-ar fi interesat ce spuneam. Iar asta făcea ca tot ce era în jur să dispară. Şi aveam nevoie de aşa ceva. Dar fără ca asta să afecteze pe altcineva. Mi s-a părut că văd cum strânsoarea lui Kaylee se relaxează pe volan, chiar un pic. Parcă s-a mai luminat, când s-a îndreptat. Dar n-a zâmbit.

— Nu sunt sigură, Mila, a zis Kaylee, privind, în sfârşit, spre mine. De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

— Uite ce e, jur… nu eu i-am spus să schimbe şi să vină la cursul meu de engleză. Poţi să îl întrebi, dacă nu mă crezi.

Deşi mi-ar fi plăcut să cred că se transferase pentru mine, el îmi spusese că transferul avea legătură doar cu faptul că îşi dorea o listă de lecturi mai interesantă. Kaylee a luat o mână de pe volan, să-şi aranjeze puloverul cu decolteu, una dintre creaţiile ei uimitoare.

— Te rog. Ar crede că sunt o tâmpită.

Dar vocea ei nu mai era la fel de iritată ca mai devreme. S-a uitat spre mine, muşcându-şi buza de jos. Apoi, umerii ei s-au relaxat.

— Deşi reuşesc asta foarte bine, în ultima vreme, nu-i aşa?

— Nu eşti singura, am zis.

Şi nu m-am mai gândit la Hunter atât de mult cum o făcusem când o apucasem de braţ. Zâmbetul ei era timid, nu zâmbetul nepăsător cu care eram obişnuită. În fine, m-am mulţumit şi cu atâta.

— Aşa că… hai să aşteptăm! Oh, Doamne, uite-l! a strigat Kaylee.

Pentru o clipă, logica m-a părăsit. Nu… nu era posibil…

Ochii mei s-au făcut mari, în timp ce frânele au scrâşnit. Am întors capul şi m-am uitat după obiectul spre care era îndreptat degetul lui Kaylee. Mai întâi, m-a lovit confuzia,

urmată de un val de dezamăgire. Hunter. Chiar era Hunter.

Sigur că era.

Am încercat să-mi recapăt sângele rece, în timp ce maşina hurducăia spre marginea drumului.

— Lasă geamul în jos, repede! a zis Kaylee, iar degetele ei au aranjat câteva şuviţe care îi zburaseră.

Hunter tocmai se întorcea să vadă cine se apropia, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor negri. N-am reuşit să-mi reprim un fior de încântare văzându-l. Chiar dacă îmi ordonasem ferm să mă potolesc. Am lăsat în jos geamul vechi, cel care mereu se bloca la fratele mai mic al lui Kaylee şi la mama ei şi care mie nu-mi făcea figuri niciodată. Fără geamul barieră, mirosul de bălegar de afară a devenit şi mai puternic.

— Bună, Mila, a zis Hunter.

Ca de obicei, am observat felul în care zâmbetul lui, doar dintr-un colţ al gurii, îi ridica buzele, partea stângă un pic mai mult decât pe cea dreaptă. Când şi-a înălţat capul, gluga hanoracului negru cu mâneci lungi a alunecat şi a eliberat de-acum cunoscuta claie de bucle şatene. Bucle care arătau incredibil de moi şi care, practic, implorau ca degetele mele să treacă prin ele. OK, chiar trebuia să mă opresc. Eu şi Kaylee aveam o înţelegere. M-am străduit ca vocea mea să pară nonşalantă.

— Bună, Hunter...

— Hunter! a ţipat Kaylee. Hei, de ce nu vii cu noi? Mergem spre Dairy Queen şi sigur nu vrei să ratezi unul dintre cele mai bune lucruri pe care le are de oferit oraşul ăsta!

Kaylee s-a aplecat peste mine, să vadă mai bine, astfel că m-a obligat să-mi lipesc capul de spătarul vechi, dacă nu voiam să iau o gură de parfum de grepfrut din părul ei. Şi... stai aşa, de când eram noi în drum spre Dairy Queen? Am reuşit să-mi eliberez capul. Privirea albastră a lui Hunter a prins-o imediat pe a mea, cercetător. Am simţit din nou senzaţia aceea că lumea dispărea. În ciuda celor mai bune intenţii ale mele, am simţit cum pe buze mi se iţeşte un zâmbet prostesc.

— Sună bine, a zis el, în cele din urmă, tot cu ochii aţintiţi asupra mea.

Între timp, zâmbetul lui Kaylee pălise. Îl vedea cum se uita la mine, iar privirea ei se îngusta. De data aceea, entuziasmul ei a părut forţat, când s-a bâţâit pe scaun, apoi a ţâşnit exclamând:

— Yupi! Mila, tu treci în spate, să stea Hunter în faţă, OK? Nu vrem să-l speriem pe tipul cel nou obligându-l să meargă în spate!

Ha, ha, ce amuzant!

— Ce glumă bună, Kaylee, dar ce-ar fi să mă înghesui lângă tine?

Colţurile gurii lui Kaylee au căzut. A coborât tonul.

— Cum, să fii înghesuită lângă el, ca şaua pe cal? mi-a şoptit.

Pe bune?

— Acum mai puţin de două minute mi-ai spus că te purtai prosteşte. Ei bine, ghici! O faci din nou, i-am şoptit şi eu.

Kaylee s-a uitat la mine, înainte să-i facă semn lui Hunter.

— Aşteaptă o clipă… Mila tocmai cobora. Oricum, voia să ia o gură de aer proaspăt.

Am rămas cu gura căscată şi am încercat să mă conving că se purta nebuneşte doar pentru că Hunter o luase prin surprindere. Mai târziu, probabil că aveam să râdem de nebunia ei. Până când a coborât vocea şi mi-a spus:

— Camioneta mea, regulile mele. Treci în spate sau mergi pe jos.

OK, râsul nu era o opţiune.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Jos.

Mai mult ca orice altceva, încordarea bruscă din mâinile mele a fost cea care m-a făcut să deschid uşa şi să sar afară. Nu eram sigură că nu aveam să le folosesc s-o apuc pe Kaylee din nou. Probabil de gât, de data asta. Când am sărit pe iarbă, înainte ca el să poată urca, zâmbetul lui Hunter a dispărut.

— Pleci?

— Nu, doar urc în spate, am zis, simţindu-mă ca o imbecilă, când am văzut sprâncenele lui ridicate a mirare. Ăăă, e drăguţ să vezi peisajul din altă perspectivă, uneori.

Lăsând să treacă puţin senzaţia aceea de ridicol, mi-am închis gura mare, am înconjurat camioneta şi am sărit în spate, unde m-am trântit pe banchetă cu un pic mai multă forţă decât era necesar. Stupidul Chevy a scârţâit.

— E o nebunie, a zis Hunter. De ce…

— Nu, sunt în regulă. Îmi place aici în spate. E drăguţ.

Era mult mai uşor să mă prefac atunci când nu-l vedeam.

— Eşti sigură? m-a întrebat cu neîncredere.

— Da. Absolut.

După alte câteva clipe, uşa din faţă a scârţâit închizându-se. Camioneta a pornit. M-am tolănit pe banchetă, astfel încât să mă pot rezema de cabină. În Philly, nici într-un milion de ani nu m-ar fi obligat cineva să merg în spate într-o camionetă. Era aproape barbar. Să nu mai spun ilegal. Am tras un picior în banchetă, cu putere. Atât de tare, că a şi sărit nişte vopsea. Aşa-i trebuia. Kaylee avea de dat socoteală la o grămadă de chestii. Nu era de mirare că ea şi Parker erau atât de bune prietene.

Camioneta a prins viteză. A trebuit să-mi ridic mâinile în aer, să-mi ţin părul. Zgomotul era destul de puternic, dar tot mai prindeam câte ceva din conversaţia din cabină. Probabil că fereastra din spate era întredeschisă.

— Eşti sigură că Mila e OK acolo în spate? a întrebat Hunter.

Mi l-am imaginat cum îşi înalţă capul, să se uite la mine, dar mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra copacilor care rămâneau în urma noastră. Nu era nevoie să mă vadă roşie la faţă, din cauza vântului, nici cu părul zburând, de parcă era viu.

Încă un lucru pe care îl învăţasem în Clearwater: nimănui nu-i stă bine părul într-o camionetă.

— Of, e în regulă. Cum spuneam, adoră să stea acolo. Trebuie să fie o chestie tipică din Philly.

— Aşa e, ea e din Philly. Când s-a mutat aici?

— Acum vreo lună.

— Am auzit că în Philly este o viaţă culturală super. I-a plăcut acolo?

— Mda, cred.

Chiar şi de acolo din spate am sesizat enervarea care învăluia vorbele lui Kaylee, la fel ca praful de pe canapeaua din spatele camionetei, care, în clipa aceea, graţie noului aranjament făcut de ea, era şi pe blugii mei.

— Hei, există ceva amuzant ce nu poţi face într-un oraş mare ca Philly… să-ţi exersezi abilităţile la liniuţe. Haide, să vedem ce poate vechitura asta!

Iar restul cuvintelor s-au evaporat. Liniuţe? Liniuţe? Chiar uitase că eu eram acolo în spate?

— Hei, Kaylee!

M-am răsucit şi am bătut cu degetele în geam, să-i atrag atenţia, când camioneta a prins viteză. Corpul meu s-a clătinat, iar palmele mi s-au lipit de bancheta metalică. Strigătul de entuziasm al lui Kaylee a fost urmat de o altă accelerare. M-am prins cu mâna stângă de marginea camionetei.

Părul mi s-a răsfirat peste faţă, în timp ce maşina mergea tot mai repede, hurducăindu-se periculos pe drumul plin de gropi. Îl auzeam pe Hunter cum o îndemna pe Kaylee să încetinească, auzeam huruitul motorului, în timp ce ea îl forţa şi mai tare. Dar, dincolo de toate, începeam să simt ceva nou, ceva neaşteptat: un fior de euforie. Entuziasmul faţă de ceva periculos a început să eclipseze teama, cum mi se întâmplase şi atunci când Bliss sărise gardul cu mine. Era chiar oarecum amuzant. Vântul mi-a prins râsul şi l-a luat cu el, iar eu mi-am desprins mâna de pe marginea camionetei. Poate că asta se întâmplă când te muţi din oraşele mari în vreo fundătură rurală… poate că te transformi într-un dependent de adrenalină. Parcă trupul meu se pregătea pentru ceva ce îi era menit. Iar asta era cu adevărat amuzant. Chiar super. Nu mă mai distrasem aşa de când…

Următoarea alunecare spre stânga a fost cam bruscă. La fel şi smucitura spre dreapta care a urmat. Mi-am julit braţul de metal… chiar înainte să simt un imens vid, după

care corpul meu a început să plutească. Într-o clipă zburam, iar în următoarea ţipătul care a ieşit din gâtul meu a fost acoperit de o bufnitură. Mai întâi, am pus jos braţul, pe ceva ascuţit, şi am simţit o senzaţie ciudată de sfâşiere. Apoi, m-am rostogolit. Lumea s-a înclinat şi s-a rotit nebuneşte, în timp ce eu m-am lovit din nou de pământ şi am continuat să mă rostogolesc. Mici detalii vizuale se repetau – frunze, iarbă, cerul albastru –, iar eu mă rostogoleam şi mă rostogoleam.

Am aterizat pe spate, la baza dealului, holbându-mă la un petic de nori albi. Nori de genul stratocumulus, dacă nu mă înşelam. Buzele mi s-au mişcat, dar n-a ieşit niciun sunet, vocea mea era strangulată de acelaşi şoc care mă lipise de pământ. Şocul, asta trebuia să fie. Ce altceva putea explica faptul că zăceam întinsă acolo şi cercetam tipurile de nori, în loc să fiu speriată?

Alte gânduri au dat năvală în mintea mea. De exemplu, ce naiba se întâmplase? De ce nu rămăsesem fără aer? Sau… of, Doamne… de ce abia simţeam durere? Mă rănisem la coloană? Dacă nu puteam să merg? Am simţit un val de uşurare, când mi-am confirmat că încă mai puteam să-mi mişc degetele de la picioare. Deocamdată, era bine. M-am ridicat în picioare, uimită să constat că demnitatea mea era mai rănită decât orice altceva. Fusesem incredibil de norocoasă.

— Mila!

Mersul sigur al lui Hunter îi grăbea coborârea de pe deal, Kaylee venind după el, pe cât de repede îi permiteau cizmele cu talpă platformă. În clipa aceea, am început să mă înfurii.

— Kaylee Daniels, ce e cu tine? Când o să afle mama ta, o să fii pedepsită pe viaţă! Puteai să mă omori!

Am început să-mi curăţ iarba de pe hanorac. Pete de iarbă, o să am pete de iarbă, m-am gândit, cumva, detaşat.

— Of, Doamne, Mila! Eşti în regulă? Îmi pare atât de rău! suspina Kaylee, încă la câţiva metri distanţă. Întinde-te la loc! S-ar putea să fii lovită la spate sau aşa ceva!

Hunter a ajuns primul lângă mine.

— Are dreptate, trebuie să te aşezi. Te-ai lovit undeva?

— Nu… nu cred, am zis, deşi nu avea logică, dar nu aveam de gând să mă plâng. Dar îmi simt braţul stâng cam ciudat. În partea exterioară, deasupra cotului.

— Lasă-mă să văd.

Hunter mi-a luat încheietura şi a ridicat materialul sfâşiat care fusese mâneca mea. Cum eram cu faţa la el, am văzut când expresia lui s-a schimbat din îngrijorare în şoc, am văzut cum a făcut ochii mari.

— Ce nai… Mila?

Asta nu avea cum să fie a bună.

— Chiar e aşa rău? Sau eşti genul care face mofturi cum vede un strop de sânge?

M-am întors, să văd mai bine ce anume îl transformase pe Hunter într-o statuie de gheaţă, cu gura căscată, tocmai când a ajuns şi Kaylee lângă noi.

— Am fost atât de speriată… am fost sigură că ai aterizat pe bucata aia mare de metal ruginit şi ai murit! a zis ea şi a arătat spre rămăşiţele diforme ale unei maşini. Mulţumesc…

Strigătul ei a acompaniat şuieratul respiraţiei mele.

— Mila? Of, Doamne, Mila! Ce… ce e aia? Pentru că nu e…

— … nu e sânge, am respirat în acelaşi timp cu ea.

Toţi trei ne holbam la braţul meu. Şi ne holbam. Şi ne holbam. De parcă niciunuia nu ne venea să credem ce vedeam. Braţul meu nu sângera deloc. Pe pielea mea era o rană mare, deschisă, dar nu era sânge. Nu era sânge. Nu era sânge, pentru că, în loc de sânge, o peliculă subţire roşie se rupsese şi lăsa să se scurgă din rană un soi de lichid scârbos alb-lăptos. Şi nu era doar atât. În interiorul rănii, în interiorul meu, era un tub transparent, cu o gaură zimţată, în formă de clemă. Şi înăuntrul lui? Ceva ce semăna cu nişte fire. Fire mici argintii, răsucite ca spiralele duble despre care învăţam la biologie.

Nu. Nu. Nu. Aveam halucinaţii. Mă lovisem la cap, la urma urmei, şi aveam halucinaţii. Era singura explicaţie logică. Mi-am smucit braţul şi m-am uitat de la faţa oripilată

a lui Kaylee la cea şocată a lui Hunter. Sigur că aveam halucinaţii, la fel şi ei. Părul meu a biciuit aerul, când mi-am scuturat capul dintr-o parte în alta. Nu înţelegeam nimic.

— Nu pot… nu… asta e… Kaylee?

Mi-am ridicat spre ea mâna cea sănătoasă. Doar ca să o văd cum se dă în spate.

— Şşşş, Mila, e în regulă. Haide să te ducem înapoi în camionetă, a zis Hunter şi şi-a pus grijuliu un braţ în jurul taliei mele. Poţi să mergi dacă te sprijini un pic pe mine?

— La spital, a izbucnit Kaylee. Trebuie să meargă la spital.

Am dat din cap în sens de „mai repede”.

— Nu, nu la spital! Cum să merg la spital, când…

Cu toţii ne-am uitat din nou la braţul meu şi am ştiut care era continuarea. Cum puteam să mă duc la spital, când eram o ciudăţenie? Aveau să-mi pună întrebări, iar eu nu aveam răspunsuri.

— Fără spital, am repetat cu îndârjire. Nu, nu, NU!

— E OK, calmează-te. Kaylee? Kaylee! Poţi să ne ajuţi un pic? Vino să vezi dacă poate să stea pe picioare o clipă.

Pentru un moment, am crezut că o să refuze. Părea gata să o ia la fugă.

— Bine.

A venit lângă mine, dar reticenţa i-a fost evidentă în felul în care şi-a pus braţul în jurul taliei mele, fără ca, de fapt, să mă atingă. Îndată ce a văzut că ea mă ţine, Hunter şi-a dat jos hanoracul negru şi a rămas într-o cămaşă gri subţire. A înfăşurat cu grijă hanoracul în jurul rănii mele. Spre deosebire de Kaylee, mâinile lui erau ferme şi sigure. Nu era atât de speriat.

— Gata, asta ar trebui să fie suficient, deocamdată.

M-a tras cu blândeţe de lângă Kaylee, şi-a pus un braţ hotărât în jurul taliei mele şi a început să mă conducă în sus pe deal.

Drumul spre casă a fost la fel de tăcut ca drumul de plecare de acasă. Tot drumul, Hunter mi-a ţinut mâna într-a lui şi m-a privit cu ochi greu-de-citit. Ochi care, probabil, încercau să-şi ascundă oroarea totală care îl cuprinsese

când aflase că eram un fel de ciudăţenie a naturii, oroare care o însoţea pe a mea.

Kaylee refuza să scoată o vorbă. De fapt, nici măcar nu se uita la noi. Şi tot ce îmi trecea prin minte era: nu aveam sânge.

Când am ajuns înapoi la drum, eram disperată să fug, deşi, în acelaşi timp, groaza se furişa prin pieptul meu cu picioare de păianjen. Pentru că, dacă cineva avea răspunsuri, aceea era mama. Şi, în timp ce o parte din mine urla după răspunsuri, o altă parte, una mică şi bine ascunsă, şoptea că poate era mai bine să nu ştiu.

M-am năpustit pe uşă, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, şi am mormăit „ne vedem mai încolo”, apoi am năvălit în aerul după-amiezii şi am simţit un fior care până atunci nu fusese prezent. Chiar dacă partea aceea mică din mine avea dreptate, nu conta. Trebuia să ştiu adevărul. În timp ce alergam spre uşa din faţă a casei de oaspeţi, îmi spuneam: *faci din ţânţar armăsar, Mila. Mama îţi va explica totul şi va fi în regulă.*

N-aş fi putut fi mai departe de adevăr nici dacă m-aş fi străduit.

CAPITOLUL 8

Am închis uşa încet după mine şi am rămas acolo pe hol, holbându-mă la canapeaua acoperită cu pătura verde cu arămiu, fără să o văd cu adevărat. Ameţită şi dorindu-mi să existe o modalitate de a rederula ultima oră din viaţa mea. De a o rederula şi de a o şterge. Mâna mea liberă era pe cămaşa lui Hunter. Dacă aş fi putut şterge ce era dedesubt. Din stânga s-a auzit un foşnet, care mi-a amintit că persoana care avea răspunsurile era la doar câţiva paşi distanţă. Am inspirat adânc, am deschis uşile albe care despărţeau bucătăria de restul casei şi am văzut-o pe mama scotocind prin cămara fără uşă. Vederea siluetei subţiri, în blugi, scotocind printre cutiile cu cereale, de parcă era o zi ca oricare alta, m-a făcut să-mi doresc, brusc, să o scutur. Braţul meu arăta de parcă era desprins dintr-un coşmar, iar ea căuta ceva de ronţăit. Când s-a întors, cu o pungă de ananas uscat în mână, a zâmbit.

— Bună, scumpo. Cum a fost azi la şcoală?

Mă proteja de ceva ce credea că nu aş înţelege? Nu că ar fi contat. Simţeam cum fragilele legături care se formaseră între noi seara trecută se rupeau sub greutatea minciunilor ei. Până să deschid gura şi să întreb ceva, privirea ei isteaţă a căzut pe cămaşa înfăşurată în jurul braţului meu. Cămaşa lui Hunter.

— Oh, nu, a oftat şi a închis ochii, parcă refuzând să vadă.

Exclamaţia ei a străpuns camera, semn că urmau lucruri rele. Dar când a deschis ochii mama cea eficientă revenise. Mama, cea care vâna zgomotele în noapte. Mama, cea care nu lăsa nimic la întâmplare.

— Arată-mi.

Arată-mi? Nu îşi dădea seama că greşea? Ar fi trebuit să îmi spună că totul avea să fie bine. De ce nu o făcea?

— Arată-mi, a mai zis o dată, mai tare, când a văzut că nu mă mişc.

Încet, am desfăcut cămaşa lui Hunter, cu mâna cealaltă,

şi am lăsat-o să cadă pe gresia albastru cu alb. În ciuda dorinţei mele disperate, părţile extraterestre care ieşeau din braţul meu nu dispăruseră. Lichidul alb nu se mai scurgea, dar firele răsucite, plasticul, erau tot acolo, ca maţele unei jucării mecanice.

Mama a tras aer în piept.

— Ce s-a întâmplat? Ca să ai o asemenea rană, trebuie să te fi lovit de ceva ascuţit, cu o viteză incredibilă!

Când mama a spus „ceva ascuţit”, cuvintele lui Kaylee mi-au licărit în minte. *Am fost sigură că ai aterizat pe bucata aia mare de metal ruginit.*

— Am fost aruncată din spatele camionetei lui Kaylee, am murmurat, dar mama nu asculta.

Era prea ocupată să-mi inspecteze braţul. I-am urmărit expresia, în căutarea unei urme din şocul pe care îl simţisem eu când îmi văzusem prima dată rana. Şocul pe care încă îl simţeam. Dar ştiam că nu aveam să îl găsesc la ea. Eram destul de sigură. Nicio exclamaţie de surprindere, niciun suspin, niciun strigăt de oroare. Absolut nimic care să arate că interiorul braţului meu era ceva nou pentru ea. Speranţa că, poate, cumva, mama nu ştia despre asta, nu ştia că braţul meu era o ciudăţenie de care uitase să îmi spună s-a stins în mine în clipa aceea. Pieptul mamei se ridica şi cobora sub tricoul albastru moale. S-a întins spre mâinile mele.

— Mila, ştiu că e greu, dar trebuie să mă asculţi.

Am lăsat-o să-mi ia mâinile. Şi am aşteptat. Am aşteptat o explicaţie care să aibă logică. La urma urmei, trebuia să existe o explicaţie simplă, logică. Trebuia. Obrajii mamei aveau o paloare neobişnuită.

— Câţi oameni au văzut asta?

În timp ce o priveam, uluită de reacţia ei, m-a apucat de umăr şi chiar m-a scuturat.

— Câţi?

— Doar… doar doi. Kaylee şi încă un prieten.

— Eşti sigură?

— Da! Începi să mă sperii, te rog, spune-mi ce se întâmplă!

Strânsoarea ei a slăbit. Resemnarea i s-a aşternut pe faţă.

— Urmează-mă.

Replica aceea simplă, în timp ce s-a întors să mă conducă afară din bucătărie, a făcut ca digul format în mine să se surpe şi să elibereze val după val de nebunie şi anxietate. Era o minune că nu tremuram, când am ajuns în dormitor. Îmi doream să mă întorc şi să fug. Să-i spun să uite că tocmai îi cerusem o explicaţie, să uite totul. Puteam pune un fel de bandaj permanent pe braţul meu şi să ne prefacem că acea chestie nici nu exista.

Voiam să fug. Dar n-am făcut-o. Odată ajunse înăuntru, s-a dus spre dulăpiorul ei vechi din mahon şi s-a ghemuit în faţa lui. Sertarul de sus, mereu înţepenit, s-a deschis, în cele din urmă. Mă uitam absentă la tricourile de diverse culori şi mă întrebam ce naiba legătură aveau ele cu braţul meu de alien. Apoi, mama a scos sertarul cu totul, l-a pus deoparte şi s-a uitat în interiorul dulapului. M-am ghemuit lângă ea şi îndată am văzut ce căuta. În colţul din spate, o chestie argintie sclipea sub o bucată de bandă adezivă.

O cheie.

Odată ce a avut cheia în mână, mama a pus sertarul la loc, înainte să mă conducă spre spălătorie şi apoi să se oprească în faţa uşii de la garaj. În sfârşit, s-a întors, mi-a netezit părul, înainte să-şi lase braţul înapoi pe lângă corp.

— Mila, înainte să mergem mai departe, trebuie să ştii că ţin la tine. De fapt, cred, acum mai mult ca oricând, că tu ai meritat toate riscurile.

Cuvintele acelea m-au făcut să îngheţ. După ce am ajuns în garaj, m-a condus spre o grămadă de cutii goale, aranjate ordonat lângă peretele din spate. Cel puţin eu am presupus că erau goale. După ce a dat jos trei dintre cele de sus, a umblat în una dintre ele şi a scos o casetă metalică argintie. Parcă era o cutie pentru scule, dar ceva mai mare. Când s-a întors să ducă cutia înăuntru, m-am dat la o parte, să nu o ating. Reacţia corpului meu la convingerea că orice era încuiat acolo putea să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna. Când am ajuns în sufragerie, mama

a pus caseta pe măsuţa de cafea şi a arătat spre canapeaua verde.

— Ia loc, Mila. O să dureze ceva timp.

M-am aşezat. Cheia argintie a intrat în încuietoare. Trei secunde până când viaţa mea avea să explodeze.

Cheia s-a răsucit. Două secunde.

Capacul s-a ridicat. Două secunde.

Şi…

Orice idei nebuneşti oi fi avut despre conţinutul casetei, pot să spun, categoric, că niciuna nu avea legătură cu un iPod argintiu şi nici cu căştile asortate. Iar mama exact asta a scos de acolo.

— Uite. Ascultă asta, cât mă ocup eu de braţul tău. O să înţelegi totul.

Mama şi-a luat privirea de la mine, iar degetele ei puternice şi abile au frecat zona de sub ochii ei. Apoi, mi-a întins căştile. Două chestii rotunde, de numai trei centimetri în diametru fiecare. Cuibărite ca nişte bombe mici în palmele ei.

Am ezitat. Chiar voiam să ştiu? Voiam cu adevărat? Pentru că orice era acolo era suficient de rău să o facă pe Nicole Daily să plângă.

Nu, adevărul era că nu voiam să ştiu. Dar trebuia.

Degetele mele au cuprins căştile. Mi le-am băgat în urechi înainte să mă pot răzgândi. Mama a scos mai multe lucruri din cutie – ustensile care păreau perfecte pentru a repara un laptop. M-a văzut cum mă holbam şi a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Să-ţi repar braţul, a spus, de parcă era cel mai normal lucru din lume.

Ofof mi-am zis, în timp ce mi-am fixat privirea pe o şurubelniţă. Complet normal.

— Nu-ţi face griji, nu o să doară.

Apoi, a apăsat *play* pe iPod, iar auzul meu a fost umplut de o rostire tărăgănată, masculină şi totul s-a prăbuşit. Ei bine, totul, cu excepţia gândului persistent că mama minţise. Pentru că, dacă braţul nu mă durea, nu la fel se putea spune despre cuvintele rostite de vocea străinului din

căşti.

Ele dureau. Dureau al naibii.

CAPITOLUL 9

Primele cuvinte pe care le-a rostit bărbatul cu un veritabil accent sudist au făcut să se clatine întreaga mea lume. „MILA sau Mobile Intel Lifelike Android este un experiment militar legat de inteligenţa artificială. Proiectul MILA este cofinanţat de un segment special de top al CIA şi de armată, pentru a produce un spion robot foarte bine camuflat, care să se poată infiltra într-o celulă inactivă, iar apoi să înregistreze toate mişcările şi acţiunile ei.”

Am bâjbâit după butonul de pauză şi l-am apăsat. M-am holbat în gol, în timp ce cuvintele îmi pătrundeau în creier. Mobile Intel Lifelike Android. Android. Numele meu nu era o prescurtare a combinaţiei dintre Mia şi Lana, era un acronim. Şi însemna… Imposibil. Era imposibil. Era ridicol, incredibil. Cel mai stupid lucru pe care îl auzisem vreodată.

Am vrut să-mi smulg căştile din urechi, mânată de pornirea de a izbi iPod-ul de perete, de a-l face bucăţi-bucăţele… apoi privirea mi-a căzut pe mama. Mama mea, care folosea un laser pentru a lipi tubul din braţul meu. Şi, pur şi simplu, am înţeles. Dacă distrugeam mesagerul, nu-mi folosea la nimic. Nu atunci, când nu aveam cum să evadez din realitatea care mi se întindea în faţă.

Am apăsat pe *play,* iar vocea şi-a continuat relaxat monologul. „Deşi MILA 2.0…” De parcă eram un obiect, o chestie! Şi 2.0? Ce naiba însemna aia? „… nu se deosebeşte fizic de o fată obişnuită de şaisprezece ani, creierul ei este, de fapt, un nanocomputer obţinut printr-un procedeu de inginerie inversă, un amestec complex de tranzistori şi tehnologii de celule vii, care îi conferă capacităţi unice. Acestea includ reflexe excepţionale şi putere, abilităţi superumane de multitasking şi o memorie de excepţie, plus capacitate de a sparge sistemele computerelor, printre multe altele. De asemenea, poate reda emoţii, bazându-se pe stimuli de mediu şi fizici.”

Eu… ce însemna asta? Un nanocomputer? Să redau emoţii? Să redau? Imposibil, omul ăsta chiar încerca să-mi

spună… pur şi simplu, era imposibil. Emoţiile mele erau reale. Simţeam diverse mereu. Am simţit cum mi se strânge gâtul, parcă în semn de confirmare.

„Restul structurii este, de asemenea, un amestec de uman şi creaţie, dar în mare parte sintetică. Corpul este format din cyberderma, un ţesut sintetic infuzat cu un strat de hidrogel polimer, aflat chiar sub pielea creată prin bioinginerie şi care este foarte rezistentă la răni; în plus, are receptori care transmit senzaţiile către nanocreier – deşi, receptorii de durere sunt foarte puţini, doar 0,001 din câţi are un om.”

Mi-am amintit căzătura din maşină, grija mea că mi-aş fi vătămat coloana. Brusc, insistenţa mamei în a călări cu grijă a căpătat sens. Nu fusese îngrijorată că m-aş putea răni – din contră. Fusese îngrijorată că aş putea cădea, iar faptul că n-aş fi simţit durere ar fi dus la întrebări. Era uimitor că nu se întâmplase până atunci. Stai un pic. Cum de nu se întâmplase? Cum de, în şaisprezece ani de viaţă, nu observasem că nu simt durerea? Atunci m-a izbit un val brutal de realitate. Vocea spusese că MILA 2.0 nu se deosebea fizic de o fată obişnuită de şaisprezece ani. Ceea ce însemna… că nici nu avusesem vreodată altă vârstă decât şaisprezece ani. Adică… toate acele amintiri de când eram mai mică? Voia să spună că erau o minciună. Potrivit vocii, fusesem „născută” exact cum eram în clipa aceea.

M-a cuprins greaţa. Lucru care, având în vedere ce auzisem, nu era logic. Nimic nu avea logică. Eram om. Chiar eram.

„Scheletul intern combină un ţesut dens de fibră optică îmbrăcată în tuburi din ceramică transparentă hibridă, care este foarte greu de spart şi uşor de reparat; corpul ei foloseşte o tehnologie unică, care îmbină umanul cu mecanica, prin încorporarea nanotranzistorilor în membranele celulelor vii. În loc de inimă, MILA are o pompă sofisticată, care alimentează cu energie celulele parţial organice, care pot genera propriul oxigen. Pentru respiraţie există un program computerizat, care simulează funcţionarea umană.”

Fără inimă? Nu aveam inimă? Nu, asta era absurd. Ridicol. O simţeam acolo, în piept, bătea.

Doar dacă... doar dacă aceea nu era pompa sofisticată despre care vorbea vocea. Mâna mea a zburat spre piept, degetele mi s-au răsfirat peste cămaşă şi am apăsat. După o secundă, am simţit o mişcare slabă. Bătea. Ceva acolo dedesubt bătea, categoric. Am sperat că asta mă va linişti, dar, în loc de organul în formă de pumn, cu vene şi artere, pe care îl văzusem la ora de biologie, tot ce îmi imaginam era o pompă de piscină. O maşinărie vârâtă sub coastele mele, imitând viaţa. Asta, presupunând că aveam coaste.

Am apăsat din nou pe *pauză,* privirea mi-a fugit spre mama, dar ea avea capul aplecat peste braţul meu, iar atenţia îi era îndreptată spre linia roşie a laserului. N-am simţit mai mult de o gâdilătură. Am apăsat *play.*

„Graţie unei realizări extraordinare, MILA 2.0 merge un pas mai departe şi aproximează sentimentele. Folosind informaţii experimentale despre fetele reale, am reuşit să înmagazinăm senzaţii viscerale şi fizice, pe care le produc emoţiile, şi să le recreăm. Astfel, MILA 2.0 chiar simte aceleaşi lucruri pe care le simt oamenii, ceea ce va facilita interacţiunea cu subiecţii şi va conferi autenticitate acoperirii sale."

Acoperire. Of, Doamne. Voia să spună... acoperirea mea ca *om?*

„MILA conţine suficiente celule umane pentru a simula funcţiile biologice, dar, în realitate, este un robot. Data de lansare a acestui incitant proiect este 22 august."

Caseta s-a oprit, dar ramificaţiile ultimei propoziţii au continuat. 22 august. Exact cu cinci zile înainte de sosirea mea şi a mamei în Clearwater.

Nu puteam nici măcar să mă mişc. Nici să respir. Presupun că povestea aceea cu nu-are-nevoie-de-aer era foarte utilă. Gândul m-a făcut să râd, un gângurit sugrumat, isteric, care a determinat-o pe mama să lase sculele şi să mă strângă de braţ.

Mama. Doar o altă minciună dintr-un lung şir.

Durerea din pieptul meu, din non-inima mea era

îngrozitoare. Oricine lucrase la „redă răspunsuri emoţionale” făcuse o treabă super. Poate că visam. Poate că aveam să mă trezesc şi să realizez că era doar un coşmar. Poate chiar mă trezisem din nou în Philly, iar tata era încă în viaţă. Un bărbat care, dacă era să dau crezare vocii, niciodată nu făcuse parte din viaţa mea. În ceea ce o priveşte pe „mama”, ei bine… potrivit vocii, genetic, eram mai legată de prăjitorul nostru de pâine decât de ea. Un alt gângurit a erupt din gâtul meu.

— E adevărat? Nu poate fi, nu? Te rog, spune-mi că e un fel de glumă bolnavă. Te rog!

Dar, când mama şi-a ridicat privirea de la trusa cu scule, tot ce am văzut a fost tristeţea din ochii ei. Indiferent ce ar fi zis, ştiam că pentru ea era ceva real.

— Mila, îmi pare rău… Aş vrea…

— Nu-mi pasă ce ai vrea tu, am zis şi am sărit în picioare. Doar spune-mi ce se întâmplă. De unde am apărut? De ce sunt aici? Şi cum… cum se poate să nu fiu reală?

M-am răsucit şi am văzut un desen reprezentând un cal. Mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei. Îndată, m-am întrebat dacă şi acela era un gest programat.

— Eşti reală, a zis mama cu vocea ei, *calmează-te şi ascultă-mă.*

Pariez că habar n-avea că în clipa aceea avea exact efectul opus. Mă făcea să-mi doresc să sar în sus şi în jos, să strig la ea şi să o fac criminală, să o scot din calmul acela al ei.

— De aceea te-am furat din laboratoarele armatei. Am lucrat zi de zi cu tine, Mila. De fapt, eu sunt bioinginerul care a ajutat la crearea ta. Eu ştiu că nu eşti doar o armă… eşti prea umană pentru asta. Aşa că, da, te-am furat… să te protejez. Meriţi mai mult decât îţi poate oferi armata.

Furată. Eram un obiect furat.

Mâna mamei mi-a mângâiat părul, înainte să mă prindă blând de ceafă. Toată fiinţa mea îşi dorea să o creadă, tânjeam să ştiu că mă iubea cu sinceritate, că eram, într-adevăr, parţial umană. Întotdeauna fusese acolo pentru mine, când fusesem mică, atunci când tata murise…

…doar că… nimic din toate astea nu era real. Dar cum era posibil? Vedeam amintirile întipărite în mintea mea, atât de clar, derulându-se în spatele pleoapelor ca nişte filme detaliate.

Ca filmele.

Atingerea degetelor ei pe gâtul meu a devenit apăsătoare într-o clipă. M-am smuls, înainte de-a o privi în ochi.

— Cum ai făcut? Toate amintirile pe care le am?

Mama, adică nu, *Nicole* a oftat, iar degetele ei tremurânde s-au ridicat să ia ochelarii, să-şi poată freca nasul.

— Le-am programat. Motivul pentru care unele dintre ele par în mod special reale este că le-am creat folosind un program de realitate virtuală, care îmi permite să te inserez pe tine în ele.

Programate. Întregul meu trecut, tot ce crezusem că era adevărat despre viaţa mea, despre familia mea, tot ceea ce mă formase ca individ. Înlăturate cu un singur cuvânt. Programate.

— Şi incendiul? am şoptit. Ce fel de om inventează aşa ceva? Şi… numele tău chiar e Nicole?

— Da, e Nicole, dar Laurent, nu Daily.

Mama… *Nicole…* a oftat şi şi-a frecat capul.

— Am încercat să câştig nişte timp, să-mi dau seama cum să-ţi spun Prioritatea mea era să te ţin în siguranţă. Singurul mod în care puteam să mă asigur că te protejez era să te fac să crezi că eşti o fată reală. Fără îndoială că guvernul ne caută, cu toate resursele pe care le are. De ce crezi că am ales Clearwater? Ţi-am dezactivat dispozitivul de urmărire, dar asta nu înseamnă că nu ne pot găsi.

Din ce în ce mai rău. Dispozitiv de urmărire, de parcă eram un fel de câine fugar. Cel puţin câinii erau cu adevărat vii. În timp ce eu eram un fel de monstru. Parţial din celule vii, în mare parte hardware. A mai făcut o încercare să mă atingă, dar i-am dat mâna la o parte.

— Nu! Nici măcar nu înţeleg cum… cum pot fi adevărate toate astea? Emoţii fabricate?

Am simţit o durere acută în gât… programată? Reală? De unde era să ştiu? Mi-am coborât vocea şi am şoptit.

— Dacă nu sunt om, de ce doare atât de tare?

— Eu explicam asta prin sindromul piciorului lipsă… doar că unul pentru sentimente. Poate că nu ai aceeaşi structură ca un om obişnuit, dar tot poţi să simţi când eşti într-o stare emoţională – presiune, căldură, răcoare, instinct. Senzaţii fantomă, dacă vrei, copiate după senzaţiile unei adolescente reale. Printr-o neuromatrice elaborată, ţi-am proiectat creierul în aşa fel încât să creadă că ai un corp uman şi să accepte toate acele emoţii ca fiind reale.

Proiectat. Neuromatrice. Era prea mult.

— Şi cămaşa tatei? am rânjit şi am mimat ghilimelele la cuvântul tată. Şi asta a fost ca să câştigi timp? Iar lănţişorul ăla stupid?

Înainte să se prindă de intenţiile mele, mă aplecasem şi apucasem smaraldul de la gâtul ei. Am tras de el. Lănţişorul fragil s-a rupt şi în clipa aceea l-am azvârlit cât colo.

— Mila! a exclamat, înainte să se ducă după el.

Am luat-o la fugă pe hol, am intrat în camera mea şi am încuiat uşa, disperată să scap înainte să izbucnesc în lacrimi. M-am aruncat pe pat cu faţa în jos şi am început să suspin, am simţit lacrimile calde pe obraji. Lacrimi de care nici măcar nu eram sigură că erau reale. Erau făcute din vreo soluţie ciudată, generate de nişte stimuli de mediu „potriviţi”? Eram cu adevărat tristă sau vreun program îmi spunea să simt tristeţe?

Într-o clipă fusesem o fată normală, iar în următoarea… un monstru.

Gândul acela m-a făcut să mă ridic şi să merg la oglinda ovală de pe dulapul meu alb. De acolo nu mă privea Frankenstein. Doar faţa mea. Ochii mei aveau o umbră un-pic-prea-ireală de verde? Mi-am trecut degetele prin păr. Iar părul meu… cum creştea? Sau nu creştea? Acele amintiri cu părul tuns, pe care le aveam… Potrivit mamei, toate erau false. Nu potrivit mamei… potrivit lui *Nicole,* m-am corectat încă o dată. Dar, chiar ştiind toate astea, nu mi se părea corect să-i spun pe nume.

Apoi, mi-am atins obrajii umezi. Păreau lacrimi reale, dar de unde să ştiu eu cum erau, de fapt, lacrimile reale? Cum puteam să mai cred ceva, când tot ce ştiam despre mine era complet fals? Chiar şi faţa mea, faţa mea cu forma ei de inimă, cu buza de jos foarte groasă şi cu pistruii cei mai mici risipiţi pe nas. Nu era reală. Nu era reală.

Nu era. Reală.

Înainte să realizez, pumnul meu a zburat, pornirea mea de a distruge acea reflexie falsă a eclipsat orice altceva. Sticla s-a sfărâmat şi o avalanşă de cioburi s-a împrăştiat pe jos, ca o cascadă de minciuni. Minciuni sclipitoare împrăştiate în faţa mea, ca o amintire a tot ceea ce pierdusem. A ceea ce niciodată nu avusesem.

Odată impulsul emoţiei risipit, am privit în jur. O prostie. Nu doar că acum era mizerie, dar gestul meu nu făcuse decât să confirme situaţia. Din tăieturi nu curgea sânge şi aveam doar urme slabe de zgârieturi. Cel mai rău – nu simţeam nicio durere în mână.

Nu, singura durere care îmi era permisă era înăbuşirea nonexistentei vieţi din inima mea falsă.

Am dat la o parte cioburile de pe jos şi m-am năpustit spre pat, unde m-am băgat sub cearceafuri. Mi-am pus perna pe cap, într-un efort de a ţine la distanţă întreaga lume. Dar nu puteam să ţin la distanţă amintirile, false sau nu. Nu puteam ţine la distanţă durerea interioară pe care n-ar fi trebuit să o simt. Nu puteam să ţin la o parte enervantele lacrimi false, care păreau foarte, foarte reale şi care continuau să curgă.

CAPITOLUL 10

Mai târziu, în acea seară, eram prăbuşită în boxa lui Bliss, cu genunchii îndoiţi, cu obrazul stâng pe pantalonii de pijama. Mă uitam la piciorul ei negru, de parcă aş fi putut găsi răspunsurile acolo. Mirosul familiar de cal mă învăluia, împreună cu cel uşor dulce de fân. Era linişte înăuntru, din când în când, se auzea doar respiraţia cailor sau foşnetul copitelor.

Linişte, dar nu siguranţă.

Cu nici douăzeci şi patru de ore înainte, hambarul acela fusese refugiul meu. Un loc unde puteam merge să mă refac după moartea tatei, în linişte, sub ochii nepărtinitori ai cailor. În mâhnirea mea, nu mă gândisem că se putea întâmpla ceva şi mai rău. Nici măcar o dată nu-mi imaginasem că, dacă aş descoperi că tata nu murise cu adevărat, aş suferi mai mult decât mă făcuse să sufăr aşa-zisa moarte a lui. Nicăieri nu mă mai simţeam în siguranţă.

— De ce nu pot fi cal? am întrebat, iar sunetul vocii mele a făcut-o pe Bliss să-şi legene corpul masiv spre mine, astfel încât uriaşele ei nări ovale mi-au suflat prin păr.

Gestul acela simplu m-a făcut să simt un nod în gât. Cel puţin ei nu-i păsa că eram o ciudată. M-am întins să îi mângâi botul moale. Am ignorat lacrimile stupide care continuau să-mi ţâşnească. „Nici măcar n-ai fi înţeles, dacă n-ai fi fost… normală. Nu că ar fi ceva adevărat, nu? Adică, uită-te la mine… vorbesc cu un cal. Poate fi ceva mai uman de atât?”

Afară, doar câteva stele scăpaseră de norii groşi, care acopereau cerul şi îl făceau deprimant. În afară de fornăitul cailor, se auzea doar câte un greier, din când în când. Dintr-un copac din apropiere, s-a auzit şi o bufniţă. Dar refuzam să mă întorc în camera mea până când nu eram sigură că mama… *Nicole…* dormea. Odată ce băgase capul pe uşă şi văzuse dezastrul pe care îl făcusem cu oglinda, îmi tot dăduse târcoale.

Da, îmi dăduse târcoale. De parcă, dacă se purta ca o

mamă de adolescentă tipică, situaţia se îmbunătăţea. În clipa aceea, imaginea ei, a mamei pricepute şi îngrijorate, mă umplea de furie: nevoi simultane şi disparate de a sparge mai multe oglinzi şi de a mă prăbuşi în braţele ei.

Să mă prăbuşesc în braţele unei persoane care mă trădase… asta nu avea să se întâmple niciodată. Totuşi, cum amândouă stăteam în casa de oaspeţi, mi-a fost imposibil să stau cuminte, cu atât mai puţin să dorm.

Să dorm. Eu chiar dormeam? Sau pentru mine somnul era doar un alt „program care simula umanul”, pe care cineva mi-l instalase? Ca o nouă versiune de Windows?

Aşa s-ar fi explicat de ce mă trezeam la cel mai mic zgomot perfect lucidă şi prudentă.

Mi-am îngropat capul în genunchi şi am inspirat adânc, să lupt cu ameţeala indusă de panică. Nimic din ce spune mama nu are logică, mi-am zis. Dacă eram un android, de ce mă simţeam ameţită, în primul rând? Şi cum putea să mă ajute inspiratul adânc, dacă, potrivit bărbatului de pe iPod, nici nu aveam plămâni? Când îmi treceam degetele prin fân, cum puteam să-i simt cu adevărat textura, dacă pielea mea era falsă? Brusc, totul îmi părea un truc elaborat. Un test de sănătate mintală. Dacă nu ar fi fost braţul meu stupid…

Dar mintea mea s-a îndepărtat repede de acest subiect. Şi reflexele mele rapide, puterea mea. Şi, mai ales, explicaţiile mamei. Nu voiam să mă gândesc prea mult la niciuna dintre acestea, de teamă că, dacă aş fi făcut-o, aş fi început să cred. Voiam doar să mă prefac că ziua aceea nu fusese. Să mă întorc şi să fiu Mila cea obişnuită. O fată care îşi croia drum printr-un oraş nou. Tonurile stridente scoase de soneria telefonului m-au făcut să ridic capul.

Mi-am recuperat telefonul din fân şi m-am uitat la ecran. Şi m-am tot uitat, ochii mei scanând numărul iar şi iar, în caz că mi se părea ce vedeam. Hunter. De fapt, luasem telefonul cu mine să îi scriu un SMS, dar îmi pierise curajul şi îi scrisesem lui Kaylee. Nu primisem niciun răspuns de la ea.

— Alo?

— Hei, Mila.

Doar sunetul vocii lui, vocea aceea liniştită, răguşită a făcut ca tot dezastrul cu mama să pară mai puţin real. Hunter Lowe… – Un. Băiat. Real – … mă suna. Armata, CIA? Proiect android secret? Pe bune?

— Salut.

— Ai dispărut repede. Am fost… îngrijorat. Eşti bine? Braţul tău?

Îngrijorarea din vocea lui a trecut prin telefon şi m-a umplut de o neaşteptată căldură. M-am agăţat de senzaţia aceea, de parcă era salvatorul meu.

— E în regulă.

Era aproape adevărat. Restul vieţii mele era un dezastru.

— S-ar putea să sune ciudat, dar sunt în maşină şi mă întrebam dacă… pot să trec pe la tine, să te văd?

Să treci pe la mine, *acum?* Să mă vezi?

Am închis ochii şi i-am strâns, ezitând. Mai devreme, aş fi fost mai mult decât încântată ca Hunter să mă sune şi să vrea să mă vadă. Dar, cu un singur click pe butonul unui iPod, totul se schimbase. Trecutul meu, părinţii mei, natura întregii mele existenţe, totul fusese pus sub semnul întrebării de un bărbat nevăzut, cu accent sudist.

— Nu ştiu… e târziu şi sunt destul de sigură că mama n-ar fi prea încântată.

Nu că mi-ar fi păsat ce credea mama în clipa aceea. Totuşi, ultimul lucru de care avea nevoie în seara aceea era şi mai multă dramă.

— Poţi să te strecori afară?

M-am dus spre uşă şi am împins-o, să las o dâră de lumină să îmblânzească întunericul. Doar câteva stele spărgeau întunericul. Ferestrele neluminate arătau că mama se culcase, în sfârşit. Bliss a nechezat încet. Mi-a amintit că, deşi caii erau drăguţi, mi-ar fi prins bine un prieten care vorbea.

— Vino în hambar.

— OK. Ne vedem în câteva minute.

Îndată ce am închis, am realizat ce făcusem.

M-am ridicat, mi-am curăţat paiele care îmi atârnau de

fund şi mi-am tras în jos tricoul cu mâneci scurte, care mi se ridicase peste abdomen. Raţe. Venea Hunter, iar eu purtam o bluză de pijama cu raţe. Apoi, mi-am dat seama cât de ridicolă eram. De parcă singura mea problemă era întâmpinarea în pijamale ridicole a unui tip care îmi plăcea. După o încercare zadarnică de a-mi netezi părul, mi-am lăsat mâinile în jos şi am aşteptat. Speram ca fâşia de lumină să joace rolul de far.

În mai puţin de trei minute, sunetul unui motor s-a auzit în noapte. După alte treizeci de secunde, am văzut umbra întunecată a unui Jeep. Fără faruri. Trebuie să fie Hunter, mi-am zis, care încerca să se furişeze. Jeepul a întors pe aleea noastră, iar cauciucurile au scrâşnit pe pietriş. A oprit motorul la cel puţin douăzeci de metri de casa noastră. Îmi dădeam seama că se străduia să nu facă zgomot, dar chiar şi aşa am auzit zgomotul slab făcut de uşa maşinii, când a deschis-o şi când a închis-o. Câteva clipe mai apoi, stătea în faţa mea, cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi cu un zâmbet nesigur pe faţă.

— Bună, a zis încet.

— Bună.

Şi eu am răspuns încet, pentru că vocea mea era cât pe ce să îngheţe la vederea lui. Lumina slabă din hambar îi scotea în evidenţă şuviţele de păr umed care îi cădeau pe gulerul hanoracului gri şi pe obrajii bărbieriţi, pe care avea doar un punct roşu, pe partea stângă. Chiar deasupra maxilarului. Mirosea a săpun şi a lemn de santal. Abia ieşit de la duş, categoric. Ceea ce însemna că folosise drept scuză să mă vadă faptul că oricum ieşise cu treburi. Ideea aceea m-a făcut să simt… o senzaţie ciudată. Ceva cald, viu şi foarte… uman. Mi-am pus un deget pe buze şi l-am îndemnat să intre, apoi am închis uşa încet. Printre foşnetele cailor, care pufneau la mirosul noului-venit, l-am condus pe Hunter în hambar. Şi am rămas în picioare. Amândoi. Fără o vorbă.

— Ăăă, vrei să stai? l-am întrebat, în cele din urmă, pentru a rupe tăcerea, şi am privit în jur, deşi ştiam că un scaun sau o canapea nu avea de unde să apară.

— Sigur.

Hunter s-a lăsat în jos, lângă peretele de lângă cea mai apropiată boxă, până când coapsele i-au atins podeaua. Apoi, a zâmbit şi mi-a făcut semn să stau lângă el. M-am aşezat, având grijă să las nişte spaţiu între noi. Chiar şi aşa, apropierea de el mă distrăgea. Felul în care genunchiul lui gol ieşea prin materialul blugilor. Până şi vederea degetelor lui, care băteau darabana pe genunchi, lungi şi subţiri şi blânde. M-am întrebat cum aş fi simţit acele degete dacă s-ar fi împletit cu ale mele. De teamă că expresia aceea ar fi putut spune ce gândesc, m-am uitat la o raţă galbenă de pe piciorul meu, să evit să mă uit la el.

— Deci…

— Deci…

Când am văzut că n-a continuat, am simţit o presiune în pieptul meu, care creştea cu fiecare secundă de tăcere. De ce nu spunea nimic? Deja regreta că venise? Era din cauza braţului meu? Poate că voia să mă întrebe despre el, dar nu ştia cum. Ar fi trebuit să-i spun. Ei bine, să-i spun versiunea la care mă gândisem de când vorbiserăm la telefon până când sosesc. Să pun capăt chinului.

Cu o bravadă pe care nu o simţeam, m-am forţat să-mi întorc capul şi să-l privesc. El a făcut acelaşi lucru în exact aceeaşi clipă.

— Deci…

— Deci…

Cuvintele noastre s-au suprapus din nou şi amândoi am cedat. Colţurile gurii lui s-au încreţit. Am simţit cum ale mele fac la fel. O clipă mai târziu, râsetele noastre s-au amestecat, iar ecoul lor s-a auzit între plafonul înalt şi podeaua din ciment.

— Deci, ai vrut să mă vezi? am zis oferindu-i începutul perfect.

Apoi, mi-am dorit să nu o fi făcut, când el s-a oprit din râs. Genele lui s-au lăsat în jos, când s-a uitat spre braţul meu.

— Mda, am vrut. Păreai foarte supărată când ai plecat.

În timp ce Hunter continua să se uite fix, senzaţia aceea

de sufocare, cea pe care o simţisem şi la şcoală, m-a cuprins din nou. Poate că fusese o greşeală că îl invitasem. Dacă aş fi fost deşteaptă, m-aş fi ridicat, i-aş fi spus că sunt obosită şi că vreau să plece. A doua zi, la şcoală, lucrurile ar fi fost altfel, odată ce amintirea accidentului s-ar fi estompat şi ar fi existat o grămadă de alţi colegi care să-i distragă atenţia. Dar picioarele mele refuzau să coopereze. Capul meu, inima mea, totul se împotrivea. Inteligenţa era bună, dar în clipa aceea aveam nevoie de Hunter. Chiar în clipa aceea, el mă ţinea ancorată în lumea celor reali.

— Deci, braţul tău… e în regulă?

Ţine-te bine!

— Da. Vezi? Nicio rană permanentă sau ceva de genul ăsta.

Mi-am rotit încheietura, să poată vedea din diverse unghiuri. Uimitor cum reparase mama totul, doar cu câteva scule. Tot ce rămăsese era o linie roz subţire, ca o zgârietură lungă, dar mama spusese că şi aceea avea să dispară în câteva zile. Ce n-aş fi dat pentru o cicatrice.

S-a întins să-mi atingă interiorul cotului, degetele lui calde pe pielea mea. Fiecare părticică din mine a înţepenit. Panică amestecată cu fluturi în stomac… mulţi, mulţi fluturi.

Înţelegeţi? Reacţie adolescentină normală. OK, poate că panica atât de mare nu, dar fluturii, da, categoric.

— Pot?

— Ăăă, sigur.

Foarte blând, mi-a prins încheietura şi mi-a întors braţul pe o parte şi pe alta. Când a pus cealaltă mână pe zgârietură, jur că ceva în interiorul meu s-a dat peste cap. Un salt periculos. Un întreg spectacol de circ, în mai puţin de cinci secunde. Nici vorbă ca un nanocomputer android să poată simţi aşa ceva.

— Uimitor. Nu prea ştiu cum e posibil, dar, categoric, e uimitor. Cum?

Felul protector în care mi-a ţinut braţul a trimis o minge de căldură în stomacul meu. Ochii lui albaştri aţintiţi asupra ochilor mei îmi ispiteau buzele să înghită minciuna şi să elibereze adevărul. M-aş fi descotorosit de născocire. Aş fi

obţinut şi o altă părere – părerea lui – despre toată povestea aceea incredibilă. Pentru că încă îmi părea incredibilă. Împreună, ne-am fi dat seama. Împreună.

Desigur, mai era de luat în considerare şi celălalt scenariu. Cel în care i-aş fi spus adevărul, iar el ar fi râs. Şi ar fi fugit înapoi la Jeep şi ar fi anunţat întreaga şcoală că eram o nebună de proporţii epice.

Vocea tărăgănată a bărbatului de pe iPod mi-a trecut prin minte, invocând imagini ale unor celule de închisoare şi ale unor laboratoare, plus alte locuri unde nici cu mintea nu m-aş fi dus. M-am înfiorat. Nu putea să afle nimeni. Niciodată.

În plus, nu aveam de gând să pun pe fugă singura persoană care mă făcuse să mă simt cel mai uman. Să păstrez secretul era cel mai bine.

— Am proteză, am zis, iar dezamăgirea a făcut ca vocea mea să sune ştearsă. Am avut un accident de maşină, acum un an. E atât de bine făcută că, uneori, aproape uit că nu e braţul adevărat, am adăugat, să fiu sigură că pare suficient de adevărat.

— Îmi pare rău.

Mda. Şi mie, am vrut să spun. *Pentru că mint, pentru simpatia ta complet gratuită.*

Aveam nevoie de o diversiune. De ceva care să-i distragă atenţia de la braţul meu, de la trecutul meu, de la întrebările la care nu aş fi putut răspunde. M-am împins dinspre perete şi mi-am înălţat capul.

— Ai auzit?

Hunter a sărit în picioare, de parcă tenişii lui ar fi fost cu arcuri.

— Nu, ce? a zis, cu ochii spre uşa hambarului.

Am dus mâna la gură, să-mi acopăr zâmbetul care ameninţa să mi se întindă pe faţă. Hunter Lowe, care părea atât de relaxat şi de sigur pe el, speriat de un mic zgomot în noapte. Am aşteptat amândoi, el să vadă dacă se mai aude vreun sunet, după primul, care fusese unul imaginar, iar eu prefăcându-mă că ascult. Un cal a fornăit, urmat de un greier singuratic.

— Probabil că n-a fost nimic, am zis, după câteva clipe.

— Eşti sigură?

— Mda, probabil că o fi fost vreunul dintre cai.

Privirea i-a zburat din nou spre uşă.

— Dacă s-a trezit mama ta…

De data aceea, n-am reuşit să-mi înăbuş un mic chicotit. Deci asta era. Hunter se temea să nu fie prins de mama. Umerii lui s-au relaxat.

— Oricum, probabil că ar fi mai bine să plec. Pentru siguranţă.

L-am condus spre uşă, cu paşi lenţi, savurând fiecare clipă rămasă. Odată ce va dispărea în noapte, hambarul îmi va părea din nou gol, fără prezenţa lui liniştitoare. Va fi tăcut şi pustiu.

— Deci, chiar îţi era frică să nu te găsească mama? Dezamăgitor, l-am tachinat.

S-a oprit chiar când degetele lui subţiri prinseseră mânerul uşii. Brusc, s-a întors şi mi-a luat mâinile. Am tresărit şi am dat la o parte o şuviţă de păr care îmi alunecase peste ochi. Deodată, eram conştientă că spaţiul dintre noi se îngustase la câţiva centimetri.

— Da, eram îngrozit… să nu fiu prins şi să pierd şansa de a face o impresie bună.

Apoi, a venit mai aproape şi întreaga lume a încremenit. Am simţit o adiere uşoară pe frunte, iar mâna lui mi-a atins faţa. Căldura pielii lui. Degetele lui mi-au dat la o parte o şuviţă de păr. Senzaţia că inima mi s-a oprit, când s-a aplecat spre mine… doar ca să îmi ia nişte paie din păr.

Zâmbetul lăţit pe buze se poate să fi avut un ton arogant, când a aruncat paiele pe jos. Dar tot n-a făcut vreo mişcare spre uşă. În schimb, mâna lui era încă sub bărbia mea şi mi-a înălţat capul. Stomacul mi s-a chircit, ochii mi s-au închis. Asta, exact de asta aveam nevoie.

Un sărut, să transform coşmarul într-un basm.

Un sărut, să dovedesc că eram normală, odată pentru totdeauna.

Un sărut, să am o poveste reală.

Dar înainte ca buzele lui să poată ajunge la ale mele, o uşă care se deschidea a stricat un moment perfect. Uşa

noastră de la intrare.
Mama.
Hunter mi-a dat drumul şi a sărit în spate. Eu am îngheţat. Cu toate tachinările mele de mai devreme, adevărul era că ideea ca mama să descopere că lăsasem pe cineva pe proprietate, noaptea, mă panica un pic. Nu puteam să fac faţă vreunei predici de-ale ei. Nu în seara aceea.
— Ies pe uşa din spate. Ne vedem mâine, a zis Hunter.
Apoi, a luat-o la fugă spre celălalt capăt al coridorului, unde a tras zăvorul şi a dispărut în noapte. M-am grăbit şi eu spre uşa aceea, am încuiat-o la loc şi m-am întors exact la timp să văd în cadrul celeilalte uşi o siluetă familiară.
— Mila? E târziu. Ar trebui să vii înăuntru.
Mama se uita la mine cu o privire somnoroasă. Ochii ei înroşiţi mi-au atras atenţia, dar am refuzat să mă las înduioşată. Mai ales când am văzut pandantivul din smarald ieşindu-i peste bluza de pijama. Mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei şi m-am îndreptat spre ea tăcută. Am făcut un efort deliberat, ostentativ, pentru a evita mâna care s-a întins spre umărul meu, astfel încât să evit contactul. Avusese o grămadă de ocazii pentru genul acela de apropiere, înainte de marea dezvăluire. Atunci, alesese să le irosească. Acum, era rândul meu să-i întorc favoarea. Mai ales când fiecare atingere părea o minciună. În întunericul care ne înconjura, drumul tăcut spre casă părea o parodie crudă a întoarcerii noastre din hambar, de seara trecută. Cu mama zâmbindu-mi, ţinându-ne de braţ, simţisem atunci că eram o adevărată echipă mamă-fiică, pentru prima dată după multe luni. Aşa crezusem. Despre puţine ştiusem că erau pentru prima dată. Punct.
Mama a rămas cu câţiva paşi în urmă, când m-am întors şi i-am trântit în nas uşa de la dormitorul meu. M-am aruncat pe pat şi am lăsat mânia să se dezlănţuie. Iar după ce furia a dispărut, m-am întins şi am realizat că povestea pe care o inventasem mai devreme era, probabil, una iluzorie. Cumva, mă gândisem că Hunter putea să mă salveze. Un fel de versiune distorsionată a Frumoasei

adormite. Dar, în loc să mă salveze de o vrajă rea, sărutul lui m-ar fi salvat de iPod. Mă convinsesem, în acel scurt interval de timp, că sărutul lui Hunter m-ar fi făcut om.

CAPITOLUL 11

Când m-am trezit, în dimineaţa următoare, am simţit un moment de calm perfect. De binecuvântată ignoranţă. Un moment seren, de libertate nebunească, până când întâmplările din ziua precedentă m-au izbit cu forţa unei avalanşe: bărbatul de pe iPod, neuromatrice, amintiri programate, părinţi falşi.

Tot ce era legat de mine era fals, fals, fals. De parcă aş fi fost îngropată de vie, într-o avalanşă, disperată şi fără speranţă. Doar că nu eram vie. Asta era problema. Mi-am înfundat degetele în saltea, am strâns din ochii închişi, am inspirat frenetic, lucru de care, potrivit unui străin, nu aveam nevoie, deşi eu simţeam respiratul la fel de natural ca răsăritul soarelui. Dacă lăsam sentimentele acelea să mă mistuie, ce mai rămânea din mine?

Nimic.

Trebuia să mă concentrez pe ceva pozitiv. Trebuia să mă îmbrac, să merg la şcoală şi să încerc să-mi văd de viaţă… orice ar fi însemnat asta. Să vorbesc cu Kaylee, să vorbesc cu Hunter.

Hunter.

Amintirea acelui moment în care aproape că ne sărutaserăm a năvălit peste mine, în ciuda ororii care însemnase ziua precedentă, iar întrebările mi-au invadat mintea şi am simţit zbaterea fluturilor în stomac. Dacă eram în stare să am acea senzaţie care îmi tăia respiraţia şi acea nelinişte pentru un băiat despre care vorbeau Kaylee şi Ella, ba chiar şi Parker, atunci, cu siguranţă, eram mai adolescentă decât credea mama, nu? Cineva, undeva, greşise?

În esenţă, cam acelea au fost gândurile care m-au făcut să cobor din pat şi să cotrobăi prin dulap, după haine curate.

După ce m-am îmbrăcat, am urmat mirosul de pâine prăjită, care venea din bucătărie. Senzaţia de foame. Atât de normal, încât nu se putea să existe o explicaţie

rezonabilă pentru ca o fiinţă nonumană să simtă aşa ceva.

MILA conţine suficiente celule umane care să îi stimuleze funcţiile biologice.

Vocea nu se putea referi la mâncare şi… la alte chestii. Nici vorbă.

Când m-am trântit pe scaunul din bucătărie, mama s-a întors dinspre frigider, cu un borcan cu gem de căpşuni în mână.

— Bună dimineaţa, mi-a zis, pe un ton circumspect.

De parcă mă testa, să vadă dacă eram într-o dispoziţie calmă. Deşi era îmbrăcată cu blugi curaţi şi un tricou albastru cu mâneci lungi, iar părul îi era prins în obişnuita coadă de cal, umbrele de sub ochii ei păreau mai pronunţate ca de obicei. Când s-a îndreptat spre dulapul din spate, să ia o farfurie, am văzut că mersul ei nu era la fel de sprinten ca de obicei.

— ’Neaţa, am răspuns pe un ton neutru întinzându-mi gem pe pâine.

Mama s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. A căscat, înainte să-şi pună bărbia în palme şi să se uite cum îmi devoram micul dejun.

— Cum te simţi?

Hunter. Mă gândesc la Hunter şi la faptul că o să-l văd la şcoală. Atât.

— Super, am zis şi am mai luat o îmbucătură.

Privirea ei perplexă îmi urmărea mişcările, în timp ce mestecam, mai puneam gem pe pâinea prăjită şi, apoi, terminam. Evident, „super” nu era răspunsul la care se aşteptase. Buzele ei s-au deschis, dar n-a ieşit niciun sunet. În schimb, a mişcat scurt din cap, şi-a lovit palmele de blugii decoloraţi şi s-a ridicat.

— Bun. Dar dacă te răzgândeşti şi vrei să vorbim…

Mi-am îndesat în gură ultima îmbucătură, am mestecat, am înghiţit.

— Nu o să mă răzgândesc, am zis şi m-am şters la gură cu un şerveţel.

Am pus farfuria goală în mâna ei întinsă şi am privit-o cum o duce la chiuvetă.

— Înţeleg că nu eşti pregătită încă. Dar când o să fii…

— Niciodată.

Vocea mea era impasibilă, deşi pe dinăuntru tremuram.

— Nu vreau să mai vorbesc vreodată despre ziua de ieri.

Printre zăngănit de vase spălate şi miros de detergent cu măr verde, m-am uitat la ceasul în formă de porc, pe care mama îl numea kitsch, iar eu îl numeam banal. Apoi, m-am întrebat dacă cea care se gândise la asta era persoana mea reală sau cea programată. Sau era una şi aceeaşi persoană? Am închis ochii şi am reuşit să alung imaginea ceasului, dar nu şi trenul năvalnic al gândurilor mele.

— Poţi să speli alea după ce mă duci la şcoală? Nu vreau să întârzii.

Zăngănitul s-a oprit pentru o clipă, înainte să-mi spună:

— Nu mergi la şcoală.

Cuvintele ei m-au luat prin surprindere. Am rămas pe loc, fără să pot vorbi, în stare de şoc, până când mi-a trecut prin minte o întrebare esenţială.

— Azi? am zis, luptându-mă cu senzaţia de panică pe care o resimţeam în stomac. Sau niciodată?

— Încă nu sunt sigură.

— Cum? De ce?

Ultimul ţipăt probabil că ajunsese până la urechile cailor din hambar. În minte mi-a apărut faţa lui Hunter şi m-am agăţat de imaginea aceea, cu toate puterile. Să nu merg la şcoală însemna să nu-l văd pe Hunter şi nu puteam să renunţ la el. Nu aveam de gând.

Întrebarea mea nu a întrerupt ciclul frecat-clătit-uscat. În timp ce vraful de farfurii vesele, cu model cu margarete, şi de tacâmuri creştea, pe prosopul cu model-cocoş, la fel se întâmpla cu nevoia mea de a le trânti pe jos. Cum putea să arunce o asemenea bombă şi nu se sinchisea nici măcar să se uite la mine? Scrâşnetul scaunului meu a întrerupt ciclul. Mama s-a şters pe mâini şi, în sfârşit, s-a întors să-mi acorde atenţie deplină. Privind-o, mă întrebam cum era posibil ca totul să fie o minciună. Faţa ei slabă, ochii ei albaştri, vocea ei, mirosul ei şi senzaţia pe care mi-o dădea fiinţa ei. Felul în care se uita peste ochelari, în rarele ocazii

când îşi căuta cuvintele, cum făcea şi în clipa aceea. Toate păreau atât de reale, de parcă o cunoşteam de mai mult de câteva luni.

— Îmi pare rău, dar după cele întâmplate ieri nu putem risca. Nu acum.

— Adică, riscul să am o viaţă seminormală, acest risc?

Şi-a smuls ochelarii şi s-a frecat la ochi.

— Ştiu că e greu. Dar suntem într-o situaţie foarte delicată.

— Şi a cui e vina? Nu a mea, dar eu sunt singura pedepsită!

M-am oprit, am tras aer în piept. Gândeşte, mi-am zis, trebuie să ajungi la un numitor comun cu ea.

— Oricum, eşti paranoică. Cine o să vină să ne caute aici, la mama dracului?

Mâinile i-au îngheţat pe ochi, pentru câteva clipe foarte scurte. Când şi-a pus ochelarii la loc, vocea ei era calmă.

— Habar n-ai… şi aş vrea să nici nu afli. Dar trebuie să fim precaute. Apoi, dacă totul va fi OK, o să te duci.

După care, s-a întors la vraful ei de vase pe care s-a apucat să le şteargă de pete inexistente cu prosopul pe care îl avea în mână. Disimula.

Amândouă, mereu disimulam.

Când am văzut că se întoarce la o activitate nesemnificativă, în loc să discute cu adevărat cu mine, m-am enervat.

— Minţi. Niciodată nu o să mă laşi să mă întorc la şcoală, nu-i aşa?

— Mila! s-a întors ea şi s-a oprit când m-a văzut clipind atât de des. Mila, a zis apoi, mai blând, şi a venit spre mine.

O cursă. La fel cum era totul.

M-am ferit.

— De ce? De ce m-ai mai furat, dacă tot nu aveai de gând să mă laşi să trăiesc cu adevărat? am şoptit, înainte să mă întorc şi să o iau la fugă.

M-am trântit pe pat şi am rămas privind în gol. O oră mai târziu, când a venit să vadă ce fac, m-am întors pe partea stângă şi am refuzat să o privesc. Salteaua a scârţâit şi s-a

lăsat în jos.

— Ştiu că eşti supărată, dar vrei să vorbeşti cu mine un minut?

Schiţa în creion a unui cap de cal atârna pe perete, chiar lângă draperiile în carouri verde cu alb. Liniile reuşiseră să surprindă trăsăturile atât de bine, că aveam impresia că se uita la mine. Mă întrebam cum reuşise artistul asta, cum făcuse să insufle viaţă într-o bucată de hârtie. Calul din hârtie mă privea, dar eu am închis ochii. Până la urmă, despre asta era vorba. O iluzie. Patul a scârţâit din nou, când mama şi-a mutat greutatea, încercând să găsească o poziţie confortabilă. Baftă, i-am zis în gând, având în vedere situaţia nebunească în care eram. Mă îndoiam că exista o poziţie confortabilă. Cel puţin zece secunde au trecut până să izbucnesc.

— De ce ai mai riscat să mă laşi să merg la şcoală? De ce ţi-ai luat un job stupid? De ce nu ne-am ascuns într-o peşteră, pur şi simplu?

Când mama mi-a răspuns, avea vocea răguşită.

— Pentru că eu chiar vreau să trăieşti, Mila. De data asta, vreau să ai totul. Iar dacă asta înseamnă să te ascund, aşa va fi.

Am scuturat din cap.

— Nici măcar nu are logică ce spui! De data asta? Care dată? Ce îmi mai ascunzi?

Am simţit atingerea moale a degetelor ei, în jos, jos, jos pe părul meu. Încet, de parcă ar fi savurat fiecare centimetru. Cea mai ciudată imagine mi-a trecut rapid prin minte. O fetiţă cu păr şaten lung, care se foia pe scaun, în timp ce o versiune mai tânără a mamei stătea în spatele ei, cu nişte foarfeci într-o mână şi cu o acadea în cealaltă. Dar amintirea aceea era înceţoşată, fragmentată. Nu era deloc limpede, cum erau cele cu tata. Poate că unele dintre ele începeau să nu mai funcţioneze. Poate că una câte una vor dispărea toate, până când nu avea să-mi rămână nimic care să-mi amintească de falsa mea familie.

M-am ghemuit şi mai mult.

— Cred că ai avut parte de suficiente dezvăluiri, cel puţin

deocamdată.

Patul a scârţâit din nou.

— Am venit să îţi spun că trebuie să ies – calul domnului Danning a început să şchioapete. Rămâi în casă sau în hambar, dar nu ieşi la călărit azi. Mă întorc cât pot de repede.

Când a văzut că nu îi răspund, a oftat adânc şi a închis uşa încet după ea. În clipa în care i-am auzit maşina pe alee, m-am ridicat. Nu puteam să trăiesc aşa, ca un animal în cuşcă. Mersul la şcoală nu avea cum să-mi facă rău. Voiam să-i dovedesc asta. Ajutată de imaginea ochilor albaştri ai lui Hunter, mi-am luat rucsacul şi am pornit pe jos spre şcoală.

În primul rând, întârziasem la oră. Graţie unei uşi care scârţâia, intrarea mea a atras priviri curioase din partea celor mai mulţi colegi. La început, am ezitat, tentată să o iau la fugă, dar am rezistat impulsului. Eu îmi dorisem să vin, mi-am amintit. Să merg la şcoală, să fiu normală. Totuşi, am simţit privirile lor ca pe nişte acuzaţii, în timp ce mergeam printre şirurile de bănci, să-i înmânez doamnei Stegmeyer bileţelul de întârziere. De parcă ar fi ştiut că ceva era diferit la mine şi încercau să identifice despre ce era vorba. Niciodată nu îmi plăcuse să fiu în centrul atenţiei, dar în clipa aceea îmi părea de-a dreptul periculos.

În al doilea rând, banca de lângă geam era goală. Nici urmă de Hunter.

În al treilea rând, nici măcar nu puteam să stau la locul meu.

Leslie, tipa cu care Kaylee nu schimbase, până atunci, mai mult de câteva saluturi scurte, stătea pe locul meu şi părea să-i fie confortabil acolo, cu capul ei roşu aplecat spre al lui Kaylee. O tipă care mereu mirosea un pic a ojă, pe care o folosea constant să-şi decoreze caietele – un obicei care, în mod normal, ar fi iritat-o pe Kaylee. Când privirile ni s-au întâlnit, Kaylee mi-a zâmbit uşor. Zâmbetul ei fals.

Nu era a bună. Mai ales dacă mă gândeam şi la schimbul foarte scurt de SMS-uri pe care îl avusesem. Sau poate că

eram eu paranoică. Stresul mamei mi se vârâse pe sub piele şi se cuibărise acolo până mă făcuse să fiu la fel de agitată ca ea. Se răsucea pe sub pielea mea fabricată cu ajutorul bioingineriei, printre sârme şi plastic şi tot ce nu era uman pe acolo.

Încetează.

M-am forţat să afişez un zâmbet care era mult mai vesel decât mă simţeam şi m-am îndreptat spre colţul din spate, unde stătea de obicei Leslie, care strecura prietenilor ei bileţele şi îşi decora caietele. Şi banca, după cum arăta, mânjită cu mov pe marginea interioară.

Leslie m-a condus cu privirea. Dar nu zâmbetul ei a făcut ca paranoia din mine să mă tragă din nou în jos. Ci punctul pe care îşi concentrase atenţia. Braţul meu. Cel la care mă rănisem cu o zi înainte. Mi l-am vârât sub bancă şi m-am cufundat în scaun, străduindu-mă să par adâncită în cartea de literatură engleză. Am încercat să-i ignor pe toţi ceilalţi, să mă conving că totul era doar în imaginaţia mea. Că, de fapt, Kaylee nu spusese şi n-ar fi putut spune nimănui nimic. Apoi, am prins o şoaptă. Foarte înceată, dar nu suficient de înceată. Cel puţin nu pentru urechile mele.

— Eşti sigură?

Puteau să vorbească despre orice, mi-am zis. Deşi nu credeam asta. Ce îmi trebuia era ocazia să vorbesc faţă în faţă cu Kaylee, ocazia să îi explic. Trebuia să mă asculte. Când, în sfârşit, clopoţelul a sunat, eram pregătită. Am sărit de pe scaun şi m-am grăbit spre Kaylee, care, totuşi, a reuşit să ajungă la uşă înaintea mea, urmată de Leslie.

— Kaylee, aşteaptă!

Nu s-a oprit, doar şi-a fluturat peste umăr degetele cu unghii vopsite în albastru marin.

— Scuze, trebuie să fug… mai târziu!

În timp ce o priveam cum pleca grăbită, m-a cuprins un acces de îndoială, acces care creştea în intensitate, pe măsură ce fiecare curs trecea fără urmă de Kaylee. În plus, la fizică, tipa de pe celălalt rând, din dreptul meu, i-a făcut un semn cu cotul colegului ei şi apoi s-au întors spre mine. Când a sunat clopoţelul de pauza de prânz, Kaylee tot nu

apăruse. Mi-am croit drum spre dulapul meu, încercând să alung senzaţia persistentă de prizonierat pe care o aveam pe hol, din cauza amestecului de voci, şi de mirosuri, şi de paşi. De fiecare dată când cineva se uita spre mine, mâinile mi se încleştau, iar picioarele mi se încordau, pregătite să o ia la fugă. În mod ridicol, eram conştientă de toate astea şi, totuşi, nu mă puteam împotrivi fricii care punea stăpânire pe mine. Trebuia doar ca un elev, unul singur, să afle ce eram, iar viaţa mea ar fi fost terminată.

Am ajuns la dulap, dar nici acolo nu am dat de Kaylee. După ce mi-am băgat cărţile înăuntru, m-am agăţat de uşă şi m-am concentrat pe senzaţia pe care mi-o dădea metalul rece şi alunecos, într-un efort de a mă calma. OK, deci, Kaylee era un pic şocată şi, da, poate chiar furioasă, pentru că aflase despre braţul meu în felul acela. Evident, se aşteptase să-i spun despre proteză cu mult timp în urmă. Înţelegeam asta. Am închis ochii. Desigur, dacă, într-adevăr, aş fi avut o proteză despre care să-i fi spus, nu m-aş fi panicat în clipa aceea. Totuşi... tot ce trebuia să fac era să vorbesc cu ea. Să-i explic personal despre proteză şi să mă asigur că înţelegea că trebuia să păstreze secretul. O rezolvare uşoară. Aproape mă convinsesem, când Jim Dyson, un debutant din echipa de fotbal, care avea dulapul lângă al meu, m-a împins cu umărul.

— Hei, chiar ai încercat să-ţi tai singură braţul şi să-l trimiţi fostului tău iubit, după ce te-a părăsit?

S-a rezemat de dulap, holbându-se la mine şi aşteptând, iar sprâncenele şatene groase aproape că i s-au unit, formând o linie deasupra feţei lui în formă de cartof, pe care nasul strâmb sugera mai mult decât o fisură.

Degetele mele s-au încleştat pe metal.

— Ce?

Şi-a plesnit de picior una dintre palmele musculoase şi mi-a ignorat întrebarea.

— Ce pervers, băi, ce pervers! Ai poze?

Nu putea fi adevărat.

— Glumeşti, nu?

În clipa aceea am realizat că nu, nu glumea. Da, chiar

credea că îmi tăiasem braţul şi, da, chiar voia poze. Am strâns şi mai tare uşa verde… şi am simţit cum metalul cedează sub strânsoarea mea. Am sărit în spate, de parcă dulapul m-ar fi împuns la mână şi am trântit uşa, înainte să văd efectul. Înainte ca el să vadă efectul. M-am strecurat pe sub braţul lui cărnos, fugind de dulap şi de privirea lui fixă.

Între timp, inima mea – ceva-ul meu, orice ar fi fost – începuse să bată nebuneşte. Trebuia să o găsesc pe Kaylee şi să pun capăt poveştii, înainte să se meargă mai departe. Înainte să-mi ruineze orice şansă de a mă întoarce la Clearwater High. Am luat-o printre grupurile de elevi care îmi blocau drumul şi m-am îndreptat spre cantină.

— Scuze, am zis, în timp ce-mi croiam drum prin mulţimea şerpuitoare.

Am tot repetat asta, după ce am reuşit să ţâşnesc printre cinci tipi îmbrăcaţi în uniforma universităţii, care erau mult prea absorbiţi de discuţie pentru a merge mai repede.

— Ai grijă, a mormăit unul.

Un altul a ţipat:

— Hei, poţi sări oricând din camionul meu!

Izbucniră hohote de râs şi se auzeau bătând palma. Şi ştiam că se holbau la mine. Am simţit un val de căldură pe spatele gâtului. Of, Doamne! Era mai rău, mult mai rău decât aş fi crezut. Câţi auziseră zvonurile? Ce anume se zvonea? Kaylee trebuia să repare asta. Trebuia.

Singurul lucru care mă oprea să dau buzna în cantină era faptul că ştiam că nu voi face decât să atrag atenţia. Am luat-o pe scurtătura care ducea la uşa deschisă a cantinei. Grupuri de elevi erau deja adunate în jurul meselor, scoteau sticle cu apă din genţi, se strâmbau la vederea merelor, desfăceau foliile şi ambalajele biodegradabile, să se uite la misterioasele lor sandvişuri. I-am privit vorbind şi râzând şi mâncând cu prietenii, printre mirosurile de transpiraţie şi de hamburgeri, şi m-am gândit că poate ar fi trebuit să ascult sfatul mamei. Să merg acasă, să stau departe de şcoală. Să mă ascund, ca un animal captiv. Departe de toţi. Departe de Hunter. Departe de viaţă.

Nu.

Am intrat, am trecut pe lângă cele şase şiruri lungi de mese, până la una de lângă fereastra din spate, unde era Kaylee, flancată de Ella şi de Parker. Masa noastră. Nu şi în acea zi, când locul meu era, încă o dată, ocupat de Leslie. Kaylee era întoarsă spre Ella, aşa că m-am concentrat asupra părului ei, în timp ce am făcut ultimii câţiva paşi. Numărarea celor câteva şuviţe rebele m-a ajutat să mă calmez. În dimineaţa aceea, când se trezise şi se pieptănase, pariam că scosese limba în oglindă, aşa cum făcea de fiecare dată când vedea vreo şuviţă neascultătoare. Totuşi, era acelaşi păr al lui Kaylee care mă făcea să sper că sub el era aceeaşi Kaylee pe care o ştiam. Kaylee cea care fusese generoasă şi bună cu fata nou-venită în oraş. Nu cea care mă obligase să urc în spatele camionetei.

După un chicotit brusc, Parker s-a uitat peste umăr, m-a văzut şi a îngheţat, pregătindu-se să bage în gură un morcov. L-a scăpat şi a înghiontit-o pe Kaylee. Să nu mă las descurajată, am pus mâinile pe masa din plastic şi am aşteptat. Nu a durat mult. Celelalte două fete au încetat pălăvrăgeala, în clipa în care Kaylee s-a întors spre mine. A schiţat un zâmbet forţat.

— Ce e?

Tonul rece din vocea ei m-a făcut să simt un fior de teamă.

— Pot să-ţi vorbesc un minut?

— Suntem cam ocupate.

M-am uitat în jurul mesei. Parker răsucea doza de Cola dietetică, iar Ella îşi inspecta unghiile, în timp ce Leslie înmuia un cartof în ketchup. Ocupate. Of-of. De ce se purta aşa? Dincolo de frica de a nu atrage atenţia, de frica de a nu-mi fi descoperit secretul, am simţit cum un alt sentiment prinde viaţă. Unul periculos.

— Nu o să dureze mult, am zis şi mi-am încleştat degetele, abţinându-mă să o apuc cu ele.

Oftatul ei afectat a fost foarte evident.

— Bine. Nu voiam să spun asta, dar... Mila, ai... *probleme...* şi aş vrea să nu mai ies cu tine.

Eu… ce?

— Probleme? Eu am probleme? De ce, pentru că ţi-am spus că nu vreau să stau în spatele camionetei, dar ai insistat? Doar ca să poţi fi singură cu Hunter?

În sfârşit, ochii căprui şi surprinşi ai lui Kaylee i-au întâlnit pe ai mei – evident, nu se aşteptase la asta –, în timp ce fetele se foiau.

— Uh, mergem să luăm ceva de băut. Vrei ceva, Kayls? a întrebat Ella, cu faţa ei şi aşa îngustă, parcă mai ascuţită ca de obicei, din cauza îngrijorării.

— Nu, mulţumesc.

Am aşteptat să plece, înainte de a mă aşeza pe scaunul lui Parker. Cu voce joasă, am zis:

— Kaylee, de ce îmi faci asta? Credeam că suntem prietene.

S-a strâmbat ridicându-şi colţul stâng al buzei.

— Tu şi Hunter păreaţi să vă simţiţi destul de bine seara trecută, în drum spre casă… pariez că ar fi mai mult decât fericit să fie prietenul tău.

Nu-mi venea să cred.

— Faci mişto de mine? Puteam să mor, Kaylee, iar tu îţi faci griji doar pentru că Hunter s-a purtat frumos cu mine?

Unde era Kaylee cea pe care o cunoscusem când mă mutasem acolo, cea care o primise frumos pe ciudata care intrase în cercul ei de prietene? Pentru că versiunea aceea a ei îmi părea o străină. Scaunul ei a scrâşnit, când l-a împins în spate şi a sărit în picioare.

— În fine. Parker îmi spusese să nu am încredere în tine. Trebuia s-o fi ascultat.

Vocea ei piţigăiată, care oricum ieşea în evidenţă, şi-a dublat volumul, până să termin. Şi au auzit cu toţii. Discuţiile s-au oprit; capetele de la patru, cinci, şase mese s-au întors să vadă despre ce era vorba.

— Vorbeşte mai încet, am şuierat.

Mi-am dat seama de greşeală când am văzut că privirea i se îngustează, iar buzele i se strâng. Am încercat să dau înapoi.

— Kaylee, te rog…

— De ce?

Ţipătul ei a şters şi ultima mea încercare de a ascunde teatrul. Cu o fluturare a mânecilor mov ample, şi-a desfăcut braţele.

— Tot vor afla, mai devreme sau mai târziu, a continuat, pe acelaşi ton încrâncenat de tare.

Atât de tare, că îmi venea să-mi vâr pumnul în gura ei şi să o târăsc afară. Dar asta nu ar fi făcut decât să atragă şi mai mult atenţia. Trebuia să mă prefac. Înainte ca ea…

— De ce nu le spui că eşti o ciu…

Piciorul meu a reacţionat rapid. Cu o mişcare neclară, i-am agăţat glezna şi i-am măturat picioarele. Strigătul ei s-a auzit în timp ce capul i se dădea pe spate. Mâinile i s-au zbătut prin aer, iar cana i-a căzut, Cola împrăştiindu-se peste cămaşa ei de culoarea lavandei. A lovit podeaua din lemn fals întâi cu fundul. Liniştea provocată de uluială a durat doar câteva clipe, înainte să izbucnească hohote de râs. Băieţii de la o masă au huiduit, iar eu am auzit o fată strigând:

— Bravo, Grace!

Ameţită, Kaylee a clipit spre mine. Probabil, încerca să-şi dea seama exact ce se întâmplase. Eram două în situaţia asta. Imaginea ei întinsă pe jos, printre picioarele scaunelor, cu cămaşa pătată de lichid maroniu, m-a şocat. Eu făcusem asta. Fără intenţie, fără să mă fi gândit la altceva decât la cum să o fac să tacă.

Mi-am alungat uimirea şi am făcut un pas în faţă. Cel puţin puteam să o ajut să se ridice. Dar, când m-am mişcat, ceva a licărit în spatele ochilor mei. Nu o amintire, de data asta. Cuvinte. Cuvinte luminoase şi roşii. Licăreau şi apăreau doar pentru o milisecundă, înainte să dispară, dar, Doamne, chiar şi aşa îmi părea că o milisecundă era prea lungă.

Ţinta: doborâtă.

Oroarea mi-a strâns pieptul ca o menghină şi a tot strâns, până când mi-a mai rămas un singur gând.

Fugi.

Şi exact asta am făcut. În timp ce Kaylee se străduia să

se ridice în picioare, m-am întors şi am fugit. Am fugit de încăperea aceea, de ceea ce făcusem… şi de cuvintele acelea roşii care clipeau şi care speram din fiecare fibră a fiinţei mele că erau doar o halucinaţie indusă de stres. Sau un accident. Genul acela de care nu o să mai am parte niciodată.

În timp ce ecoul picioarelor mele lipăind pe linoleum răsuna pe hol, am realizat că mama avusese dreptate.

N-ar fi trebuit să mă întorc la şcoală.

CAPITOLUL 12

Deşi am gonit nebuneşte înapoi spre Greenwood Ranch, când am ajuns acolo, maşina noastră Tahoe era pe alee, ca o avertizare mare şi verde.

Super.

M-am gândit să mă ascund o vreme, să evit predica ce mă aştepta, dar asta însemna doar să amân inevitabilul şi, mai rău, era posibil ca mama să se panicheze dacă nu dădea de mine. La fel de bine puteam să înfrunt sentimentul sumbru de vinovăţie şi să rezolv totul chiar atunci.

Uşa s-a deschis larg şi a apărut mama, iar ochii ei albaştri mi-au scanat ţinuta, înainte ca privirea să i se îngusteze şi să se oprească asupra rucsacului care îmi atârna pe umeri.

— Tocmai voiam să te caut la grajduri… dar văd că nu este nevoie.

Nu a ridicat tonul, iar felul în care a deschis uşa larg, invitându-mă, părea destul de calm. Dar articulaţiile albite ale degetelor strânse pe clanţă nu vesteau nimic bun. După cum bănuiam, odată uşa închisă, s-a întors, cu braţele slabe încrucişate peste hanoracul gri, cu picioarele depărtate şi cu o atitudine hotărâtă.

— Nu mă face să pun pe tine un dispozitiv de urmărire.

În timp ce trăgea aer în piept, să mă dojenească şi mai mult, am ridicat o mână.

— Am înţeles, OK? Să merg la şcoală a fost o decizie stupidă. Nu-ţi face griji. Nu se va repeta.

Expresia de uimire de pe faţa ei, cu ochelarii pe nas, îi dădea un aer de bufniţă. Am luat-o la fugă spre dormitorul meu şi am trântit uşa după mine. M-am aruncat pe pătura moale. Nimic nu putea să mă convingă să mai ies din casa aceea vreodată. Aveam de gând să mănânc, să dorm şi să mă uit la telenovele. Poate şi să călăresc un cal sau doi şi să am discuţii imaginare cu prietenii imaginari.

Dar mesajul lui Hunter, de la trei 3:32 după-amiaza, a schimbat totul.

Vrei să ieşi diseară?

M-am holbat la cele câteva cuvinte. M-am holbat şi am aşteptat ca logica mea să râdă, ba nu, să *hohotească* de râs, la ideea de a-l vedea, după eşecul din ziua aceea. Dacă aş fi vrut să merg, asta ar fi însemnat să pun la cale un tertip complicat ca să pot ieşi din casă. De fapt, după ziua aceea, o vedeam pe mama cărându-mă cu ea peste tot, chiar şi la cea mai neînsemnată şi plicticoasă treabă, să se asigure că nu mai făceam vreo vizită neautorizată la şcoală. Mă aşteptam să reacţionez logic, însă, am simţit mirosul lui dulce, am văzut felul în care i se curbau uşor buzele, un pic mai mult într-o parte decât în cealaltă. Aluniţa mică, cu aspect de gropiţă. Şi, cel mai important, felul în care mă făcea să mă simt atât de reală. Exact opusul felului în care mă simţisem în cantină.

Ţinta: doborâtă.

Mi-am tras pătura peste cap, dar nu am reuşit să alung amintirea aceea. La asta trebuia să mă aştept de atunci încolo? Îmi era frig, în ciuda căldurii de sub materialul gros. Aşadar trebuia să îl văd pe Hunter. Trebuia. El era singurul care putea împiedica transformarea mea într-un monstru. De sub pătură, i-am răspuns.

Sigur. Hai să ne vedem @ capătul aleii @ 7:30.

Răspunsul lui mi-a adus un zâmbet pe faţă. O mişcare facială pe care, după eşecul de la cantină, fusesem sigură că buzele mele nu aveau să o mai schiţeze vreodată. Apoi, am închis ochii şi mi-am plănuit evadarea.

CAPITOLUL 13

Pe la şapte şi douăzeci şi cinci, a început să apară îndoiala. Eram pe la jumătatea aleii, ghemuită după un copac, îmi vâram picioarele în tenişi. Mi-i aruncasem în jurul gâtului şi ieşisem desculţă, să evit zgomotul. Cum soarele apunea mai devreme şi ne apropiam de octombrie, era deja întuneric. Totuşi, mi-era teamă ca nu cumva mama să se uite pe geamul de la bucătărie şi să mă vadă. După ce m-am încălţat, am ezitat, pentru că întreaga dimensiune a ceea ce făceam m-a izbit ca un zid din cărămizi. Dacă făceam o altă greşeală teribilă? Dacă acea întâlnire sfârşea la fel de rău ca vizita la şcoală? M-am uitat peste umăr, la casa de oaspeţi, care era un loc sigur, apoi am apăsat o tastă a mobilului, să se lumineze. Ultimul mesaj al lui Hunter a apărut o clipă mai târziu.

Abia aştept.

Aceeaşi căldură de mai devreme mi-a trecut prin corp şi a învins orice urmă de îndoială. Nu, aceea era alegerea corectă. Am trecut de borna kilometrică, hotărâtă să mă bucur de aerul răcoros pe care îl simţeam pe obraji, de scrâşnetul pietrişului sub picioare şi de noaptea cu Hunter, pe care o aveam în faţă.

Chiar înainte să ajung la drum, am încetinit şi am continuat să merg la pas. Farurile unei maşini s-au arcuit peste cotitura care dădea în strada noastră şi în mai puţin de cincisprezece secunde un Jeep s-a oprit lângă mine. Fereastra s-a lăsat în jos şi a apărut capul lui Hunter.

— Te-ai furişat?

A zâmbit, acel zâmbet uimitor, copilăros, din ochii lui albaştri, care alunga orice alte gânduri. Mai trebuia doar să plecăm de acolo. Înainte ca mama să prindă de veste.

— Cam aşa ceva.

M-am grăbit spre uşa din faţă şi m-am urcat pe locul de lângă el, apoi mi-am pus centura cât de repede am putut.

— OK, să mergem, am zis şi l-am îndemnat tăcut pe Hunter să apese pe pedală.

Mi-a aruncat o privire buimacă, dar a călcat-o. O clipă mai târziu, eram pe drum. În Jeep se simţea un miros amestecat de scorţişoară şi ceva mai dulce. Pe mijlocul bordului, am numărat cinci caramele – trei roz şi două galbene – peste nişte mărunţiş. Câteva ambalaje goale luceau pe jos în spate, împreună cu trei cutii goale de suc Monster.

— Bomboane şi cofeină?

S-a întins în spatele scaunului său, fără să se uite, a apucat una dintre cutii şi s-a înroşit.

— Am vrut să fac curat.

Apoi, a luat o bomboană roz de pe bord.

— Vrei?

M-am uitat la pătratul micuţ, pe care scria Starburst, şi m-am întrebat dacă mâncasem vreuna vreodată.

— Sigur.

În timp ce înaintam şi bomboana dulce mi se topea în gură – încă un lucru pentru care trebuia să îi mulţumesc lui Hunter –, l-am privit pe furiş. Perfect. Era incredibil de perfect, într-un fel complet nonevident. Cămaşa maro îi scotea în evidenţă albastrul ochilor, iar pantalonii kaki largi îl făceau să pară abia coborât dintr-un catalog de modă.

Când a umblat la schimbătorul de viteze, degetele lui mi-au atins braţul, cel la care mă „rănisem”. Am tresărit, mi-am înjurat în gând prostia, apoi am rămas complet nemişcată.

Te rog să nu observi. Te rog să nu observi.

A observat.

Privirea i s-a oprit chiar asupra braţului meu, intensificându-mi senzaţia de lipsă de oxigen din piept. În clipa aceea, am realizat că făcusem o greşeală. Ochii lui îmi înlăturau pielea, strat cu strat, şi ajungeau la monstrul dezastruos care era dedesubt. Văzuse fibrele optice şi neuromatricele, senzaţiile fantomă. Înţelegeţi ironia lipsei de oxigen, de care nu aveam nevoie, urâţenia care îmi făcea greaţă doar gândindu-mă la ea. Toate lucrurile despre care vorbise tipul de pe iPod, cu accentul acela sudist, aveau să fie dezvăluite, punându-ne în pericol pe

mine şi pe mama.

Am privit drept în faţă şi mi-am adunat toată voinţa pentru a mă abţine să apuc mânerul uşii.

Am inspirat adânc – desigur că nu avea cum să vadă prin pielea mea. Era imposibil.

Am expirat – cu câteva zile în urmă, credeam că era imposibil să fiu un android.

Am inspirat adânc – poate că încă mai credeam.

Am expirat – dacă nu, puteam măcar să mă prefac.

Odată ajunşi la autostradă, îmi recăpătasem controlul.

— Mama ta… e foarte protectoare sau aşa ceva?

Habar n-ai.

— Ce, faptul că m-am furişat m-a dat de gol? am zis şi am râs relaxat, un râs care a părut chiar autentic.

Un şuvoi de faruri se vedea licărind prin parbriz, din sens invers. Spre fermă, unde o lăsasem pe mama. Mama. Era singură la fermă şi credea că eram şi eu acolo. Ceva mi s-a răsucit în stomac. Sau unde trebuia să fie stomacul meu. Priveam pe fereastră şi mă uitam la vasta întindere care era Minnesota rurală noaptea, cu pumnii strânşi în poală. Trebuia să încetez, să pun capăt acelei nebuneşti autoevaluări, de fiecare dată când simţeam ceva uman. Să nu-mi mai pun la îndoială senzaţiile, organele, toate micile detalii pe care le aveam pe sub piele – nu făceam decât să înrăutăţesc lucrurile de o mie de ori.

— Furişarea şi povestea cu *fără-computer,* a zis Hunter.

Computerul. Corect.

— Dar ai tăi? Sunt severi? am întrebat, disperată să duc discuţia pe un teren mai sigur.

S-a foit pe scaun şi şi-a frecat bărbia cu o mână.

— Ăăă… nu. Nu prea sunt pe aici.

Îngrijorarea trebuie să mi se fi văzut pe faţă, pentru că a râs.

— Nu e mare lucru. Tata călătoreşte mult, iar mamei îi place să meargă cu el.

— Oh.

N-am ştiut ce altceva să spun. Îmi pare rău că părinţii tăi sunt plecaţi mult timp. Mă bucur că nu-ţi pasă. Cel puţin

părinţii tăi există şi în afara unor amintiri programate. Pentru câteva minute, s-a lăsat tăcerea, apoi el a întrebat:

— O zi proastă?

Zi proastă. Dacă ar fi fost atât de simplu. O zi proastă însemna ceva finit, însemna că, după un somn bun, te vei trezi şi vei avea în faţă o nouă zi plină de posibilităţi. Un nou început. Nu însemna să te trezeşti în fiecare zi, de acum şi în vecii vecilor, doar pentru a realiza că eşti prizonier al aceluiaşi coşmar.

— Dacă aş minţi şi ţi-aş spune că am avut cea mai bună zi pe care am avut-o vreodată, m-ai crede?

— Să vedem… nu.

Apoi:

— Din cauza mamei tale? Sau a şcolii?

Şi-a lăsat capul uşor într-o parte, în ceea ce mi s-a părut un efort inconştient de a cere ajutor pentru înlăturarea părului din ochiul stâng. În clipa aceea, am simţit că trebuia să îi spun ceva. Şi, fără îndoială, aflase de încăierarea de la cantină. Astfel că, era cel mai sigur să îi spun, totuşi… ce putea fi mai jenant decât să recunosc că eu şi Kaylee ne certasem din cauza lui? Mă jucam cu tivul cămăşii mele.

— Promiţi să nu crezi că sunt foarte patetică?

Sprâncenele i s-au ridicat, dar a aprobat din cap.

— Promit.

Mi-am dres vocea.

— Ei bine… eu şi Kaylee am avut o ceartă urâtă. Din cauza… ta.

După ce am spus-o, am închis ochii şi i-am strâns, de parcă, dacă nu i-aş fi văzut expresia, orice urmă de ruşine ar fi dispărut, ca prin minune.

— Aş!

Prea neutru pentru a mă face să-i deschid, deşi am detectat o urmă de amuzament în acea interjecţie.

— Te superi dacă întreb cine a câştigat?

Oh, categoric, acum zâmbea; auzeam râsul care dădea târcoale. Când mi-am găsit curaj să deschid ochii, eram destul de sigură că zâmbetul lui era acolo, mascat mai mult ca de obicei de felul în care îşi muşca interiorul obrazului

stâng.

Ce aveam de pierdut în clipa aceea?

— Eu, am zis hotărât.

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— Excelent. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Că am reflexe inuman de rapide, astfel încât să-mi trântesc la podea adversarul cât ai clipi?

— Că fetele sunt prostuţe? am zis, în schimb.

— Asta. Plus, din moment ce m-ai câştigat pe bune, îţi datorez un premiu.

Un premiu.

— Serios?

— Niciodată nu glumesc în legătură cu un premiu, m-a tachinat.

— OOOK. Dar unde…

Apoi le-am văzut. Mulţimea de lumini din depărtare, sclipirea lor fantezistă, care alunga întunericul şi transforma o bucată de ţinut plicticos în ceva magic. Ca într-un basm.

M-am îndreptat, suficient de repede ca centura să mă lovească peste piept.

— Carnavalul? Mă duci la carnaval?

Nici măcar n-am încercat să-mi ascund entuziasmul. Colegii de la Clearwater High vorbiseră despre el toată săptămâna, chiar şi Kaylee şi Parker. Da, la fel ca toate destinaţiile în afară de şcoală, Dairy Queen sau magazinul de unde făceam cumpărături, mama exclusese orice ieşire.

— Să înţeleg că îţi place…

— Eu…

…de fapt, habar n-aveam, dar muream de nerăbdare să aflu. Ai g*rijă, Mila.*

— Nu oricui îi place? m-am eschivat.

După o privire fugară, care părea că ştie tot, a ridicat din umeri.

— Sigur.

M-am lăsat la loc pe scaun şi m-am bucurat de senzaţia relaxată a posibilităţilor, care mă făcea să mă simt mai uşoară. Prima parte a zilei fusese un dezastru, dar seara aceea… seara aceea avea să fie perfectă. Trebuia să fie.

Când am ajuns la carnaval, Hunter m-a condus pe lângă un şir de oameni care aşteptau la Real Bungee Jump Experience, la un joc numit Twister, care se învârtea în cercuri, şi la un altul unde un tip învârtea un ciocan mare şi îl lovea de un disc metalic. În cele din urmă, ne-am oprit în faţa unui joc unde se trăgea cu arma.

— Gata.

Sub acoperişul roşu al chioşcului se întindea un şir de ţinte sub formă de stele galbene. Treizeci în total. Pe margini erau flancate de o mulţime de animale din pluş – cele mai multe unicorni şi maimuţe. Tipul cu păr cărunt şi aspect neglijent flutura spre trecători o armă gen carabină şi striga pe un ton lălăit:

— Haide, încearcă-ţi norocul la Star Shootout! Loveşte interiorul unei stele şi câştigă un premiu frumos! Trei încercări pentru doi dolari, nouă pentru cinci.

Desigur, cei doi tipi de vârsta colegiului, care se îndepărtau de tarabă bombănind şi fără niciun animal din pluş, nu păreau să fie de acord. Hunter a ridicat din umeri, i-a înmânat tipului o hârtie de cinci dolari şi a luat arma.

— Promite-mi că nu o să fugi dacă mă întorc cu mâinile goale, mi-a zis şi mi-a zâmbit.

Am râs.

— Promit. Dar sunt sigură că o să te descurci. Nu pare chiar atât de greu.

— Să vedem, m-a tachinat el.

Dar am observat că imediat ce şi-a dus arma la umăr a devenit încordat. Pe faţă i s-a văzut o schimbare… nu mai zâmbea, avea doar o privire hotărâtă şi se concentra asupra ţintei. Ba chiar şi-a muşcat colţul gurii, în felul lui adorabil, exact înainte să tragă. Şi înainte să rateze prima stea, cu câţiva centimetri.

Oops.

A continuat să tragă, unele pe lângă, altele foarte aproape de stea. Ultima a ajuns chiar pe linie, dar tipul a scuturat din cap.

— Îmi pare foarte rău, trebuie să fie în interior. Vrei să mai încerci?

Hunter a oftat şi mi-a aruncat o privire tristă.

— Sunt destul de sigur că aş arunca banii pe geam.

— Dar prietena ta, ea nu vrea să încerce? Sau e genul care are nevoie de un bărbat care să mânuiască arma? i-a zis lui Hunter şi i-a făcut cu ochiul.

Îh.

— Vrei? a întrebat Hunter şi a ridicat din sprâncene, căutând deja prin portmoneu după o hârtie de cinci dolari.

Dacă înainte nici nu mă gândeam, acum eram al naibii de sigură că voiam şi i-am aruncat tipului o privire dezgustată, gata să dobor nişte stele. Dar când Hunter mi-a dat arma, încă era caldă, de la strânsoarea lui, iar el era atât de aproape că abia puteam să gândesc, nu să mai şi ţintesc. Nu, nu era nicio problemă. Între apropierea de el şi experienţă zero în trasul cu arma, cel mai probabil că trebuia să cumpărăm vreun animal din pluş, dacă voiam unul.

Numai că… nu s-a întâmplat aşa.

Pentru că, atunci când, în sfârşit, am ridicat arma, nici măcar n-a trebuit să mă întreb cum s-o folosesc. Ea a devenit, pur şi simplu, o extensie a braţului meu, s-a potrivit perfect în mâinile mele. Iar când am ţintit, s-a întâmplat ceva nebunesc. În timp ce mă uitam la stea, ceva roşu a clipit în spatele pleoapelor mele. Aproape că am scăpat arma. *Nu. Nu din nou.*

— Eşti OK? m-a întrebat Hunter, încă atât de aproape că îmi tăia respiraţia.

Am scuturat din cap, ameţită şi cu mâinile încleştate pe partea de jos a armei, de parcă viaţa mea depindea de ea. Lumina roşie a dispărut.

— Oh, scumpo, nu te speria acum. Băiatul tău tot o să te placă, chiar dacă nu o să nimereşti nimic.

Încă tremuram, dar cuvintele tipului mi-au reaprins furia.

Înainte să-mi dau seama, am ridicat arma şi am ţintit. Am tras aer în piept şi…

Target: 3 m.

…m-am clătinat când cuvintele roşii au clipit, complet vizibile, de data asta. Nu puteam să las arma din nou.

Hunter ar fi crezut că sunt nebună, iar tipul… ei bine, el oricum avea vreo trăsnaie prin cap.

Între timp, am poruncit: *Pleacă din capul meu. Pleacă. PLEACĂ.*

Apoi, ca şi cum creierul meu ar fi avut o viaţă a lui, steaua s-a mărit în faţa ochilor mei şi mi-a permis să fac un zoom fix în centrul ei.

Ţinta: fixată.

Înainte să apăs pe trăgaci, am ştiut că voi nimeri la fix steaua. Şi, cu toate că picioarele mi s-au înmuiat, din cauza cuvintelor roşii, iar mâinile mi s-au încleştat pe armă, m-am simţit bine când am tras. M-am simţit atât de bine, că am continuat şi am mai nimerit una. Şi încă una. Şi încă una.

Până când am observat că mulţimea se adunase în jurul meu. Fluierăturile. Strigătul tipului de la tarabă – „Iisuse! –, râsul lui Hunter, care a exclamat:

— Recunoaşte, eşti un cowboy! Pariez că în Philly asta făceai.

Apoi, mulţimea a început să aplaude, iar în clipa aceea m-a izbit prostia mea. Uite ce făceam, în loc să încerc să nu ies în evidenţă. Desigur că puteam să trag într-o ţintă pentru copii – şi nu graţie anilor de exerciţiu. Am pus arma jos, m-am forţat să-i zâmbesc tipului de la tarabă, care acum era încruntat, îşi scărpina barba ţepoasă şi se holba la ţintele găurite, de parcă nu le-ar mai fi văzut până atunci.

— Am câştigat ceva?

Am plecat de acolo câteva clipe mai târziu, mai bogaţi cu un măgar din pluş de mărime medie, iar eu jurând că nu voi mai fi bună la niciun alt joc pe care îl vom încerca. Din fericire, la următoarea tarabă la care am oprit se vindea vată de zahăr. În timp ce hoinăream printre lumini şi ascultam muzică, eu oftam şi lăsam zahărul să mi se topească în gură. Cu excepţia incidentului cu ţintele, era perfect, atât cât se putea în situaţia aceea. M-am întins să-i şterg o pată roz de pe obraz.

— Mai ai pe gură.

La cuvântul „gură”, privirea lui s-a oprit asupra buzelor

mele. OK, am minţit. Poate că se putea şi mai bine. Fluturi în stomac? Nici vorbă. Mai degrabă părea un stol de gaiţe care îşi întindeau aripile şi decolau în grup. Bucata de vată de zahăr mi-a alunecat din mână, când ne-am oprit lângă un montagne russe imens. M-a tras mai aproape.

— Ştiu că sărutul de noapte bună se dă la finalul întâlnirii, dar nu mai am răbdare.

— Sărut? am repetat, cu ochii lipiţi de gura lui perfectă.

Citisem cândva, într-un număr din *Glamour*, pe care îl avea Kaylee, că oamenii percep frumuseţea pe baza simetriei. Ce păcat! Pentru că gura uşor strâmbă a lui Hunter era aproape cel mai uimitor lucru pe care îl văzusem vreodată.

— Dacă e în regulă, a zis el, cu mâna liberă în părul meu, de parcă încerca să memoreze senzaţia.

Din stânga noastră, fetele ţipau îngrozite, în timp ce acel montagne russe uriaş cobora brusc. Le-am ignorat, am aprobat din cap fără să spun nimic şi i-am văzut gura apropiindu-se. Am închis ochii, în timp ce fiecare bucăţică din corpul meu s-a încordat, aşteptând. Mă lăsam spre el şi în clipa aceea am văzut. Pereţii albi şi mirosul de dezinfectant. Doar că, de data aceea, a fost mai mult. O tipă cu păr şaten. Legată de un scaun, într-o încăpere mare, goală, cu trupul parcă izbit de prea multe lumini fluorescente. Am văzut partea din spate a unui halat de laborator. Capul, din spate, al unui bărbat brunet. Stătea în faţa fetei, în timp ce capul ei se mişca înainte şi înapoi. El îi ridica braţul drept, iar în mână avea… o armă? Oh, nu!

Am tras aer în piept şi m-am dat înapoi, clătinându-mă. Ceva teribil urma să se întâmple, ştiam. Of, Doamne, avea să… Am văzut cum mâna bărbatului se lăsa în jos, apoi o lovea pe fată cu arma în cap. Din nou. Şi din nou. Şi din nou. Undeva departe, departe de încăperea aceea şi de teroarea pe care o simţeam prin picioare, prin braţe, prin piept, auzeam vocea lui Hunter.

— Mila, te simţi bine? Mila?

O auzeam, dar nu puteam să răspund. Nu reuşeam să mă smulg din teroarea care se derula în mintea mea. Tot ce

puteam să fac era să stau împietrită, în timp ce şi mai multe imagini mi se derulau în spatele pleoapelor. O vedeam pe fata care se zvârcolea în lanţuri, în timp ce bărbatul punea arma pe o masă metalică şi lua o unealtă electrică uriaşă. Apăsa pe un buton şi un scrâşnet umplea încăperea. *Un burghiu.* Un burghiu. M-am clătinat din nou. *Nu. Te rog, nu.*

Bineînţeles că rugăminţile mele mentale erau inutile şi nu aveau cum să împiedice un lanţ de întâmplări care deja se petrecuseră. Bărbatul ridica burghiul… înainte să plonjeze cu el pe pieptul fetei. Ţipătul ei acoperea orice altceva.

L-am simţit pe Hunter cum mă strânge de braţe şi mă strigă. Dar bărbatul în halat de laborator luase din nou arma. O îndrepta către fată, al cărei păr şaten îmi era foarte cunoscut, şi apăsa capătul ţevii de fruntea ei. Nemulţumit, se rotea cu arma până când i-o lipea de scalp. Fiecare părticică din corpul fetei tremura. Din unghiul din care priveam nu îi zăream faţa. Dar probabil că spunea ceva. Mişca buzele. Pentru că, deşi nu făcea nimic să se apere, umerii bărbatului se dădeau înapoi, de parcă l-ar fi lovit. El scutura capul, dezgustat. Părul ei. Şaten-închis şi drept, doar un pic ondulat. Era…

Detunătura unei împuşcături şi revelaţia mi-au răsunat în cap în acelaşi timp. Părul ei. Îl vedeam în oglindă în fiecare dimineaţă. Era exact ca al meu.

Ochii mei s-au deschis larg. Fata a dispărut, dar chiar şi aşa, de la distanţă, încă îi auzeam ţipetele. Încă tremuram. Ceva… nu, cineva mă scutura.

— Mila, ce e?

— Eu nu… nu…

Am clipit, în timp ce luminile vesele şi mulţimea de la carnaval deveneau tot mai clare şi deveneam conştientă de faţa îngrijorată a lui Hunter şi de strânsoarea lui pe braţele mele. În siguranţă, eram în siguranţă. Nu era nicio armă, niciun bărbat în halat. Ţipetele veneau de la montagne russe.

Eram în siguranţă. În clipa aceea. Dar cândva nu fusesem. Un fior mi-a trecut prin corp şi am realizat că

obrajii mei erau uzi şi reci. Lacrimi pentru un eu de care nici măcar nu îmi aminteam. Când a văzut cum tremuram, Hunter mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate.

— Ce e?

— Nu mă simt bine, am reuşit să spun printre buzele amorţite, şi nu minţeam. Poţi să mă duci acasă?

Umerii lui s-au strâns a dezamăgire sau uşurare, nu eram sigură.

— Sigur, a zis, după o scurtă ezitare.

Palma lui blândă pe spatele meu m-a ghidat prin mulţime, până la Jeep. Dar, brusc, atingerea lui nu a mai reuşit să alunge răceala care îmi circula pe sub piele şi nici fiorii pe care îi simţeam la suprafaţă. Parcă orice urmă de magie dispăruse odată cu carnavalul. În loc de un basm, tot ce vedeam era o mulţime tristă şi ponosită, pe un câmp nedorit. Un sărut? Chiar mă aşteptasem să fie atât de simplu? Chiar crezusem că ceva atât de prostesc precum atingerea buzelor lui Hunter de ale mele va rezolva toate problemele şi tadaaaa! Va alunga adevărul despre cine sau ce eram? Va alunga ororile care îmi bântuiau trecutul? Cum să fie posibil, când nici măcar eu nu ştiam tot adevărul?

Doar radioul şi zgomotul străzii au rupt tăcerea, pe drumul înapoi spre fermă. Ştiam că Hunter mă privea pe furiş, dar eu mă uitam drept înainte. Nu eram în stare să vorbesc, în clipa aceea, nu când amăgirea mea că aş fi o persoană normală îmi aluneca tot mai mult printre degete. Fără vreo avertizare, Hunter a stins luminile Jeepului, când am intrat pe strada mea, apoi a dus maşina în parcare, la o distanţă de vreo trei metri de aleea noastră, unde pâlcul de copaci o ascundea vederii. S-a întins peste bomboane şi şi-a pus mâna peste a mea.

— Poate că repetăm asta, când o să te simţi mai bine?

Speranţa din vocea lui a reuşit să alunge efectul amintirilor sumbre, cel puţin pentru o clipă. Capul lui aplecat şi ochii mari îl făceau să pară înduioşător de confuz, astfel că unele lanţuri de gheaţă din pieptul meu s-au topit, în sfârşit. Buzele mele s-au ridicat chiar într-un zâmbet, mic, dar sincer.

— Speram să spui asta.

Apoi, într-o izbucnire de curaj pe care nu o anticipasem, m-am aplecat şi mi-am apăsat scurt buzele pe obrazul lui uşor ţepos. M-am tras înapoi înainte de-a apuca să reacţioneze, am tras de mânerul uşii şi am sărit în noapte.

CAPITOLUL 14

Fereastra de la sufragerie era întunecată, când m-am strecurat spre uşa din faţă, lucru care m-a făcut să sper nu doar că absenţa mea trecuse neobservată, ci şi că mama hotărâse să se culce devreme. Mi-am verificat mobilul. Niciun apel ratat, un semn foarte bun. Uşurată că nu trebuia să mai fac faţă unei discuţii cu mama, discuţie care s-ar fi adăugat listei de orori din acea zi, mi-am scos cheia din buzunar. A doua zi, puteam să o întreb despre acea amintire – când aveam să îmi fac suficient curaj.

Dar când am ajuns la uşă, am auzit ceva. Un geamăt înăbuşit, voci masculine. Am îngheţat, cu cheia aproape băgată în broască. Televizorul? Poate. Dar mama nu obişnuia să se uite la cel din dormitorul ei, iar din sufragerie nu se vedea nici urmă de lumină.

Apoi, cheia s-a răsucit prea uşor şi chiar am început să mă panichez. Uşa… era deja deschisă. Doar o catastrofă sau un atac ar fi făcut-o pe mama să uite să încuie uşa. Am apăsat clanţa încet, să nu fac zgomot, am întredeschis uşa, cât să văd înăuntru.

Nimic. Linişte.

M-am furişat înăuntru, în camera întunecată… şi aproape că am căzut cu faţa în jos. Degetul meu cel mare se prinsese în ceva. Doar că bucata aceea de podea trebuia să fie goală. Am încercat să-mi opresc tremurul mâinilor, cauzat de frica tot mai mare, şi am apăsat un buton de la telefonul mobil. Lumina era slabă, dar suficientă să facă teama să explodeze. Chestia de care mă lovisem era o pernă verde, de pe canapea. O pernă care fusese sfâşiată. Am ridicat telefonul şi am văzut restul camerei. Canapeaua era răsturnată, iar prin tăieturile din ea ieşeau bucăţi de bumbac alb. Sertarele de la birou erau pe jos. Iar hârtiile… hârtiile erau peste tot.

Şi atunci am realizat, camera… era mult mai luminoasă decât ar fi trebuit, având în vedere că singura sursă de lumină era mobilul meu.

Scanarea vizuală activată.

Cuvintele roşii licăreau în spatele pleoapelor mele.

Fără să vreau, vederea mea a scanat camera şi s-a focusat pe mici detalii pe care niciodată n-aş fi reuşit să le văd, nu atât de aproape.

Vederea de noapte activată.

De parcă cuvintele roşii n-ar fi fost de ajuns, de data aceea, o voce feminină impersonală s-a auzit în mintea mea, o voce care le repeta. O voce familiară. Vocea mea, am realizat, în timp ce genunchii mei au început să tremure. Doar că era o versiune a vocii mele mai calmă, impersonală, digitalizată.

M-am întins spre perete, să mă sprijin, simţind cum mă cuprindea groaza. Am încercat să alung cuvintele şi să fac să dispară vocea. În acelaşi timp, am auzit ceva neclar pe hol. O răsuflare foarte slabă.

Realitatea mă lovea din toate direcţiile.

Cineva ne găsise.

Mama.

Am sărit peste pernă şi am aterizat dincolo de canapea. Tocmai când de pe hol a apărut o siluetă slabă şi înaltă. Nu era mama. Era un bărbat. Cu vederea aceea mai puternică, am observat cum deschide gura să strige, probabil, să-i alerteze pe alţii, şi am ştiut că trebuia să îl fac să tacă, înainte ca ei să realizeze că venisem. M-am năpustit în faţă şi, simultan, mi-am tras înapoi braţul. Atât de repede, că el nici n-a avut timp să scoată vreun sunet. Apoi, pumnul meu l-a lovit în gât. Fără să gândesc. Doar mâna mea stângă, care a ştiut exact ce să facă, de parcă exersasem mişcarea de un milion de ori, l-a pocnit în gât, cu viteza unei mingi de baseball. Ochii lui s-au mărit şi din mâini i-a alunecat un dispozitiv lucios, când le-a dus, inutil, la gât. Am prins Taserul cu o mână şi i-am agăţat încheietura cu cealaltă, să îl împiedic să se izbească de podea. Când s-a lăsat în spate, s-a auzit o pocnitură oribilă, în timp ce braţul lui s-a întins şi a încercat să se opună. Am gemut. Umăr dislocat, cel puţin. L-am lăsat uşor pe podea, iar în clipa aceea luminile roşii, vocea şi-au făcut drum din nou prin capul meu.

Ţinta: imobilizată.

M-am îndreptat, apoi am înaintat pe hol şi am aruncat o privire în dormitorul meu, care era pe dreapta. Acolo, şi mai mult haos, mult mai mult. Hainele mele erau împrăştiate pe jos, ca gunoiul, atât de multe, că abia mai vedeam mici porţiuni din covorul roşu cu arămiu. Jumătate din saltea era scoasă şi rezemată de pat, ca o uşă, şi cu o tăietură mare pe mijloc. Privirea mi-a fugit spre noptieră, ştiind ce va găsi acolo. După cum bănuiam, rama de culoarea bronzului era goală. Tot ce mai rămăsese în spatele sticlei sparte era o bucată de carton maro. Poza mea cu tata… dispăruse. Mi-am încleştat pumnii şi am încercat să atenuez durerea spunându-mi că furaseră poza unui străin. Tata nu exista. Tot ce îmi spusese mama era o minciună.

Un alt sunet ciudat s-a auzit de pe hol. Garajul. Mama.

Am alergat pe hol şi am deschis larg uşa.

Am văzut totul dintr-o clipire. Trei bărbaţi în geci impermeabile erau lângă uşa cea mare – doi înalţi, unul scund, cu un nas lat – şi cotrobăiau prin cutii. Mama, legată de cazan, cu o frânghie subţire, şi cu o bandă gri peste gură, privea stoic în faţă. Un al patrulea bărbat, îmbrăcat la fel, stătea lângă ea – îşi lovea de palmă o cheie. Am zărit albul din jurul ochilor albaştri ai mamei. Banda îi transforma cuvintele în gemete înăbuşite, dar eram destul de sigură ce încerca să spună: „Mila, fugi!” Tipul cu cheia s-a năpustit spre mine, rapid şi sigur. Dar nu atât de rapid şi de sigur ca mine. Am fugit, aşa cum voia mama.

Drept spre ea.

Am ajuns la tipul cel înalt exact când ridica cheia. În ciuda faptului că avea braţele legate, mama a lovit cu genunchii, tocmai când mâna mea l-a izbit peste nas. Puterile noastre, împreună, l-au obligat să facă un pas în spate. S-a prăvălit peste cutii şi toate au căzut peste el. Nişte braţe puternice m-au apucat pe la spate. Capul meu s-a dat pe spate şi *bam!* Am auzit un trosnet de cartilaj. Strigătul lui nu m-a oprit. M-am întors şi am văzut că era tipul cel scund, înainte să-i bag un cot în rinichiul stâng şi să-l fac să se clatine. Nu mai trebuia decât o lovitură rapidă

în acelaşi loc, pentru a-l trimite la pământ, deasupra unei grămezi de scule de grădinărit. Ţipătul lui a răsunat când capul i s-a izbit de o lopată.

Am alergat spre mama, înainte ca ceilalţi doi bărbaţi să ajungă la mine, am eliberat-o de frânghie şi de banda de pe gură. Mama a sărit şi l-a lovit cu cotul în faţă pe unul dintre ei. Apoi, s-a ferit, dar el nu pe ea încerca să o apuce. Nu, acum, amândoi erau concentraţi asupra mea. Au venit deodată. Cel scund, care era cel mai departe de mine, a ridicat o armă cu electroşocuri, un Taser, şi a ţintit. Şi parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător în mine şi m-ar fi pus în stare de război total. Loviturile mi-au trecut întâi pe lângă cap, iar eu m-am sincronizat perfect.

La pământ, retează picioarele, la gleznele ţintei.

Arma a licărit prin aer şi a lovit tavanul, în timp ce bărbatul cădea pe spate.

Ţinta: doborâtă.

Întoarce-te.

O mână pe încheietura tipului înarmat, alta pe Taserul lui. Am tras spre spate. Am ignorat trosnetul şi strigătul.

Blochează atacul ţintei cu braţul drept.

Mâna stângă, spre cartilajul cricoid. Genunchiul drept spre rinichiul stâng. Lovitura finală în ceafă.

Ţinta: imobilizată.

— Mila, în spatele tău, a strigat mama.

Dar deja eram pregătită. De parcă executam un dans cu o coregrafie elaborată, m-am năpustit, am luat Taserul de pe jos şi m-am răsucit, totul dintr-o singură mişcare. Am ţintit tocmai când al treilea bărbat încerca să umble la tocul armei. O singură apăsare pe trăgaci şi lumina albă a ieşit ca o limbă electrică. Întregul corp i-a fost cuprins de convulsii, iar mirosul de metal ars a umplut aerul.

Ţinta: imobilizată.

M-am întors să fac un inventar rapid. Patru bărbaţi la pământ. Şi nici măcar nu gâfâiam. Poate că îmi era imposibil să gâfâi. Parcă eram o maşinărie de luptă. Realitatea m-a copleşit. O *maşinărie de luptă.*

— Mila?

M-am uitat spre mama şi am văzut că ea încă se uita spre a treia ţintă, cel pe care îl buimăcisem. Nu se mişcase. Ştiam ce voia să întrebe şi adevărul era că… nu ştiam. Nu ştiam şi mi-era teamă de răspuns. Pentru că Taserul nu fusese programat să doboare un om; fusese programat pentru mai mult. Fusese programat să mă doboare pe mine.

Mama a scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gândurile. Şi doar atât i-a trebuit pentru a-şi reveni.

— Maşina!

M-am dat înapoi, îngrozită de răul pe care era posibil să îl fi făcut, dar mama m-a apucat de braţ şi m-a tras spre uşă.

— Să plecăm! Acum!

M-am poticnit în urma ei, ameţită. Mama nu s-a oprit, doar a sărit peste cutii şi m-a tras după ea, până când am reuşit să ajungem afară, unde am pornit repede spre SUV. Am încetinit înainte să sărim peste verandă.

— Stai, dar lucrurile noastre? iPod-ul?

S-a smucit.

— Aici, afară!

Înainte să ajungem la capătul drumului nepietruit, a luat-o pe lângă şirul de pietre de lângă casă. S-a ghemuit şi, cu o încordare a umerilor, a ridicat-o pe a treia. Dedesubt nu era mizerie, cum ar fi fost de aşteptat, ci o gaură. Iar în gaură era o cutie metalică mică. A luat-o şi am pornit din nou spre SUV.

— Geamantanul e în maşină.

Şi, brusc, am înţeles. Geamantanul bleumarin care era mereu în spate, în maşină, nu făcea parte din cine ştie ce doliu ciudat după tata. Cum ar fi fost posibil, dacă el nici nu exista? Nu, tot timpul, ea fusese pregătită pentru un astfel de moment. Şi sosise. A deschis uşa şi a sărit pe locul şoferului, apoi a pornit motorul.

— Haide!

Am sărit în maşină, după ce ea a trecut pe locul pasagerului. Am închis uşa şi am tras de acceleraţie, să dau înapoi.

Maşina a ieşit pe alee, cu spatele.

În timp ce imaginea familiară a Greenwood Ranch se îndepărta, în oglinda retrovizoare, acelaşi gând mi se învârtea prin minte, roată, roată, exact ca roţile de sub noi.

O *maşinărie de luptă.*

Vocea din înregistrare, povestea ciudată a mamei – totul era adevărat. Degetele mele au strâns volanul atât de tare, că am simţit cum metalul de dedesubt începe să cedeze. Indiferent ce ar fi trebuit să fac, nu aveam de gând să las pe nimeni să mă schimbe. Nu aveam de gând să-i las să ia din mine vreo parte umană, oricât de mică era.

...o maşinărie de luptă...

Asta, presupunând că aveam vreo parte umană.

Abia după ce am trecut de zonele rezidenţiale şi am luat-o spre est, pe drumul 94, mi-am dat seama că nu aprinsesem farurile. Fără faruri pe străzile neluminate din Clearwater şi, totuşi, vedeam perfect. Observasem fiecare curbă, fiecare frunză de copac care se clătina uşor în bătaia brizei, până şi plăcuţele de înregistrare de pe camionetele vechi şi de pe maşinile parcate în depărtare. Vedeam totul, clar ca lumina zilei. Am scuturat din cap, în timp ce am aprins farurile, să nu fim trase pe dreapta. Mai fusesem afară noaptea şi bâjbâisem prin întuneric, la fel ca oricine altcineva.

Până ieri.

Ceva mi-a strâns stomacul şi mi-a lăsat o ciudată senzaţie de gol. Vederea de noapte nu era singurul lucru cu care mă alesesem în ultimele douăzeci şi patru de ore. Mai era şi felul în care calculasem distanţa exactă până la ţintele de la carnaval şi le nimerisem fără cea mai mică deviere. Felul în care doborâsem patru bărbaţi înarmaţi, cu un efort minim. Acele „ţintă: doborâtă” şi „ţintă: imobilizată”. Dovezi roşii care clipeau în spatele pleoapelor mele.

Am continuat să conduc, încercând să alung acele gânduri, încercând să şterg acel început îngrozitor de certitudine a ceea ce trebuie să se fi întâmplat. Mereu

fusesem altfel, argumenta o parte din mine – acea parte care încă avea o disperată nevoie să creadă în femeia de lângă mine, în ciuda a tot ce se întâmplase. La urma urmei, îl auzisem pe Hunter vorbind din celălalt capăt al Dairy Queen, ridicasem găleata lui Maisey de la o distanţă imposibilă. O lovisem pe Kaylee, deşi aş fi putut jura că abia o atinsesem. Toate astea se întâmplaseră înainte de accident.

Dar cea mai mare parte din mine, partea cea mai sigură respingea acea expunere de motive şi le considera false. Acelea erau aspecte minore. Prea neînsemnate dacă le comparam cu lupta şi cu mânuirea armelor. De parcă…

Am simţit cum ceva mă strânge de gât, în timp ce permiteam conştientizării să iasă la suprafaţă.

…parcă cineva îmi schimbase statusul.

Mi-am amintit-o pe mama, după accident. Îmi repara braţul, gâtul, totul în timp ce un străin îmi lua bucăţi din viaţă, cu fiecare cuvânt brutal pe care îl rostea. Îmi repara gâtul. Deşi fusese rănită doar la braţ. Scrâşnetul plasticului sub mâinile mele mă avertiza că strângeam foarte tare volanul. Am slăbit strânsoarea. Aveam nevoie de adevăr, înainte să stric maşina.

— Ce mi-ai făcut? Ai apăsat pe un fel de buton de activare după ce m-ai cusut?

Am simţit aceeaşi mică speranţă din momentul în care îi arătasem pentru prima dată braţul. Aceeaşi anticipare care îmi tăia respiraţia, speranţa că poate, doar poate, trăsesem o concluzie greşită, deşi ştiam că nu era aşa.

— Îmi pare rău, Mila.

Trei cuvinte, am realizat, cu un suspin înăbuşit. Doar atât îţi trebuia să speri să mori. Când mâna ei s-a aşezat pe umărul meu, m-am scuturat, făcând maşina să devieze.

— Nu. Doar spune-mi ce ai făcut.

În ciuda deciziei mele de a rămâne concentrată pe luminile farurilor, am zărit felul descurajat în care s-a lăsat pe spătar şi gestul îngrijorat cu care şi-a dus mâna la spatele gâtului.

— Ţi-am lăsat dezactivat sistemul de apărare, până când

te-ai rănit la braţ… moment în care mi-am făcut griji că vom ajunge într-o situaţie ca asta.

Am tresărit, dezgustată de ceea ce ştiam că urma, dar simţind în continuare nevoia de a asculta toate detaliile.

— Aşa, şi? M-ai transformat într-un fel de criminal psihopat, fără să îmi spui? Şi ar trebui să nu-mi pese?

— Nu.

La acel răspuns neaşteptat, capul meu s-a răsucit spre ea.

— Nu, ce?

— Nu, nu eşti un criminal psihopat şi nu mă aştept să nu-ţi pese. Dar ţi-am reactivat sistemul de apărare. Ar trebui să fii pe deplin funcţională în patruzeci şi opt de ore.

Aşa deci, simplu ca bună ziua. O altă trădare, dintr-un şir lung. Un lucru a devenit orbitor şi dureros de clar: nu puteam avea încredere în nimeni. O singură lacrimă mi-a alunecat pe obraz. Am şters-o, furioasă pe slăbiciunea mea. Mama a oftat.

— Ştiu că eşti supărată, dar am încercat să te ţin în siguranţă. Trebuie să înţelegi: oamenii aceia nu erau de la armată, acela nu era modul lor tipic de operare. Ei ar fi venit după noi grămadă, cu arme grele, nu furişându-se în noapte. Nu, asta pare să fie mâna lui Andrew Holland.

— Cine?

— Generalul Holland, cel care a participat la crearea proiectului MILA – bărbatul pe care l-ai auzit pe iPhone. El conduce operaţiunea SMART.

— Operaţiunea SMART?

— Secure Military Android Research and Testing, o operaţiune militară clandestină, condusă de Holland. Şi există o explicaţie pentru asta. Omul e un megaloman fără suflet. Nu mi-am dat seama la început, dar…

— Opreşte-te!

Un general? Operaţiunea SMART? O operaţiune militară clandestină? Toate astea erau reale? Am scuturat din cap, înainte ca altă întrebare să apară.

— Nu vreau să ştiu.

— Dar…

— Vorbesc serios!

Am fluturat palma deschisă spre ea, în speranţa că indiciul vizual ar putea să o facă să tacă, dacă vorbele nu puteau.

— Nu suport mai mult, nu în noaptea asta.

Am simţit cum privirea ei îmi căuta ochii, dar am refuzat să recunosc. Nu puteam. Mi-era prea teamă că şi cea mai mică urmă de îngrijorare m-ar fi scos din sărite. M-ar fi transformat fie într-o nebună care ţipa, fie într-o epavă care urla. În plus, în ceea ce mă privea, era doar vina ei. Nimic din ce mi-ar fi spus despre acea misterioasă operaţiune SMART n-ar fi schimbat lucrurile. Nu destinul nostru sau incapacitatea de a ne întoarce la viaţa din Clearwater. La Hunter. Nu l-ar fi făcut pe bărbatul din memoria mea să devină, în chip miraculos, adevăratul meu tată. Nu m-ar fi făcut reală. Lângă mine, şi-a lăsat capul blond în mâini.

— Unde mergem?

— Toronto. Aeroportul Pearson. Holland ne caută prin toate aeroporturile din SUA. Şansele noastre sunt mai mari în Canada, iar de acolo putem merge în străinătate.

Auzeam explicaţia ei, dar nu mă puteam gândi decât la *Canada.* Mergeam în Canada, apoi, cu avionul, în cine ştie ce altă ţară. În clipa aceea, nu prea conta unde. Clearwater, poate chiar SUA, erau pierdute pentru totdeauna, doar asta conta. Pierderea mi-a strâns pieptul ca o gheară, în timp ce imaginea ochilor albaştri ai lui Hunter mi-a apărut în faţă. Zâmbetul lui neobişnuit. Ştiusem că vom pleca din stat, dar în altă ţară? Părea atât de definitiv. Nu aveam să mai prind vreo ocazie să transform basmul în realitate.

Cu o nevoie disperată de a-mi distrage atenţia, m-am întins spre sistemul GPS al Tahoe. Mama m-a oprit.

— Stai, s-ar putea să urmărească sistemul GPS al maşinii. Dar…

S-a oprit şi s-a întors spre geam. Efortul de a privi spre casă a făcut să-i scape câteva şuviţe din coada de cal şi să-i atârne pe gât, ruinându-i obişnuita iluzie a perfecţiunii.

— Dar ce?

După un oftat adânc şi mai multe priviri aruncate spre

străzile întunecate din Minnesota rurală, s-a întors să mă privească în faţă.

— Tu ai un GPS încorporat. Iar al tău nu poate fi detectat.

Buzele mele s-au deschis, dar n-a ieşit niciun cuvânt, doar am tras aer în piept. Complimente din partea nodului ca o piatră, care mi se blocase în gât. GPS. Nu putea fi detectat. Tocmai când credeam că nu poate fi mai rău, mama risipise orice şansă de a fi umană. Din nou.

— Mila…

Am ridicat din nou palma.

— Mai târziu, te rog, am şoptit.

Durerea din pieptul meu s-a extins, s-a extins, până când am fost sigură că o să-mi distorsioneze pielea definitiv. Îl pierdusem pe Hunter, îmi pierdusem familia, iar în clipa aceea, cu fiecare nouă abilitate care îmi era dezvăluită, mă pierdeam pe mine.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 15

Abia când am ajuns în cealaltă parte a Minneapolisului am fost pregătită să abordez subiectul din nou.

— Deci, cum fac să funcţioneze GPS-ul?

Mama s-a foit pe scaun, fără să îşi ia privirea de la oglinda retrovizoare. Părea cu adevărat stresată, dacă nici măcar ideea de a-mi spune despre GPS nu a revigorat-o. Mâinile mele s-au încordat.

— Acum, că ţi-am reiniţializat toate funcţiile, se va actualiza singur. Atâta timp cât e activat... trebuie doar să foloseşti comanda GPS.

Comanda GPS. Corect. Îmi plăcea cum făcea să sune foarte normal, de parcă ar fi fost vorba despre pâine prăjită şi suc de portocale, dimineaţa. Simţindu-mă de parcă aş fi fost cea mai mare proastă din Minnesota, am mormăit:

— GPS.

— Nu cu voce tare. În minte, mi-a zis ea, cu o urmă de zâmbet în voce, de data aceea.

Amuzamentul ei m-a făcut să scrâşnesc din dinţi. Mi-am descleştat falca, în timp ce depăşeam un Buick care se mişca încet, apoi m-am concentrat.

GPS.

În sinea mea, nu mă aşteptam să funcţioneze – OK, poate că o mică parte din mine spera să nu funcţioneze –, aşa că am tresărit când cuvântul a clipit roşu în spatele pleoapelor mele. Ca prin minune, o hartă verde s-a desfăşurat în faţa mea, cu detaliile statului Minnesota. Şi am văzut unde eram, un punct micuţ, portocaliu, care clipea. Am aşteptat, am aşteptat ca lumea să nu se mai clatine cu tot cu maşină, ca mintea mea să renunţe să se mai lupte cu ea. Era derutant, pentru că jumătate din creierul meu încerca să scuipe imaginea, de parcă era o înghiţitură de lapte, iar cealaltă jumătate rămânea neclintită şi refuza să se urnească. Şi, în ciuda dorinţei mele cât se poate de umane de a scăpa de acea monstruozitate, de partea care mă făcea diferită, androidul câştiga. Oricât m-aş fi străduit, nu

reuşeam să fac harta să dispară.

— Opreşte-l. Cum îl opresc?

Vocea mea era slabă, chiar şi pentru urechile mele. Mai degrabă am simţit decât am văzut îngrijorarea mamei când s-a întors spre mine. Mâinile mele s-au încleştat pe volan, să împiedic maşina să devieze.

— GPS oprit.

Am rostit cuvintele cu disperare.

GPS oprit.

Războiul din capul meu s-a oprit în clipa în care harta a dispărut.

— Ce e? Te simţi bine?

Dacă cineva ar putea fi în regulă cu un creier care vibrează, da, sigur. Eram în regulă.

— Pur şi simplu… nu vreau să mă uit la el acum.

— OK.

Tăcerea s-a lăsat între noi, ciudată, grea. Plină de minciuni şi de trădări. Dar sub toată furia şi durerea, trebuie să recunosc că eram recunoscătoare pentru prezenţa ei. Şi, în ciuda faptului că îmi venea să îi spun Nicole, nu reuşeam să înving programarea din mintea mea, care mă făcea să mă gândesc la ea ca la mama. Am continuat să privesc posacă în faţă. Aveam mult de lucru în privinţa aceea. Încă o dată, am simţit-o că mă privea. O clipă mai târziu, mi-a spus:

— Cred că ar trebui să ne oprim peste noapte. E un pic riscant, dar trebuie să fiu în formă mâine, la aeroport. O singură greşeală şi…

N-a terminat, iar eu nu am întrebat.

— Oricum, trebuie să ne schimbăm şi înfăţişarea. Să se potrivească cu noile paşapoarte.

Noile paşapoarte?

A răscolit prin poşetă şi a scos două pătrate cartonate albastre, iar unul mi l-a întins mie. Două pătrate cartonate cu trăsături noi – pe care nu eram sigură că le voiam. Am deschis paşaportul şi am aruncat o privire rapidă peste informaţii. Abia cu o zi înainte descoperisem că nu eram Mila cea pe care o ştiam, ci Mila androidul. Acum, nu mai

trebuia să fiu Mila deloc. Noua mea identitate era Stephanie, o poză a mea lucrată în Photoshop, cu păr negru, scurt, tuns în scări. În ritmul acela, niciodată nu aveam să-mi cunosc adevărata identitate.

— Nici măcar nu m-ai întrebat, am mormăit în barbă.

Era un simplu detaliu, dată fiind situaţia. Un simplu detaliu. Totuşi aş fi vrut să pot decide pentru propriul viitor, chiar dacă însemna doar să aleg un nume fals şi tunsoarea.

— Ce anume?

— Nimic. Unde să opresc?

Mama bătea darabana cu degetele pe picior, aparent pierdută printre gânduri. În cele din urmă, a zis:

— Nu contează. Oriunde între zona asta şi Chicago. O să încercăm să găsim un motel care arată un pic ponosit, unde să ne dea o cameră fără să ne ceară actele.

Un motel ponosit, pentru fugari. Aş fi fost recunoscătoare dacă în viitorul apropiat lucrurile ar fi început să meargă bine. La următorul indicator mai mare, de pe un panou care făcea reclamă la carburant-mâncare-cazare, am ieşit de pe autostradă. Câteva moteluri drăguţe se înşirau în apropiere, dar mama mi-a făcut semn să trec de ele. Am mers mai departe, până am ajuns la unul care o mulţumea, unul cu numai trei maşini în parcare, un amărât cu două etaje, cu o firmă cu neon, pe care scria CAMERE LIBERE. După ce am luat cardul de uşă de la bătrâna somnoroasă din spatele tejghelei, am pornit spre camera noastră. Vopseaua proaspătă de pe uşă era semn bun, la fel şi plăcuţa mică din alamă pe care scria 33, în mijloc, chiar deasupra unei găuri mici de vizor. Dar interiorul nu era la fel. Uşa s-a deschis şi am văzut două paturi duble vechi şi mizerabile, cu pături portocaliu cu maro, un covor de culoarea bronzului, care văzuse şi zile mai bune, şi un televizor vechi, prins pe o masă. De parcă ar fi vrut cineva să fure relicva aia. Odorizantul de cameră, cu aromă de pin, nu reuşea să acopere mirosul de mucegai, la fel cum nu reuşeau nici carourile de pe pături să ascundă cele cinci pete mari de pe ele. Nici nu voiam să mă gândesc de la ce erau. Mi-am trântit geamantanul pe scaunul din colţ –

aparent, cel mai curat loc din cameră – şi, cu grijă, m-am aşezat pe o margine nepătată de pat. În ciuda oboselii care îi umbrea ochii, mama a făcut un tur complet al camerei, a verificat inclusiv sub paturi şi în baie, înainte să se întoarcă la uşă, cu poşeta în mână.

— Trebuie să mă întorc la farmacie, să iau ceva.

M-am ridicat.

— Vin cu tine.

Mama a scuturat hotărâtă din cap.

— Nu, tu rămâi aici. Trebuie să te uiţi la ceva.

A cotrobăit prin geanta ei mare şi practică şi a scos o cutie pătrată, din plastic transparent, care avea mai puţin de cinci centimetri lungime. Înăuntru era un pătrat albastru plat, cu un cip auriu încorporat. A ridicat capacul şi a luat cardul în palmă, ceea ce m-a făcut să observ contrastul dintre albastrul-închis şi pielea ei palidă. Am văzut o mulţime de linii micuţe pe pielea ei. Semne de îmbătrânire. Ceva ce palma mea nu va avea niciodată.

— Ştiu că în maşină nu erai pregătită să asculţi, dar este crucial să ştii de cine fugim. Am reuşit să adun nişte informaţii, înainte să plec, sunt pe acest card.

Mă uitam la acel pătrat, iar pe ceafă simţeam fiori. De ce îmi dădea chestia aia, din moment ce nici măcar nu aveam un computer? Nu părea să aibă logică şi, totuşi, într-un licăr de conştientizare îngrozitoare, mă temeam că avea.

— Te rog, spune-mi că ai îndesat un laptop în geamantan fără să îmi spui.

Mama şi-a muşcat buza de sus, în timp ce degetele ei erau preocupate de ochelari.

— Mila…

Nimic altceva, dar tonul ei mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu. Râsul meu forţat a ieşit fals şi rece, atât de rece, de parcă acel card de memorie alungase fiecare părticică de căldură din cameră.

— Corect. Eu sunt computerul.

Şi nu era doar asta, dar undeva pe – nu pe, ci în; în! – corpul meu aveam şi un slot pentru acel card. Un portal electric. Cum era posibil? Cum era posibil să ai în corp un

loc pentru un card de memorie şi să nici nu ştii de el? Nu mă puteam uita la mama, nu suportam să văd falsa înţelegere de pe faţa ei. Şi trebuia să fie falsă, viciată, pentru că, la urma urmei, ea era cea care mă crease. Doar nu crease o asemenea ciudăţenie şi apoi să îi pară rău pentru ea; nu aşa funcţionau lucrurile. Aşa că m-am concentrat pe cardul albastru şi am pus întrebarea care îmi ardea mintea.

— Unde e?

S-a întins şi mi-a prins mâna dreaptă cu degetele ei subţiri. Tentaţia de a-mi smulge braţul a fost puternică, dar m-am abţinut, am lăsat-o să mă tragă, până când s-a întins între noi ca un pod îndărătnic. Apoi, mi-a întors încheietura, astfel încât palma mea să fie cu faţa în sus. Şi-a trecut un deget de-a lungul încheieturii mele.

— Aici, unde e ascunsă vederii.

Chiar şi după ce mi-a arătat, la început, nu am reuşit să văd. Degetul meu a urmat calea trasată de ea şi am dat doar de piele.

— Trage pielea spre cot.

Desigur, când degetul meu mare a apăsat pielea, cum îmi spusese, a apărut. O linie perfect dreaptă, ca o tăietură de hârtie. Un slot mic. Exact cât trebuia pentru un card. M-am uitat la slot, la încheietura mea, la braţul meu, de parcă erau ale altcuiva. Parcă erau entităţi complet străine. Mama îmi interzisese computerele şi, în tot acest timp, eu umblasem prin Clearwater cu un slot pentru card de memorie. În. Încheietura. Mea.

Când mi-a dat drumul la mână, am rămas nemişcată. Am continuat să ţin mâna în aceeaşi poziţie întinsă, cât de departe posibil de mine. Din păcate, ea a luat asta ca pe un semn de interes.

— Există două modalităţi de a asimila informaţiile de pe card. Cea mai rapidă este cea internă – în capul tău. Dar am creat şi un dispozitiv prin care poţi proiecta informaţiile în mediul înconjurător. În principal, asta e pentru interesul nostru, să fie uşor de accesat. Cred că aşa va fi cel mai bine şi pentru tine.

— De ce? nu m-am putut abţine.

Nu voiam să ştiu şi, totuşi, într-un fel bolnav, voiam. La urma urmei, vorbeam despre încheietura mea. Asta, plus abilitatea mea de a proiecta informaţiile în mediul înconjurător.

Orice o fi însemnând asta.

— Pentru că te-ai obişnuit să procesezi chestiile mai mult ca un om, astfel că, dacă ai analiza acele informaţii intern, s-ar putea să fie copleşitor. Deocamdată, cel puţin.

Mi-a întins pătratul albastru.

— Vrei să încerci?

Curios cum vederea unui obiect neanimat putea stârni o asemenea repulsie. Îmi venea să-l zdrobesc sub călcâi şi să arunc rămăşiţele la baie, apoi să trag apa, să plece departe de mine, cât mai departe, să nu-mi mai poată face nimic. Dar asta n-ar fi schimbat nimic. În plus, mama avea dreptate: trebuia să aflu mai multe despre acea operaţiune SMART, lucru pe care puteam să îl fac în două feluri. Şi chiar dacă ideea de a insera un card de memorie în braţul meu mă îngrozea, părea mai puţin riscant decât să o ascult pe mama şi să înfrunt vreo altă bombă.

— Nu înainte să pleci.

O sclipire de suferinţă i s-a văzut pe faţă, care a stârnit aceeaşi reacţie în pieptul meu, urmată de o pornire de furie.

— Vrei să laşi la o parte rolul de mamă? Amândouă ştim că e fals.

A expirat adânc.

— Nu…

A închis ochii şi s-a dat în spate. Când i-a deschis, expresia ei era cu grijă controlată.

— Bine. Doar… comanda pentru a vedea informaţiile extern este „proiectează”.

— Cum, doar spun cuvântul şi gata, informaţiile apar?

Îmi era greu să-mi imaginez toate astea. Şi nici nu voiam. În clipa aceea, tot ce îmi doream era să mă bag sub pătura murdară, să mă ghemuiesc şi să mă ascund, până când toată realitatea nebună care era viaţa mea avea să dispară.

Android ratat, ar fi spus Kaylee. Dacă nu ar fi fost la sute de mile distanţă şi dacă nu m-ar fi urât. Oh, şi dacă ar fi ştiut că eram android.

Mama mi-a întins cardul, pe care l-am acceptat, cu o mână încordată, luptându-mă cu un fior pe care l-am simţit la atingerea plasticului, a materialului anorganic. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca mama să se răzgândească şi să insiste să rămână. Probabil că m-am prefăcut destul de bine, pentru că şi-a luat geanta pe umăr şi s-a îndreptat spre uşă.

— Doar ţine minte, încearcă să nu te opui, iar dacă te supraîncarcă, cumva, scoate-l. Şi nu părăsi camera asta. Ai înţeles?

A ezitat, cu mâna pe clanţă, ca şi cum mi-ar fi dat o şansă să mă răzgândesc şi să o invit să rămână. Dar n-am putut. Nici măcar nu puteam să o privesc, pentru că, furioasă sau nu, vederea feţei familiare în formă de inimă, a acelor ochi albaştri-deschis mă făcea să tânjesc după o viaţă de care niciodată nu aveam să mă bucur. Sunetul încet al uşii închise a semnalizat înfrângerea ei. Am aşteptat. M-am uitat la card, până când am auzit motorul Tahoe dispărând. Am prins cardul între degetul mare şi inelar, înăbuşindu-mi pornirea de a-l azvârli cât colo. Mi-am ţinut respiraţia şi am dus pătratul albastru tot mai aproape de încheietură, până când a fost cât pe ce să o atingă, apoi, aproape că m-am înecat, într-un atac de panică. Cum puteam să fac asta? Cum puteam să forţez acea bucăţică de plastic în carnea mea, când totul în mine striga a repulsie? Am închis ochii, m-am îmbărbătat. I-am deschis, am dezvelit micul slot şi am apăsat. Cardul a alunecat înăuntru uşor, fără nicio urmă de rezistenţă. De parcă propriul trup m-ar fi trădat.

La început, tot ce am simţit a fost o apăsare uşoară, sub cuta încheieturii mele.

Intrare: acceptată.

Apoi, o apăsare ca un fulger, presiunea a devenit o zdruncinare, care mi-a trosnit în sus pe braţ. Când a ajuns la gât, m-am panicat. Nu era posibil. Energia mi-a invadat

capul, ca un roi de albine strălucitor, iar eu m-am împotrivit, disperată să nu las roiul să intre. Efortul era ameţitor, epuizant şi, o clipă mai târziu, picioarele mele s-au înmuiat. Am căzut pe pat, iar acea mică distragere mi-a slăbit suficient apărarea. Cu o ultimă forţare, energia mi-a intrat în creier.

Scanare de virus completă.

Copiere date.

Scanare metadate.

Cuvintele au clipit în spatele pleoapelor mele, iar sclipirea lor roşie îngrozitoare a fost dublată de propria-mi voce imperturbabilă. Camera s-a clătinat, iar degetele mele s-au cufundat în pătura aspră, ca şi cum asta ar fi putut opri oroarea care se dezvăluia în capul meu. Bineînţeles că nu a oprit-o. Informaţiile au continuat să curgă, sub forma unor şiruri de litere şi simboluri fără sens. Toate acestea s-au întâmplat într-o clipă, dar eu am văzut toate detaliile. Unul câte unul, şirurile fără noimă s-au rearanjat în propoziţii. Imagini. Informaţie pe care, în sfârşit, o înţelegeam.

În atenţia: General Holland

Strict secret

Re: Proiectul MILA

Cererea ta de suplimentare de fonduri a fost aprobată. Ca de obicei, toate detaliile acestei tranzacţii şi ale proiectului MILA trebuie să rămână strict secrete. Amândoi suntem conştienţi că unii dintre superiorii noştri sunt mult prea obtuzi pentru a susţine această cercetare şi mă îndoiesc şi că publicul american e pregătit pentru asta.

În viitor, mă aştept să lămurim împreună orice erori, înainte de a le înlătura. Sunt generos cu devierea fondurilor, dar asta nu va dura la infinit.

Semnat,

xxxxx

Capul meu. Deschideam documente în cap. Eu cea pe care o ştiam, eu cea umană nu reuşea să înţeleagă pe deplin că aceste lucruri chiar se desfăşurau, dar, evident,

asta nu conta. Mama poate că ştersese amintirile adevăratei mele firi, dar asta nu însemna că adevărata mea fire nu mai exista. Adevărata mea fire androidă. Oroarea mi s-a amestecat cu o fascinaţie bolnavă, în timp ce informaţia pulsa în capul meu la o viteză tot mai mare. Apoi, s-a dezlănţuit haosul. Brusc, totul curgea de zece, douăzeci de ori mai rapid şi se înceţoşa într-o viteză de neînţeles. Infinite cantităţi de date, care cereau simultan să fie copiate, scanate, analizate, aranjate. Cu cât curgeau mai rapid şirurile, cu atât se zăpăceau mai mult – poze îmbinate cu simboluri, diagrame amestecate în şiruri de litere fără noimă, totul într-un haos uriaş. Ca un imens ghem de aţă încâlcită, care tot creştea, tot creştea şi creştea şi îmi umplea capul, până când n-am mai putut să văd, să mă concentrez, până când totul s-a redus la un singur gând panicat:

Scoate-l.

Mi-am lăsat capul în mâini, încercând să opresc ritmul neregulat care pulsa, presiunea care îmi apăsa craniul.

Supraîncărcat.

Cuvântul strălucea ca o mare confirmare roşie. Părţile mele umane şi cele de android erau în concordanţă, în sfârşit. Trebuia să scap cumva de nebunia aceea, să forţez informaţia să meargă în altă parte, unde puteam s-o văd cum trebuie.

Comanda pentru a putea vedea informaţiile extern este „proiectează”.

Am rostit cuvântul în gând.

Proiectează!

De data asta, cuvântul n-a dispărut. Instinctiv, m-am întins să-l ţin, croindu-mi drum printre şiruri de date şi simţindu-mă incredibil de ciudat. Tocmai când credeam că o să-mi scape, mi-am înfăşurat mintea în jurul lui.

Proiectează.

Un bâzâit de electricitate. Am simţit un vâjâit, iar datele au luat-o în direcţie opusă. Într-o succesiune rapidă, patru pereţi verzi au clipit în jurul meu şi m-au înconjurat într-un pătrat luminos, care a trecut prin pat şi prin covorul de

motel. Pictograme mici verzi, care pâlpâiau l-au umplut. Am scuturat din cap, dar nu s-a schimbat nimic. Cutia verde a rămas unde era, iar efervescenţa ei crea un contrast tulburător cu nuanţele de portocaliu şi maro sordide ale camerei de motel. Pictogramele au rămas şi ele la locul lor. Era prea mult. După tot ce se întâmplase în seara aceea, pur şi simplu, era prea mult. Am ţâşnit din pat şi m-am retras din lumina suprarealistă. Pictogramele verzi m-au urmat. Am încercat să alung imaginea. Am încercat să neg ceea ce ochii mei îmi arătau, un efort care m-a slăbit, mi-a făcut picioarele să tremure şi să ameninţe că mă vor lăsa, pentru a doua oară. Fără scăpare. Nu exista scăpare. Nu exista scăpare, cu excepţia…

Scoate-l.

În acelaşi timp am gândit cuvântul şi am apăsat tare pe slotul de sub încheietură. O singură clipire şi totul în jur a devenit clar: mintea mea, camera, totul. Totul, cu excepţia încheieturii mele. Jumătate din card a ieşit prin piele, ca o bucată de şrapnel albastru. M-am cutremurat la acea imagine, am tras de el şi l-am azvârlit spre dulap. Mama va trebui să-mi spună mai multe despre operaţiunea SMART, dacă voia să ştiu mai multe, pentru că nu aveam de gând să-mi mai bag chestia aia în braţ vreodată.

Am patrulat prin cameră, într-o încercare zadarnică de a mă linişti. Când mă uitam la braţele mele, la picioare, la mâini, nu mai vedeam membrele unei adolescente normale. Tot ce vedeam era o cutie în formă de om. O maşinărie făcută să păstreze şiruri de date neprelucrate.

Mi-am dus pumnul la gură. Nu era bine să mă las prinsă de ideea aceea. Dacă o făceam, aş fi pierdut orice urmă de pretinsă umanitate care îmi mai rămăsese. O adolescentă; aveam nevoie să cred că parte din mine era încă o adolescentă normală. Dar cum? Dacă ar fi fost acolo Hunter, cu buclele lui rebele şi cu zâmbetul lui din colţul gurii şi cu atingerea lui care mă zăpăcea şi care spunea că în mine era mai mult decât creaseră ei în laborator. Dar el era în Clearwater. Totuşi, vocea lui. Dacă aş fi putut să-i aud măcar vocea.

Privirea mea a căzut pe dreptunghiul alb pe care mama îl lăsase pe noptieră. O clipă mai târziu, aveam în mână cheia camerei şi ieşeam pe uşă.

CAPITOLUL 16

M-am asigurat că uşa era încuiată, înainte să mă îndrept spre parcarea cu gropi. Peste drum, un semn *nonstop* clipea la magazinul All Nite. Parcarea şi străzile erau pustii, se auzea doar zgomotul autostrăzii, care era la distanţă de trei sferturi de milă. Totuşi, m-am întrebat dacă nu făceam o greşeală. Dacă bărbatul cu operaţiunea SMART ne găsise cumva din nou şi era acolo, cu ochii pe mine? Am ezitat, tocmai când cuvintele roşii au clipit în capul meu.

Scanare vizuală: activată.

Am îngheţat lângă o limuzină maro, încercând să alung imaginile care se măreau în mintea mea. Modelele, mărcile şi culorile tuturor maşinilor din parcare. Numerele lor de înregistrare. Imagini mărite cu tufişurile ude care înconjurau zona şi cu singurul stejar de acolo. Scurgerea de lichid vâscos de pe asfalt, din stânga camerei noastre.

Nicio ameninţare umană detectată.

Mâinile îmi tremurau, aşa că le-am vârât în buzunare şi am încercat să alung senzaţia ameţitoare de dezgust. Puteam să urăsc cât voiam funcţiile acelea, dar nu puteam spune că nu erau folositoare. Ar fi fost o pierdere să nu profit de ele. Dar, în timp ce traversam în grabă parcarea, mi-am dat seama că îmi era dor de întuneric. Deşi vederea nocturnă îmi era utilă şi mă scăpa de beznă, simţeam că o altă bucată de umanitate îmi fusese furată.

Semnul *nonstop* de pe uşă clipea şi emitea un bâzâit intermitent. Am rămas cu capul plecat, în timp ce am intrat, dar am văzut totul. În ciuda exteriorului jalnic, interiorul magazinului era fără cusur. Cinci rafturi cu snacksuri şi diverse erau ordonat aranjate în mijlocul unei mici insule, un bancomat argintiu cu sucuri era în colţul din stânga şi un frigider în dreapta. Dar eu nu venisem pentru mâncare.

O femeie de vârstă mijlocie – DANA, numele ei era scris cu roşu – mi-a arătat un zâmbet cu pete de ruj, înainte să se întoarcă la o revistă de bârfe, în spatele tejghelei. Nu părea interesată în mod special de mine. Din nefericire,

tânărul de la pază, care îşi umplea cana cu cafea în spate, era. A zâmbit şi el şi m-a salutat fluturând din mână, dar singurul meu gând era dacă arma pe care o avea la talie era încărcată sau nu. Înainte să-mi dau seama, ochii mi s-au fixat pe armă. În capul meu răsuna un ţiuit. Apoi, imaginea s-a mărit în spatele pleoapelor mele şi s-a rotit cu trei sute şaizeci de grade. În timp ce arma se rotea, au apărut cuvintele roşii:

Sig Sauer P229, nouă mm.

M-am întors brusc dinspre paznic şi m-am prefăcut că mă uit la raionul cu bomboane, în timp ce mă ţineam de raft, să-mi revin. Privirea mea panicată a căzut pe un pachet de Starburst. Vederea pachetului lung şi subţire mi-a amintit de Jeepul lui Hunter, de felul în care el mă făcuse să mă simt atât de reală şi de vulnerabilă. Simpla amintire a mâinii lui întinse peste bomboanele împrăştiate, pentru a o prinde pe a mea, fusese suficient. Indiferent cât de prostesc suna, acele sentimente pe care le trăisem împreună cu Hunter mă făcuseră să simt că orice era posibil, că nu trebuia să mă transform într-o maşinărie.

Mi-am înfrânt inerţia, am luat pachetul şi l-am dus la tejghea. Simţeam privirea paznicului, dar nu m-am întors. Încă nu era nevoie să-mi fac griji. Mai mult ca sigur, aveau o rată mare a infracţionalităţii în zonă, iar acela era doar un exerciţiu de prevenire a furturilor din magazine. Dar nu ştiam destule despre operaţiunea SMART şi nici despre cum acţionau ei, pentru a fi sută la sută liniştită. În plus, orice atenţie în clipa aceea nu era bine-venită.

Auzeam şi cel mai mic sunet pe care îl scotea, chiar şi peste cântecul pop mult prea vesel. Scârţâitul slab care venea de la genunchiul lui, când îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul. Un zgomot aspru, de parcă îşi scărpina bărbia ţepoasă. Trebuia să ies de acolo. Imediat.

— Îmi daţi şi un telefon cu o cartelă preîncărcată, vă rog? am zis cu voce joasă şi am arătat spre raftul din spatele casierei cu păr şaten des.

Femeia a plescăit.

— Oh, nu, scumpo, ţi-a murit smartphone-ul? Toată

lumea zice că sunt grozave, dar preferă ceva simplu, pe care să te poţi baza.

Mi-am lăsat părul pe faţă, să mă protejeze, şi i-am zâmbit fără să spun nimic. Cu cât era mai puţin memorabilă interacţiunea noastră, cu atât mai bine. S-a auzit casa de marcat. După ce am plătit, i-am mulţumit şi am luat punga din plastic, să plec. Gardianul se uita ţintă la mine, de la o distanţă de trei metri. Am ştiut că privirea lui mă urma, în timp ce mă îndreptam spre uşă. M-am întors în noaptea pustie, unde singurele zgomote care se auzeau erau cele ale maşinilor din depărtare şi zumzăitul inscripţiei cu neon. Cuvintele CAMERE LIBERE, de peste drum, sclipeau ca un far, dar le-am ignorat şi m-am întors spre dreapta. Spre strada goală care se întindea în faţă. Dacă tipul acela voia să mă urmărească, nu aveam de gând să-l conduc la mama. Unu, doi, trei paşi pe trotuarul crăpat. Venea. Poate că doar ieşise la o ţigară. Poate… M-am întors exact când mâna lui se întindea să mă bată pe umăr.

— Oh! a zis şi s-a dat înapoi. Scuze, n-am vrut să vă sperii. Eu doar… doar mă întrebam…

Instinctiv, mâna mea s-a încordat pe punga din plastic.

— … dacă sunteţi de pe aici, poate că vreţi să bem o cafea, într-o zi?

Am clipit. O cafea? Tipul ăsta mă întreba dacă voiam să ies cu el? Degetele mele s-au relaxat, în acelaşi moment în care am simţit cum căldura îmi invada obrajii. Căldură falsă, care părea atât de reală.

— Hmm, mulţumesc, dar nu cred că mama ar fi de acord.

În atât de multe privinţe.

Zâmbetul lui slab s-a evaporat.

— Mama? Câţi ani aveţi?

— Şaisprezece.

De data asta, obrajii lui s-au înroşit de jenă. A făcut câţiva paşi grăbiţi în spate şi a întins mâinile în faţă, ca şi cum ar fi putut să-l protejeze de propriile gânduri dezastruoase.

— Oh… ah… nu ştiam. M-am gândit că, dacă umblaţi singură noaptea…

Se tot uita peste umăr, spre magazin, ca şi cum casiera ar fi putut ieşi să-l salveze.

— Doar voiam ceva de ronţăit şi mă întorc la hotel, am zis scuturând punga şi zâmbind. Noapte bună.

Odată ce s-a întors pleoştit în magazin, am traversat în fugă şi m-am îndreptat spre camera 33. M-am aşezat pe pat şi am scos telefonul, să îl activez. Am format repede numărul.

Securitate: activată.

Comanda vocii m-a făcut să tresar atât de puternic, că aproape am scăpat telefonul. Securitate, ce însemna asta? Aveam să îi urmăresc telefonul, cumva, sau chiar să-i înregistrez convorbirile? Am apăsat grăbită tasta de deconectare. Mă holbam la felul în care degetele mele se strângeau în jurul telefonului. Tot ce îmi dorisem era să aud vocea lui Hunter pentru câteva minute, dar până şi posibilitatea aceea îmi fusese luată. Nu puteam să-i risc siguranţa şi nici ca mama să afle.

Am închis telefonul, să ţin bateria încărcată, şi l-am băgat în geantă, în timp ce ostilitatea pătrundea în vidul tot mai mare din mine. Apoi, m-am lăsat pe spate pe pat şi m-am uitat la gâzele negre mici care se târau pe tavanul îngălbenit, fără nicio grijă aparentă, şi m-am întrebat dacă emoţiile nu erau un pic supraestimate.

Patruzeci de minute mai târziu, stăteam într-un scaun de birou incomod, în faţa oglinzii şubrede de hotel. Cu o mână, mama îmi trecea cu îndemânare un pieptene prin păr, oprindu-se undeva pe la jumătatea lungimii.

— Mai scurt, am zis.

Ochii ei albaştri i-au întâlnit în oglindă pe cei verzi ai mei.

— Eşti sigură?

Nu.

— Da. În plus, în poza de paşaport e mai scurt.

O pauză.

— Îţi dai seama că nu va creşte la loc.

Am îngheţat, ţintuită de buclele până la bărbie, din oglindă. De fapt, nu realizasem asta, dar era logic. Desigur că părul meu nu putea să crească. De ce ar fi crescut?

Creşterea părului implica foliculi de păr uman. Unii vii. Un lucru atât de stupid şi, totuşi, în timp ce privirea mea trecea peste şuviţele împrăştiate pe covorul maro, ochii mei ardeau.

— Mai scurt, am repetat cu încăpăţânare. Oricum, de ce îţi pasă atât de mult de părul meu? Doar nu contează.

De fapt, mama nu fusese încântată de idee. Imediat refuzase, când eu năvălisem din baie cu părul negru, ca şi cum n-ar fi suportat să se uite la mine, iar prima tăietură fusese şi cea mai grea pentru ea, după cum îi tremurau degetele pe foarfecă.

A pus pieptenele pe păr din nou, chiar sub urechile mele, de data asta. A ridicat foarfeca.

Harşt, harşt.

Bucăţi de păr negru s-au risipit pe prosopul alb înfăşurat în jurul gâtului meu şi pe jos, ceea ce m-a făcut să-mi amintesc o altă oglindă, o altă tunsoare. Aceeaşi fetiţă pe care mi-o amintisem înainte, care stătea în faţa mamei, înfăşurată într-un prosop, cu mâna întinsă după o acadea, în timp ce mama o tundea. M-am încruntat. Amintirea era tot neclară, vagă.

Îmi era imposibil să văd faţa fetiţei. M-am forţat să recuperez imaginea, să o fac mai clară, dar amintirea s-a risipit şi a lăsat în urmă un rest de nostalgie pe care nu o înţelegeam. Iar acea nostalgie s-a evaporat, în timp ce a apărut o altă amintire. Pereţi albi, lumini albe. Mirosul de dezinfectant. Un bărbat în halat alb, care pornea un sfredel…

Am scuturat din cap şi, ignorând protestul mamei, am sărit de pe scaun. Nu. Nu voiam să îmi amintesc asta, nu din nou. Mi-am dus mâinile la obraji şi m-am uitat în oglindă. Am văzut o fată cu păr negru tăiat scurt, o fată care arăta periculos şi provocator. Mult mai potrivit decât imaginea de şcolăriţă inocentă pe care o alesese armata. Mult mai puţin asemănătoare cu versiunea mea din acea amintire îngrozitoare.

— Te simţi bine?

Am prins din nou privirea mamei în oglindă, am văzut

felul în care mâna ei mi se plimba precaut pe braţ, de parcă voia să mă liniştească, dar realiza că atingerea ei nu era binevenită. M-am tras, în caz că i-ar fi dispărut reţinerile. Să o întreb despre acea amintire? Să cer o explicaţie? Sau era încă unul dintre acele lucruri pe care aş fi fost mai fericită să nu le ştiu? Am ales ultima variantă şi am pus o altă întrebare, care tocmai îmi trecuse prin cap.

— Cine a ales cum să arăt? am întrebat-o întorcându-mă spre ea, la timp pentru a vedea cum scapă foarfeca, într-un gest neobişnuit de stângaci.

S-a aplecat şi a rămas aşa câteva clipe, mai mult decât era necesar. M-am întrebat dacă ceva din ce spusesem o supărase, dar până să se ridice, faţa ei avea din nou o mască liniştită. Totuşi, o încordare i se vedea în colţul gurii.

— Nu eu, a fost tot ce a spus înainte să se întoarcă şi să dispară în baie.

Mai târziu, când a ieşit, părul ei cădea la fel, până peste umeri, dar familiarul blond nu mai era, fusese înlocuit de un roşcat-închis, care se potrivea cu poza din paşaportul ei. Aceea nu era mama mea din Clearwater, cea din amintirile mele programate şi, cât ai clipi, am simţit cum un alt lanţ de pe trecutul meu a căzut.

Părul meu era în continuare împrăştiat pe covorul pătat, ca nişte seminţe de păpădie, cum îl văzusem pe un copil din Cleawater suflând unele, când se plimba cu mama lui. M-am aplecat şi am luat câteva bucle mătăsoase, doar ca să le las să-mi alunece printre degete şi să le văd cum cad la loc pe jos. Păr, ierburi, viaţă – toate trecătoare.

M-am scuturat de melancolie şi am început să adun părul.

— Lasă-mă să te ajut.

Mama s-a aplecat să adune şi ea.

— Nu, mulţumesc, mă descurc.

A rămas ghemuită, cu mâinile pe coapse.

— Mila, ştiu că eşti furioasă, dar trebuie să lucrăm împreună.

Culoarea mai închisă a părului îi dădea pielii o lucire de porţelan şi îi îmbogăţea fizionomia cu o urmă de fragilitate.

Dar ştiam că era doar o iluzie, la fel cum era înfăţişarea mea. Nimeni care s-ar fi uitat la picioarele ei lungi, la frumuseţea suplă nu i-ar fi bănuit puterea mentală şi fizică. Aşa cum nimeni care s-ar fi uitat la mine nu ar fi intuit că aş fi altceva decât o adolescentă normală. M-a făcut să mă întreb câţi alţi oameni se ascundeau în spatele aparenţelor exterioare.

— Bine. Dar numai dacă renunţi de tot la comportamentul de mamă şi mă tratezi ca pe un egal. S-a făcut?

S-a uitat la mine pentru câteva clipe lungi, iar privirea ei a rătăcit asupra chipului meu de parcă ar fi memorat contururile, în timp ce mâna ei s-a încleştat pe piatra de la lănţişor. Pentru o clipă, m-am gândit că o să protesteze. Că o să mă implore să cred că, în ciuda a tot, ea se simţea ca o mamă adevărată, că nu falsificase partea aceea. Şi, înainte să mă pot abţine, acea speranţă nebunească mi-a trecut prin corp. Dar a murit o clipă mai târziu, când a fost de acord, cu o voce *oh-atât-de-calmă.*

— S-a făcut.

Îndată, m-am întors la adunatul părului de pe jos, în tot acest timp încercând să mă conving că exact asta îmi dorisem să spună.

CAPITOLUL 17

Camera era întunecată şi tăcută, cu excepţia sunetului ritmic al respiraţiei mamei, când m-am trezit sărind în sus. Scârţâitul patului s-a auzit tare în liniştea încăperii. M-am uitat la ceasul digital de lângă noptieră. Trei douăzeci şi cinci dimineaţa. Un zgomot ciudat mă trezise din somn sau din starea mea de veghe sau din ce naiba făceam eu când eram întinsă în pat. Nu era un subiect de analizat atunci, nu când am auzit zgomotul din nou, ceva ca un pantof care zgâria betonul.

Era cineva afară.

M-am lăsat în jos şi m-am aplecat peste mama, apoi am sărit înapoi, când ea a deschis ochii şi s-a ridicat brusc. N-ar fi trebuit să mă surprindă. Nimic din ce făcea mama n-ar mai fi trebuit să mă surprindă.

— E cineva aici? a mimat ea.

Am aprobat din cap şi m-am întors spre uşă.

Mama s-a dat jos din pat, complet îmbrăcată, ca mine. Şi-a luat ochelarii de pe noptieră şi şi-a fixat privirea spre uşă.

O altă bătaie.

— Administratorul, a strigat o voce masculină răguşită.

Am făcut un pas în faţă, dar braţul întins al mamei m-a tras înapoi.

— Aşteaptă aici, mi-a şoptit.

S-a furişat spre uşă şi s-a uitat pe gaura cheii.

— Ce vrei?

— Scuze pentru deranj, doamnă, dar au fost nişte plângeri cu privire la întreruperi de curent în unele camere. Din păcate, cutia cu siguranţe e aici înăuntru. Trebuie doar să intrăm să verificăm.

Vorbea cât să fie auzit prin uşă. Cutia cu siguranţe? În camera noastră? Privirea mamei a căutat-o pe a mea, prin întuneric, şi am văzut că ne gândeam la acelaşi lucru.

Puţin probabil.

— O clipă, să mă îmbrac cu ceva.

S-a grăbit înapoi şi şi-a lipit gura de urechea mea.

— Fă o scanare. Află locul exact al oricăror circuite electrice.

— Dar nu ştiu cum.

Degetele ei mi-au intrat în umeri.

— Ştii cum. Doar că nu eşti conştientă de asta – exact cum a fost cu GPS-ul. Concentrează-te şi fă un tur încet. Curentul e detectat printr-un senzor din spatele ochilor tăi.

Mâinile mi-au zburat spre lateralele feţei mele. De parcă aş fi putut simţi cumva senzorul de acolo.

— Grăbeşte-te, Mila, mi-a şoptit. Trebuie să ştim dacă e ceva în apropiere de camera asta.

Acel „grăbeşte-te” m-a convins. Deşi stomacul meu s-a chircit, iar pumnii mi s-au strâns, am făcut ce mi-a spus şi am dat comanda mentală.

Circuite.

Ca prin minune, o hartă digitală verde s-a deschis în faţa mea. O clipă mai târziu, s-a micşorat la câteva puncte mici fixe.

Scanare a circuitelor: blocată.

O senzaţie de rece ca gheaţa mi-a trecut pe spate.

— E blocată.

Mama s-a albit.

— Dacă au ştiut să aducă un dispozitiv de interferenţă, trebuie să fie oamenii lui Holland. Ne-au găsit.

Ne găsiseră şi eram captive.

Mama a început să se agite. S-a dus în baie şi a aprins lumina. A urmat sunetul apei de la duş. A închis uşa, înainte să vină înapoi.

— Avem o singură şansă. Trebuie să-i aducem înăuntru, să închidem uşa şi să-i terminăm, înainte ca cineva să observe. Eşti gata?

Ceva metalic s-a auzit lovindu-se de zăvorul de la uşă şi am îngheţat. Mama trebuie să-mi fi simţit frica, pentru că m-a strâns de umeri şi mi-a şoptit:

— O echipă, ţii minte? Nu pot să fac asta fără tine.

Am simţit fiori pe spate, apoi în restul corpului. Voia să o ajut să scape de tipii aceia, cum făcusem la fermă. Voia să fiu android, deşi, în clipa aceea, tot ce îmi doream era ca ea

să mă apere, ca şi cum aş fi fost cu adevărat fiica ei, iar ea ar fi fost cu adevărat mama mea.

Dar eu vrusesem aşa. Eu fusesem cea care spusese „echipă”. Nu puteam să dau înapoi. Am scanat camera, în căutarea unor posibile arme. Privirea mea s-a întors la dulap. Am ezitat asupra foarfecii, înainte să o bag în buzunar, cu bărbatul din Clearwater încă prea clar în minte mea. Echipă sau nu, android sau om, nu aveam de gând să las pe nimeni să mă transforme într-un ucigaş. În schimb, am apucat uscătorul şi peria de păr grea.

— Gata.

Am sărit peste pat şi am căzut în patru labe în spatele scaunului de lângă fereastră, de unde vedeam direct spre uşă. De aproape, scaunul mirosea a lapte stricat, iar de pe el s-a ridicat praf, când l-am atins cu fruntea. Când mama a tras zăvorul, toată atenţia mea s-a îndreptat spre ea. Aveam o singură şansă. Dacă aveau să îndrepte o armă spre capul mamei înainte să ajung la ei, totul se termina. Nu puteam să risc să îi facă ceva. Mama a deschis uşa şi s-a prefăcut că îi venea să caşte.

— Sunteţi sigur că nu puteţi aştepta până dimineaţă?

Un bărbat robust, brunet, pe care nu l-am recunoscut, a intrat, urmat de un tip mai scund, cu o şapcă bleumarin. Şi ţinea capul în jos, dar tot i-am văzut nasul umflat şi ochiul vânăt. Era unul dintre bărbaţii de la fermă.

Mama s-a dat în spate şi a continuat să se prefacă.

— OK… dar dacă siguranţele sunt în baie, va trebui să aşteptaţi câteva minute. Fiica mea era la duş când aţi bătut.

Privirile ambilor bărbaţi au scanat paturile goale, înainte să se concentreze pe uşa de la baie. Mâinile mele s-au încleştat pe uscătorul de păr şi pe perie. Aşteaptă. *Aşteaptă.* Dacă mă mişcam prea devreme, puteam atrage atenţia în mod nedorit. Dacă mă mişcăm prea târziu, putea fi mult, mult mai rău. Când uşa s-a închis, totul s-a întâmplat brusc. Piciorul mamei a ţâşnit şi l-a izbit pe al doilea bărbat în spatele genunchilor. Bărbatul brunet a umblat la cutia cu scule şi a scos o armă. Iar eu am sărit din

spatele scaunului, am ţintit şi am aruncat. Peria l-a lovit pe brunet în încheietură şi arma i-a căzut pe jos. Mama a lovit-o şi a zburat spre baie, înainte să se întoarcă spre tipul din Clearwater care căzuse în patru labe. Şapca îi alunecase de pe cap. Brunetul şi-a revenit mai repede decât anticipasem. S-a întins după armă. Avea s-o ajungă înaintea mea. *Opreşte mâna armată.*

Comanda m-a făcut să acţionez. M-am lansat după el, în timp ce, chiar în faţa mea, braţul lui s-a transformat într-o diagramă 3D a anatomiei interne. Lumini verzi care clipeau accentuau punctele cele mai vulnerabile.

Ţinte accesibile.

În aer, am prins ştecherul de la uscător. El deja luase arma cu mâna dreaptă, se rostogolise pe o parte şi rotise arma într-un arc, să o îndrepte spre mama.

Acum.

Am aterizat lângă el, mai întâi cu şoldul, apoi am ţintit, în timp ce am alunecat pe covor. I-am băgat ştecherul în masa nervoasă de la subsuoară, în plexusul brahial.

Ţinta: imobilizată.

Am conştientizat irealitatea situaţiei, în timp ce dinţii metalici au intrat adânc în carnea lui, dar trebuia să rămân concentrată. Până când aveam să fiu sigură că îl doborâsem. Braţul lui s-a înmuiat cu totul, iar ţipătul a străpuns camera, înainte să îl înăbuş punându-i mâna pe gură. O lovitură rapidă în zona traheei l-ar fi redus la tăcere, dar nu voiam să-l mai lovesc, nu dacă nu era absolut necesar.

Geamantanul. În dulap.

Cu mâna stângă pe gura lui, mi-am folosit-o pe cea dreaptă să scotocesc prin geamantanul care nu avea fermoarul tras. Am luat prima grămadă de bumbac de care am dat. Câteva clipe mai târziu, bărbatul purta unul dintre topurile favorite ale mamei, într-un fel la care cel care îl fabricase nu se gândise vreodată. Mai trebuia doar ceva să-i leg mâinile. Apoi, m-am oprit. Tocmai înfipsesem ştecherul unui uscător de păr într-un bărbat complet necunoscut. Şi o făcusem bine.

Ireal.

— Eşti în regulă? am întrebat privind spre mama.

Celălalt bărbat era cu faţa în jos şi nu se mişca, iar după cum îi atârna falca era inconştient. Totuşi, mama avea un genunchi înfipt în spatele lui, pentru orice eventualitate.

— Ai ceva cu care să îl leg?

Şi-a dus mâna liberă la buzunar – *în buzunarul ei!* – şi a scos un pumn de cureluşe colorate. Le-am prins pe cele două pe care mi le-a aruncat.

— Foloseşte-le pe acestea.

Vocea ei părea la fel de sigură şi de calmă ca de obicei, chiar şi cu un punct mare roşu pe obrazul stâng. Evident, prizonierul ei o pocnise înainte ca ea să îl doboare. Am vrut să-l întorc pe spate pe tipul meu, dar am ezitat, cu mâna pe umărul lui. Ochii îi luceau de durere, iar mâna sănătoasă îi era înfăşurată în jurul braţului rănit. Am simţit un junghi ascuţit. Ştiusem exact unde să lovesc şi făcusem asta fără să gândesc. Fără măcar să mă sinchisesc, să mă gândesc că aş putea să-i provoc vreo rană nevindecabilă.

…o maşinărie de luptă.

— Mila, e în regulă, a zis mama, rezumând situaţia dintr-o singură privire. Ştiu cum te simţi, dar nu uita – el n-ar fi avut nicio reţinere să mă împuşte. Iar ce plănuia pentru tine… e mult mai rău decât ce i-ai făcut tu lui.

Poate că da, dar nu voiam să fiu acea Mila, cea pe care ei o creaseră în laborator, care rănea şi mutila şi, într-o bună zi, poate chiar avea să ucidă pe cineva. Dar, în clipa aceea, trebuia să uit toate acelea şi să îl leg pe tip. M-am mişcat rapid. Când l-am întors pe burtă, a gemut, dar nu a protestat şi nici nu a deschis ochii. Abia dacă mai era conştient. Speram că asta însemna că suferea mai puţin. Totuşi, mâinile mele au fost blânde când i-am legat încheieturile cu acele cureluşe de la mama. Pe cea verde am folosit-o pentru a-i lega gleznele.

Tipul mamei era legat la fel şi avea nişte şosete îndesate în gură. Mama s-a ridicat şi a făcut doi paşi spre pat, înainte să se lase să cadă pe marginea lui. Singurul semn al stării ei încordate era felul în care îşi tot aranja ochelarii.

— Acum? am întrebat privind spre cei doi bărbaţi întinşi pe burtă şi simţind cum încordarea creştea în pieptul meu.

Am încercat să o alung, amintindu-mi că nu era nimic real şi că, potrivit mamei, încordarea era doar o recreare a reacţiilor emoţionale ale altcuiva. Ca un reziduu emoţional. Mama s-a uitat spre cei doi.

— Adu lucrurile noastre din baie şi şterge amprentele. Până să termini, ei ar trebui să poată să răspundă la câteva întrebări.

Am luat de pe podea rucsacul şi l-am dus în baie. Am băgat în el tot ce era pe dulap, apoi am şters prin cameră. În coşul de gunoi am văzut cutiile goale de la vopseaua de păr, le-am scos şi le-am aruncat într-un loc mai sigur. Amprentele degetelor. Am luat un prosop, l-am umezit şi am şters tot ce putea să fi atins mama. Când am ieşit, cei doi încă zăceau pe jos, dar cel care era mai aproape de mama începuse să se zbată să se dezlege. Mama s-a uitat spre mine, cu buzele subţiate şi hotărâte.

— Gata?

Înainte să pot răspunde, s-a lăsat lângă el şi l-a rostogolit. Apoi i-a pus arma la tâmplă.

— Ştim că lucrezi pentru generalul Holland. Spune-ne cât ştie.

Bărbatul n-a încercat să scoată vreun sunet prin căluşul improvizat, dar mama a continuat să-i ţină arma la cap, în timp ce ochii lui lucioşi rămăseseră priponiţi asupra mea. I-am văzut mâna tremurând uşor, înainte să lase arma în jos şi să-l lovească în genunchi. Şosetele vârâte în gură i-au înăbuşit strigătul. M-am dat înapoi un pas.

— Ai zis că o să-i interoghezi, nu că o să-i baţi, am rostit printre dinţi, cu o privire acuzatoare.

Mama şi-a trecut peste obraz o mână obosită.

— E singura modalitate de a-i face să vorbească. Poţi aştepta în baie, dacă vrei. Mă descurc.

Aproape că am făcut ce mi-a spus – să fug în baie, să pornesc duşul şi să mă bag sub el, să nu mai aud nimic. Dar n-ar fi fost cinstit faţă de ea. Îmi plăcea sau nu, eram o echipă. Iar supravieţuirea noastră depindea de asta.

— Acum, spune-mi ce ştii, i-a zis mama chelului şi i-a smuls şosetele din gură.

S-a smucit, a întors capul şi a scuipat pe jos.

— Holland? Nu lucrăm pentru Holland.

Privirea lui s-a întors spre mine, iar gura lui s-a destins. Aproape că simţeam pe unde i se plimbau ochii, în timp ce îmi parcurgeau fiecare centimetru din corp. Degetele mamei s-au încordat pe armă.

— Lasă minciunile. Şi uită-te la mine, nu la ea.

La comanda ei, bărbatul şi-a mutat atenţia la mama, dar, câteva clipe mai târziu, ochii lui s-au întors la mine.

— Arăt eu a soldat? Tot ce vrem e să aruncăm o privire, a zis arătând spre mine. Dă-ne-o pe ea şi te plătim suficient să poţi dispărea oriunde.

M-a analizat din nou, din cap până-n picioare şi a şoptit încet.

— La naiba, acum înţeleg de ce îşi doresc atât de mult să pună mâna pe tine. Dacă n-aş şti, aş zice că eşti reală şi nu doar cea mai nouă jucărie a armatei.

Jucărie. Tocmai îmi spusese jucărie. Mi-am încleştat dinţii până la durere, la gândul trădător că spusele lui nu erau chiar departe de adevăr. Mama a şuierat printre dinţi, înainte să-l apuce de bărbie.

— Nu mă mai face să-mi pierd vremea. Spune-mi, ai raportat celor de la operaţiunea SMART? Holland ştie că ne-ai găsit?

Buza lui s-a curbat într-un rânjet.

— Îţi spun adevărul. Nu e problema mea dacă eşti prea proastă să nu mă crezi.

Mama i-a lipit arma de coapsă.

— Poate că nu o să te împuşc în cap. Dar piciorul…

Un clic a semnalizat faptul că mama trăsese piedica armei. Sunetul m-a făcut să simt greaţă în gât. Nu credeam că mama ar împuşca un om care nu se putea apăra, dar chiar şi numai posibilitatea aceea îmi făcea greaţă. Tot ce reuşeam să-mi imaginez era cealaltă fată, burghiul, arma de la capul ei…

Cumva, trebuia să îl conving să vorbească fără ca mama

să-l împuşte. Chiar dacă trebuia să blufez. M-am trântit pe jos, de cealaltă parte a lui, şi l-am apucat de păr.

— Lasă arma, ştiu sute de feluri în care te pot tortura, să scot totul de la tine. Întreabă-l pe prietenul tău de colo. El o să fie bine, dar nu pot spune la fel despre braţul lui.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă. Ochii lui negri au clipit spre companionul lui, care gemea, în timp ce sub degete îi simţeam pulsul accelerat. Am rezistat pornirii de a-i da drumul şi mi-am forţat cealaltă mână să-i cuprindă obrazul. Dacă ameninţările mele îl speriau şi-l făceau să vorbească, fără să fie nevoie de violenţă, atunci merita.

— Aş putea începe cu ceva simplu, cum ar fi să-mi vâr degetul în urechea ta, suficient de adânc să-ţi fac timpanul să explodeze. Ar trebui doar să fiu atentă să nu ajung la creierul tău. Oh şi… o să ştiu dacă minţi.

Sincer, habar n-aveam dacă mi-aş fi dat seama sau nu, dar suna bine. Ochii lui negri se holbau la ai mei, iar mărul lui Adam îi ieşea în evidenţă, în timp ce înghiţea. Foarte în evidenţă. Degetele mele s-au umezit de la transpiraţia care îi curgea pe scalp. Apoi, a început să vorbească.

— Deocamdată, ştim doar noi, grupul de la casa ta. Ceilalţi verifică toate drumurile care ies din Clearwater. Am pornit târziu, dar v-am ajuns după semnalul maşinii – v-am pus un dispozitiv.

— Un dispozitiv? Înseamnă că mai vin şi alţii? a intervenit mama, cu o urmă de panică în voce, panică pe care se străduise să o reprime până atunci.

— Nu, încă nu. Nu erau siguri că nu era o capcană, în cazul în care aţi fi găsit dispozitivul şi l-aţi fi montat altcuiva.

— Nu aţi raportat încă?

A ezitat, aşa că mi-am forţat mâna să-i zgârie urechea, în timp ce mama a sărit în picioare. Bărbatul a tresărit.

— Nu, nu am raportat încă. Trebuia să o facem odată ce v-am fi verificat identitatea şi s-ar fi confirmat, într-un fel sau altul.

Mama a început să patruleze prin cameră şi să şteargă orice urmă de amprente, apoi să îndese în rucsac orice

obiect de-al nostru. După care s-a întors în baie şi a ieşit cu două mănuşi din cauciuc. O clipă mai târziu, amândoi bărbaţii aveau câte un căluş, iar topul ei şi şosetele recuperate, deşi, un pic mai umede decât ar fi vrut.

— Când vor veni prietenii voştri, spune-le asta: următorul care vine după noi va simţi acele tehnici de tortură despre care vorbea Mila. Ai înţeles?

Ochii lui s-au mărit şi a aprobat din cap convulsiv.

— Bun.

Mama s-a lăsat în genunchi, să scormonească prin buzunarele tipului cu arma, şi a scos un dispozitiv negru, care semăna cu un walkie-talkie. Am văzut-o cum se încruntă când am urmat-o. Niciun act de identitate, dar am găsit un inel de chei de la o firmă de închirieri auto.

— Ce e? am întrebat-o în timp ce se ridica, iar adâncitura dintre sprâncene i se mărea.

— Aşa ceva foloseau ca să blocheze recepţia, dar nu îl recunosc. Holland nu ne-a arătat niciodată ceva de genul ăsta.

S-a uitat la dispozitiv de parcă era toxic, înainte să apese pe butoane. Lumina verde s-a stins. În cele din urmă, şi-a ridicat capul încet şi asta m-a făcut să mă gândesc la ce era mai rău.

— Cred că spun adevărul… nu lucrează pentru armată.

Ne-am grăbit spre uşă şi am pătruns în noaptea răcoroasă, cu acele vorbe răsunându-mi în urechi. De parcă situaţia nu ar fi fost suficient de grea, în clipa aceea, aveam două grupuri care ne vânau. Afară, totul era încremenit. Nu se auzea niciun zgomot, doar sunetul continuu al maşinilor de pe autostradă. O rapidă trecere în revistă a parcării a scos la iveală faptul că, pe lângă cele trei maşini pe care le văzusem încă de când ajunsesem acolo, o a patra era parcată în partea de nord, un Ford Explorer negru, cu geamuri fumurii.

Roşul a pâlpâit în spatele pleoapelor mele.

— Nu, am şoptit şi mi-am încleştat maxilarul, dorindu-mi să iasă din capul meu.

Fără scanări. Ne descurcaserăm fără ajutorul nedorit al

vocii mele de robot.

Scanare vizuală: activată.

Detectare a unei ameninţări umane.

Am încetat să mă împotrivesc şi am îngheţat.

— E cineva aici.

Mama s-a oprit.

— Unde?

— Acolo.

Spre stânga noastră, pe trotuar, în faţa motelului, câmpul meu vizual scotea în evidenţă silueta, într-o lumină verde. M-am concentrat pe faţa ei şi am gemut. Prostul de gardian de la magazin. Se îndrepta spre noi.

— Ce facem?

— Poartă-te de parcă ai căuta ceva în spatele maşinii.

Mama a apăsat pe telecomandă, să deschidă uşile, aşa că am băgat geamantanul în portbagaj, apoi m-am aplecat pe jumătate înăuntru şi m-am prefăcut că scotocesc prin buzunarul scaunului din faţă. Mama s-a dus repede spre locul de lângă şofer şi s-a apucat să scotocească pe jos. Între timp, eu îmi ţineam respiraţia şi ascultam fluieratul paznicului, care ne anunţa că se apropia. Se apropia şi mai mult. Şi mai mult. Nu îndrăzneam să îmi ridic privirea, dar îi auzeam bocancii scrâşnind pe pietriş, auzeam cum se îndreaptă direct spre mama.

— Totul e în regulă? Proprietarul motelului e prieten cu mine şi m-a rugat să verific nişte zgomote.

Zgomote… despre noi trebuie să fi fost vorba. Am apucat strâns buzunarul din piele, iar mama s-a îndreptat. Când a vorbit, părea iritată.

— De ce crezi că plecăm în toiul nopţii? E imposibil să dormi, din cauza tâmpiţilor de la treizeci şi cinci, care fac tărăboi. În sfârşit, au tăcut acum vreo cincisprezece minute, dar, dacă tot ne-am trezit şi avem drum lung în faţă, am decis să plecăm devreme.

Treizeci şi cinci. La două uşi de camera noastră.

— Tărăboi? Ce fel de tărăboi? Vi s-a părut că ar fi fost rănit cineva?

Prin fereastră, l-am văzut cum căuta din priviri camera

respectivă. La naiba. Dacă se ducea să-i ia la întrebări, urma să avem probleme serioase. Mama trebuie să fi realizat şi ea, pentru că a dat-o pe glumă.

— Oh, nu genul acela de tărăboi. Ştiţi, celălalt fel, a zis ea, cu o sprânceană ridicată şi cu un semn din cap în direcţia mea.

Chiar dacă acel cuplu şi gălăgioasele lor activităţi nocturne erau închipuite, obrajii mei ardeau. Mai ales că paznicul se dăduse la mine cu puţin timp în urmă. Aşa mi-a venit ideea grozavă şi umilitoare în acelaşi timp prin care îl puteam pune pe fugă. M-am îndreptat, sperând că obrajii mei arzând nu se vedeau foarte bine în lumina slabă.

— Bună! i-am făcut eu cu mâna peste maşină.

I-a luat câteva secunde să facă legătura, dar când a reuşit a fost aproape amuzant. A tras aer în piept, apoi s-a dat înapoi de lângă Tahoe, de parcă l-ar fi putut lovi, împiedicându-se în propriile picioare.

— Bună, a zis şi el cu voce răguşită, care părea evident falsă, iar mâna i-a zburat să-şi aranjeze gulerul.

N-a reuşit să se întoarcă spre mama suficient de repede.

— Mulţumesc pentru lămuriri. O să-i spun motelierului. Noapte bună.

Apoi şi-a plecat capul şi s-a îndreptat spre recepţie, atent să-şi ţină privirea îndreptată fix înainte. Aş fi râs, dar mama mi-a tăiat-o.

— Trebuie să le dezactivăm maşina, înainte ca el să se întoarcă, a zis privindu-l cum se îndepărta.

— O să mă ocup eu de asta, în timp ce tu cauţi dispozitivul de urmărire.

M-am îndreptat fără zgomot spre SUV. Nu era nimeni înăuntru. Bun. Mi-am băgat mâinile în buzunar şi am dat de foarfeca pe care o luasem în speranţa că nu voi răni accidental pe cineva în mod excesiv. După ce m-am uitat peste umăr, să mă asigur că paznicul era încă la recepţie, am început cu partea şoferului. Am ţintit cauciucul şi am folosit o lovitură rapidă şi puternică, să-l străpung. Foarfeca a pătruns prin stratul exterior mai uşor decât am crezut, iar mâna mea a ajuns la cauciuc. Acţiunea mi-a amintit de una

similară, pe care o făcusem doar cu câteva minute în urmă, doar că atunci vârâsem ceva metalic în carne umană. M-am luptat să alung gândul şi am continuat cu următorul cauciuc. În mai puţin de două minute, toate cele patru cauciucuri aveau găuri noi-nouţe făcute cu foarfeca. Chiar dacă urmăritorii noştri reuşeau cumva să se elibereze, nu aveau cum să ajungă prea departe.

Am fugit spre locul unde era parcat SUV-ul nostru. Trebuia să plecăm, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Totuşi, asta se dovedea mai greu de făcut decât anticipasem. Am găsit-o pe mama pe jumătate sub maşină. Doar picioarele i se vedeau.

— Nu l-ai găsit încă?

După colţ, am auzit scârţâitul uşii de la recepţie. Paznicul.

— Grăbeşte-te!

— O clipă.

Lumina slabă care a urmat-o după ce a umblat la roata de sub locul şoferului mi-a spus că luase lanterna noastră pentru urgenţe. Paznicul era cu spatele la noi şi cu uşa parţial deschisă, dar în clipa în care s-a întors a văzut şi el lumina şi, probabil, s-a întrebat ce naiba făceam. Mama s-a strecurat afară, cu degete unsuroase, dar triumfătoare.

— Uite-l, a zis ţinând în aer o bucată de metal care clipea roşu, închisă în ceea ce părea o substanţă transparentă, ca siliconul.

În clipa în care mama s-a ridicat, uşa s-a închis. După o privire grăbită în direcţia noastră şi un salut cu mâna, paznicul a luat-o iute spre stradă. Am răsuflat uşurată, în timp ce mama a început să şoptească grăbită:

— Ăsta nu e un dispozitiv de urmărire obişnuit folosit de armată. Tu eşti programată să simţi semnalele pe care le emit acelea. Dar chestia asta sintetică este încapsulată şi trebuie să-ţi fi blocat cumva abilitatea, deşi semnalele sunt în continuare emise. Foarte ingenios.

A întors dispozitivul cu grijă, de parcă era ceva preţios. Omul de ştiinţă din ea, chiar şi atunci, în acele circumstanţe periculoase. Am deschis uşa pasagerului.

— Super, mamă, dar poţi să te entuziasmezi în legătură cu acel dispozitiv, care aproape că ne-a omorât, după ce urcăm în maşină?

Un zâmbet timid i-a apărut pe faţa ei cândva fascinantă.

— Ai dreptate, scuze!

Zâmbetul i s-a lărgit, aşezându-se pe locul şoferului şi pornind motorul.

— De ce faci asta? am întrebat-o în timp ce ieşeam cu spatele din parcare.

— Ce anume?

— Zâmbeşti de fiecare dată când spun ceva neplăcut.

Nu era prima dată când se întâmpla, dar, categoric, atunci era cel mai ciudat. A frânat puternic, în clipa în care semaforul s-a făcut galben.

— Pentru că e dovada că eşti mai umană decât crezi, decât cred toţi.

— Asta ar trebui să fie logic?

A zâmbit spre mine şi a ridicat mâna, să-mi netezească părul.

— Oh, e perfect logic. Gândeşte-te, Mila. Guvernul nu te-a programat să ai un simţ al umorului subversiv. Nici eu nu te-am programat aşa, nici măcar atunci când ţi-am implantat amintirile şi ţi-am încărcat programele cu limbajul adolescenţilor. E vorba despre tine. Înseamnă că evoluezi, creşti… aşa cum face un om.

M-am gândit la vorbele ei şi, pe măsură ce mă gândeam, o senzaţie de căldură – speranţă – m-a invadat pe dinăuntru. Per ansamblu, era ceva minor. Nu schimba faptul că eram plină de părţi fabricate, care mimau un om, astfel încât să mă pot infiltra ca spion. Dar era ceva. O scânteie de promisiune a ceea ce ar putea fi, a ceea ce m-ar putea schimba.

Privirea mea a găsit oglinda retrovizoare, iar în ea imaginea motelului care se îndepărta şi devenea tot mai mic. Felul în care m-aş schimba dacă am trăi suficient ca acea schimbare să se producă şi dacă, cumva, într-un fel, aş putea găsi drumul înapoi spre Hunter.

Apoi, am ajuns din nou pe autostradă, din nou la drum,

spre o viaţă complet nouă.

CAPITOLUL 18

Drept în faţa noastră era un pod, iar picioarele lui se arcuiau deasupra unor străzi cu trei benzi. Odată ce vom fi trecut de apă, vom fi afară din Statele Unite, mă gândeam. Probabil, pentru totdeauna. Posibilitatea unei noi vieţi, acea posibilitate care mă ţinuse în priză în ultimele câteva ore, cam dispăruse şi mă lăsase goală, doar cu o melancolie tăcută.

Hunter.

Odată trecute pe teritoriu străin, va fi şi mai greu de ajuns la el. Mi-am muşcat buza şi m-am uitat pe geam. Semnele digitale ne îndrumau pe banda potrivită. Ne-am dus în spatele unui şir lung de maşini. Am înaintat câte puţin, odată cu celelalte.

— Aproape am ajuns, a zis mama, când o altă maşină a înaintat un pic.

Mâinile ei ţineau strâns volanul.

— Să sperăm doar că nu ne aşteaptă.

M-am uitat peste umăr, la maşinile care veneau din spate, apoi în faţă, la cei şase inşi înarmaţi, în uniforme, de la chioşcuri, şi la şirul de maşini oficiale din faţa unei clădiri mici din stânga. Mi-am plimbat degetele pe centură, să mă calmez. Dacă ne aşteptau, mă temeam că nu aveam nicio şansă.

În cele din urmă, ne-am apropiat de zonele îngrădite, cu acoperişuri albastre, care adăposteau patrula de graniţă canadiană. Eram la două maşini distanţă, pe banda şapte, nu departe de semnul roşu pe care scria STOP. Pe banda şase, am văzut cum funcţionarul în uniformă a scuturat din cap la ce spusese un şofer, prin fereastra deschisă – nici măcar eu nu reuşeam să aud ce spunea, peste zgomotul atâtor maşini – şi a arătat spre un bărbat înalt, coleg de-al lui, aflat ceva mai încolo. După ce i-a spus ceva şoferului, s-a deschis portbagajul, iar cel de-al doilea vameş a început să se uite prin el, în timp ce primul a deschis uşa din spate şi s-a uitat înăuntru. Când au terminat, cei doi vameşi au

discutat ceva, dând din cap. Unul ţinea în mână un laptop şi arăta spre el. Apoi, l-au îndrumat pe şofer spre stânga, unde era un semn pe care scria VERIFICARE/VAMĂ.

După felul în care mama strângea tot mai tare volanul, cu încheieturile degetelor albite, ca nişte mici pietre curbate, observase şi ea agitaţia. În faţa noastră era un Camry verde, cu numere de Canada, care a trecut mai departe. Urmam noi.

— O să fim în regulă? am întrebat şi mi-am încrucişat strâns mâinile în poală.

— Sper, a zis ea încet. Dar trebuie să facem tot posibilul să nu fim trase deoparte şi duse la verificare.

Trase deoparte. M-am uitat la Oldsmobile-ul vechi parcat în faţa clădirii unde se făceau verificările şi am văzut cum şoferul era escortat înăuntru. Trase deoparte, ca tipul acela. După încruntătura vameşului nostru, puteam ghici că rata lui de maşini trase deoparte era mai mare decât media.

— Nu uita, mă laşi pe mine să vorbesc.

Mi-am deschis paşaportul şi m-am uitat la poză. Stephanie Prescott, născută pe 18 noiembrie, şaisprezece ani. Arăta bine, dar oare era suficient de bine să facă faţă inspecţiei, împreună cu falsa înregistrare a SUV-ului, pe numele fals al mamei? Era suficient de bine pentru a scăpa de ochiul militar? Dar misteriosul grup de la motel, cu toată tehnologia aceea – monitorizau şi ei cumva punctul de trecere?

Prea mulţi necunoscuţi pentru a scăpa de senzaţia de benzi de oţel care îmi strângeau pieptul. Prea multe feluri în care puteam fi prinse. Şi, sub teamă, gândul trădător care ieşea în evidenţă. Gândul că, dacă eram respinse, ne-am întoarce pe pământ american. Ceea ce m-ar fi ţinut mai aproape de Hunter.

Camry-ul a trecut mai departe, iar tipul în uniformă ne-a făcut semn să înaintăm. Am lăsat geamul jos, în timp ce mama conducea, sperând că aerul proaspăt va alunga panica ce se agăţa de mine cu gheare ascuţite. Degetele mi s-au curbat în pantofi. Mama şi-a întors capul, oferind

patrulei un zâmbet încordat, eu m-am pregătit pentru cel mai rău scenariu. Tipul scund, cu obrajii lăsaţi n-a zâmbit deloc, când mama i-a întins paşapoartele şi actele de înregistrare ale maşinii. S-a uitat la paşapoarte şi s-a încruntat. O încruntare tipică sau una care însemna ceva?

— Care e destinaţia voastră finală în Canada?

— London, Ontario.

— Motivul?

— O înmormântare, din păcate, a zis mama şi a făcut ca vocea să îi tremure un pic, la ultima silabă.

Tipul n-a mai zis nimic, doar s-a uitat la poza din paşaportul mamei, apoi la mama. S-a uitat din nou în jos, din nou la ea. Încruntătura lui s-a adâncit. Panica mea a crescut, mi-a urcat prin braţe, apoi în gât. Ştia ceva. Avea să ne tragă deoparte.

— Ei bine… a început el, scrutând faţa mamei.

Eu m-am prins de mijlocul bordului, să mă calmez. Gata. Acela era momentul când avea să ne trimită spre clădirea vamală. Acolo, vor vedea că paşapoartele noastre erau false, vor suna în SUA şi gata.

— … nu aveţi ochiul acela negru în poza de paşaport.

Ce?

Mi-am muşcat obrazul şi m-am uitat în jos, încercând să-mi reprim un chicotit nervos. Locul şoferului a scârţâit când mama s-a mişcat, iar mâna i-a zburat spre obraz.

— Nu. Nu, nu îl aveam. Îl pun doar la ocazii speciale.

A mai pus paie pe foc şi s-a aplecat mai aproape, să-l privească pe sub gene.

— Dacă vrei să ştii, am pierdut o bătălie cu nasul câinelui nostru.

I-a zâmbit larg, genul de zâmbet pe care nu-l mai văzusem şi îndată mi-am dorit să mă bag sub scaun. Mama chiar flirta cu tipul acela? Dacă da, funcţiona, pentru că expresia lui acră s-a transformat într-un zâmbet.

— Un câine mare?

Ea a aprobat din cap.

— Rhodesian ridgeback, un pui de 45 de kilograme.

Nici măcar nu ştiam cum arăta un rhodesian ridgeback,

dar nu conta. Farmecul ei făcea minuni. Tipul i-a înmânat paşapoartele.

— Ei bine, când vă întoarceţi, duceţi câinele la un curs de dresaj. Vă doresc o vizită plăcută.

A spus cuvintele magice şi ne-a făcut semn să trecem, apoi, pur şi simplu, ne-am trezit în Canada. Faptul că ajunsesem pe pământ străin trebuie s-o fi calmat pe mama, pentru că a adormit la douăzeci de minute după ce am trecut de vamă şi am schimbat rolurile, iar sforăitul ei uşor se auzea peste zumzetul persistent al roţilor. Îşi sprijinea obrazul în mână. Somnul îi atenuase ridurile de îngrijorare din jurul ochilor şi al gurii, astfel că părea mai tânără, mai relaxată ca de obicei. Când fusesem la fermă, mereu pusesem starea ei tensionată şi protecţia exagerată pe seama pierderii tatălui meu. Privind în urmă, îmi dădeam seama că, probabil, fusese la capătul nervilor în tot acel timp. Anticipase ziua în care urma să fim nevoite să ne aruncăm lucrurile în maşină şi să facem exact ce făceam: să fugim.

De ce, totuşi? De ce îşi asumase un asemenea risc, de ce să îşi pună viaţa într-un astfel de pericol? În ciuda întrebărilor pe care le ridicase tipul de la motel, trebuia să cred că ce îmi spusese mama era adevărat. Că ea realizase că ei creaseră ceva dincolo de aşteptările lor şi că eu meritam o şansă la viaţa reală. Oamenii nu se supun unor riscuri de genul acela doar dintr-o toană. Neliniştea îmi răsucea stomacul. Cel puţin speram că oamenii nu făceau aşa ceva.

Am ajuns la aeroportul din Ontario fără alte probleme. Am urmat indicatoarele şi m-am îndreptat spre parcare, am luat un bilet şi am pus SUV-ul într-un loc liber, printre multe alte maşini. L-am ascuns la vedere, ca să zic aşa.

— Eşti pregătită, Stephanie Prescott?

Mama a umblat în buzunarul interior al poşetei, a scos paşapoartele, înainte să se întoarcă şi să-mi mai arunce o privire. Timpul trecea, iar privirea ei mă scruta, mă scruta, până când am simţit fiori.

— Ce e?

Fără avertizare, mâinile ei s-au întins să-mi cuprindă obrajii, iar neaşteptata intimitate a atingerii ei m-a uimit.

— Max Landers. Caută-l în Germania, dacă se întâmplă ceva.

Am aprobat din cap, dar, în ciuda căldurii pielii ei, răceala s-a răspândit, de parcă cineva îmi freca pielea cu gheaţă. Am închis ochii şi am alungat neliniştea.

— OK.

O strângere rapidă, înainte să se aplece peste spătar.

— Mulţumesc, Mila.

La mulţumirea ei sinceră, am simţit cum vina mă izbeşte în piept. Fusesem de acord doar să o linişetsc. A luat geamantanele, a încuiat maşina şi am urmat semnele spre scări, apoi am coborât, până am ajuns la stradă. Exteriorul aeroportului părea un imens carusel, cu acoperişul lui elegant, boltit şi cu benzile albe metalice care traversau şirul nesfârşit de geamuri. Un carusel sau o uriaşă şi elegantă închisoare.

Alţi şase călători ne-au înconjurat, în timp ce traversam: părinţii de vârstă mijlocie şi cele două fete ale lor şi doi oameni de afaceri la costum şi cravată, care trăgeau după ei nişte genţi din piele. M-am uitat la trotuarul din faţa noastră şi am văzut alţi trei trecători singuri, o femeie mai în vârstă şi un tip, în hanorac, rezemat de perete, fumând, cu faţa spre noi. Văzându-l mi-aş fi dorit să iuţesc ritmul, dar mi-am forţat picioarele să menţină ritmul lent. Totuşi, în mintea mea, m-am întrebat dacă putea să aibă legătură cu oamenii de la motel sau cu armata. Dacă avea un Taser sau, mai rău, vreo armă. Am simţit agitaţie în creier. Pumnii mei s-au strâns, când au apărut cuvintele clipind. Când vocea mea mecanică, monotonă a vorbit.

Nicio armă detectată.

În timp ce ne îndreptam spre uşile din sticlă, care se deschideau spre Terminalul 3, m-am trezit că privirea mea îi studia pe ceilalţi călători. Mă întrebam cum am putea prinde de veste la timp dacă cineva ne urmărea. Geamantanele noastre au săltat peste pragul uşilor care dădeau înăuntrul aeroportului. Interiorul mare ne-a învăluit,

iar tavanul foarte înalt şi boltit m-a făcut să mă simt prea expusă. Răceala locului – podelele albe şi metalul lucios –, deşi plăcut vederii, mi-a amintit o dată în plus de fata din cameră. Am alungat amintirea, realizând că niciodată nu o întrebasem pe mama despre asta. În clipa aceea, categoric, nu era momentul potrivit. În schimb, m-am concentrat asupra lui Hunter. Pe râsul lui răguşit, pe mirosul lui curat, de lemn de santal. Pe sprijinul lui necondiţionat, după ce fusesem aruncată din camioneta lui Kaylee. Pe fluturii pe care îi simţisem când pielea lui o atinsese pe a mea. Şi, din nou, când genele lui se lăsaseră, înainte de aproape-sărutul nostru.

Odată ajunse în avion, Hunter avea să dispară pentru totdeauna. Am urmat-o pe mama la etajul doi, spre scările care marcau intrarea spre ghişeul de bilete Finnair. Doar trei pasageri stăteau la coadă în faţa noastră – două femei şi un băieţel –, aşa că am aşteptat în linişte. Ei s-au îndreptat în grup spre un agent de bilete liber, aşa că am rămas noi în faţă. Ne rugam ca paşapoartele noastre să mai treacă o dată.

— Următorul, vă rog.

O femeie ce părea iritată, de vârstă mijlocie, cu bucle şatene, ne-a salutat. Mama a întrebat-o de următorul zbor spre Germania – nu am fi putut face rezervări în avans, fără să riscăm să alertăm armata –, iar degetele femeii s-au mişcat pe tastatură.

— Aveţi noroc. Avem locuri libere la următorul zbor, care pleacă peste trei ore. Dar, din moment ce le cumpăraţi în ultima clipă, costă 3.339 de dolari fiecare.

— Le luăm.

— Paşapoartele şi cardul de credit, vă rog.

Mama a scotocit prin geantă şi a scos paşapoartele false şi cardul de credit, care era tot pe numele fals. I le-a întins cu o mână sigură, deşi ştiam că era la fel de încordată ca mine. Dacă erau respinse, puteam să ne luăm rămas-bun de la planul nostru de scăpare. Femeia abia dacă s-a uitat la poze, doar ne-a tastat numele. Mama s-a relaxat. Atât de aproape. Apoi, femeia a băgat cardul. S-a auzit un ţiuit,

unul care mi-a răsunat direct în piept şi am îngheţat. Femeia s-a încruntat spre monitor. Când a ridicat privirea, trăsăturile ei erau o mască politicoasă.

— Îmi pare rău, cardul dumneavoastră a fost refuzat. Aveţi o altă formă de plată?

Degetele mamei s-au încordat instinctiv pe geantă. Puteam să-i simt panica. Sau poate că doar mi se părea, îmi proiectam propria frică. Râsul mamei a sunat ascuţit şi fals.

— Trebuie să fie o greşeală. Puteţi să mai încercaţi o dată?

Cu un oftat obosit şi iritat, femeia a reuşit să-şi menţină zâmbetul fals, în timp ce a introdus cardul din nou. Mi-am agăţat degetele de braţul rigid al mamei. Încercam să-i transmit o încredere pe care nu o aveam. Cardul trebuia să funcţioneze. Dacă ar fi existat un mod de a forţa maşinăria să funcţioneze…

De data aceea, roşul a clipit în spatele pleoapelor mele şi nu m-am împotrivit.

Localizare semnal…

Femeia de la bilete a scuturat din cap.

— Ştiţi, dacă nu funcţionează de prima dată, aproape niciodată nu…

S-a oprit, cu o sprânceană pensată arcuită.

— Nu contează. A mers.

Ţinând-o de mână, am simţit tremurul inconfundabil al mamei.

— Nu mai avem locuri la geam, dar avem un loc liber spre coada avionului şi unul alături, dacă doriţi.

— Perfect, mulţumesc.

Sub tejghea, mâna mamei, umedă de transpiraţie, a găsit-o pe a mea. Aproape că reuşisem. Ne-am verificat geamantanele, ne-am pus genţile pe umăr şi ne-am îndreptat spre holul care ne fusese indicat, spre verificarea de securitate.

Mai aveam un singur hop.

CAPITOLUL 19

Nu am ajuns foarte departe, înainte ca mama să se oprească în faţa unui stand cu ziare şi cărţi.

— Ne aşteaptă un zbor lung, o să iau câteva cărţi. Vrei ceva? m-a întrebat şi s-a aplecat să-şi lege şiretul albastru.

M-am uitat înăuntru, în timp ce alţi pasageri ne ocoleau şi-şi continuau drumul pe hol. În ciuda faptului că era imens, fiecare loc disponibil era plin cu reviste şi cărţi. O tipă înaltă, de douăzeci şi ceva de ani, răsfoia *InStyle,* cu geamantanul alături. Iubitul ei îi înconjurase gâtul cu braţele şi privea peste umărul ei.

Voiam ceva. Dar nu era de cumpărat din acel magazin.

— Sigur, ia-mi ceva. Am o poftă inexplicabilă pentru o poveste de spionaj.

Mama s-a încruntat, iar eu am ridicat mâinile.

— OK, OK, glumeam. Îţi aminteşti, să glumeşti e bine?

Asta i-a smuls un zâmbet slab.

— O să iau orice. Oh, poate şi nişte reviste pentru adolescenţi, am zis, continuând să mă uit la tânăra care îi întindea casierei revista *InStyle.* Ştii tu, doar să fie.

Mama a pufnit încet şi s-a întins să mă ciufulească.

— Corect. Doar să fie.

— Aştept aici.

Îndată ce am văzut-o aplecată peste o carte pe care mi-o cumpărase – *The Help* –, m-am lăsat în jos şi am căutat în geantă telefonul pe care îl cumpărasem. Mama abandonase vechile noastre telefoane înainte să plecăm din Clearwater, de teamă ca cei de la Operaţiunea SMART sau bărbaţii de la motel să nu ne ia urma. Oricum, ştiam că n-ar fi fost de acord să sun pe nimeni şi, logic, m-am gândit că aşa era cel mai sigur. Dacă voiam să-i aud vocea lui Hunter încă o dată, acela era momentul. Înainte să ajungem la adevărata noastră destinaţie. Cu degete care ar fi trebuit să tremure, dar care erau surprinzător de sigure, i-am format numărul. A răspuns la al doilea apel.

— Alo?

Vocea lui a declanşat un râu de căldură. M-am întins, să mă sprijin de perete.

— Mila sunt.

— *Mila?*

A făcut o pauză şocat.

— Eşti OK? Am încercat să te sun! Şi chiar am trecut pe la tine azi-dimineaţă…

— Sunt bine.

L-am întrerupt, deşi aş fi putut să mă îmbăt cu îngrijorarea care se scurgea din telefon. Doar auzindu-i vocea şi m-am calmat, m-a făcut să mă simt mai puţin ireală.

— Mă bucur. După ce seara trecută s-a încheiat cam ciudat, am fost îngrijorat. Am fost şi la Dairy Queen, să văd dacă eşti acolo.

Senzaţia de plăcere pe care am simţit-o când am auzit că el chiar se străduise să mă găsească a scăzut la fel de repede cum crescuse. Dairy Queen. Să învăţ cu Kaylee şi să ronţăi Blizzards. Poate că ea nu se dovedise a fi cea mai bună prietenă, dar acele amintiri erau reale. În acele câteva săptămâni, totul fusese mai simplu.

— Şi ce faci acum? am întrebat, hotărâtă să nu îmi plâng de milă.

Hunter era unul dintre cei doi oameni de pe întreaga planetă care mă făceau să mă simt normală. Nu voiam să risipesc acele ultime clipe cu el plângându-mă.

— Nu mare lucru. Când pot să te văd? Mi-ai lipsit azi.

Mi-ai lipsit.

Mi-am lăsat capul să cadă pe perete şi am privit fix la călătorii care se grăbeau în jurul meu. Atât de mulţi dintre ei erau în drum spre familiile lor sau spre iubiţi… sau se întorceau acasă. Golul din mine s-a deschis larg, ameninţând să mă înghită cu totul. Exact în clipa aceea, am urât oamenii de ştiinţă – chiar şi pe mama –, pentru că mă supuneau la aşa ceva. Pentru că mă făceau să *simt.* N-ar fi trebuit să îl sun. Nu făceam decât să înrăutăţesc lucrurile.

— Ascultă, am sunat doar să-ţi spun… la revedere. Eu şi mama trebuie să plecăm.

— Stai, pleci din Clearwater? Adică, te muţi?

— Da.

— Uau, i-a scăpat, probabil, încercând să găsească o logică în ceea ce suna a nebunie. Undeva aproape?

— Nu, nu aproape. Plecăm din ţară.

Tăcerea grea s-a auzit timp de câteva secunde.

— E… brusc. E totul în regulă?

Aproape că am râs. Nu, nu era totul în regulă, nici pe departe. Desigur, orice discuţie despre situaţia noastră ar fi însemnat să îi mărturisesc lui Hunter despre adevărata mea provenienţă.

Oh, apropo, eu nu sunt chiar om. Mai ştii noaptea aia când m-ai dus în oraş? Aproape că ai sărutat un android.

— Mila?

M-am ridicat, să văd ce făcea mama. Era la rând, să plătească, şi mai avea în faţă o singură persoană. Ţinea în mână două cărţi. Nu mai aveam mult timp.

— Chiar o să-mi fie dor de tine.

Mi-am înfipt degetele în telefon, când am realizat cât de nepotrivit suna. Era mai mult de atât, mult mai mult… dar cum să-i spui cuiva că doar el, el singur te făcuse să te simţi umană? Am încercat din nou, înainte să mă poată întrerupe.

— Îţi mulţumesc… pentru tot, am zis cu voce şovăielnică. Nici nu ştii cât de mult îţi datorez.

Mi-am apăsat palmele pe ochi. Doar pentru a calma tensiunea, pentru o clipă. Clientul din faţa mamei a plecat, iar ea i-a înmânat casierei cărţile.

— Trebuie să plec.

— Stai! Cel puţin… promite-mi că o să mă suni când o să ajungi unde mergi.

Casiera i-a dat mamei restul. Nu mai aveam timp. Ce rău puteam face dacă minţeam şi eram de acord?

— S-a făcut. Pa.

Am închis şi am băgat telefonul, exact când mama s-a întors, cu o pungă din plastic în mână.

— Gata?

M-am prefăcut că umblu în geantă, să nu-mi vadă faţa.

— Gata, am mormăit, dorindu-mi să nu plâng.

Încă o persoană dispărută din viaţa mea. Îmi mai rămânea doar una.

— Ţi-am luat *InStyle, Seventeen* şi *People.* Oh şi m-am uitat la nişte cărţi, dar mi-a fost greu să aleg. Nu ştiam care ar fi mai bună… unul dintre romanele alea fantasy despre care vorbeşte toată lumea sau ceva mai cu picioarele pe pământ. Aşa că am luat câteva.

Printre pălăvrăgeli, atenţia mamei rămânea concentrată pe funcţionarul de la securitate, care era în faţă şi aşteptam să ne facă semn spre zona mai spaţioasă unde erau scanerele. Un şiretlic, mi-am zis. Pălăvrăgeala era un şiretlic, pentru a ne face să părem un duet mamă-fiică oarecare, deşi nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

— OK, mulţumesc.

— Să sperăm că vremea va fi frumoasă în Germania. Temperaturile obişnuite în perioada asta a anului sunt mai scăzute decât la noi, dar am auzit că zilele astea e mai cald ca de obicei la ei.

— Super. Pot să-mi port noile rochii scurte. Aceea care abia îmi acoperă fundul.

Şi-a îndreptat privirea brusc spre mine, iar eu am ridicat din umeri. Era clar: putea să-i studieze pe cei de la securitate şi să mă asculte, în acelaşi timp. M-am uitat în jur şi am ştiut, cumva, am ştiut, pur şi simplu, că trăsăturile mele de android au ales acel moment special să se manifeste.

Scanarea mediului înconjurător: 22 potenţiale ameninţări umane pe o rază de mai puţin de 20 de picioare.

Arme detectate: 9 pe o rază de mai puţin de 20 de picioare.

Logic.

Un agent de securitate verifica toate actele de identitate, înainte ca şirul de oameni să se despartă în trei, lângă banda transportoare care ducea la aparatele de scanat. Trei agenţi lucrau la şirul din stânga – două femei, un bărbat –, doi la cel din mijloc, amândoi bărbaţi, iar alţi trei la şirul din dreapta. Şi erau şi mai mulţi agenţi dincolo de ei,

pe lângă scanere. Dacă ceva nu mergea bine, mă rog, speram ca asta să nu se întâmple.

Coada înainta câte puţin sub luminile strălucitoare. Mama mă asigurase că odată trecute de cel care verifica actele, totul avea să fie bine. Aparent, orice metal din interiorul meu nu era detectabil cu acele scanere, armata se asigurase de asta. De câte ori treceam printr-un scaner obişnuit, computerul din creierul meu falsifica informaţia şi rezulta un corp normal, fără metal în el, care era afişat pe ecran. Uitându-mă la mama cum privea în jur calmă, am realizat că nu era ceva nou pentru ea, cum era pentru mine. Ea fusese în gardă mult timp, ştia că doar ea putea să ne asigure protecţie. Genul acela de presiune ar fi doborât o femeie mai slabă, dar nu şi pe ea.

Puteam doar să-mi închipui cât de singură se simţise în acea ultimă lună, ce chin mental şi emoţional trebuie să fi fost pentru ea. Deşi nu mă bucura faptul că fusesem minţită, furia mea din ultimele două zile se estompase şi lăsase în urmă doar o hotărâre puternică de a trece cu bine prin situaţia aceea, împreună. M-am uitat la părul ei şi la cunoscutele linii graţioase ale profilului ei şi atunci m-a izbit. Nu-mi venea în minte nimeni altcineva pe care mi l-aş fi dorit lângă mine.

Ar fi trebuit să îi spun.

— Mamă, am început, dar apoi am înaintat.

Mai erau doar două familii între noi şi cei de la verificări.

Apoi una. Înainte să-mi dau seama ce făceam, mâna mea era pe braţul ei şi îl strângea. După care ne-a venit rândul. Ne-am pus bagajele pe podium. Agentul plictisit şi-a aplecat capul, să se uite la acte. Privirea lui s-a întors spre feţele noastre. M-am încordat. M-am forţat să zâmbesc, în timp ce m-am întins spre mâna mamei, pregătită să fug. După care, el a ridicat din umeri şi ne-a făcut semn să trecem. Mama s-a dus spre şirul din mijloc – un agent mai puţin însemna mai puţină atenţie –, ne-am descălţat şi ne-am pus pantofii într-unul dintre sertarele din plastic. Genţile noastre s-au dus spre scanerul de alături.

— Asiguraţi-vă că vă goliţi buzunarele, vă rog… fără

mărunţiş, chei, nici măcar hârtie. Noile scanere vor găsi orice, a strigat tipul de la securitate, de la celălalt şir.

M-am scotocit prin buzunare – goale –, în timp ce mă uitam la scaner. Cu tehnologia care se schimba mereu, cum putea mama să fie sigură că o să-i păcălim? Pe măsură ce înaintam, aşteptând ca tipul bine făcut din faţa noastră să îşi golească buzunarele de fise, scanerul acela îmi capta toată atenţia. Toată zona era îmbâcsită de un miros de antiseptic şi transpiraţie umană. Tocmai când bărbatul a înaintat, s-a auzit alarma. Am îngheţat.

— Domnule, treceţi înapoi şi asiguraţi-vă că aveţi buzunarele goale.

Bărbatul s-a dat înapoi, roşu la faţă. Ne-a blocat calea, în timp ce umbla prin buzunare, după care a scos o hârtie de gumă mototolită.

— Ooops, de asta nu ştiam că e acolo.

Când a trecut din nou, i-am văzut încordarea, în felul în care mergea, foarte rigid, de parcă era convins că va declanşa alarma din nou. Dar nu s-a mai întâmplat.

Apoi, a fost rândul nostru. Am păşit în faţa mamei. În felul acela, dacă mi se întâmpla ceva, ea ar mai fi avut şansa să se întoarcă şi să fugă. În timp ce mă îndreptam spre dreptunghiul care semăna cu o ramă goală de uşă, m-am forţat să zâmbesc şi să-l privesc în ochi pe agentul de securitate tânăr, cu piept larg, care aştepta pe partea cealaltă.

Asta era – un test, să vedem dacă armata chiar reuşise. Am tras adânc aer în piept, deşi nu era nevoie, şi m-am îndreptat spre scaner, încercând să nu anticipez sunetul alarmei şi un eşec lamentabil. Am trecut repede pe partea cealaltă şi… nimic. Doar o tăcere uimitoare, binecuvântată.

Am închis ochii şi i-am strâns pentru o clipă. Eu şi mama aveam să reuşim. Am traversat spre banda transportoare, pentru a-mi lua rucsacul verde şi pantofii. Zâmbetul pe care i l-am aruncat mamei peste umăr a fost unul larg, în timp ce ea trecea prin scanerul din spatele meu. Liber.

Am fost nevoită să mă răsucesc repede, când am auzit o neaşteptată explozie de zgomote frenetice. Nu era alarma.

Lătrături. Un ciobănesc german sărea la capătul unei lese şi trăgea după el un gardian care nu părea să suspecteze ceva, în timp ce o femeie în uniformă înainta. Gura câinelui s-a deschis, iar caninii i-au sclipit, când a mârâit şi s-a dat la piciorul meu. Doar reflexele mele rapide m-au salvat. Am sărit înapoi tocmai când fălcile puternice ale câinelui au muşcat exact unde cu o clipă înainte fusese coapsa mea. Mă holbam îngrozită la animalul nebun. De ce, de ce lătra la mine? Simţea ceva ce nu descoperise scanerul? Dar dacă nu miroseam cum trebuia? Dacă era aşa, gărzile nu aveau de unde să ştie. Ei se gândeau că trebuia să existe o explicaţie logică.

— Vă rog, luaţi-l de lângă mine, am zis tremurând. Nu vreau să fiu muşcată din nou.

Tânărul gardian care ţinea lesa l-a smucit înapoi şi a rostit o comandă. Câinele l-a ignorat. Ochii aceia maronii lucioşi refuzau să se desprindă de mine, iar în clipa în care tipul l-a slăbit a sărit din nou, atacându-mă cu lătrături şi cu o doză de respiraţie mirosind a câine. De pe buzele negre îi curgea saliva, iar dinţii i-au clănţănit, când a sărit a doua oară. Tot ce îmi trecea prin cap era că *ştie; cumva*, *câinele ăsta ştie că nu sunt reală.*

M-am dat şi mai mult înapoi, în timp ce ghearele lui zgâriau podeaua alunecoasă, în încercarea frenetică de a ajunge la mine. Lătrăturile puternice se auzeau cu ecou prin clădire. Şi am văzut când totul a început să se schimbe. Încordarea femeii în uniformă, în clipa în care privirea i s-a îngustat. Fâlfâirea degetelor ei spre walkie-talkie-ul de la şold. Şuierul respiraţiei mamei. Nouă gărzi pe o rază de 7 metri, două dintre ele şi un câine chiar în faţa mea. Frica îmi bubuia în piept. Poate că aş fi reuşit să fug spre ieşirea din faţă, având în vedere că era aglomeraţie. Şi, oricum, mă îndoiam că armele lor m-ar fi putut opri. Poate că eu aş fi reuşit, dar mama nu. Cuvintele ei mi se învârteau prin minte. *Promite-mi, Mila.* Promisesem. Dar era o promisiune pe care niciodată nu intenţionasem să o ţin.

— Va trebui să veniţi cu mine amândouă. Lăsaţi genţile, dar păstraţi actele de identitate şi biletele.

— Nu se poate să o scanaţi aici? O să pierdem avionul.

Mama şi-a pus mâinile în şold şi a rostit totul pe un ton plângăreţ. Juca teatru, pentru că ea nu se plângea niciodată.

— Câinii nu au plăcut-o niciodată… îi simt frica.

Gardianul a tras câinele înapoi, în timp ce femeia scutura din cap.

— Doamnă, acest câine este foarte bine dresat şi avem reguli de urmat. Să mergem.

Vocea ei nu era lipsită de înţelegere, dar era de neclintit. Mama şi-a pus mâna pe umărul meu şi mi-a aruncat o privire piezişă.

— Eşti pregătită, Stephanie?

Când a rostit „pregătită”, s-a frecat la nas. A fost subtilă – n-aş fi observat dacă nu m-aş fi aşteptat la asta –, dar degetul ei arătător s-a îndreptat scurt spre zona de securitate şi spre coridorul îngust care ducea spre porţi. Şi a mimat un cuvânt.

Hartă.

Am zâmbit, am aprobat din cap şi am murmurat încet „OK”. Am privit-o pe femeie cum se întoarce să ne conducă înapoi pe unde venisem, dincolo de şirurile de la securitate, spre zona de check-in, şi m-am concentrat: *GPS.* Am aşteptat ca mama să se prefacă şi să se împiedice, să dea peste ea, folosindu-şi cu dexteritate piciorul pentru a o lovi peste gleznă, în timp ce un plan verde al aeroportului mi-a apărut în câmpul vizual. Apoi, am luat-o pe mama de mână şi am fugit.

Harta se ajusta singură pe măsură ce alergam pe coridor, ne arăta că ne apropiam de zona îngustă care adăpostea porţile din perimetrul C, de la douăzeci şi şapte la patruzeci şi unu. Am pătruns în mulţime, înainte ca cei de la securitate să îşi dea seama ce se întâmpla. În timp ce treceam pe lângă un magazin cu îngheţată, pe dreapta, am smuls două cupe din mâinile unui trecător surprins şi le-am aruncat pe jos în urma noastră, în speranţa că urmăritorii noştri vor aluneca şi vor încetini. Strigătele gărzilor ne-au urmărit pe lângă Starbucks şi Beaches Boardwalk, în timp

ce noi alergam printre grupurile de călători, lovindu-ne de cafele şi poşete. Fiecare pas sporea teroarea din picioarele mele şi mă determina să alerg mai repede. Doar o imensă voinţă mă făcea să ţin pasul cu mama. În faţă era un grup de oameni de afaceri care s-au uitat în spate peste umăr. S-au dat la o parte din calea noastră, cu un scrâşnet de roţi de geamantane, în timp ce harta ne arăta un adevăr simplu: în curând, zona publică se termina, ceea ce ne lăsa doar o singură ieşire. Porţile automate.

În spatele nostru, şi mai mulţi paşi, şi mai multe strigăte.

— Pe aici, am ţipat şi am virat chiar pe lângă poarta 29, apoi am arătat spre uşa de la poarta 30.

Prin panoul din geamuri uriaşe vedeam că poarta 30 avea un pod de îmbarcare, dar niciun avion. Am sprintat spre uşă, cu o grămadă de gărzi în spate şi cu necunoscutul în faţă. Am ignorat ţipetele surprinse ale pasagerilor care aşteptau. O tipă în fustă albastră, de la liniile aeriene, a apărut de după tejghea şi m-a apucat de mânecă.

— Hei, nu poţi…

M-am smuls şi am deschis uşa. Protestul ei ne-a urmat, în timp ce pantofii noştri făceau un zgomot înfundat pe coridorul îngust. Am ajuns la colţul care o lua brusc spre stânga. Trei metri mai în faţă, un pătrat mare se deschidea direct afară şi ne oferea o vedere clară spre asfalt, spre aripa avionului de la următoarea poartă şi spre pista de dincolo de el. Un spaţiu gol care aştepta. Asta, plus o cădere pe un sol tare, tare.

Am privit peste margine, iar luminile roşii au clipit.

Distanţa: 3 metri.

Impact acceptabil.

Eu puteam, dar corpul uman al mamei poate că n-ar fi reuşit.

— Fugi, a gâfâit mama şi s-a oprit chiar pe margine. Nu e aşa sus, o cădere dreaptă, nu e mai abruptă decât cea din camioneta lui Kaylee. O să fii bine.

Într-o fracţiune de secundă, mi-am dat seama că nu glumea. Se aştepta să sar pe asfaltul cu gropi, murdar şi deloc atrăgător şi să o las în urmă. M-a apucat strâns de

umeri.

— Fugi! Fugi!

Podul de îmbarcare a vibrat. Nu mai aveam timp… gărzile se apropiau. Când mama s-a întors, la timp să-i vadă faţa primului individ, am tras-o spre mine, mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei ei şi am strâns-o tare la piept. Apoi, m-am lăsat în spaţiul gol şi am căzut amândouă, în jos, în jos, în jos.

— Nu! Staţi! a strigat primul gardian şi şi-a aruncat mâinile în faţă, de parcă ar fi vrut să ne prindă.

Dar era prea departe.

Aerul vâjâia, în timp ce cădeam.

Spatele meu a lovit pământul cu o bufnitură seacă, urmat de craniul meu. Şocul impactului, presiunea creată de căderea mamei peste mine m-au făcut să rămân nemişcată o clipă, cu vederea plină de păr blond şi de cer albastru. Un avion zumzăia în depărtare, în timp ce mama era întinsă nemişcată deasupra mea.

Eram în regulă?

Scanare internă: nicio vătămare.

Am simţit o uşurare, până am realizat: mama nu se mişca.

Tumultul crescând de deasupra noastră amplificase rigiditatea tot mai mare din membrele mele, presiunea pe care o simţeam în gât. Am rostogolit-o încet pe spate şi m-am pus în genunchi lângă ea.

— Eşti OK? am întrebat-o căutând vreun semn de vătămare, în timp ce imploram *te rog să fii OK, te rog, te rog, te rog.*

O clipă mai târziu, ochii ei albaştri s-au deschis şi m-a ţintuit cu privirea.

— Mi-ai promis.

Rigiditatea s-a risipit şi am sărit în picioare.

— Poţi să mă pedepseşti mai târziu.

Am tras-o în sus, luptându-mă cu pornirea de a o îmbrăţişa strâns, în ideea că poate avea dureri. În timp ce eu mă asiguram că poate sta pe picioare, gărzile de deasupra se adunaseră mai aproape de marginea de pe

care sărisem. Unul dintre ei şi-a prins colegul de umăr.

— Iisuse Christoase, ai văzut? Trebuie să fie drogate sau aşa ceva…

Un altul a strigat în walkie-talkie:

— Suspectele sunt pe asfalt, afară, la poarta C 30, terminal 3. Trimiteţi să le aresteze.

Trebuia să plecăm de acolo. În timp ce o îndemnam pe mama să se mişte, privirea mi-a căzut pe emblema roşie cu albastru a British Airways, de pe avionul care aştepta la poarta următoare şi la căruciorul de bagaje pe jumătate plin, de lângă el.

— Vino!

Am apucat-o pe mama de braţ şi am făcut-o să alerge.

Zgomotul puternic produs de motorul avionului trebuie să fi acoperit toată agitaţia, pe care cei doi muncitori de la bagaje nu o sesizaseră, dar fuga noastră i-a alertat. Când unul dintre ei s-a întors, după ce îndesase o geantă în deschizătura pentru bagaje, ne-a văzut. I-a atras atenţia colegului său, care s-a întors şi el. Stăteau acolo, ne priveau cum alergam spre ei, uimiţi. Se întrebau, poate, dacă nu cumva făcuseră vreo mare încurcătură cu bagajele. Undeva în spatele nostru, am auzit strigătele gărzilor. Strigăte de la nivelul solului.

Ameninţare umană detectată.

Mama s-a împleticit de câteva ori, în timp ce goneam spre cabina deschisă a căruciorului. Am continuat să o ajut să înainteze. Când eram la numai patru metri, lucrătorul a arătat spre ceva din spatele nostru.

Doi gardieni.

O privire peste umăr mi-a confirmat asta. Pe jos, dar înaintau.

Distanţă până la ameninţare: 15 metri.

— Tu prima, i-am strigat mamei, când, în sfârşit, am ajuns.

Am urcat-o în cabină şi am sărit pe locul şoferului. Tocmai atunci, lucrătorul a sărit şi el. Înainte să pot să trag într-o parte, avea un picior pe partea pasagerului şi o mână pe braţul mamei, încercând să o tragă afară. Cu mâna

dreaptă prinsă de celălalt braţ al mamei, am pornit, apoi am virat brusc la stânga. În acelaşi timp, am văzut cum mama a ridicat piciorul dinspre exterior şi l-a lovit puternic în piept. Tipul a căzut pe asfalt. Exaltarea mea a fost de scurtă durată. Pe la jumătatea curbei, am văzut grupul de gardieni pe jos, dar încă nu erau suficient de aproape să ne prindă. Nu, ceea ce am văzut când am întors pe lângă coada avionului British Airways a făcut să-mi dispară sentimentul de uşurare. Două maşini de la serviciul de securitate. Îmi blocau accesul spre stradă. Mai rău, se îndreptau direct spre noi.

Distanţă până la ameninţare: 11 metri.

Acţionez?

— Nu! am şuierat şi am scrâşnit din dinţi, încercând să alung ridicola întrebare roşie din capul meu.

Păi da. O garanţie că cineva avea să fie rănit. Am răsucit volanul spre dreapta, căutând altă cale de scăpare. Asfaltul ne înconjura, cu podurile de îmbarcare şi cu cărucioarele cu bagaje aşteptând avioanele, împărţite între scările mobile lungi de la terminalele 1 şi 3. Dincolo de ele erau pistele lungi şi petice de iarbă. Sirenele ascuţite răsunau peste zgomotul făcut de avioane. Se apropiau tot mai mult, cu fiecare secundă.

Am dat cu spatele, spre terminalul 1. Căruciorul nostru gonea pe asfalt, în timp ce un avion Air Canada se îndrepta încet spre ieşire, în stânga noastră. Dacă avionul îşi continua traiectoria la viteza aceea, până la pistă, puteam să reuşim?

Calculul a zumzăit în capul meu, incredibil de repede.

Viteza curentă: 45 de mile pe oră.

Viteza aproximativă a vehiculului din faţă: 30 de mile pe oră.

Înlăturare posibilă.

Am tras adânc aer în piept. Niciodată nu depăşisem maşini într-un astfel de spaţiu înghesuit, ceea ce însemna că trebuia să facem tot posibilul să ne descurcăm. Mâna mamei s-a întins şi m-a prins de genunchi, cu o putere surprinzătoare. Când m-am uitat spre ea, avea o expresie

încordată, sprâncenele coborâte, pentru a-i da acea faţă aprigă. Probabil că se simţea mai bine.

— Poţi să conduci?

S-a uitat înapoi spre avionul care continua să ruleze.

— Chiar în faţa acelui avion?

— Ăsta e planul.

— Te-ai prins. La trei? Unu…

Mâna stângă a mamei s-a încleştat pe volan.

— Doi…

M-am lăsat spre ea, către dreapta, iar ea s-a ridicat pe jumătate.

— Trei!

Am dat drumul volanului şi am trecut pe locul pasagerului, iar mama a sărit peste mine. Căruciorul a săltat spre stânga şi a încetinit, până când mama a preluat controlul volanului şi a apăsat acceleraţia.

— Nu te opri! am strigat şi m-am ridicat, să mă uit în spate.

M-am prins bine de scaun şi am păşit peste pervazul mic.

— Mila! Ce…

Am sărit peste golul de jumătate de metru şi am ajuns în remorca mică pentru bagaje, înainte ca mama să-şi termine propoziţia.

— Nu te opri! am repetat privind în spatele meu.

Distanţa până la ameninţare: 6 metri.

Erau atât de aproape. În timp ce îi priveam cum se apropiau, frica îmi paraliza picioarele. *Mişcă, Mila. Acum!* M-am împleticit peste geamantanele rămase în remorcă, împingând la o parte câteva. Au căzut, s-au izbit de asfalt şi s-au rostogolit. Apoi, mi-am croit drum spre capătul remorcii şi am sărit în a doua. Maşina din stânga a virat brusc, să evite un geamantan. Cea din dreapta a lovit unul mare. A încetinit, când s-a hurducat peste geamantan, întâi cu o roată din faţă, apoi cu cea din spate. În timp ce mă îndreptam spre capătul remorcii, am apucat cel mai greu geamantan. M-am pregătit. Din direcţie opusă se auzea apropiindu-se huruitul avionului.

— Mila, avionul!

M-am uitat peste umăr, iar inima mi s-a oprit. Of, Doamne, avionul era prea aproape. Calculele mele nu funcţionaseră bine. Urma să ne ciocnim de el. În stânga mea, botul uriaş al avionului venea drept spre noi, iar zgomotul motorului părea că ne va devora. Pariez că pilotul n-a visat vreodată că cineva o să fie suficient de prost să încerce să-i taie calea.

Speram că nu eram proaste.

Cu toată forţa pe care am reuşit să o adun, m-am întors spre maşinile celor de la securitate şi mi-am întins braţul. Geamantanul a zburat. S-a lovit de parbrizul maşinii din stânga. Aceasta s-a înclinat spre stânga, iar partea ei din spate s-a dus spre direcţia opusă. Când am trecut de avion, iar cea de-a doua maşină a ajuns exact în calea lui, am aruncat al doilea geamantan. Şi al treilea. Unul a lovit parbrizul pe partea şoferului, iar celălalt a alunecat pe capotă. Maşina s-a clătinat şi s-a lăsat pe o parte. A ajuns exact sub roata din faţă dreapta a avionului. Un scrâşnet îngrozitor a umplut aerul, când avionul a împins maşina cu forţă.

M-am întors repede la mama, sărind peste ambele goluri, până am ajuns pe locul pasagerului. Speram să fi reuşit să câştigăm ceva timp, fără să fi rănit grav pe nimeni.

Abia trecusem de capătul terminalului 2, când şi mai multe sirene au început să urle, iar sunetul m-a paralizat.

Ameninţare detectată.

Am văzut alte trei maşini care veneau spre noi din faţă, dinspre o extensie a terminalului 1. Abia respirând şi cu o minge de plumb în stomac, mi-am întors capul spre dreapta.

Ameninţare detectată.

Alte două, din partea aceea.

M-am uitat peste umăr.

Ameninţare detectată.

Alte trei. În clipa aceea, n-am avut puterea să mă lupt cu cuvintele roşii, cu vocea. Nu conta. Pierdusem. Mama s-a uitat spre piste, dar eu am scuturat din cap.

— Imposibil. Nu cu atât de multe maşini. Nu o să

reuşim… sunt prea rapide.

În plus, mai era o problemă. Prin parbrizul uneia dintre maşinile din spatele meu văzusem sclipiri metalice. Ambii gardieni aveau arme.

— Trebuie să oprim camioneta şi să ne predăm.

La început, am crezut că mama era de acord. Deşi umerii i-au rămas rigizi, iar maxilarul încordat, a slăbit acceleraţia şi a încetinit. Maşinile din faţa noastră au încetinit şi ele. Apoi, a tras brusc de volan spre stânga. Spre pistă.

— Ce faci? am strigat privind cu o groază ameţitoare cum maşinile ne urmau.

— Tu o să sari aici, iar eu o să merg mai departe. Cei mai mulţi mă vor urma, din moment ce mă voi îndrepta spre avioane. Tu trebuie doar să dobori un gardian şi să iei o maşină.

— Şi să te las în urmă? Nu!

— Mila, te rog!

Am scuturat din cap. Nici vorbă.

Mama a lovit volanul, în timp ce maşinile se apropiau în spatele nostru.

— La naiba, Mila, ai promis!

Vina m-a cuprins din nou, dar tot ce îmi trecea prin minte era că ar fi fost mult mai rău dacă aş fi abandonat-o.

— Am minţit. Te rog, opreşte, înainte să te răneşti.

Piciorul ei a apăsat şi mai tare pe acceleraţie.

— Atunci trebuie să îmi promiţi altceva. Dacă suntem duse înapoi, orice ar fi, nu-ţi arăta emoţiile, nu-ţi pierde controlul. Sentimentele tale sunt un minus acolo. Ai înţeles?

— Da! Acum, te rog, opreşte!

A frânat, iar camioneta s-a hurducat. Mama s-a ridicat şi şi-a pus mâinile deasupra capului, iar eu am făcut la fel. Apoi, tot ce am putut face a fost să aşteptăm ca maşinile să se apropie. Gardienii s-au adunat, cu armele îndreptate spre noi, strigând să ieşim încet, cu mâinile sus şi la vedere. În timp ce ne spuneau să îngenunchem pe asfalt, s-au tot apropiat, cu armele îndreptate spre capetele noastre. Ne-au pus cătuşe, ne-au urcat în maşini diferite şi ne-am întors la situaţia dinaintea evadării.

CAPITOLUL 20

Zece minute mai târziu, cinci gardieni ne conduceau pe un coridor puternic luminat, care mirosea uşor a ţigări de contrabandă. Şeful lor s-a oprit în faţa unei camere pe care scria CUSTODIE şi a descuiat-o cu un card pe care l-a scos din buzunar.

— Înăuntru, a zis morocănos şi a deschis uşa.

Cel care mă ţinea de cot m-a împins, nu tocmai blând, iar mama ne-a urmat. Încăperea era un pătrat mic de deznădăjduire. O clipire roşie. Apoi:

Dimensiuni: 4 pe 3 metri.

Mi-am reţinut un chicotit de groază. Perfect. Ştiam dimensiunile exacte ale deznădejdii. Masa metalică fragilă din mijloc avea urme de scrijeliri cu un cuţit sau cu vreo cheie sau cu vreun alt instrument ascuţit. Era înconjurată de patru scaune din plastic, mai potrivite pentru o terasă, câte două pe fiecare parte. O cameră video se vedea în colţul din stânga, iar clipirile roşii ale becului confirmau faptul că era pornită. Niciun birou, nicio decoraţiune, nimic care să fie suficient de greu pentru a putea fi folosit ca armă.

— Luaţi loc, a lătrat gardianul-şef.

Paznicii noştri ne-au escortat pe partea opusă a mesei şi au tras cele două scaune, iar scrâşnetul lor l-a făcut pe gardianul meu să tresară. M-am aşezat pe scaun, privind-o pe mama făcând acelaşi lucru. Nici măcar nu ne-au scos cătuşele pentru a ne lua amprentele. Un gardian a venit la spatele nostru şi ne-a trecut degetele peste un scaner portabil. Cu un aer absent, am apăsat metalul rece care îmi ţinea încheieturile şi am pipăit lanţul întins între ele.

Tracţiune: 230 kg.

În loc să mă liniştească, informaţia n-a făcut decât să intensifice nervozitatea care îmi zgândărea stomacul. Orice încercare de evadare ar fi pus-o în pericol pe mama. Nu puteam să risc. Unul dintre gardieni a ieşit, alţi doi au rămas înăuntru, iar patru afară. Cu cât stăteam mai mult

fără să fim luate la întrebări, cu atât eram mai neliniştită. Faptul că nici măcar nu se sinchiseau să vorbească cu noi trebuia să fie un semn foarte, foarte rău. Cu cei doi gardieni acolo, riscam doar o conversaţie minimă, fadă, în următoarele douăzeci şi unu de minute, ascultând zumzetul motoarelor de avion de deasupra. Am aşteptat. Şi am aşteptat. În cele din urmă, uşa s-a deschis. O singură privire la bărbatul în costum negru, care a dat o tură prin încăpere atent, scanând metodic poziţiile noastre, şi mi-am dat seama că aveam probleme. Tipul acela se purta ca un profesionist, diferit de cei de la securitatea aeroportului. Dar cine era?

Ţinta: localizată.

Mi-am încleştat mâinile în spatele scaunului. *Încetează. Încetează, încetează, încetează.* Tot corpul mamei s-a încordat, când bărbatul a scos din buzunarul costumului un ecuson. Apoi, capul ei s-a lăsat în faţă. M-am întors s-o liniştesc, dar, în acelaşi timp, bărbatul a zis:

— Bună, Nicole. Ne-a fost dor de tine.

Ne-a fost dor de tine.

Capul meu s-a întors brusc spre el, în timp ce pumnii mei au început să tremure. Mama… mama îl cunoştea. Iar asta putea însemna un singur lucru. Guvernul ne găsise. Ochii căprui ai bărbatului au trecut de la mama la mine, iar slabele noastre şanse de scăpare au devenit aproape nule.

— Nicole Laurent, eşti arestată pentru spionaj şi furt al proprietăţii armatei. Tu şi MILA o să fiţi îmbarcate imediat într-un avion care vă va duce pe pământ american.

Mama şi-a ridicat privirea încet. Buzele i s-au strâns, dar n-a spus nimic. Doar se uita drept înainte. Bărbatul şi-a trecut degetele peste cravata bleumarin.

— Chiar credeai că o să scapi? Eşti om de ştiinţă, Nicole, nu agent. Prea mult timp petrecut în laborator, presupun.

Apoi s-a uitat la mine şi a scuturat din cap.

— Dacă ai întâmpinat probleme cu proiectul, trebuia să ceri să fii mutată.

Râsul mamei a răsunat în gol.

— Sigur, Frank. De parcă generalul Holland ar fi permis

asta. În plus, n-ar fi ajutat la nimic. Ceea ce facem noi – ceea ce faci tu – e greşit. Uită-te la ea! Uită-te! Spune-mi ce vezi. Un robot sau o adolescentă speriată?

Disconfortul creat de privirea analitică a lui Frank m-a făcut să mă foiesc. Am vrut să-mi încrucişez braţele peste piept, dar cătuşele m-au împiedicat.

— Nu contează ce văd, ştii doar. Nu e deloc decizia mea. La fel cum nu e a ta.

A scuturat din cap şi s-a retras spre uşă. Chiar înainte să o deschidă, s-a întors spre mama.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Nicole.

Când uşa s-a închis, mama s-a uitat spre mine.

— Nu uita ce ţi-am spus, mi-a şoptit. Când o să ajungem la sediu, fără emoţii.

Mi-am mutat privirea spre peretele alb din stânga mea. Altfel, lacrimile din ochi ar fi arătat adevărul: nici nu ajunsesem încă acolo şi, iată, deja eşuam.

CAPITOLUL 21

Agentul CIA era plecat de vreo oră. Mama a vrut să vorbim, dar eu am dat din cap şi am arătat spre camera de supraveghere. Oricum, statistic vorbind, şansele noastre de scăpare continuau să scadă cu fiecare minut care trecea, aşa că până şi cea mai mică şansă merita trecută sub tăcere. Nu avusesem pauze de mers la baie, nu ni se oferise mâncare sau apă. Setea artificială îmi usca gâtul. Eram bine, dar îmi închipuiam că mama nu se simţea bine. Fără îndoială, o făceau intenţionat.

Gândurile mele s-au îndreptat spre Hunter şi spre emoţia din vocea lui, când vorbisem la telefon. El simţise la fel ca mine, dar, în cele din urmă, nu contase.

Promite-mi că o să mă suni când o să ajungi acolo unde mergi.

Am simţit un nod în gât. Să-l sun… de parcă asta ar fi fost o opţiune. Unde mergeam, eram destul de sigură că voi avea nevoie de toate amintirile legate de partea mea umană. Ecoul unor paşi pe hol, paşi care se îndreptau spre noi, m-au făcut să privesc spre uşă. Precizia, uniformitatea.

— Vin.

Paşii răsunau într-un ritm şi mai apropiat. La o distanţă de cinci picioare. Apoi unul. Uşa s-a deschis şi au apărut şase bărbaţi care se mişcau repede, în salopete militare şi cu armele scoase. Frank nu era cu ei. În locul lui era un tip înalt, cu o faţă îngustă şi cu multe cicatrici de acnee. Avea o voce groasă şi vorbea sacadat. O voce obişnuită să dea ordine care să fie respectate.

— Împotrivirea nu va fi tolerată, a zis el şi m-a sfredelit cu privirea de neclintit. Davis, Rogers!

Comandantul a făcut semn din cap spre doi tipi impasibili din faţă. În acelaşi timp, cei doi s-au năpustit înainte, unul m-a apucat pe mine de braţ, celălalt pe mama. Aveau mâinile reci şi uscate. Şeful lor a făcut semn din cap spre uşă şi, oricât de mult mă obosise aşteptarea, în ciuda faptului că uram încăperea mică şi goală, brusc, voiam să

rămân acolo. Cel puţin încăperea aceea era o entitate cunoscută. În timp ce acolo unde ne duceau, oriunde ar fi fost… la sediu… având în vedere aversiunea mamei, îmi imaginam doar ce era mai rău. Un loc unde se întâmplau lucruri oribile. Un loc unde torturau „fete” ca mine. M-am înfiorat, exact când soldatul ne-a împins. Apoi am plecat.

Cătuşele, bărbaţii înarmaţi, holul îngust… totul îmi amintea de senzaţia de captivitate de la Clearwater High, doar că de sute de ori mai rău. Doar prezenţa mamei mă făcea să îmi mişc picioarele. Atâta timp cât eram împreună, mă descurcam. Atâta timp cât nu o luau de lângă mine. Din nou şi din nou, mi-am tot înălţat capul, să verific dacă ea mai era în spate.

Ne mişcam repede şi ne îndreptam spre capătul opus celui din care venisem, printr-un labirint de coridoare pustii, înguste, pe care paşii noştri răsunau cu ecou.

GPS.

Harta verde din capul meu îmi arăta de fiecare dată în ce direcţie o luam – est, sud, vest, nord –, dar era o informaţie relativ inutilă, dată fiind situaţia. În cele din urmă, am ajuns la o uşă grea, metalică şi albă, prin care am ieşit în aerul răcoros, iar deasupra capetelor noastre am auzit zumzetul unui avion care tocmai decolase. Mirosul greu de benzină arsă plutea în jur.

Alţi patru soldaţi stăteau drepţi şi formau două rânduri de câte doi, de fiecare parte a uşii. Imediat după ei aşteptau trei camionete albe, cu motoarele pornite.

M-am întrebat în treacăt ce fel de minciuni spuseseră militarii pentru a explica prezenţa lor şi pe a noastră acolo. Probabil că nu aveam să ştiu niciodată. Cu zgomotul făcut de un puternic V-8, camioneta a demarat în clipa în care am urcat şi s-a îndreptat spre un drum îngust şi gol, care pornea dinspre terminalul principal. Cinci minute mai târziu, eram în dreptul porţii păzite, care s-a deschis şi ne-a permis să ieşim spre o pistă separată, unde, pe stânga, se întindeau câteva clădiri lungi şi joase. Un terminal privat, înconjurat de porţiuni deschise de asfalt şi iarbă.

Nu aveam unde să fugim, chiar dacă am fi avut cum să

evadăm, fără să o pun în pericol pe mama. M-am uitat pe geam, să arunc o ultimă privire spre Canada. Dorinţa mea lipsită de entuziasm, de la trecerea graniţei, a reînceput să mă bântuie şi, chiar dacă ştiam că era ilogic, nu am reuşit să-mi înăbuş senzaţia că eu atrăsesem asta asupra noastră. Cumva, reţinerea mea de a părăsi Statele Unite şi pe Hunter avusese acel efect nedorit şi ne condusese în acea situaţie oribilă.

CAPITOLUL 22

Peste mai puţin de trei ore, eu şi mama stăteam una lângă alta într-un avion. Dar nu în drum spre Germania. Soldaţii nu scăpaseră niciun detaliu, dar eram destul de sigură că mama, care îşi pusese o palmă tremurândă pe fereastră şi se uita la nori, avea o bănuială cu privire la destinaţia noastră finală. S-a întors dinspre geam, să se aplece spre urechea mea.

— Mila, nu renunţa, mi-a şoptit. O să găsesc eu ceva…

Paznicii din spatele nostru ne-au îmbrâncit în scaune:

— Fără vorbă!

M-am concentrat pe carlingă. Nu puteam să mă uit la ea. Nu în clipa aceea. Nu chinuită de vină. Pentru că nici măcar teroarea fetei şi a burghiului nu reuşea să reprime cealaltă senzaţie care mi se furişa prin corp cu o viteză ameninţătoare: curiozitatea legată de locul meu de naştere, ca să zic aşa. Undeva, dincolo de cerul albastru şi de peticele de alb, era locul unde fusesem creată. Un loc care încă ar fi existat în memoria mea, dacă mama nu ar fi curăţat porţiunea aceea. Corect sau greşit, o parte din mine îşi dorea cu disperare să recupereze acea informaţie pierdută din trecutul meu. Informaţia reală, nu minciuni implantate. Poate că odată ajunsă acolo aveam să găsesc ceva care să mă ajute să contopesc cele două laturi ale mele într-un întreg. Pentru că aveam impresia că niciodată nu reuşeam să fac asta.

Avionul s-a înclinat pentru coborâre. Soldatul din faţa noastră s-a îndreptat mai mult, cu mâinile încleştate în faţă, iar ceilalţi s-au foit pe locurile lor. Pregătiţi de aterizare. M-am îndreptat şi eu. Unde eram?

GPS.

De data asta, când harta verde a apărut în faţa mea, aproape că m-am bucurat. O replică a Statelor Unite nedesfăşurate, cu avionul nostru sub forma unui punct mic, clipind, undeva la est. O foarte mică urmă de dorinţă de a avea o imagine apropiată mi-a trecut prin minte şi, într-o

clipă, harta s-a întins în faţa ochilor mei. Statele s-au alungit când am făcut un zoom pe locul unde ne aflam. West Virginia. Zburam deasupra Martinsburg, West Virginia. Punctul nostru se îndrepta direct spre D.C.

Am rămas cu gura căscată, apoi l-am văzut pe soldatul din faţă cum îl înghionteşte pe colegul lui şi arată spre mine, aşa că am închis gura. Aterizam la Dulles? Zona mărită a D.C. mi-a arătat un aeroport privat la Langley şi un altul numit Davidson Army Airfield.

Traiectoria actuală: Manassas. Whitman Strip.

Un mic aeroport privat. Logica alegerii m-a izbit imediat.

Privat.

Sigur că da. La urma urmei, era un grup secret. O pistă de aterizare privată, posibilitatea de a nega totul, în cazul în care lucrurile nu ieşeau bine. Gândul acela a alungat toată curiozitatea mea într-o clipă şi mi-a dat un fior incontrolabil. Mama şi-a apăsat umărul de al meu pentru a mă încuraja.

— E OK, a mimat ea.

Chiar îmi doream să o cred. În jurul nostru, soldaţii îşi puseseră centurile, pregătindu-se, în sfârşit, pentru aterizare. Avionul s-a hurducat pe pista de aterizare îngustă, lovind pământul de trei ori, înainte ca, în sfârşit, să ruleze normal. În jur, doar iarbă şi câţiva pomi. În depărtare, am văzut străzi, într-o zonă ce părea deschisă, iar mai departe nişte clădiri. Aeroportul părea şi el pustiu.

În timp ce încă eram în mişcare, soldaţii din faţa noastră au sărit de la locurile lor. Au format un şir, pe culoarul spre cabina pilotului. Cel care ne spusese să tăcem – un tip scund, îndesat şi musculos – şi Davis, cel din camera de detenţie, s-au oprit chiar în faţa noastră şi ne-au blocat cu coapsele groase, îmbrăcate în pantaloni kaki. După un zbor cu atâţia bărbaţi, avionul începuse să miroasă, un amestec nefericit de transpiraţie, ciorapi murdari şi deodorant înţepător. Aveam sau nu plămâni, eram mai mult decât pregătită să iau nişte aer proaspăt.

Şeful lor, bărbatul cu faţa îngustă, care vorbise cu noi în Toronto, stătea în faţă. S-a întors să se uite la noi exact

când avionul s-a zdruncinat, cu picioarele depărtate şi corpul încordat. Categoric, nu era în largul lui.

— O să deschidem uşa, în câteva clipe. Urmaţi instrucţiunile şi o să ne înţelegem bine.

În mai puţin de un minut, uşa era deschisă. Doi tipi m-au apucat de braţe şi m-au condus în jos pe scări, alţi trei soldaţi au venit în urma noastră, la mică distanţă. Ne-au escortat, într-un ritm alert, spre întinderile de iarbă şi spre o parcare mică. Aerul era greu din cauza umidităţii şi făcea ca gâtul şefului lor să lucească de transpiraţie, iar mâinile celui care mă ţinea erau umede, ceea ce mă făcea să mă simt murdară şi să tânjesc după un duş. O grămadă de arbori, dar nici urmă de oameni. Mă întrebam pentru cine lucrau. Gardianul-şef s-a oprit la vreo 4 metri de maşina din mijloc, un Chevrolet Suburban, iar noi ne-am oprit brusc în spatele lui. A executat un stânga-mprejur ordonat şi a arătat spre primul şi ultimul Suburban.

— În camioane!

Tensiunea mi s-a adunat în membre. În spatele meu, am auzit cum mama era trasă într-o direcţie, în timp ce pe mine m-au împins în partea opusă. Nu. Nu, nu, nu. Nu puteau să ne despartă. Când escorta mea m-a tras, mi-am înălţat capul peste umăr, căutând cu disperare silueta înaltă şi subţire a mamei. Ceea ce am văzut a făcut ca tot corpul să mi se încordeze. Două gărzi o îndrumau deja spre primul Suburban.

— Mamă!

Dacă ne despărţeau, aveam să o revăd vreodată? Dacă o duceau într-un cu totul alt loc? Dacă o omorau? O smucire rapidă mi-a eliberat braţele. Cotul meu stâng a lovit în spate şi l-am pocnit puternic în gât pe soldat. Am lăsat elanul să mă rotească, iar când celălalt soldat a sărit, l-am izbit tare în burtă cu piciorul stâng. Înainte chiar să se prăbuşească pe asfalt, eram în picioare şi fugeam. Pregătită să îl dobor pe următorul soldat. Şi pe următorul. Şi pe următorul.

— Mila, opreşte-te! Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile!

Nici măcar nu am ezitat la strigătul disperat al mamei, nu

cu acea putere care simţeam că îmi urca prin fiecare membru, prin fiecare celulă. Nu-mi păsa cu câţi bărbaţi trebuia să mă lupt. Aveam de gând să umplu asfaltul cu trupuri, dacă trebuia – aş fi făcut orice să ajung la ea.

— Retrage-te cu Laurent! Retrage-te!

Gardianul-şef striga nişte comenzi, de undeva din spatele meu, tocmai când pumnul meu se întindea şi îl lovea în nas pe cel mai apropiat soldat, cu un scrâşnet de cartilaj îndoit.

Sângele a ţâşnit, în timp ce el zbura în spate, iar alţi doi mă prindeau din lateral. I-am trimis pe amândoi la pământ, cu un efort mic. Privirea mea a trecut peste cei rămaşi şi s-a oprit asupra mamei, al cărei păr recent vopsit flutura în toate părţile.

— Mila, nu!

Am ezitat. Apoi, am înaintat încă un pas.

— Nici măcar nu te gândi, m-a avertizat soldatul care o ţinea pe mama, dar vocea lui a ezitat când şi-a văzut colegii căzând.

Trupurile în uniforme se risipeau în jurul meu, unele gemând, altele fără suflare. Parcă aruncase cineva o bombă. Un singur bărbat mă mai despărţea de mama. După ce aveam să-l dobor, aveam să ajung la ea. Trebuia să furăm un Suburban şi…

Tocmai când voiam să-l apuc, am auzit clinchetul metalic care a făcut să-mi îngheţe inima. Gardianul-şef era în spatele meu. Iar arma lui era îndreptată spre capul mamei.

— O singură mişcare şi e moartă!

Vocea lui era rece, poziţia hotărâtă. Nu m-am îndoit de el nicio clipă. Nu m-am mai opus. Nu când mama s-a întins peste umăr şi a strigat:

— Să nu ai încredere în nimeni!

Şi nici când au urcat-o în primul Suburban, chiar dacă am simţit că toată viaţa mea lua sfârşit pe loc, în clipa în care ea pleca fără mine. Nu când mi-au pus o pungă pe cap şi m-au orbit. Nici măcar când m-au băgat în ultimul Suburban, iar tipul cu faţa ciupită de acnee a râs şi a zis:

— Uită de GPS, nu funcţionează aici.

Nu, când am realizat că atacul meu impulsiv putea să o

coste viaţa pe mama, a dispărut şi ultima urmă de rezistenţă din partea mea. Să nu mai spun de a doua realizare, care îmi sfâşia inima falsă cu gheare de fier: nu îi spusesem mamei că o iertasem.

După felul în care îşi dregeau din când în când vocile, după cum se foiau sau tuşeau, ştiam că eram însoţită în SUV de trei soldaţi – doi în faţă, unul pe locul al treilea din spatele meu. Au rămas tăcuţi. Fără muzică, fără vorbit. Nimic, cu excepţia huruitului roţilor pe drum. Tăcerea lor îmi părea mai rău prevestitoare ca orice altceva. Unde mă duceau? Mama mergea tot acolo? După un drum pe autostrăzi şi prin trafic aglomerat, am întors şi am dat peste o denivelare, înainte să mergem drept. Roţile noastre aveau acum ecou, ceea ce m-a făcut să cred că intrasem într-un soi de interior.

— Poţi să îi eliberezi ochii acum. Oricum nu o să ştie unde suntem.

În spatele meu, o mână dură mi-a scos punga de pe cap. Tocmai la timp să văd un semn pe care scria INTERZIS: DOAR PENTRU MUNCITORII CARE LUCREAZĂ LA SUBSOLUL COMPLEXULUI MALLORCA. Şoferul a lăsat în jos geamul şi a scos un ecuson. Tipul de la securitate l-a scanat, apoi i-a făcut semn să treacă, iar de sub cămaşă i s-a văzut ieşind o armă. Deasupra, două camere video înregistrau totul. În timp ce treceam, soldatul de pe locul pasagerului a zis:

— De ce îi tot spui ea? Doar ştii că nu e o fată adevărată, nu-i aşa, Jennings? Ştiu că ai cam dus lipsă de femei în ultima vreme, dar asta e strict interzisă.

Tipul din spatele meu a hohotit, apoi s-a aplecat în faţă, atât de aproape, că i-am simţit răsuflarea în ureche. Mirosea ca vasul de cafea, după ce mama îl lăsa nespălat peste noapte.

— Mie îmi pare că arată ca o fată, a zis el, înainte să se întindă şi să-şi treacă degetele peste obrazul meu. La naiba, se şi simte ca o fată. Moale şi toate alea.

Degetele lui groase mi-au strâns pielea. Am rămas complet nemişcată şi am continuat să mă concentrez pe spătarul scaunului din faţă, să pot lupta cu repulsia.

Înlemnisem, cu excepţia degetelor mele, care mi se încrucişaseră în poală. Acolo erau în siguranţă, ferite de tentaţie. Nu puteam să le ofer nicio scuză să spună că eu cauzasem vreo problemă, nu atâta timp cât o aveau pe mama. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aş fi întors şi ar fi văzut el.

— Jennings! Stai locului şi ţine-ţi mâinile acasă. Maşinăria aceea valorează mult mai mult decât salariul tău pe toată viaţa.

N-aş fi crezut că vreodată voi fi atât de fericită să aud vocea tăioasă a gardianului-şef. Sau să mi se spună maşinărie.

Ne-am continuat drumul, apoi am făcut la stânga, după care am urmat luminile slabe dintr-o grotă din beton. O altă întoarcere la stânga ne-a dus în spatele unui zid, la o parcare cu alte şase maşini. Şoferul a oprit, a sărit afară şi îndată a deschis uşa mea. Am coborât, privind în spate, după SUV-ul care o ducea pe mama. Nici urmă. Escorta mea m-a apucat strâns ca într-o menghină şi m-a condus spre o uşă metalică. Ajunşi la ea, am mai aruncat o privire prin garaj, chiar dacă ştiam ce o să văd. Nimic. Ea tot nu era acolo. Soldatul a introdus codul şi, o clipă mai târziu, uşa s-a deschis şi a apărut încă o uşă protejată de un cod de trecere. Evident, cineva era serios preocupat de securitate.

— Holland nu va da ordin să o aducă aici până nu te vede pe tine. Aşa că, vezi-ţi de drum, a zis însoţitorul meu.

M-a condus pe un coridor îngust, cu podea din ciment, pe lângă o încăpere mică deschisă, cu doar opt birouri. Patru bărbaţi şi două femei tastau la computere. Am întors după un colţ, unde coridorul se termina într-o uşă mare. O altă uşă din metal, a cărei vedere a făcut ca întreg corpul meu să se împotrivească. Cunoşteam uşa aceea. O cunoşteam. Bărbatul m-a smucit de braţ şi m-a forţat să intru, într-o încăpere complet albă, unde podeaua reflecta strălucirea de la cele patruzeci şi două de lumini puternice care traversau în zigzag tavanul. Totuşi, în ciuda iluminării, camera părea sterilă şi rece. Ecranele încorporate ale

computerelor luceau de pe peretele din spate, iar sus, deasupra lor, era un geam uriaş, care încadra un grup de şase bărbaţi.

Spectatori, am realizat. Privirile lor fixe m-au făcut să mă înfior. Mai fusesem acolo. Exact în camera aceea. Am scanat din nou interiorul, iar de data asta m-am concentrat pe peretele din stânga, unde un scaun cu spătar jos era băgat sub o masă mare din metal. Doisprezece cutii cu scule erau pe ea, în două şiruri identice de câte şase. Cutiile îmi spuneau ceva oribil, dar ceea ce am văzut în spatele lor m-a făcut să înlemnesc. O grămadă de lanţuri metalice pe jos, care sclipeau în lumina artificială.

Lanţuri...

Amintirile au năvălit asupra mea. Înlănţuită în camera aceea. Părul meu zburând în lateral, în timp ce bărbatul în halat de laborator mă lovea peste faţă cu arma. Zgomotul dur făcut de burghiul ridicat deasupra capului meu. Strigătul meu răsunând în încăpere. Ca şi cum s-ar fi agăţat de pereţi, să scape. Capul meu... care se întorcea brusc, de parcă dansa, după împuşcătura asurzitoare. M-am dat înapoi şi am tras aer în piept, lucru care nu avea cum să mă facă să mă simt mai bine, deoarece corpul meu nu de oxigen avea nevoie, în primul rând. Un singur gând îşi croia drum prin capul meu.

Fugi. Fugi acum.

M-am întors spre uşă, disperată să scap, gata să dobor pe oricine mi-ar fi stat în cale, indiferent de urmări. În camera aceea se întâmplaseră lucruri oribile, iar eu nu aveam de gând să rămân prin preajmă şi să aştept ca ele să se întâmple din nou. Doar că... uşa tocmai se închisese. Închisă, zăvorâtă de un bărbat înalt, cu ochi sfredelitori, cu fire argintii prin părul negru. Un bărbat a cărui faţă lată ar fi putut fi plăcută dacă nu ar fi avut mina aceea nemiloasă sau sclipirea posesivă din ochii gri, în clipa în care au căzut asupra mea.

— Bine ai revenit, Mila!

N-am reuşit să mă mişc, nici să mă mai gândesc să fug, în clipa aceea, pentru că am recunoscut îndată accentul

sudist de pe MP3 player. În sfârşit, eram faţă în faţă cu celălalt creator al meu. Generalul Holland.

CAPITOLUL 23

Am aşteptat, nemişcată ca o piatră, în timp ce Holland se apropia, analizând fiecare trăsătură a lui şi încercând să găsesc o potrivire în memoria mea. Nimic. Mersul lui cu picioare lungi era lin, leneş, iar cizmele lui erau silenţioase când atingeau podeaua. Era mersul unui om care conducea; un lider căruia nu-i păsa că îi făcea pe alţii să aştepte.

Buzele lui s-au curbat în sus, într-un zâmbet care nu i-a încreţit pielea de pe lângă ochi. S-a oprit în faţa mea şi a început să mă studieze. Mă inspecta la fel cum îşi inspecta Kaylee cizmele preferate – aşa cum inspectezi ceva ce îţi aparţine. Apoi, mi-a dat ocol, de parcă aş fi fost un cal de vânzare, iar el un potenţial cumpărător.

Abţine-te. Nu te mişca.

I-am simţit respiraţia caldă, umedă lângă gâtul meu, apoi, of, Doamne, m-a atins cu degetele lui groase şi ferme. Mi-au apăsat scalpul, au trecut peste ceafă, mi-au ridicat cămaşa, iar când a ajuns la braţul drept, mi-au examinat încheietura, pipăind linia subţire a portului pentru card. Nu credeam că o să suport, totuşi, am reuşit, chiar dacă atingerea lui parcă a ucis ceva în mine. Nu era ceva pervers, ci clinic, totuşi, era aproape mai rău. Pentru el, evident, nu eram mai mult decât un obiect fără viaţă. O maşină într-un salon de prezentare. Fără viaţă.

Cu fiecare pas lent pe care îl făcea, pereţii păreau şi mai impenetrabili şi, în ciuda lipsei dorinţei din mâinile lui, îmi venea să şterg un imaginar strat de mizerie de pe pielea mea.

— Mi-ai dat o bătaie de cap a naibii, ştii? a zis cu acel accent puternic, când, în sfârşit, a terminat examinarea.

Era înalt, lat în umeri şi în formă, dar, pe măsură ce se apropia, dispărea impresia iniţială de tinereţe pe care o emanase. Părul des îi era aproape gri pe la tâmple, iar pielea flască de sub bărbie ducea o bătălie pierdută cu gravitaţia. Cămaşa neagră nu avea urme de scame, iar

dunga perfectă a pantalonilor m-a făcut conştientă de cât de şifonată eram eu în hainele mele vechi. A adus cu el un neaşteptat miros înţepător. Spirt medicinal amestecat cu mentol, ambele astringente şi dulci, o combinaţie care mi-a dat o ciudată senzaţie de déjà-vu. Mirosul acela a scos la suprafaţă o nelinişte profundă, care m-a făcut să-mi doresc cu disperare să mă ascund, dar instinctul mi-a spus că aceea ar fi fost mişcarea greşită. Că nu trebuia să-i arăt acelui bărbat niciun semn de intimidare.

— Domnule general Holland, am zis cu prefăcută relaxare.

După ce a ridicat din sprâncenele stufoase, zâmbetul fals s-a lărgit.

— Ei bine, aproape cred că ar trebui să mă simt insultat. Din moment ce lui Nicole îi spui mamă, categoric, asta mă face pe mine tată.

Dorinţa mea de a lăsa totul baltă s-a intensificat. Tată. Ieşind din gura lui, cuvântul suna oricum, numai cum trebuia nu. Falca lui continua să se mişte între cuvinte şi am zărit o urmă de verde între dinţii lui. Gumă. Aşa se explica aroma mentolată.

— La naiba, te-am căutat mai abitir decât îşi caută cei mai mulţi părinţi odraslele răsfăţate care fug de acasă.

În minte mi-a revenit imaginea perfectă a bărbatului care credeam că era tatăl meu, bărbatul din Philly. O amintire de Crăciun. Deschiderea cadourilor şi pregătirea bezelelor, omul de zăpadă făcut în curtea din faţă şi mustrarea pentru că îl decorasem cu eşarfa preferată a mamei. Râsul gălăgios al tatei, în timp ce aruncam în el cu bulgări de zăpadă, fursecurile lăsate afară pentru Moş Crăciun. Minciuni, toate erau minciuni, ştiam. Îmi plăcea sau nu, Holland avea dreptate. Avea mai multe drepturi la titlul de tată decât versiunea programată care nu exista.

Şi-a continuat inspecţia, în timp ce eu îmi doream să pot sări la el. Să-i şterg expresia aceea de pe faţă. Dar avertismentul mamei fusese clar. În schimb, mi-am ales cuvintele.

— Asta nu te face tatăl meu, te face supraveghetorul

meu, am zis atentă să-mi păstrez un ton uniform. Pentru tine sunt doar o îndatorire, nu pretinde că aş fi altceva.

Holland s-a încruntat.

— Mila, tu eşti rezultatul a ani şi ani de cercetare, a sute de milioane de dolari. Desigur că nu eşti doar o îndatorire. Eşti o parte importantă a sistemului militar american de apărare. O capodoperă, de fapt.

Rapide ca un şarpe, degetele lui lungi şi groase s-au întins să-mi atingă braţul gol. Pielea lui abia a atins-o pe a mea, dar m-a prins nepregătită de data asta. Am tresărit de repulsie, ceea ce a făcut ca falca să-i cadă şi mai mult.

— Nu e nevoie să faci asta.

Din buzunarul drept al pantalonilor a scos un pătrat de hârtie umedă. Un miros înţepător a plutit spre mine, în timp ce şi-a şters fiecare deget de la ambele mâini, înainte să-l înlocuiască. Cred că aşa se explica mirosul de spirt pe care îl simţisem.

— Aşa. Acum, să te privim mai bine.

Şi-a încrucişat braţele şi a ridicat un deget spre bărbia proaspăt rasă.

— Vezi tu, nu e vorba că aş fi impasibil faţă de… situaţie. Dar Nicole şi-a asumat nişte riscuri inadmisibile. Poţi să-ţi închipui pagubele pe care le-ai fi putut cauza dacă vreunul dintre duşmanii noştri te-ar fi găsit?

Privirea lui s-a îngustat.

— Noi avem o datorie, Mila – una pe care Nicole ar trebui să o înţeleagă. Şi, foarte sincer, indiferent ce ţi-a spus ea, nu eşti om. Niciodată nu vei fi.

Vocea lui nu era dură, sau crudă, nici măcar furioasă. Doar calmă, de parcă vorbea despre componentele luminilor de deasupra noastră. Ceea ce făcea ca spusele lui să fie şi mai rele.

Nu eşti om. Nu eşti om. Nu eşti om. Parcă vorbele lui încercau să scormonească pe sub pielea mea fabricată, încercau să se răsucească în jurul inimii mele şi să ucidă orice rămăşiţă de speranţă pe care o mai aveam. Întunericul mă înghiţea, aşa că am scos la suprafaţă singura imagine care putea să mă ajute. Ochii de un

albastru deschis ai lui Hunter, zâmbetul lui din colţul gurii au prins viaţă în mintea mea, imaginea perfectă şi atât de reală, că aproape simţeam că era cu noi în acea încăpere. Căldura mi s-a risipit prin piept, senzaţia de plutire pe care o simţisem când el îmi atinsese mâna sau când se aplecase spre mine. Am lăsat-o să mă cuprindă, să mă înconjoare, să reînvie speranţa pe care Holland încercase să o alunge. Nu avea să câştige. Nu atât de uşor. Mi-am ridicat bărbia şi m-am uitat urât.

— Nu ştii nimic despre mine. Nu mai ştii.

Buzele groase ale lui Holland s-au strâns scurt, apoi s-au relaxat, lăsând să-i scape un chicotit înfundat. Şi-a împreunat palmele la spate şi s-a apropiat mai mult.

— Tot arţăgoasă, din câte văd. Dar crezi că Nicole te putea face umană doar cu nişte false amintiri şi prin faptul că te-a trimis la şcoală?

A scuturat din cap, înainte să continue.

— Ţi-a făcut un deserviciu. E crud, sincer… să-ţi dea false speranţe, să te facă să crezi lucruri care nu sunt adevărate.

S-a ghemuit şi şi-a pus mâinile pe genunchi, astfel încât să fie la nivelul ochilor mei.

— Nu-ţi faci niciun bine dacă te agăţi de aceste iluzii. Spre deosebire de Nicole, eu nu te-aş minţi niciodată. Ai cuvântul meu.

La vederea expresiei mele de răzvrătire, a oftat şi s-a ridicat scuturând din cap.

— Cum vrei, oricum, nu contează. Acum, că te avem din nou, vom scoate tot ce se poate din tine – sau din părţi ale tale.

Părţi ale mele? O imagine cu mine ţipând, în timp ce Holland mă tăia pe la mijloc cu un ferăstrău uriaş, apoi scotea piese din interior şi le punea în mâinile întinse ale soldaţilor care aşteptau mi-a umplut mintea. Am alungat un fior, în timp ce studiam ochii îngustaţi, gri şi reci, care în clipa aceea erau complet lipsiţi de umor. Cum ajunsese mama să lucreze cu omul acela? Sigur, ea mă minţise, dar din bunătate şi îngrijorare. În timp ce Andrew Holland… ei bine, la figurat vorbind, el avea mai puţină inimă decât

mine.

Mama. Dacă aş fi putut măcar să vorbesc cu ea, să o văd, doar o clipă. Să mă asigur că era bine.

— Pot să o văd pe mama? Te rog, am zis printre dinţii strânşi, în timp ce dorinţa de a mă dezlănţui devenea tot mai puternică.

În încercarea de a o tempera, degetele mele s-au încleştat, iar pumnii mi s-au strâns tot mai tare.

Forţă maximă: 120 kg pe centimetru pătrat.

Cuvintele roşii din capul meu clipeau, iar eu mi-am relaxat mâinile instant şi le-am scuturat, de parcă aş fi putut să mă scutur de realitatea cuvintelor, de voce. Presiunea putea fi mortală. Holland a scuturat din cap, iar zâmbetul lui palid i-a dat târcoale.

— Mă tem că nu e posibil, momentan.

— De ce nu? Ce i-ai făcut?

Gânduri oribile au năvălit asupra mea, imagini cu mama inconştientă în vreo celulă întunecoasă, în subsolul acelui loc, sânge picurând pe podea din zonele unde o torturaseră pentru a scoate de la ea informaţii.

— Nimic. Te asigur că Nicole e bine. Chiar crezi că i-aş face vreun rău? Mai ales când ştiu că ea e cea mai bună modalitate de a-mi asigura cooperarea ta.

Cuvintele lui au părut destul de inofensive, dar am detectat semnificaţia lor ascunsă. Atâta timp cât făceam ce voia Holland, mama era în siguranţă. Altfel...

— Atunci, când? Când va fi posibil?

Lipsa mea totală de putere, absenţa mamei... ambele m-au copleşit deodată. Dacă vreodată aveam să o revăd sau nu pe mama depindea în totalitate de acel bărbat rece şi puternic şi, în ciuda eforturilor mele de a le alunga, acea conştientizare a făcut ca ochii mei să se umple de lacrimi neputincioase. Holland a oftat adânc şi a scuturat din cap.

— La naiba! a zis el încet.

A scos din nou şerveţelul, cu mirosul pătrunzător de alcool, şi şi-a şters grijuliu mâinile.

— M-am rugat ca răspunsurile tale emoţionale să se fi neutralizat cât timp ai fost plecată, dar văd că nu s-a

întâmplat. Totuşi, de asta ne-am asigurat că avem o versiune alternativă – şi încă una improvizată.

O versiune alternativă. Cuvinte pentru care până şi supercreierul meu a avut nevoie de o clipă în plus pentru a le procesa.

— Ce vrei să spui?

Dar mă temeam că ştiam exact ce voia să spună.

— Doar nu ne-am oprit cercetările din cauza câtorva erori. Am creat o altă MILA.

Holland a băgat şerveţelul înapoi în buzunar, înainte să zâmbească, primul zâmbet sincer pe care îl văzusem la el. Un zâmbet care părea să absoarbă toată căldura din corpul meu.

— Vrei să spui că există o altă versiune a... a mea?

Vocea mea s-a transformat în şoaptă. Zâmbetul lui Holland s-a lărgit, umflându-i obrajii bucălaţi şi subliniind cele patru adâncituri care i se întindeau între ochi şi tâmple.

— Exact. Vrei să o cunoşti? O versiune fără gunoiul tău emoţional exagerat.

Şi-a ridicat privirea spre fereastra dreptunghiulară de deasupra şi a dat din cap. Apoi, şi-a întors privirea spre uşa pe care intrase. Mă holbam la ea, încă încercând să înţeleg implicaţiile celor spuse de el. În câteva clipe, ceva avea să intre pe acea uşă. O altă MILA. O altă fată creată urmare a aceloraşi cercetări care mă creaseră şi pe mine. Mă rog, nu exact la fel. Acea MILA nu avea „gunoiul meu emoţional exagerat”, după cum spusese Holland, plin de tact. Ritmul inimii mele false s-a accelerat şi a început să bată nebuneşte, de parcă încerca să scape din corpul meu. Am ridicat o mână la piept, încercând să găsesc linişte chiar în acel ritm omenesc şi să alung ideea că totul era doar o glumă.

Paşi înfundaţi s-au auzit de dincolo de uşă, urmaţi de sunetul care semnala că un cod de acces fusese introdus cu succes. Apoi, clicul metalic al mecanismului de acces. În sfârşit, uşa s-a deschis şi a intrat o fată. Hainele ei erau destul de obişnuite – pantaloni de trening gri-cărbune şi un

tricou alb cu mâneci lungi. OK, poate că mersul ei era un pic prea fluid. Atât de graţios, că paşii ei abia se auzeau pe podeaua din ciment. Dar nu asta m-a umplut de o groază crescândă. Gura ei, cu buza de jos foarte groasă. Trupul ei bine făcut – mai degrabă cal de curse decât pursânge. Forma perfect rotundă a ochilor mari, de acelaşi verde cum erau ai mei. Holland spusese „o versiune alternativă”, când, de fapt, vrusese să spună „geamănă identică”.

Am rămas nemişcată, incapabilă să fug, să mă întorc, deşi parte din mine implora să fac asta. Nici măcar nu am reuşit să înghit, în timp ce ea se îndrepta spre noi. Am căutat vreun semn distinctiv, o caracteristică, ceva care să ne deosebească. Nu se putea să fie exact ca mine. Nu se putea. Doar că era. În absolut tot ce vedeam, cu excepţia părului. Al meu era tăiat aiurea, o tentativă de punk, de la zadarnica încercare de deghizare. Degetele mele s-au dus încet spre gât. Brusc, mă simţeam ataşată cu mai multă înverşunare de noua mea înfăţişare. Cel puţin mă ferea de la a fi o clonă perfectă. M-am forţat să-mi întorc atenţia la Cealaltă Mila. Trebuia să existe ceva diferit. Trebuia doar să mă uit suficient de atent. După o scurtă privire aruncată fetei, ochii vicleni ai lui Holland au rămas concentraţi pe faţa mea, savurând fiecare nuanţă a reacţiei mele.

— Mila, dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora ta, dacă vrei. Ea e MILA 3.0.

Cealaltă Mila, geamăna mea, a prins viaţă cu un zâmbet politicos şi cu o mână întinsă.

— E drăguţ ca, în sfârşit, să te cunosc, a zis ea pe un ton amabil.

Doar că era ca şi cum aş fi spus-o eu. Pentru că vocea ei… vocea ei era şi a mea. Am tresărit şi m-am dat un pas înapoi de la chestia aceea îngrozitoare. Mă holbam la ea… îngreuna mult mai mult încercarea mea de a mă agăţa de speranţa că eram reală. Dacă aş fi fost reală, ea nu ar fi existat. În plus, dacă arătam exact la fel, cine ştie ce altceva mai împărtăşeam? Adică, fusesem create în acelaşi laborator. Asta însemna că aveam aceleaşi gânduri, acelaşi mod de a vedea lumea? Îmi citea gândurile în clipa aceea?

Chiar şi după ce descoperisem adevăratele mele origini, niciodată nu îmi pusesem la îndoială individualitatea. Întotdeauna ştiusem că eram unică, originală, propria mea creaţie, exact la fel ca orice om. Holland încerca să distrugă acea aparenţă, cu ajutorul ultimei lui creaţii… să distrugă tot ce mă făcuse să cred că eram mai mult decât o maşinărie fabricată, cu nimic diferită de următoarea de pe linia de asamblare.

A alunecat un pas mai aproape, să recupereze retragerea mea, cu mâna ei excesiv de familiară, încă întinsă, aşteptând să o strâng. Ideea de a-i atinge pielea mi-a făcut greaţă. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi atins pe mine. Conştientă de privirea lui Holland, am întins mâna cu ezitare şi i-am prins degetele. Pielea ei era moale, călduţă, neutră. Toată îngrijorarea aceea şi am simţit… nimic. Nicio legătură, niciun dezgust. A fost ca la atingerea oricui altcuiva.

Cealaltă Mila nu a părut deranjată deloc de înfăţişarea mea. De înfăţişarea noastră. Doar a păşit înapoi, să stea lângă Holland. O uşoară încruntare îi făcea sprâncenele să fie un pic aplecate. S-a uitat la creatorul ei:

— De ce nu se bucură că mă vede?

Holland a atins-o pe cap, la fel cum faci cu un câine.

— Nu-ţi face griji, tu te-ai purtat bine.

Buzele lui Trei – nu aveam de gând să o consider Cealaltă Mila, nu puteam – s-au întins într-un zâmbet larg. Buzele *mele.* Mă uitam la ea cu o fascinaţie bolnavă. Niciodată nu observasem că ochii mei arătau atât de pieziş când zâmbeam astfel. Zâmbetul ei s-a evaporat o clipă mai târziu. Trei a rămas acolo, cu faţa placidă, braţele atârnate pe lângă corp. De parcă îşi aştepta noua comandă. Am simţit că pe sub pielea mea se târau mici insecte, când Holland a atins-o din nou pe cap.

— Uimitoare, nu-i aşa? A fost nevoie de trei încercări, dar cred că, în sfârşit, ne-a ieşit.

Trei încercări…

— A mai fost o versiune? am întrebat deloc convinsă că voiam să aflu răspunsul.

Trei a zâmbit şi s-a ridicat pe vârfuri, nerăbdătoare să

răspundă.

— Primul prototip MILA a avut cu o mie de receptori ai durerii mai mult pe centimetru pătrat comparativ cu versiunile următoare.

Versiunile următoare, adică ea şi eu. Cred că era şi aceea o modalitate de a ne depersonaliza.

— Deşi receptorii mai mulţi pe care îi avea versiunea 1.0 garantau că nu ar fi detectată, graţie lipsei de răspuns la durere, au dus la eşecul ei la testele de tortură.

— Teste de tortură?

Trei a clipit spre mine, o dată.

— Reproducerea unor scenarii de tortură în laborator, pentru a vedea cât de uşor ar putea oferi participanţii informaţii, dacă ar fi capturaţi.

Amintirile au clipit în mintea mea din nou, iar realitatea m-a copleşit. Greşit, totul era greşit. Teste, torturi. Burghiul, arma. Ţipetele. Dar, la urma urmei, nu fusese strigătul meu; fata din încăperea aceea nu fusesem eu. În loc să mă liniştească, oarecum, acea conştientizare m-a făcut să mă simt de o mie de ori mai rău. Pentru că fata aceea putea suporta mult mai multă durere, durere puternică, iar ei o torturaseră pentru a-i testa limitele. Până la urmă, singurul lucru care o făcuse mai umană îi şi pecetluise „moartea”, o condusese la reciclare, ca pe o foaie de aluminiu.

Dacă aş fi putut vomita, aş fi făcut-o în clipa aceea. Stomacul meu ardea, iar greaţa puternică făcea să mi se învârtă capul. Norocul meu că aceea era o funcţie biologică ce părea să le fi scăpat. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Holland să-mi ghicească reacţia.

— Eu… eu fusesem creată deja atunci, nu?

— Da. În cea mai mare parte, a zis Holland.

Aşadar, probabil că mă puseseră să mă uit, asta era clar. Dar de ce amintirile mele despre asta erau atât de neclare? De ce nu reuşeam să-mi amintesc singură toate astea? Răspunsul era simplu. Mama. Să mă apere.

— Din fericire, deja am făcut ajustările. Mai puţini receptori de durere, doar câţi trebuie pentru a te alerta când o persoană reală ar simţi durere.

M-am uitat spre Trei, să văd dacă avea vreo reacţie la ideea că nu era reală. Nimic. Nicio clipire, nicio mişcare a gurii. Doar stătea acolo şi îmi studia faţa în tăcere. Şi arăta ciudat de asemănător cu mine. Nu, nu mă studia, am decis. Asta ar fi implicat curiozitate adevărată. Şi, din moment ce ochii ei rămâneau fixaţi pe faţa mea, în spatele privirii ei era dezinteres. De parcă fără o misiune din partea lui Holland, ea nici nu exista. Ei bine, cel puţin aveam un răspuns logic pentru ceea ce se întâmplase când fusesem aruncată din camioneta lui Kaylee. Ţipătul, dar fără niciun fel de durere. Niciodată nu reuşisem să înţeleg asta, până în clipa aceea.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Iniţial? Plănuisem să te eliminăm. Cred că de asta te-a şi furat Nicole. Tu trebuia să mimezi emoţiile umane, nu să le şi simţi şi, categoric, nu atât de bine. Sistemul tău a refuzat orice încercare de a le anula, aşa că am decis să te eliminăm şi să încercăm din nou.

Să mă elimine. Elimine.

Simţeam cum totul în mine îngheţase şi parcă eram captivă într-o celulă, în timp ce priveam faţa impasibilă a lui Holland. Voia să scape de mine de tot. Să îmi şteargă existenţa, de parcă nu aş fi fost mai mult decât un program eronat. Din moment ce el chiar credea că nu eram mai mult sau mai puţin vie de atât, nu avea scrupule în privinţa aceea. Eram sigură de asta.

Senzaţia de captivitate s-a risipit, înlocuită de o dorinţă nestăpânită de a fugi. Trebuia să scap de acolo. În clipa aceea. Privirea mea disperată a găsit uşa – singura potenţială sursă de libertate – şi deja mă pregăteam pentru inevitabila bătălie pentru a ajunge la ea, când realitatea m-a oprit. Nimic nu se schimbase. Holland încă o avea pe mama. Pe mama, care nu mă furase pentru că era îngrijorată că aş fi prea umană pentru un android. Mă furase pentru că mă considera prea umană, astfel că, pentru ea, ideea pe care Holland o spunea cu nonşalanţă, aceea de a mă elimina, era echivalentă cu o crimă.

Omorârea mea.

Am simţit o lacrimă în ochiul drept, gata să iasă din canalul meu fabricat. Am ordonat să rămână acolo. Pentru Holland, emoţiile nu erau bune. O slăbiciune însemna distrugerea mea.

Holland era întors dinspre mine şi privea către spectatorii de dincolo de fereastră. A aprobat din cap, la un semnal care trebuie să-mi fi scăpat, apoi s-a întors, cu un alt trosnet al gumei de mestecat.

— Am nişte veşti bune pentru tine, Mila. Abilităţile tale, pe care superiorul meu vrea să le testez din nou, să vedem dacă ai vreo valoare care ne-a scăpat. Un fel de graţiere.

— Şi dacă refuz?

Ştiam răspunsul înainte ca el să îl rostească. Mama. O folosise pe mama drept asigurare.

— Treci aceste teste şi dovedeşte că Nicole nu a dat-o în bară de tot. Vom reconsidera rezultatele în privinţa voastră. Nu le treci, ea primeşte o sentinţă pe viaţă. Aşa că, în loc de la revedere, spun… baftă.

Şi-a ridicat mâneca, s-a uitat la ceasul mare ascuns prin părul şaten de pe braţ.

— Testul numărul doi va începe în curând. Oh, aproape că am uitat. Nu te mişca, de data asta, Mila.

Accentul lui tărăgănat avea ceva de avertisment în el. Faptul că ştiam care era poziţia precară a mamei a fost singurul lucru care m-a făcut să rămân nemişcată atunci când mâna lui s-a întins. Am zărit o sclipire argintie înainte să mă prindă de urechea dreaptă. A vârât înăuntru ceva rece şi străin împins de un obiect subţire, ca un băţ. Am auzit un click slab, apoi:

Chipul de securitate: activat.

Sonda s-a retras, dar degetul dolofan al lui Holland s-a întors la urechea mea. Senzaţia cărnii lui umede apăsate tare pe cartilajul meu mi-a readus în minte amintirea din laborator, dar nu, nu, nu, nu puteam – nu voiam – să tresar.

Receptor wireless: activat.

— Am fost nevoit să fac asta, a zis el şi mi-a dat drumul. Acum nu va trebui să ne facem griji că o să evadezi. Chipul acela va activa sistemul de protecţie al sediului, dacă te

apropii la mai puţin de 4 metri de intrare.

Holland a bătut-o pe spate pe Trei şi a zis:

— Dă-o naibii, OK?

Apoi, a făcut o întoarcere bruscă şi s-a îndreptat repede spre uşă. Aceasta a zumzăit încet când s-a închis în urma lui. M-a încuiat acolo pentru un soi de test. Privirea mea s-a îndreptat spre cea care îmi semăna, care stătea în acelaşi loc în care o lăsase Holland.

Rectificare – *ne*-a încuiat înăuntru.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 24

Iată-mă în încăperea aceasta sterilă, cu lumini fluorescente deasupra şi cu podeaua rece din beton dedesubt, la multe mile depărtare de Clearwater, în toate sensurile cuvântului. Singură pentru prima dată, cu geamăna de a cărei existenţă nu ştiusem. Privirile noastre identice s-au întâlnit. Ei bine, aproape identice. Încă o dată, am observat o diferenţă evidentă între noi: lipsa de căldură din ochii verzi ai lui Trei. În loc de dezinteresul de mai devreme, acum, cealaltă creaţie a lui Holland mă privea de parcă efectua o disecţie vizuală. Membru cu membru. Odată finalizată inspecţia, Cealaltă Mila a ridicat din umeri.

— Ce e? am întrebat, când am văzut că nu spune nimic.

— Doar privindu-te, nu se vede că eşti imperfectă, asta e tot, a zis ea cu vocea aceea care era atât de tulburător de asemănătoare cu a mea.

Nu, nu asemănătoare, era aceeaşi. Şi, dat fiind tonul ei uniform, se prea poate ca ea să fi folosit un nou program. Că tot a venit vorba, potrivirea era şi mai exactă decât aş fi vrut să recunosc.

— Nu că ar conta, a continuat ea, am ordinele mele.

A făcut o pauză, zâmbind.

— Fără supărare.

Fără supărare. De parcă nu despre viaţa mea era vorba.

Fără niciun indiciu vizibil, atenţia lui Trei s-a mutat la geamul de deasupra noastră. Privirea mea a urmat-o şi am simţit un şoc. Aproape de sticlă era un băiat de optsprezece, nouăsprezece ani… arăta mult prea tânăr pentru a fi acolo. Pentru a lua parte la… povestea aceea. Părul lui negru era lins pe o parte şi zburlit pe cealaltă, de parcă dormise pe el şi nu apucase să îl pieptene. Zvelt şi stângaci, în cămaşa albă şi cravata legată lejer, umerii îi cădeau, de parcă încerca să scape de constrângerile gulerului strâns. Totuşi, privirea lui era oricum numai relaxată nu, concentrată ferm asupra mea.

Doi… mă auzi?

Vocea aspră a răsunat direct în capul meu.

Ce naiba? M-am împleticit în spate, mâinile mi-au zburat la urechi, în timp ce ochii mei s-au îndreptat spre Trei. Nicio reacţie. Ea stătea răbdătoare şi se uita în sus, la băiat, ca un câine supus. Băiatul. El trebuie să fi vorbit. Mi-am scuturat capul de câteva ori, de parcă mişcarea repetată putea să alunge pacostea. Desigur că asta nu s-a întâmplat.

După reacţia ta, deduc că mă auzi bine.

Am aprobat din cap cu precauţie.

Bun. Numele meu este Lucas Webb şi voi fi supraveghetorul tău pentru testele care urmează.

Din nou teste, exact cum spusese Holland. Dar ce fel de teste? Şi... tipul acela putea să îmi audă gândurile, la fel cum îi auzeam eu vocea? L-am privit gândind *mă auzi?* în direcţia lui, dar nu s-a văzut nicio schimbare în expresia lui, nicio reacţie. Nu mai devreme de trei secunde, când am văzut la el un zâmbet vag.

Trebuie să vorbeşti tare, dacă vrei să te aud. Tu poţi să mă auzi doar pentru că generalul Holland ţi-a activat receptorul wireless.

OK, asta a făcut ca fluturarea respiraţiei mentolate a lui Holland în faţa mea şi degetul lui îndesat în ureche să pară mai puţin ciudate. Doar un pic. La câţiva metri de mine, Trei tocmai încheia un ritual ciudat, folosind mâna stângă pentru a-şi roti complet articulaţiile de la braţul drept.

— Ce fel de teste? am întrebat privind-o cu sporită nelinişte cum a făcut la fel şi cu mâna stângă.

Fiecare deget era îndoit şi extins, urmat de încheietură. Dacă proceda la fel ca la partea cealaltă, urma cotul, apoi umărul. Cum făceau alergătorii de la şcoală, care se încălzeau înaintea competiţiilor. Un pumn ca de gheaţă mi-a strâns inima. Doar un ecou, mi-am amintit, încercând să-l alung. O senzaţie fantomă. Nu ai inimă. Nu mi-a folosit.

Testele care vor decide... rezultatele tale finale.

Se simţea o uşoară ezitare în ochii lui Lucas, deşi expresia lui rămăsese neutră.

Testele sunt gândite în aşa fel încât să-ţi expună abilităţile, dar şi deficienţele. După ce le vei termina pe

toate trei, acţiunile tale vor fi evaluate şi notate, iar asta îţi va decide viitorul cu noi.

Vocea s-a oprit, dar Lucas a continuat să ne privească impasibil prin geam.

Deficienţele mele, adică... emoţiile mele? Tipul acela ciudat şi ciufulit îmi spunea că orice manifestare a emoţiilor va fi folosită împotriva mea. Nu am avut mult timp să mă gândesc la asta, pentru că, trei secunde mai târziu, a rostit următoarele cuvinte:

Primul test începe... în cinci minute.

CAPITOLUL 25

— Eşti pregătită? mi-am auzit vocea.

Nu vocea mea. Vocea *ei.* Trei se uita la mine, cu capul ridicat.

— Pregătită?

A aprobat din cap.

— Să-ţi testezi abilităţile de luptă, pentru a te asigura că dr. Laurent nu le-a schimbat prea mult, când a făcut ajustările neautorizate. Tuturor ne sunt testate abilităţile fizice de luptă.

Abilităţi de luptă? Greaţa mi-a răsucit stomacul. Am privit în sus, spre fereastra spectatorilor, unde alte şase feţe se apropiaseră de sticlă, lângă cea a lui Lucas Webb, una dintre ele fiind a lui Holland. Nu aş fi fost surprinsă dacă ar fi început să pună pariuri. Am scuturat din cap şi am arătat spre ea.

— Nu vreau să mă bat. Nu vreau să mă transforme în…

L-am înghiţit pe „tine" în ultima clipă, când mi-am dat seama cât de îngrozitor ar fi sunat.

— … în ceva ce nu sunt.

Ea şi-a înclinat capul, iar părul şaten i-a alunecat pe umărul drept. Mă întrebam dacă aş fi simţit aceeaşi textură mătăsoasă ca la al meu, dacă l-aş fi atins.

— Ştiu ce ai vrut să spui, a zis repetând mişcarea mâinii mele, într-o fluturare ciudat de identică. Nu vrei să te transforme în mine. Nu-ţi face griji, nu mă jigneşti. E destul de ilogic, totuşi. Tu eşti eu, doar cu mai multe emoţii. Iar dorinţele noastre sunt irelevante aici.

Tu eşti eu…

Ideea a sfâşiat materialul subţire care mă ţinea laolaltă, încercând să elibereze fiecare picătură de teamă pe care o reprimasem. Asta îşi doreau… Holland, creatura aceea, toţi ochii curioşi de la fereastra de sus. Voiau să mă transforme într-o adevărată clonă a creaturii care stătea în faţa mea. Voiau să renunţ la sentimente şi să cedez. Trei spusese că dorinţele noastre erau irelevante, dar eu nu credeam, nu

puteam să cred asta. Indiferent ce ar fi trebuit să fac, nu aveam de gând să-i las să mă transforme în ea.

Fără avertizare, Trei a făcut un pas graţios spre mine, iar eu am făcut unul în spate. Un fel de vals.

— Ar trebui să te asiguri că urmezi instrucţiunile cât eşti aici.

— De ce? E imposibil să-ţi pese de ce se întâmplă cu mine.

Sau era posibil? La urma urmei, Holland pomenise că îmi reparase scăpările emoţionale, nu că reuşise să le elimine. Ea a clipit lent din nou, deja începeam să-mi dau seama că asta însemna că era nedumerită.

— Suntem făcute din acelaşi material, avem aceeaşi tehnologie. Dacă am fi oameni, am fi surori. Ne înţelegem una pe alta.

Surori.

Am vrut să-mi acopăr ochii, să mă întorc, să şterg complet acel scenariu. Acea… distorsiune a mea chiar simţea o legătură între noi. Credea că suntem una şi aceeaşi. Ceea ce, dacă ar fi fost adevărat, ar fi însemnat fie că ea era mai umană decât credeau ei, fie… că eu eram mai puţin umană. Capul meu se mişca înainte şi înapoi, tot mai repede.

— Nu, nu ne înţelegem una pe alta. Eu am sentimente. În timp ce tu…

Acea clipire lentă, din nou.

— Am sentimente. Dar ale mele funcţionează normal, potrivit ghidului comportamental. Pe când generalul spune că tu, de fapt, simţi emoţii la fel ca un om.

S-a încruntat.

— Să sperăm că vor putea repara asta.

Să repare asta. De parcă ştergerea emoţiilor mele ar fi fost ceva la fel de uşor ca schimbarea unei baterii de maşină. M-a trecut un fior. Speram să nu fie cazul. Până în clipa aceea, nu îmi dădusem seama ce serviciu îmi făcuse mama. Chiar dacă minţise, cel puţin prin faptul că mă determinase să cred că eram fiica ei, că aveam un tată, învăţasem cum să iubesc, cum să simt multe sentimente,

suişuri şi coborâşuri şi toate celelalte. Să-mi fie luate toate acestea printr-o simplă procedură… chiar nu era posibil?

Înainte să mă pierd cu firea de tot, vocea lui Lucas mi-a răsunat în urechi.

Scopul acestui prim exerciţiu este să îţi testăm abilităţile defensive. Este esenţial să nu fii doborâtă şi capturată în lupta corp la corp.

Vocea lui suna calm, detaşat. De parcă vorbea cu un robot, nu cu un om. Am privit din nou spre fereastra de sus, revărsând fiecare picătură de furie şi de ură faţă de acel loc, faţă de Holland, faţă de creatura de lângă mine, care nu ceruse să fie creată, dar care mă dezgusta oricum, pentru că îmi amintea cât de departe eram, de fapt, de o fiinţă omenească, şi faţă de el. Faţă de tânărul care crease acele teste, care îmi ordona să lupt fără să se gândească cum m-ar putea afecta asta.

Prin geam, privirile noastre s-au întâlnit. Intensitatea privirii mele trebuie să îl fi surprins, pentru că buzele lui s-au întredeschis a surpriză. După câteva secunde, şi-a mutat privirea în jos, de parcă ochii mei făceau o gaură prin el. Ambele mâini i-au trecut prin păr, ciufulindu-l şi mai mult. Brusc, părea să se simtă foarte incomod acolo sus. Am alungat durerea bruscă pe care am simţit-o. La urma urmei, el crease acel test. Dacă se simţea rău, era mai mult decât bine-venit să schimbe locul cu mine. Când, în sfârşit, s-a îndreptat şi s-a uitat din nou la mine, am ridicat mâinile, cu palmele în sus, şi am înălţat din umeri.

— Şi? am mimat.

…şi chiar vrem să îţi comparăm abilităţile cu cele ale lui Trei.

Tonul lui a fost mai blând de data asta.

Gata?

Toată căldura s-a scurs din corpul meu şi m-a lăsat rece, foarte rece. Mâna mea a zburat spre gură, pentru a masca un chicotit de panică. Gata? Nici vorbă. Pumnii mei s-au strâns şi am auzit vocea mamei. „Orice ai face, nu-ţi pierde controlul. Sentimentele tale sunt un minus acolo.” Am tras aer în piept şi mi-am relaxat mâinile.

— Am de ales? am întrebat cu voce calmă.

Sprâncenele lui groase s-au adunat pe frunte, iar buzele i-au zvâcnit. Pumnii mei s-au strâns din nou. Eram foarte bucuroasă că îl amuzam.

Nu.

— Atunci, nu întreba.

Cu asta, m-am întors dezgustată. O pauză scurtă, apoi vocea lui Lucas a răsunat în încăpere, de data asta, printr-un difuzor ascuns.

— Testul va începe în cinci… patru… trei… doi… unu.

Trei a sărit încă înainte ca „unu” să apuce să fie rostit de Lucas. M-am ferit exact la timp. S-a încruntat şi a clipit. Din nou, nedumerită.

— Nu te temi, nu-i aşa? Pentru că vor scădea puncte pentru asta.

Avea dreptate, ştiam. Deşi nu îmi doream deloc să mă bat, sora mea mai puţin emoţională ştia bine. În clipa aceea, dorinţele mele erau irelevante. Mai ales dacă voiam şansa de a o revedea pe mama. În viaţă. Am aprobat din cap şi am deschis gura să spun „OK…”. Piciorul lui Trei m-a lovit peste faţă, cu o plesnitură asurzitoare.

Contact realizat.

Mulţumesc pentru nimic. Acela a fost răspunsul meu mental buimac la vocea interioară, în timp ce am sărit în spate şi m-am lansat cu putere spre dreapta, iar coapsa mea a fost cea care a atins pământul mai întâi, urmată de obrazul meu. Suficient de tare ca forţa impactului să-mi amintească de căderea din camioneta lui Kaylee. Totuşi, nu am avut timp să văd dacă am vreo rană, pentru că Trei şi-a continuat lovitura cu un salt în faţă; atât de repede, că aproape n-am văzut-o. M-am rostogolit spre stânga şi am scăpat de lovitura ei la distanţă de o milisecundă. Abia am avut timp să mă ridic, când… pac! Mâna ei m-a prins de umărul stâng, cu o forţă şi mai mare decât cea a loviturii. M-am clătinat, m-am lăsat în jos, încă o dată, şi abia am apucat să mă feresc de lovitura care a urmat. În felul acela, aveam să pierd în mai puţin de două minute. M-ar fi eliminat şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu mama.

În timp ce mă feream, mă întrebam înnebunită cum puteam împiedica toate acelea. Poate că era din cauză că nu aveam antrenament, poate că Trei avea un program mai performant, poate că mama ştersese ceva esenţial când îmi ascunsese trecutul. Indiferent de motiv, geamăna mea mă bătea la fund şi nu numai. Structura care forma coapsa mea părea să aibă nevoie de o şedinţă prelungită cu kitul cu scule al mamei. Dacă aş fi ţinut-o tot aşa, n-ar mai fi rămas prea multe de dezmembrat din mine.

Tocmai atunci, un sunet mi-a explodat în ureche. Ca şi cum Lucas ar fi tuşit. Asta m-a făcut să-mi întorc atenţia spre Trei, dar nu suficient de repede. Piciorul ei a bătut pământul, apoi m-a lovit în ureche, cu atâta forţă cât să facă şi amărâţii mei receptori de durere să ţipe. Şi mi-ar fi nimerit faţa, dacă nu ar fi fost Lucas. Şi continua să înainteze. M-am aruncat într-o altă rostogolire disperată, deoarece aveam nevoie să câştig chiar şi o fracţiune de secundă, pentru a mă ridica, înainte ca omologul meu mai bine echipat să mă zdrobească de parcă aş fi fost o conservă. Un omolog care era la distanţă de numai doi paşi. Şi care trebuie să fi anticipat deja o altă rostogolire.

Salt înapoi.

De data asta, nu am pus la îndoială vocea. Nu m-am oprit să mă gândesc că nu făcusem niciodată un salt înapoi, cel puţin nu în amintirile mele reale peticite. Doar m-am agăţat de idee şi, cât ai clipi, corpul meu a acţionat, de parcă mai făcuse asta de sute de ori. Mi-am pus palmele pe pământ, mi-am azvârlit picioarele peste cap şi am împins. Tare. Pentru o clipă, m-am rotit în aer, fără nimic care să mă ţină, cu faţa spre pământ, iar frica m-a pocnit în stomac. În clipa următoare, atingeam pământul cu degetele de la picioare. În timp ce am aterizat, am simţit prin corp un iureş familiar, ca o izbucnire de adrenalină pe care, de fapt, nu o aveam. Totuşi, n-am avut timp să-mi sărbătoresc victoria. Am aterizat într-o poziţie defensivă, în clipa în care picioarele mele au atins betonul. M-am proptit bine. Nu puteam să tot fug, trebuia să rămân pe picioare. Cel puţin de data aceea am fost pe jumătate pregătită, când a venit lovitura. Am

făcut un salt lateral, suficient cât pumnul ei doar să-mi şteargă obrazul. Totuşi, forţa m-a făcut să mă clatin. Dar nu am căzut. Mi-am recăpătat echilibrul, am evitat următoarea lovitură… apoi am lovit cu piciorul. S-a lăsat în jos la timp, dar, în sfârşit, *în sfârşit,* făcusem ceva ofensiv. Dacă m-aş fi rostogolit pe podea, probabil că m-ar fi scăpat de lovituri, dar mă îndoiesc sincer că mi-ar fi adus puncte în plus din partea spectatorilor. Chiar în clipa aceea, simţeam greutatea privirilor asupra mea. A lui Holland, a lui Lucas. Şi, în ciuda singurei mele mişcări nondefensive, simţeam gheaţă pe spate. Continuam să dau greş. Partea bună era că Trei recunoscuse faptul că ieşisem din incapacitatea mea iniţială. Se retrăsese şi mă înconjura încet, cu ochii aceia straniu de familiari scrutându-mi fiecare mişcare, în timp ce mă roteam odată cu ea. Aştepta doar să fac o greşeală.

Am atacat cu piciorul stâng – o diversiune. Când s-a ferit într-o parte, lovitura mea venită din dreapta s-a dus la gâtul ei. S-a clătinat şi a dat înapoi trei paşi, apoi patru. Un om ar fi fost doborât de lovitura aceea, traheea fragilă fiind anihilată pentru moment. De fapt, folosisem exact aceeaşi mişcare în Clearwater. Dar Trei şi-a revenit, îndată ce şi-a recăpătat echilibrul. Am atacat cu mâna dreaptă. La fel de repede, Trei a ridicat braţul stâng, să mă blocheze. Şi am continuat la fel, rotindu-ne. Una dintre noi lovea, cealaltă o bloca.

Dar trebuia să câştig.

Cum naiba puteam să-i fentez apărarea? Mai ales când, cel mai probabil, amândouă aveam exact aceleaşi programe de antrenament, ceea ce făcea imposibil să nu ne prevedem una alteia mişcările. Răspunsul s-a ivit în mintea mea ca o şoaptă. Simplu. Nu trebuia să mă bazez pe similarităţile noastre, ci pe diferenţe. Dacă nu puteam să înving în condiţiile ei, trebuia să o fac în ale mele.

— Şi te lasă să asculţi muzică aici? am întrebat, cu toate simţurile treze, gata să sar la cel mai mic semn de mişcare.

— Încercarea ta de a-mi distrage atenţia nu va funcţiona, să ştii, mi-a spus răbdătoare.

— Cine zice că vreau să-ţi distrag atenţia? Mă gândesc doar că merităm un pic de muzică. În filme, întotdeauna este muzică atunci când unii se bat.

Mă rog, cel puţin în filmele de acţiune pe care le văzusem eu. Cu mama... Mi-am alungat imaginea ei din minte. Intenţia era să distrag atenţia adversarei mele, nu pe a mea.

— Uite, o să-ţi cânt una dintre melodiile preferate ale prietenei mele. O cânta mereu când eram în Minnesota.

Şi m-am lansat într-o lălăială a *Brown Eyed Girl.* Un cântec pe care Kaylee îl chinuia de fiecare dată când îl auzea la postul ei de radio preferat. Vocea mea răsuna în camera goală, însoţită de sunetul paşilor noştri, în timp ce continuam să ne rotim. Am terminat primul vers şi am continuat cu refrenul. Îmi doream să pot arunca o privire la feţele care ne priveau de deasupra. Probabil că se întrebau dacă nu cumva maşinăria lui Nicole Laurent făcuse un scurtcircuit. Sau dacă nu fusese stricată iremediabil de schimbările pe care i le făcuse. Dar nu îndrăzneam să mă uit. În clipa în care mi-aş fi luat ochii de la *sora* mea, chiar şi numai pentru un moment, ar fi atacat.

— Cântecul ăsta nici măcar nu se potriveşte. Niciuna dintre noi nu are ochi căprui, a zis Trei, în cele din urmă.

Dar a rămas vigilentă. A păşit lateral. Am făcut şi eu la fel. Şi am cântat. Ne despărţeau doar câţiva metri.

„We used to sing, sha la la la”

Lovitură de stânga.

Upercut de dreapta.

O listă de potenţiale mişcări mi-a apărut în minte, dar le-am ignorat pe toate, pentru una la care ştiam că partea mea androidă nu se gândea. Mai ales pentru că era o mişcare stupidă. Niciun luptător experimentat şi în toate minţile nu ar fi încercat-o. Riscul de a fi lovit era prea mare. Lipsa de logică a mişcării era exact motivul pentru care era posibil să funcţioneze.

Aşadar, am continuat să cânt tare, chiar şi atunci când m-am dus cu capul înainte spre picioarele ei. Mi-am dat seama cât de ridicolă era mişcarea aceea. Dar era prea

târziu. Am ignorat avertizarea *abandonează!,* care clipea în spatele ochilor mei, mi-am adunat curajul şi am sperat să se termine cu bine. Reflexele adversarei mele se trezeau repede, dar asta numai pentru că sistemul ei computerizat procesa toate posibilele atacuri şi îi pregătea corpul să acţioneze în consecinţă. Dar pentru aceea nu era pregătită. Asta mi-a oferit secunda în plus de care aveam nevoie. Dar şi-a revenit repede, iar piciorul ei drept a atacat. Nu suficient de repede şi de puternic. Când piciorul ei s-a ridicat, am apucat-o de călcâi şi am tras cu putere, schimbându-mi toată greutatea corpului spre dreapta. I-am dat drumul şi m-am rostogolit din calea ei când a căzut. O clipă mai târziu, am sărit pe ea şi i-am imobilizat braţele cu mâinile şi torsul cu genunchii.

„La la te da”, am terminat încet.

S-a zbătut, dar am ţinut-o bine. Nu aveam de gând să mai repet experienţa. Testul acela era încheiat. În cele din urmă, s-a relaxat. Din poziţia aceea, a clipit spre mine şi a strâmbat din nas.

— Data viitoare poţi, te rog, să cânţi altceva? Cântecul ăla îmi pare… enervant.

Un chicotit slab, uşor isteric mi-a ieşit din gât. Câştigasem! Câştigasem bătălia şi reuşisem asta folosindu-mă atât de părţile mele de android, cât şi de cele umane. Exaltarea mi-a fost întreruptă de vocea lui Lucas.

Ei bine, a fost… interesant.

Încă se uita la mine, de la geam. Nu zâmbea, de data asta. Amuzamentul lui dispăruse, după cum rostise „interesant”. Valul de căldură s-a risipit complet şi a lăsat în urmă un nod în stomac. Un singur test, atât trecusem. Încă mai aveam două şi puteam doar să-mi imaginez că aveau să fie şi mai grele, poate chiar imposibile.

— Acum pot să o văd pe mama?

Trei a sărit în picioare, legănându-se uşor înainte şi înapoi, pe vârfuri şi pe călcâie.

— Am terminat sau mai avem o rundă? a întrebat privind spre geam.

Nerăbdarea din vocea ei îmi spunea că ar fi fost mai mult

decât fericită să mai avem una.

Nu, aţi terminat, deocamdată.

După felul în care şi-a înălţat capul, uşor spre stânga, mi-am dat seama că Lucas ni se adresa amândurora.

Trei, tu ai obţinut o notă mai mare în prima parte a testului, prin faptul că ai reuşit să-ţi pui adversarul în poziţie defensivă şi să plasezi nişte lovituri decisive.

Trei a zâmbit; în acelaşi fel în care o făcuse atunci când Holland o atinsese pe cap.

Dar Doi a obţinut o notă finală mai mare, prin faptul că şi-a dat seama că tehnicile de luptă nu sunt suficiente pentru a câştiga şi prin faptul că a folosit… ingeniozitatea…

De data aceea, a zâmbit. S-a văzut doar o uşoară ridicare a colţurilor gurii, dar… chiar şi aşa. Mi-am strâns pumnii şi am rezistat pornirii de a-i şterge expresia aceea de pe faţă. Era viaţa mea, viaţa mamei motivul amuzamentului său.

…pent*ru a întrece un adversar la fel de priceput şi, în cele din urmă, pentru a-l învinge. Trei, te rog să aştepţi lângă uşă până îţi vine escorta. Doi, cobor într-o clipă.*

Îndată, Trei s-a răsucit pe călcâie, dar s-a oprit să mă privească peste umăr.

— Poate că generalul Holland nu te va elimina, până la urmă, a zis ea pe tonul uniform al unei casiere.

De parcă mi-ar fi mulţumit pentru o comandă, când, de fapt, sugera că cineva se va juca cu interiorul meu. A pornit spre uşă, care a bipăit şi s-a deschis exact când ea a ajuns acolo. Un soldat de douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat cu un tricou negru obişnuit, cu pantaloni de uniformă cu multe buzunare, care păreau să le placă pe acolo, o aştepta pe partea cealaltă. Amândoi au dispărut după colţ. Am aşteptat ca uşa să se închidă, dar a apărut un tânăr îmbrăcat cu o cămaşă cu guler alb, cravată legată lejer şi pantaloni gri. Tipul de la fereastra de sus. Lucas Webb.

CAPITOLUL 26

Lucas s-a oprit în uşa deschisă, cu mâinile vârâte în buzunar. Imaginea unei nonşalanţe depline. Se uita la mine. Dar acea imagine s-a risipit când uşa a început să se închidă şi l-a lovit în braţ. A scos o înjurătură şi a intrat. Mi-am permis să zâmbesc uşor pe seama lui. Pentru comportamentul lui de mai devreme.

Roşeaţa care i-a apărut în obrajii altfel palizi sugera o stare de jenă, dar a continuat să mă privească. În schimb, s-a îndreptat spre mine, cu fruntea încruntată, de parcă eram un puzzle care trebuia rezolvat. Mersul lui nu era la fel cu al altor soldaţi. Se lăsa cu mai multă greutate pe piciorul drept, iar cel stâng abia atingea pământul. Ghetele lui arătau şi ele diferit, cu talpă mai groasă decât altele, iar cea stângă era răsucită spre exterior, doar un pic, de parcă piciorul lui n-ar fi fost chiar drept. Având în vedere toate acestea, nu credeam că era soldat. N-ar fi trecut de pregătirea de bază. Dar era acolo şi supraveghea acele teste. Pentru mine asta era tot ce conta.

Când s-a apropiat, mi-am ridicat bărbia şi m-am pregătit pentru o a doua inspecţie degradantă, cum fusese cea a lui Holland. Greaţa mi-a răscolit stomacul, dar nu m-am mişcat. Nu puteam s-o dau în bară din nou, indiferent cât de violată m-aş fi simţit de ochii lor băgăcioşi şi de mâinile lor. Încordarea din pieptul meu s-a mai risipit, când s-a oprit respectuos la distanţă de trei picioare.

— Lucas Webb, supraveghetorul tău.

Şi-a scos mâna dreaptă din buzunar, apoi a îngheţat cu ea întinsă, la jumătatea drumului spre mine, de parcă mişcarea fusese instinctivă, dar, amintindu-şi că nu eram tocmai om, nu prea ştia cum să procedeze.

— Uh…

Am lăsat exclamaţia mea să se audă înainte să întind mâna spre a lui. La doar câţiva centimetri distanţă, dar fără să ne atingem, astfel ca el să aleagă.

— Mila. Şi nu muşc.

Din nou, acea întredeschidere a buzelor lui şi ochii holbaţi pentru o clipă. Eram pe cale să renunţ, când a întins mâna şi a prins-o pe a mea, practic, cu totul, cu mâna lui mare. Nu-mi amintesc să fi avut niciun fel de aşteptări, dar trebuie să fi avut, pentru că senzaţia pe care mi-a dat-o pielea lui m-a surprins. Era caldă şi uşor umedă. Mai aspră decât m-aş fi aşteptat de la cineva care lucra toată ziua la un computer. Am simţit în palmă mici abraziuni circulare, ca un nisip fin, în timp ce îmi scutura mâna cu o strângere fermă, dar grijulie.

Grijulie. La fel cum ai strânge mâna unui om, astfel încât să nu doară. Am alungat îndată acel gând. Ridicol. În plus, date fiind circumstanţele, dacă îi ofeream lui Lucas avantajul îndoielii, se putea dovedi foarte periculos. Nu puteam să las garda jos în preajma lui, nici măcar o clipă.

— Îmi pare bine, a zis el şi mi-a dat drumul, apoi şi-a băgat din nou mâna în buzunar.

— Dacă tu zici, am răspuns, atentă să îmi păstrez expresia neutră.

Aparent, mica mea înţepătură dispreţuitoare l-a surprins, pentru că ochii lui s-au holbat din nou. Căprui. Erau de un căprui aurii, cu mici sclipiri de verde-închis şi de albastru. Genul de ochi care te-ar provoca să îi reproduci în laborator. Şi-a dres glasul, înainte să răspundă.

— Eu, ăăă, ar trebui să te duc la reparaţii.

Am tresărit, dezamăgită într-un mod ciudat că instinctul meu se dovedise corect. Nu se gândea deloc la mine ca la un om.

— Ce e? a zis, evident, observând reacţia mea, deşi fusese una discretă.

— Nu sunt o bicicletă, am mormăit, înainte să-mi închid gura enervant de mare.

— Eu… mereu vorbeşti în metafore?

Ce? Replica aceea mi s-a părut atât de ciudată, că furia mea s-a risipit într-o clipă.

— Ăăă… niciodată nu m-am gândit la asta, am zis încet, meditând. Cred că da. De ce? Trei nu face la fel?

— Nu.

S-a oprit să mă analizeze. Complet, de data aceea, o studiere lentă, din cap până-n picioare, care mi-a adus o roşeaţă în obraji, deşi nu era nimic sexual în evaluarea lui. Dar nu a făcut-o nici cu aceeaşi detaşare clinică a lui Holland. A fost ca mai devreme. De parcă mi-ar fi verificat fiecare centimetru, în căutarea unei soluţii pentru o problemă pe care doar el o vedea. Cu cât treceau mai multe secunde, cu atât mă simţeam mai incomod, până când, în cele din urmă, nu m-am mai putut abţine şi mi-am încrucişat braţele. Gestul probabil că l-a surprins, pentru că a clipit şi s-a dat înapoi.

— Scuze, n-am vrut să… doar… mă aşteptam la altceva.

Altceva. Ceea ce însemna că trebuie să fi fost nou acolo. Altfel, ar fi ştiut la ce să se aştepte. Am simţit un gol în stomac. Asta însemna că, probabil, nu avea informaţii foarte utile pentru mine, chiar dacă aş fi putut scoate ceva de la el. Mi-am ridicat privirea spre fereastră şi am simţit un fior. Totuşi, ar fi fost de preferat să vorbim în altă parte, nu acolo.

— Ai zis ceva despre reparaţii? l-am incitat.

A clipit şi m-a făcut să observ că genele lui negre erau aurii la vârfuri.

— Reparaţii, da. Pe aici, te rog.

L-am studiat, în timp ce mă conducea spre uşă, cu mersul acela ciudat. Era înalt – peste 1,80 m – şi deşirat, deloc robust, precum soldaţii musculoşi pe care îi văzusem. Sau ca Hunter, că tot a venit vorba. Dar mă surprinsese cu puterea cu care îmi strânsese mâna. M-am întrebat dacă imaginea aceea de slăbănog era la fel de înşelătoare.

Lucas m-a dus pe un alt hol decât cel pe care venisem, conducându-mă şi mai adânc în interiorul clădirii. Linişte şi lumină difuză, fără ţipenie în jur.

GPS, am comandat. Am simţit o scânteie în cap, apoi… nimic.

Probabil că aici e blocat, ca în maşină.

După ce am trecut de cinci uşi pe dreapta, fiecare la fel de nemarcată şi de argintie ca următoarea, în sfârşit, am virat spre a şasea. O altă uşă metalică, la fel ca cea care

ducea în prima cameră de teste, doar că mai mare – 4 metri lăţime şi 2,5 înălţime. Sub o tastatură mare încorporată în tocul uşii, pe dreapta, era o masă mică argintie. Singurele obiecte de pe ea erau doi cilindri metalici. Lucas s-a întins după cilindrul din dreapta şi a scos un beţişor de urechi. Apoi, a deschis gura şi şi-a tamponat interiorul obrazului, înainte să apese un buton verde mic, de la baza tastaturii. O tavă îngustă a ieşit dedesubt, acoperită cu un material din plastic strălucitor. A şters beţişorul de plastic, apoi a apăsat butonul din nou, iar tava a alunecat la loc. Pe tastatură a clipit un bec roşu.

Confirmarea sau negarea identităţii va apărea în zece secunde.

A băgat beţişorul în cilindrul din stânga, când numărătoarea inversă a început. După cele zece secunde, lumina roşie s-a făcut verde.

Scanare ADN verificată: Lucas Webb. Vă rugăm introduceţi codul de acces.

A tastat codul lui de doisprezece digiţi, pe care l-am memorat, în timp ce neliniştea mea creştea. Toate acele măsuri de securitate într-o clădire secretă a guvernului? Nu prevesteau nimic bun, indiferent ce era de cealaltă parte a uşii.

Uşa s-a împiedicat întâi, înainte să alunece şi să se deschidă, cu un bâzâit. Lucas s-a încruntat.

— Când au de gând să rezolve nivelul de umiditate de aici? În curând, o să afecteze echipamentul. Computerele... a mormăit el încet, ca vorbind cu sine.

Huh. Tipul acela avea mai puţine abilităţi sociale decât mine. Ceea ce m-a încurajat să întreb:

— Ce ai la picior?

A ridicat din umeri, aparent nederanjat de întrebare.

— M-am născut cu o malformaţie. După cinci operaţii, ăsta a fost cel mai bun rezultat.

Nici măcar o urmă de amărăciune în vocea lui. Deşi nu voiam, am simţit o uşoară admiraţie faţă de felul în care accepta lucrurile. Mă aşteptam la o încăpere zgomotoasă, dar, când am intrat, primul lucru pe care l-am observat a

fost ordinea. Patru frigidere industriale aliniate pe peretele stâng; două dintre ele aveau inscripţionat: AVERTISMENT: CONŢINE SUBSTANŢE PERICULOASE. În dreapta noastră era un birou mare, pe care stătea un monitor. În mijlocul încăperii erau două şezlonguri uriaşe, unul care părea să aibă deasupra un obiectiv de laser, lung, subţire şi sofisticat, iar celălalt aşezat lângă o masă pe care se aflau două cutii imense pentru instrumentar.

Dar obiectul dominant de acolo era dispozitivul ciudat din colţul din spate. Un tub mare şi transparent – suficient de mare să încapă în el un om –, care stătea în picioare. Doar suprafaţa transparentă avea o reţea de linii subţiri, care o acoperea în întregime, iar unele dintre ele clipeau din când în când. Întregul dispozitiv era conectat la o maşinărie care zumzăia şi care avea atârnate deasupra nişte monitoare de computere.

Lucas s-a oprit în faţa unuia dintre scaunele înalte învelite în vinil şi metal – în genul celor pe care le văzusem într-o reclamă la un cabinet stomatologic. Un monitor de computer atârna suspendat deasupra lui. Lucas a făcut o mişcare ciudată cu mâna spre el.

— Te rog, ia loc.

Am privit precaută scaunul din spatele siluetei lui înalte. Pe dedesubt se întindeau cabluri, până la o cutie neagră de pe podea. Un computer, mi-am dat seama. Deasupra, unde ar fi stat capul meu, două compartimente dreptunghiulare ieşite în afară, pe laterale.

— Pot să stau pe acela? am zis şi am arătat spre un scaun inofensiv, rotativ, din stânga celui mare.

S-a strâmbat.

— Nu, acolo stau eu.

Am oftat.

— Ce ar fi să stau în picioare?

A dat din cap.

— Nu ţi-aş recomanda. Nu dacă nu vrei ca Holland să-i trimită aici pe unii, să te lege.

Asta m-a făcut să mă grăbesc spre scaun.

— Pas, am zis.

Am încercat să nu intru în panică, în timp ce îmi aminteam de Mila Unu, legată de un scaun, în timpul aşa-ziselor teste de tortură, care lăsase la o parte reţinerile, când un bărbat se apropiase cu un burghiu de pieptul ei. Puteam să ajung uşor în acea poziţie şi, chiar dacă nu aveam aceiaşi receptori de durere ca Mila Unu, ideea unui burghiu care să treacă prin pielea mea sau a unui glonţ care să-mi intre în craniu mă îngrozea.

M-am cocoţat pe scaunul înalt, ajungând astfel la nivelul feţei lui Lucas şi putând să-l studiez. În general, înfăţişarea lui Lucas ar fi trecut probabil neobservată pentru fetele din Clearwater – nu avea pometi foarte bine definiţi, nici păr intenţionat ciufulit, nici trăsături perfect simetrice, vecine cu feminitatea. Doar un nas puţin coroiat şi piele albă, care nu părea să se bronzeze uşor. Nimic respingător, dar nici ceva care să merite observat. Cu excepţia ochilor. Ochii lui intrau într-o cu totul altă categorie. Nu doar din cauza surprinzătorului amestec de culori, ci şi a felului în care genele dese se schimbau la capete din maro închis în auriu.

— Lasă-te pe spate, te rog.

M-am conformat, chinuindu-mă să găsesc o modalitate de a-l face să vorbească, nu doar pentru a-mi distrage atenţia de la ce urma să se întâmple, ci şi pentru că speram să îmi spună ceva folositor.

— Pari tânăr pentru a lucra aici, am zis în cele din urmă, cu sinceritate.

— Sunt într-un an sabatic, o pauză de facultate.

— Nu îţi plăcea?

S-a oprit din ce făcea la computerul de deasupra scaunului, suficient de mult să se uite la mine.

— De fapt, îmi plăcea foarte mult. A fost primul loc unde nu mă simţeam ciudat în preajma oamenilor de vârsta mea.

Aşadar, şi Lucas se simţise cândva un inadaptat. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă Lucas ar fi fost în Clearwater şi ne-am fi întâlnit, cum fusese cu Hunter.

Hunter. Până în clipa aceea, singurul băiat cu care fusesem singură. În circumstanţe atât de diferite, nu ştiam dacă să râd sau să plâng. M-a cuprins un puternic val de

melancolie, care mi-a amintit că aveam nevoie de informaţii, dacă speram să scap vreodată din locul acela şi să vorbesc din nou cu Hunter. Totuşi, cel mai bine era să o iau încet. Să continui cu întrebările acelea, astfel încât să nu-mi pună la îndoială motivele.

— Dacă îţi plăcea atât de mult, de ce eşti aici?

Expresia lui s-a schimbat, a devenit foarte precaut şi am văzut cum umerii i s-au încordat.

— Nu puteam să ratez o oportunitate ca asta, să colaborez cu armata. Mai ales că sunt singurul bărbat cu probleme din trei generaţii.

A făcut o pauză, a tras aer în piept, apoi un zâmbet uşor i-a reapărut pe faţă.

— Ghetele astea nu sunt făcute pentru mersul pe jos, a glumit el, cu o detaşare care, o dată în plus, m-a uimit.

Dacă aş fi putut să accept şi eu atât de uşor faptul că eram diferită.

— Mă întreb dacă acesta este şi motivul pentru care mama a hotărât să lucreze aici, am meditat eu, nu pentru că voia să lucreze în armată, ci pentru că ocazia era de neratat.

În acest timp, Lucas încercase să ajungă la un compartiment din stânga scaunului, undeva deasupra capului meu, dar a rămas cu mâna în aer, exact în faţa unui cerc mic din metal, când am pronunţat cuvântul „mama”. A scuturat din cap, astfel încât cea mai lungă şuviţă i-a ajuns în vârful capului, bălăngănindu-se.

— Ce e?

— Nimic. Doar… Trei nu vorbeşte niciodată despre vreunul dintre cercetători atât de personal. Sincer să fiu, e un pic derutant.

N-am ştiut ce să răspund la asta, aşa că am tăcut, iar el a împins cercul. S-a deschis un capac lăsând la vedere o priză mică, de mărimea unui port USB, dar cu un alt fel de configuraţie.

— Şi nu sunt sigur de dr. Laurent. Îmi pare rău.

Am simţit dezamăgirea ca pe o piatră în stomac, dar m-am forţat să răspund politicos.

— E în regulă.

A tras din priză cablul retractabil şi am ştiut ce urma.

— Aici, am zis cu un oftat şi i-am întins încheietura.

Sprâncenele lui de culoarea nisipului s-au apropiat, în timp ce se uita la mâna mea.

— Acela e pentru cardul tău de memorie. Ăsta – a mişcat cablul – e USB-ul nostru, care se potriveşte după urechea ta dreaptă. Nu îţi cunoşti propriile funcţionalităţi?

M-am simţit incredibil de proastă şi mi-am lăsat mâna să cadă în poală.

— Mă străduiesc. Deşi urăsc să învăţ despre capacităţile mele.

— De ce?

— Pentru că, cu cât ştiu mai multe despre ele, cu atât mai puţin umană – şi mai urâtă – mă simt, am turuit.

Mi-am muşcat buza şi i-am evitat privirea. Prea mult, spusesem prea mult.

— Te rog, nu spune nimic…

În orice clipă, mă gândeam, urma să îmi spună că era obligat să-i raporteze totul lui Holland. Am aşteptat, cu degetele strânse. Când am ridicat ochii spre el, l-am văzut că mă privea. Şi-a dres vocea şi s-a uitat în altă parte.

— Singurul meu scop este să-ţi supraveghez reparaţiile şi testele. Nimeni n-a spus nimic despre monitorizarea discuţiilor noastre.

M-am cufundat în scaun şi am închis ochii uşurată. Poate că îl judecasem greşit când fusese dincolo de fereastra aceea de sus. Dacă era aşa, în clipa aceea era un moment bun – poate chiar singurul – să încerc să scot nişte informaţii despre mama. Am simţit un curent de aer când s-a întins deasupra capului meu, mâna lui fiind aproape de urechea mea.

— Scuze… trebuie să… te deranjează dacă…

A tuşit şi a râs jenat.

— Scuze. Nu sunt atât de nesigur când lucrez cu Trei. După cum am mai spus… tu eşti altfel.

— Nu trebuie să te scuzi. Oricum, faptul că mă crezi diferită îmi dă speranţe.

— Speranţe, a repetat el, cu ochi mari.

Apoi a tuşit.

— Corect. În fine, dacă poţi să-ţi dai la o parte lobul urechii…

Am ridicat mâna, să-mi prind urechea, unde pielea era caldă şi moale şi atât de reală. Apoi, după ce am tras aer în piept, să-mi umplu plămânii nonexistenţi, am tras lobul şi am lăsat să se vadă portul de a cărui existenţă nici nu ştiusem până în urmă cu câteva clipe.

Compasiunea îl relaxase pe Lucas, ridurile de încruntare dispărându-i de pe frunte. Iar în clipa aceea putea să mă privească în ochi mai mult decât cinci secunde, fără să facă ceva ciudat. Cum naiba ajunsese tipul acela acolo? Nimic la el nu se potrivea cu locul, de la aspectul lui dezordonat la tinereţea lui şi la evidenta lui preocupare pentru sentimentele mele. Exact aceleaşi sentimente despre care Holland spusese că mă făceau de aruncat. El era singura mea şansă de a o găsi pe mama în locul acela îngrozitor.

— Aşadar, ai o cameră aici? Să stai între teste? am zis pe un ton care speram să fi fost relaxat.

— Da.

Din fericire, părea distras de aranjarea cablului.

— E camera de alături?

— În jos, pe hol, apoi spre stânga, unde sunt toate celulele. Cablu tâmpit, a mormăit el.

— Şi a mamei?

A aprobat din cap, absent.

— Eu…

Apoi şi-a ridicat genele şi, brusc, m-am trezit foindu-mă în faţa ochilor lui de culoarea alunei.

— Nu încerci să mă bagi în belele, nu?

Tonul lui se răcise cu câteva grade, iar mâinile i-au devenit mai hotărâte, în timp ce mi-a luat capul cu mâna stângă, iar cu mâna dreaptă a băgat ştecherul în spaţiul din spatele urechii mele.

Înainte de-a apuca să-i răspund, şocul conectării mi-a dat capul pe spate. Mi-am auzit vocea calmă, digitalizată, iar cuvintele roşii au clipit.

Iniţiază scanare.

Recuperare date.

— Datele vor apărea pe monitor într-o clipă, a zis Lucas privindu-mă.

Mi s-a părut destul de inofensiv. Doar dacă datele respective nu erau extrase direct din cap. M-am înfiorat şi mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei. M-am încordat, simţind o prezenţă străină în spatele urechii. Dar, în afară de acel prim şoc, n-am mai simţit nimic. Oh, un bâzâit slab care venea din apropiere şi mi-am dat seama că priza era acolo – senzorii mei păstrau o mică imagine a portului, cu inscripţia „conexiune realizată”, în partea dreaptă sus a câmpului meu vizual. Dar era o senzaţie normală. Deloc străină, cum mă aşteptasem.

Am simţit din nou un fior. Gândul că poate corpul meu se obişnuia cu toate acelea era mai rău decât faptul că eram capabilă să îndeplinesc nişte funcţii.

— Gata, a zis Lucas.

Pe ecranul de sus a apărut o imagine a corpului uman. Nu, nu a corpului uman, mi-am dat seama cu groază. Corpul meu. Uman pe alocuri, dar cu părţi pe care un corp omenesc nu le avea. Părţi aflate dedesubt şi care vorbeau despre lucruri care nu erau vii; urâţenia mea, clară ca bună ziua. Dacă m-aş fi uitat la ecran o clipă în plus, mă temeam că şi ultima fărâmă de speranţă din mine ar fi murit. Mi-am întors capul şi mi-am băgat barba în umăr, apoi am închis ochii strâns. Poate că, dacă îi strângeam suficient de tare, alteram de tot sistemul optic şi mă scuteam de la a mai vedea adevărul gol-goluţ.

— Te simţi bine?

Senzaţia de sufocare din gât, reală sau nu, a făcut să rostesc cu greu un cuvânt.

— Nu.

I-am auzit oftatul, mişcarea piciorului, apoi o înjurătură mormăită, în timp ce scaunul meu a fost zgâlţâit de ceva şi s-a auzit sunetul unui pantof pe metal. Fiecare sunet foarte clar, fie că voiam să aud sau nu. Graţie auzului meu îmbunătăţit.

— Scuze. Am lovit din greşeală scaunul.

De data aceea, n-am reuşit să scot o vorbă. Am simţit doar căldură în spatele pleoapelor. Umiditate. Şi, în sfârşit, uşurare, în timp ce lacrimile alunecau pe sub genele mele. Mi-am tras braţul peste faţă. Poate că Lucas era înţelegător, dar ştiam ce gândea Holland despre plâns. Singura persoană în care puteam avea încredere era mama. Mama. Cea pe care nu aveam s-o revăd decât dacă treceam acele teste. Şi tot ce trebuia să fac era să fiu un android cuminte. Puternic. Atent. Fără emoţii.

— Mila?

Pe sub mânecă, mi-am şters ochii, apoi le-am ordonat să se deschidă. Nu-mi permiteam luxul de a mă ascunde de temeri, ca o fată normală. Să devin asemănătoare cu Trei era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar ea reuşise să-mi transmită ceva înţelept: uneori, dorinţele noastre erau irelevante. Mama era singura care conta şi nimic nu trebuia să stea în calea salvării ei. Nici măcar eu.

Mi-am ridicat bărbia, mi-am înălţat capul şi am privit sfidător spre monitor. Nimic. Doar un ecran verde, fără nicio imagine de coşmar. Monitorul era oprit. Uimită, am privit repede spre Lucas, a cărui privire se opriseră pe obrajii mei şi mă făcea să mă întreb dacă nu cumva îmi mai rămăsese vreo lacrimă.

— L-am oprit. Am descărcat aici ce trebuie reparat, a zis şi a gesticulat spre o tabletă electronică pe care o avea în mână.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Pentru că va fi mai uşor, a zis, de parcă nu era mare lucru.

După tot ce se întâmplase în ultimele câteva ore, mica dovadă de compasiune din partea lui îmi părea monumentală şi ameninţa ca ochii mei să se umezească din nou.

— Mulţumesc, am şoptit.

Roşeaţa i-a acoperit din nou obrajii. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a uitat la un punct aflat undeva deasupra

umărului meu stâng.

— Deci, cât de mari sunt stricăciunile?

— Nu foarte. Doar o articulaţie slăbită la coapsă şi un fir răsucit la umăr. Oh şi se pare că ai o rană mai veche la braţ?

De la căzătura din camioneta lui Kaylee.

— Mda, mama a încercat să o repare cu ce avea la îndemână.

— Oh, a făcut o treabă destul de bună, nu mă înţelege greşit. Doar că noi avem scule mai bune aici.

M-a însoţit spre tubul transparent, de mărimea unui om, pe care îl observasem când a intrat. După ce a tastat mai multe cifre şi litere, pe computerul ataşat, tubul a scos un zgomot puternic, înainte să se deschidă încet. Atunci am văzut că fiecare jumătate a interiorului era scobit în aşa fel încât să încapă jumătate de corp omenesc. Iar când era închis avea exact dimensiunile mele.

— Intră, te rog.

M-am uitat spre deschizătura mare, de mărimea mea, cu mai mult decât un mic tremur, iar stomacul meu s-a răzvrătit împotriva introducerii corpului meu în acel spaţiu proiectat cu grijă. Dar Lucas spusese că maşinăria putea să mă repare şi mai aveam de trecut încă două teste, iar succesul meu ar fi fost mult mai probabil dacă aş fi fost într-o stare perfectă.

Ignorând bătăile puternice din piept, am intrat şi m-am întors cu faţa spre el, apoi mi-am pus picioarele pe cele două forme de tălpi de pe jos. Se potriveau perfect. În clipa în care ambele picioare au fost la locul lor, sunetul acela puternic s-a auzit din nou. Am simţit cum ceva mă trage în sus şi mă face să strig. Apoi, părţile din acrilic s-au închis în jurul meu, de parcă aş fi fost un sendviş. S-au apropiat de mine până când m-au încadrat perfect. Mă simţeam de parcă cineva îmi întinsese o piele nou-nouţă. Prea fixă. Maşinăria aceea trebuie să fi fost făcută pentru mine, mi-am dat seama. Pentru toate cele trei Mila.

Am înlemnit, în timp ce pulsul îmi bubuia în urechi.

Nu te panica. Nu te panica, nu te panica. Concentrează-

te pe altceva.

De aproape, vedeam liniile argintii subţiri din interiorul plasticului. Erau întăriri, poate? Sau să o facă rezistentă la spargere? Nu aveam cum să ies, până când Lucas nu avea să îmi dea drumul.

Lucas a apăsat un buton, apoi a umblat la un întrerupător de pe tabloul de lângă mine şi îndată am simţit cum aerul devine mai cald. Înăuntru, totuşi, un aer foarte rece îşi croia drum prin corpul meu. Prin sticla transparentă, am întâlnit ochii lui Lucas şi m-am concentrat pe punctuleţele verzi şi albastre, pentru a evada din propriul cap, pentru a scăpa de senzaţia că eram înghiţită de vie.

— O să ieşi de acolo în mai puţin de două minute.

Am înghiţit greu. Ilogic sau nu, două minute îmi păreau o viaţă.

— Un capac opac o să coboare acum, în afara tubului. În el se află laserul. Doar stai complet nemişcată şi totul va fi bine. Eu o să fiu aici.

Asta a funcţionat. Oricum, nu eram sigură că puteam să mă mişc, pentru că teama îmi blocase fiecare articulaţie. Cinci picăţele de albastru în ochiul drept, trei picăţele în cel stâng. Am numărat cumva halucinant. Apoi, cu vederea periferică, am observat o lucire roşie care cobora de deasupra capului meu.

— Închide ochii, dacă ţi-e mai uşor.

Am vrut să-i închid, am vrut asta mai mult ca orice, să nu mai văd ce avea să facă acea chestie. Dar n-am putut. Ar fi însemnat să alunec înapoi în aceeaşi slăbiciune de care dădusem dovadă în faţa monitorului, iar eu trebuia să fiu tare. În plus, dacă închideam ochii, cele trei cuvinte roşii nu ar fi dispărut, nici vocea mea detaşată.

Reparare cu laser: iniţiată.

Aşa că nu i-am închis şi am continuat să mă uit la Lucas, în timp ce capacul argintiu a făcut să nu-i mai văd întâi părul ciufulit, apoi fruntea şi, în cele din urmă, ochii, până când am văzut doar un perete argintiu care sclipea slab. S-a auzit apoi un click, am presupus că acel capac ajunsese la podea. Deasupra capului meu, am simţit cum strălucirea

roşie devine mai puternică.

— Lasă-mă să ies, am zis rugându-l pe Lucas din ochi.

A scuturat din cap.

— O să fii bine. Nu va dura mult.

Apoi, reţeaua din spatele umărului meu a prins viaţă. Milioane de celule luminoase activate. Deodată, am simţit un val de căldură în încheietură, o vibraţie ritmică. Ca atunci când mama îmi reparase braţul, dar mult, mult mai puternică.

Încheietura de la umăr: reparată.

În clipa aceea, n-aş fi fost în stare să mă mişc, nici dacă spaţiul mi-ar fi permis. Pentru că acele cuvinte nu fuseseră rostite cu vocea mea calmă, digitalizată. Erau străine, necunoscute. Atunci, cum de erau în capul meu? Am simţit că mă sufoc când mi-am dat seama. Maşinăria. Cumva, putea să se proiecteze în mine. Am simţit groaza prin corp, de parcă un curent viu m-ar fi electrocutat şi m-ar fi făcut să mă mişc frenetic, nebuneşte.

— Lasă-mă să ies!

Te rog.

Braţ: reparat.

— Nu, am şoptit, renunţând să mai strig.

Nu ştiam dacă Lucas putea să mă audă sau nu, dar era evident că nu avea să-mi dea drumul. Până una-alta, nu puteam să mă mişc, nu puteam să gândesc, nu puteam să respir. Aş fi vrut să mă ghemuiesc, dar nu aveam cum, parcă eram îngropată cu mâinile şi picioarele întinse. Ca în mormânt, aşa mă simţeam. De parcă aş fi fost încuiată într-un mormânt, de unde nu aveam să mai ies vreodată.

În timp ce lumina roşie a coborât spre coapsa mea, vibraţiile maşinăriei mi-au invadat pielea, urechile, intrând mai adânc, mai adânc, până când fiecare părticică din mine s-a cutremurat şi n-am mai fost sigură dacă era de la frică sau de la maşinărie sau dacă erau una şi aceeaşi.

Încheietura de la şold: reparată, a declarat vocea calmă, imperturbabilă. Dar sunetul ei era atât de neplăcut, de invaziv, de parcă un străin îşi forţa creierul să intre în capul meu.

De afară, l-am auzit pe Lucas. Vocea lui părea mai nesigură decât mi-o aminteam.

— Eşti aproape gata.

Când lumina s-a stins, în sfârşit, capacul s-a ridicat, iar sunetul scos de maşinărie a semnalat faptul că lateralele din acrilic se deschideau. Nici măcar nu mai eram sigură că picioarele mă vor ţine. În clipa în care deschizătura a fost suficient de mare, m-am strecurat afară, am căzut în genunchi şi m-am lăsat în faţă, până când, practic, fruntea mea a atins podeaua. Am deschis gura, să râd de uşurare, dar tot ce am reuşit să scot a fost un smiorcăit patetic.

Sunetul acela a dezlănţuit o avalanşă de reacţii undeva în interiorul meu, pentru că în clipa următoare am început să tremur. Câteva clipe mai târziu, am simţit pe umăr o atingere grijulie. Capul meu s-a răsucit şi l-am văzut pe Lucas aplecat deasupra mea, cu părul şi mai ciufulit, fără îndoială, de la felul în care degetele lui se plimbau printre şuviţe când era nervos. Falca îi era încordată, iar mâna lui era deasupra umărului meu, după care a pus-o pe el, cu o atingere uşoară ca un fulg.

— Te simţi bine?

Ridică-te, Mila. Ridică-te şi prefă-te că totul e în regulă. Lucas poate că pare drăguţ, dar îi este loial lui Holland.

Holland. Acel singur cuvânt a fost suficient să mă pună în mişcare. M-am forţat să mă ridic.

— Sunt bine. Doar mă prefăceam… m-am gândit că ar fi amuzant.

S-a ridicat parţial, încă palid la faţă şi încruntat.

— Înţeleg, a zis încet. Deci nu a fost de la faptul că ţi-ai dat seama ce altceva mai face maşinăria aceea?

— Ce vrei să spui?

— Pe lângă reparaţii, acolo conectăm androizii pentru a le modifica programele. Sau pentru a-i elimina.

Pentru a-i elimina.

Încăperea se rotea şi, pentru o clipă, am crezut că o să leşin, deşi picioarele erau ferme sub mine. Buza mea de jos a început să tremure. Mi-am strâns buzele până au ajuns o linie subţire.

Controlează-te, Mila!

Am reuşit. Dar, pentru prima dată, un gând teribil a prins viaţă. Poate că a fi un android cu sentimente umane nu era chiar un avantaj, la urma urmei.

— Nu, nu mi-am dat seama de asta, dar… în fine.

Am ridicat din umeri, de parcă acea informaţie nu ar fi contat, dar nu eram sigură că îl păcălisem pe Lucas. Privirea lui mă analiza din cap până-n picioare, de parcă ar fi căutat vreun semn că minţeam. În cele din urmă, spre imensa mea uşurare, a aprobat din cap.

— Bine.

Şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Vrei o pauză?

O pauză? O pauză suna uimitor. Dar, cu cât terminam mai repede testele, cu atât mai repede puteam să o văd pe mama. Dacă le treceam.

— Nu.

— Atunci, cred că o să te conduc la…

Vocea automatizată de la uşă l-a întrerupt. Amândoi ne-am întors şi am aşteptat seria de bâzâituri, înainte ca uşa să se deschidă şi să îşi facă apariţia o siluetă robustă.

Holland.

— Deci. Poate pleca?

Vocea lui a răsunat în încăpere îngrozitor de tare. Până şi Lucas a tresărit un pic.

— Da, domnule, tocmai am terminat.

— Perfectă sincronizare. Ce-ar fi să o însoţesc eu pe fugara noastră spre următorul test, până aduci tu dosarele de care avem nevoie, de pe biroul meu?

Îmi doream să am un cuvânt de spus, să pot refuza şi să insist să merg cu Lucas. Dar, fără îndoială, Holland era maestrul păpuşar şi, atâta timp cât mama era la el, eu aveam să dansez de câte ori el trăgea de sfori. Cel puţin la ordinele simple.

Am ezitat doar o clipă, dar chiar şi asta a părut să-l enerveze. A făcut un semn tăios din cap, spre hol.

— Manierele mele sudiste te derutează? Nu a fost o rugăminte.

Accentul lui încă părea prietenos, dar ridurile de la colţurile ochilor trădau nemulţumire. În timp ce traversam încăperea, pentru a mă supune ordinelor lui Holland, tot ce îmi trecea prin cap era: *pariez că nu voi trece fluierând al doilea test.*

CAPITOLUL 27

Când am ieşit pe hol, Holland şi-a împreunat mâinile la spate, de parcă eram la o plimbare relaxantă. Mirosul înţepător de dezinfectant care venea dinspre el făcea să-mi vâjâie capul, dar n-am îndrăznit să mă îndepărtez. Orice semn de intimidare din partea mea i-ar fi oferit prea multă satisfacţie. Am făcut un pas, apoi încă unul, iar eu aşteptam să spună ceva. Bănuiam că avea un motiv pentru care dorise să rămână singur cu mine şi nu m-am înşelat.

— Ştiu că, probabil, Nicole m-a descris ca pe un fel de monstru şi vreau să ai o imagine corectă despre mine.

Buzele mele s-au deschis şi i-am aruncat o privire furişă. Avea gura uşor încruntată. Serios? Dacă acela era planul lui genial – să mă convingă că înţelesesem greşit sau aşa ceva –, atunci ar fi trebuit să nu-şi consume energia. Şi de ce naiba îi păsa? Râsul lui gros, răsunător s-a auzit cu ecou, de parcă pe hol erau mai mulţi Holland şi mă înconjurau din toate părţile. Mi-am reprimat un fior, la acel gând înspăimântător şi am aşteptat să vorbească.

— Oh, ştiu că tu crezi că sunt un tâmpit şi, sincer, e adevărat. Ştii că am o soţie şi doi copii frumoşi? Fete, ca tine.

Am încercat să mi-l închipui pe Holland cu o fiică, nu, cu două – ţinându-le pe genunchi, jucându-se de-a v-aţi ascunselea. Ştergându-le cu dezinfectant, din zece în zece minute. Am pufnit uşor, mi-a scăpat. Apoi, pur şi simplu, Holland şi-a lepădat masca amabilă şi a atacat. Mâinile lui mari s-au întins şi m-au apucat de braţ, m-au răsucit cu faţa spre el: Pulsul meu bubuia, în timp ce mintea mi se limpezea.

Ameninţare umană: localizată.

Activare?

Mai mult decât orice, aş fi vrut să pot răspunde da. Dar ar fi ascuns-o pe mama undeva în locul acela şi, dacă voiam să o revăd, trebuia să joc acel joc stupid al lui. Aşadar, în ciuda pornirii copleşitoare de a-l prinde de braţe,

de a-l strânge, să văd cum i se pare, m-am forţat să stau cuminte. Să-mi păstrez expresia de nepăsare, în timp ce îi priveam rânjetul. Strânsoarea lui a devenit şi mai puternică.

— Nicole te-a scos de aici, crezi că a făcut toate astea pentru tine?

Grohăitul lui batjocoritor a eliberat o fărâmă de îndoială în sufletul meu.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, cel puţin eu nu voi risca să las Vita Obscura să pună mâna pe tine.

Nu m-am putut abţine şi am repetat numele acela necunoscut.

— Vita Obscura?

Ochii lui gri au sclipit.

— Exact, mai bine ai asculta. Crezi că planurile noastre cu tine erau rele? Cel puţin noi avem siguranţa naţiunii de partea noastră. Vita Obscura? De ce, ei sunt doar o adunătură de hoţi care umblă după bani – ei fură tehnologie şi o vând celui care plăteşte mai mult. Iar dacă vor pune mâna pe tine, ei bine…

A lăsat să-i scape un fluierat jos, cu aromă de mentă.

— Să zicem doar că ai crede că locul ăsta a fost un vis devenit realitate. Dar nu-ţi face griji, o să afli mai multe în curând.

Brusc, mi-a dat drumul şi a început să înainteze din nou, iar eu m-am grăbit să îl ajung, cu mintea lucrând. Vita Obscura. În sfârşit, aveam un nume pentru bărbaţii care veniseră după noi la motel. Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, pentru că am ajuns în faţa primei camere de teste. Holland a tastat codul de acces.

— Vrei să ştii un mic secret?

Veselia revenită în vocea lui era un răspuns suficient. *Nu, mulţumesc.* Dar bineînţeles că nu aveam de ales. Deşi nu mai era nici ţipenie pe hol, a coborât vocea şi a şoptit:

— Nu mă pricep deloc să pierd şi urăsc foarte tare să mă înşel. Dar cred că asta nu va fi o problemă aici. Nu, domnule, absolut deloc.

Apoi, a terminat de tastat codul. Şi, în timp ce uşa se deschidea, mă gândeam… mama ar fi trebuit să mă

avertizeze. Holland nu doar că era periculos, dar stările lui de spirit schimbătoare şi bizare erau semn de ceva şi mai neliniştitor: evident, omul era nebun. Abia am intrat în prima cameră de teste, că uşa s-a deschis în urma noastră şi a intrat Lucas. În mâna dreaptă avea o cutie mică neagră.

— Nu seamănă cu nişte dosare.

Lucas a zâmbit slab şi şi-a plimbat privirea de la unul la altul. Întâi la Holland, apoi la mine. În cele din urmă, Holland a făcut semn din mână.

— Haide, dă-i drumul!

Dar simpla lui prezenţă acolo făcea tensiunea să crească şi ştiam că Lucas simţea la fel. Mi-am frecat palmele de pantaloni. *Calm. Nu te uita la el.* Lucas s-a îndepărtat de mine şi am văzut că relaxarea din camera de reparaţii fusese înlocuită cu o încordare care făcea ca silueta lui deşirată să pară mai înaltă.

— Ai exact zece minute să analizezi conţinutul acestor fişiere.

A desfăcut zăvorul şi a deschis cutia, pe care a lăsat-o mai jos, să pot vedea un card de memorie roşu, pe un interior auriu. Nu părea nimic periculos, cel puţin în aparenţă. Doar că ultima mea experienţă, în camera de hotel, nu fusese chiar una strălucită. Lucas şi-a închis pumnul, să nu mai văd cardul.

— Fişierele acestea conţin informaţii despre un grup care interesează armata SUA, cunoscut ca Vita Obscura. Când le analizezi, nu trebuie doar să le memorezi şi să stochezi datele. Concentrează-te pe caracteristici, pe orice detaliu din gândirea şi din motivaţiile acestui grup. La fel, pe orice informaţie care ar putea fi utilă.

Acea ultimă replică era lipsită de orice logică.

— Cum aş putea să mă concentrez pe o informaţie care nu e aici? am zis, conştientă că Holland mă privea.

Holland şi-a mai dres vocea o dată şi l-a făcut pe Lucas să tresară.

— Nu îmi este permis să răspund la întrebări. Cronometrul porneşte îndată ce îţi inserezi cardul.

Am aşteptat mai multe detalii. Trebuia să fie mai multe.

— Şi apoi? am întrebat, în cele din urmă, cu disperare în voce, şi am întins mâna, să ajung la mâneca lui.

M-am oprit chiar înainte de a-l atinge şi mi-am forţat mâna să revină la loc, am închis ochii şi am inspirat. Calmă, trebuia să rămân calmă.

— Apoi, începi să le analizezi.

Lucas a deschis pumnul, lăsând să se vadă micul pătrat roşu, o lucioasă pată de culoare pe pielea lui palidă. În cap mi-a apărut scurt o imagine, imaginea mamei ţinând iPodul, în Clearwater. Un avertisment că până şi cel mai mic obiect se putea dovedi dezastruos. Mâna mea nu voia să se mişte, nu voia să se întindă şi să atingă micul obiect din plastic. Din senin, un gând neobişnuit a prins viaţă. Puteam să refuz. Să refuz acel test, să refuz orice chestie îngrozitoare mă aştepta pe acel card. Prin asta m-aş fi condamnat şi pe mine, şi pe mama la ce avea în plan armata, dacă eşuam.

Mi-am lins buzele, surprinsă când nu le-am simţit uscate. Doar o altă senzaţie fantomă, o iluzie, ca toate celelalte. Un mic tremur mi-a urcat prin corp, atât de mic, încât nu credeam că era posibil ca cineva să fi observat. Dar Lucas văzuse. Am ştiut după şuieratul rapid pe care l-a scos când a tras aer în piept, surprins.

Trebuia să fiu mai atentă.

Genele lui cu vârfuri aurii au coborât şi s-a uitat la pătratul din mână, cu falca încordată şi, pentru o clipă, am avut impresia demenţială că-l va arunca. În Holland sau nu. Dar desigur că nu a făcut-o; probabil că fusese doar o proiecţie a dorinţei mele. Vedeam lucruri care nu erau acolo. Totuşi, când degetele mi s-au curbat pe card, degetele lui Lucas s-au strâns pe ale mele.

— Îmi pare rău, a şoptit, atât de încet, încât Holland, din poziţia lui de santinelă aflată la distanţă de zece picioare, n-ar fi auzit niciodată.

În timp ce încă procesam asta, mi-a dat drumul la mână şi s-a retras spre uşă. Văzând că mă uit după el, Holland a mimat un onor, care, probabil, a fost un fel de batjocură. Apoi s-a întors şi, într-un ritm mai lent decât de obicei, a

ţinut pasul cu Lucas. Ultima imagine a fost cea a expresiei contemplative a lui Holland, în contrast cu faţa palidă a lui Lucas, în timp ce bariera metalică s-a interpus între noi, iar ochii de culoarea alunei ai lui Lucas deveniseră trişti.

Apoi, am rămas singură. Eram recunoscătoare că Holland nu era acolo, totuşi, în mod inexplicabil, îmi lipsea Lucas. Cardul era încă în palma mea, un obiect minuscul, de patru grame şi ceva, dar care, cumva, părea suficient de greu să mă ţină ancorată de podea.

Testul, mi-am amintit când mâna mea a refuzat să coopereze şi să insereze pătratul în încheietură. Pierdeam timp valoros, iar dacă nu treceam testul acela, pierdeam totul. Cu acel gând în minte, am întins braţul drept şi am băgat cardul în cuta din încheietură.

Intrare: acceptată.

Un sunet slab de curent electric a precedat apariţia datelor, iar încheietura mea a vibrat. Am simţit căldură prin braţ, prin umăr, apoi prin cap. Încă o dată, corpul meu a încercat să se împotrivească, iar picioarele mi-au tremurat, în timp ce partea de sus a corpului mi s-a încordat, cu o reacţie pripită de respingere. Dar, de data aceea, am fost mai pregătită. M-am concentrat pe relaxarea mâinilor, a braţelor, pe deschiderea minţii şi pe acceptarea fluxului. O clipă mai târziu, informaţiile au apărut în mintea mea, fişier după fişier. Eram gata, iar procesul nu mi s-a mai părut atât de copleşitor şi de ciudat. Mi-am amintit avertizarea lui Lucas.

Când le analizezi, nu trebuie doar să le memorezi şi să stochezi datele.

Ceea ce însemna că, într-adevăr, chiar trebuia să analizez datele. Potrivit mamei, asta putea fi mai dificil de făcut din interiorul capului meu. Puteam să pariez că Trei era în stare să evalueze totul intern, pe când, în manieră umană, eu încă mai foloseam simţurile pentru o procesare optimă a informaţiilor. Nu era ceva ce Holland ar fi apreciat.

O privire rapidă mi-a confirmat că Lucas îşi reluase locul de gardă din spatele ferestrei de sus. Singur. Probabil că Holland îşi dăduse seama că să privească un android care

analizează nişte date nu era cel mai fascinant mod de a-şi petrece timpul. L-am privit pe Lucas, întrebându-mă dacă să risc sau nu să văd datele din exterior. Asta putea însemna un punctaj mai mic. Totuşi, dacă analizarea datelor dintr-o perspectivă greşită m-ar fi ajutat să obţin un punctaj mai mare, merita, nu? În timp ce îmi cântăream decizia, gura lui Lucas a mimat un cuvânt.

Proiectează.

Decizie luată.

În minte, am repetat după el.

Proiectează.

Fluxul de informaţii s-a oprit într-o clipită şi, o milisecundă mai târziu, a schimbat direcţia şi a început să curgă în sens invers. Am simţit schimbarea şi, cât ai clipi, pătratul lucios m-a învăluit. Fiecare „perete" era la două picioare de punctul central al corpului meu, unde mici iconiţe de fişiere clipeau verde. Aşteptau comanda mea.

Când pătratul m-a învăluit prima dată, pornirea mea a fost să fug. Să scot cardul, aşa cum făcusem la motel, şi să-l arunc cât colo. Dar vremea când mă ascundeam de abilităţile mele trecuse. Pentru asta fusesem creată. Nu aveam niciun motiv să mă tem. Cel puţin, asta mi-am repetat, în speranţa că, poate, începeam să şi cred.

Ia-le pe rând. Începe cu paşi mici.

M-am concentrat pe iconiţe. Mâinile mele au început să se ridice, până când mi-am amintit de fereastra de sus. Mi le-am băgat în buzunare, hotărâtă să manipulez iconiţele cu mintea. Nu-mi permiteam să irosesc niciun punct. Cu atenţia fixată pe fişierul pe care scria CONTEXT, am căutat prin cap după comandă. Întregul proces era mai lin, mai puţin stângaci decât prima dată când îl efectuasem la motel. O confirmare a faptului că, cu fiecare acţiune de genul acela, deveneam o maşinărie mai eficientă.

Deschide fişier.

Fişierul s-a deschis şi s-au desfăşurat pagini după pagini de informaţii, toate planând în aer în faţa mea. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, înainte să îmi dau seama că ştiam chiar şi cum să lucrez foarte repede, paginile s-au

mutat lateral, unele dintre ele alunecând pe pereţii opuşi. Am simţit cum chestia care îmi ţinea loc de inimă se face praf în toracele meu, în timp ce un amestec ameţitor de euforie şi groază îmi radia din piept. Prima pagină s-a pus direct în faţa mea, cu scrisul verde clipind. În capul paginii era un nume. Unul care nu însemna nimic pentru mine. Trenton Blane. Conştientă că timpul trecea, am scanat restul.

Bărbat alb, născut în urmă cu patruzeci şi doi de ani, în Scranton, Pennsylvania. Înalt de 160 cm, 80 kg, păr şaten-închis, fără semne particulare cunoscute. Tatăl: Harvey Blane, decedat în urma unei boli neurologice şi a unui cancer, cu expunere la Agent Orange, în timpul serviciului militar în războiul din Vietnam. Mama: Gloria Blane. Locuieşte în Happy Sunrises Assisted Living Home, în Jacksonville, Florida. Pacient cu demenţă. Ocupaţia: programator la Leusta Enterprises, o companie IT legală. A doua ocupaţie suspectată: membru fondator al Vita Obscura.

Un grup care nu era prea selectiv, am observat. Aparent, Holland spunea adevărul, cel puţin în privinţa aceea. Vita Obscura fura orice tehnologie găsea – mai ales militară şi de apărare – şi apoi o vindea oricui plătea. Inclusiv teroriştilor. Mi i-am închipuit pe cei doi bărbaţi de la motel şi m-a trecut un fior. Acela fusese planul lor, să mă vândă vreunei organizaţii teroriste? Să mă folosească pentru… ce?

Pe cât de bulversante erau toate acelea, tot nu înţelegeam ce legătură avea Vita Obscura cu testul meu. Când am terminat de spicuit textele, în căutare de vreun pont, am trimis paginile înapoi, în fişierul lor. Abia am apucat să gândesc comanda, înainte ca fişierul foto să îl înlocuiască.

Deschide fişier.

Primele poze care au apărut erau toate cu Trenton. Pe lângă descrierea anterioară, era palid şi cu bărbia pătrată şi avea mustaţă. Apoi, au urmat poze de la supraveghere. Multe. În birou, la jogging, în timp ce mânca la restaurant, lângă un Lincoln Navigator argintiu, în faţa unei case înalte,

înguste, cu o uşă roşie. Afară era un panou cu Tommy’s Executive Three-Hole Golf Course, Fit! Gym şi cu băcănia Reynaurd’s. Un vârtej de imagini, multe dintre ele cu alte feţe decât cea a lui Blane. Câteva lângă farfurii cu burgeri, cu un bărbat mai în vârstă, chel şi cu un tip mai tânăr, antrenor de sport. O tânără brunetă îl ajuta la golf. Câţiva alţi bărbaţi se urcau în maşina lui.

M-am uitat prin mai multe fişiere şi am descoperit că aveau suficiente ca să pună mâna pe Trenton, când, puf!, omul s-a evaporat, de parcă ar fi ştiut că veneau după el. Când am citit denumirea următorului fişier, am ştiut de ce.

CÂRTIŢA VITA OBSCURA

Se pare că Holland era convins că cineva se infiltrase în SMART, cu doar câteva săptămâni înainte de plecarea mamei. Cine ar fi fost ţinta cârtiţei? Eu. Nu era niciun nume asociat cu cârtiţa, ceea ce mi s-a părut ciudat, dar aveau o poză. Nu una de militar – pe aceea se pare că o ştersese chiar el înainte să fugă. Nu, era o poză civil, făcută împreună cu alţi doi soldaţi. L-am recunoscut pe unul dintre ei ca fiind soldatul cu mustaţă din maşină – cel care îmi atinsese faţa, iar celălalt era un blond îndesat, pe care nu îl mai văzusem. Erau identificaţi ca Mitchell Hayrus şi Ray Townsend. Cârtiţa purta ochelari de soare, dar i-am memorat forma nasului, bărbia, conturul feţei. În felul acela, dacă eu şi mama reuşeam vreodată să scăpăm, ştiam pe cine să căutăm. Am închis ochii, să alung pătratul lucios, astfel încât să pot analiza ce aflasem până atunci.

Încă nu aveam nicio idee ce rol avea acea informaţie în testul meu, iar timpul aproape că expirase. Am redeschis ochii şi am trecut mai repede peste celelalte fişiere. Dar nu era nicio informaţie specifică de extras. Disperarea mi-a cuprins degetele, în timp ce fişierele s-au derulat din nou prin faţa mea. Trebuia să îmi fi scăpat vreo conexiune pe undeva. Am vrut să răsfoiesc un fişier deschis, pentru a treia oară, când, dincolo de ţarcul verde care formase temporar lumea mea, am auzit paşi. Ţiuituri. Zgomotul unei uşi deschise. Mai mulţi oameni intrau în încăpere.

Unul dintre ei era Holland şi zâmbea.

CAPITOLUL 28

Am strâns din dinţi, în speranţa că asta îmi va opri tremurul mâinilor. Am continuat să mă uit prin fişiere, în timp ce cinci oameni se apropiau, patru dintre ei cu paşi surprinzător de silenţioşi, iar al cincilea cu un mers care nu era chiar uniform. Lucas.

Au venit mai aproape, mai aproape, până când Holland a ajuns la doar câţiva centimetri în spatele meu, până le-am simţit în păr respiraţia colectivă. Inima mea s-a poticnit, când le-am perceput prin piele apropierea, implorându-mă să mă îndepărtez spre un punct mai sigur, dar am rămas pe loc. Hotărâtă, am mişcat mâna şi am comandat unui alt fişier care clipea să se deschidă şi să-şi desfăşoare documentele de-a lungul peretelui virtual, în faţa mea. Puteam s-o fac. Puteam să-i ignor şi să-mi termin treaba. Era doar o altă parte a testului, o încercare de a mă speria.

Aproape că mă convinsesem de asta, când două perechi de mâini puternice m-au prins de braţe şi m-au tras înapoi. Am încercat să mă eliberez, dar ceva rece şi lucios mi s-a înfăşurat în jurul încheieturilor. Cătuşe. Lanţuri. Cu o licărire, fişierele clipind din faţa mea au dispărut, în timp ce mi-am smuls braţul din strânsoare.

Tracţiune: 500 kg.

Acelea nu erau cătuşe normale.

Am simţit un nod de gheaţă în piept, când o lovitură puternică din spate m-a împins în faţă. Dacă încercaseră să mă sperie, reuşiseră. Din fericire, reuşeam să ascund bine asta. Am rămas tăcută în prima parte a marşului, apoi, în cele din urmă, am izbucnit:

— Asta face parte din test?

Niciun răspuns, în afară de o îmbrânceală zdravănă înainte. M-am poticnit o dată, apoi mi-am recăpătat echilibrul şi am continuat să merg. Fără vorbă. Bine. Măcar bine că Holland nu putea să se uite în creierul meu în clipa aceea. Dacă s-ar fi uitat, probabil că aş fi căzut testul chiar atunci şi chiar acolo, având în vedere scenariile elaborate

de răzbunare pe care le puneam la cale. Doi paşi mai târziu, când mi-am dat seama exact unde mergeam, venele mele artificiale au devenit inerte, iar picioarele mi s-au împietrit.

Fără emoţii. Fără emoţii. Fără. Emoţii.

Incantaţia mea mentală era singurul lucru care mă împiedica să nu mă înec. După alţi câţiva paşi şi câteva îmbrânceli, m-au vârât în lanţurile din podea şi mi-au legat mâinile. Aceleaşi lanţuri pe care le folosiseră la Unu, când o supuseseră testului de tortură. Iar acolo, pe masa de lângă mine, în mijlocul evantaiului de instrumente era burghiul pe care Holland îl folosise pentru a da o gaură în pieptul ei, în timp ce ţipetele ei răsunau chiar în acea încăpere.

— Surpriză, a rostit Holland încet, când s-a întins şi a luat burghiul. Deci, iată cum decurge acest test. Ştii, toate acele fişiere pe care tocmai le-ai studiat sunt strict secrete. Dacă îmi dai chiar şi cea mai mică informaţie din ele, ai picat.

În timp ce vorbea, mi-am luat ochii de la el şi m-am uitat la feţele soldaţilor din spatele lui – i-am recunoscut pe Mitchell şi pe Ray, din poze –, dar nu venea niciun fel de ajutor de acolo. Ochii lor i-au ocolit pe ai mei, iar privirile le-au alunecat spre picioare. Oamenii lui Holland se temeau de el. Iar Trei, ei bine… când mi-am văzut propria faţă privind, fără nicio urmă de îngrijorare, în timp ce eu eram pe cale să fiu torturată, am simţit fiori pe sub piele. Mi-am spus că trebuie să-mi găsesc liniştea în privirea ei imperturbabilă, să o folosesc drept ghid.

Dar, când Holland a apăsat pe buton, iar burghiul a prins viaţă, toată logica s-a risipit. Of, Doamne! Până acolo îmi fusese. Şi chiar dacă ştiam că nu trebuia să fiu speriată, pentru că senzaţia mea de durere era foarte limitată, nu mă puteam abţine. Zumzetul acela strident al burghiului făcea ca amintiri oribile să năvălească peste mine cu forţa unei furtuni. Amintirile unei alte Mila ţipând. Una care simţise absolut tot ce îi făcuseră. Exact ca un om. O fată pe care o torturaseră pentru a-i pecetlui propria credinţă.

Burghiul s-a răsucit, un vârtej argintiu sub luminile fluorescente. Aproape drăguţ, într-un fel mortal. Nu

suportam să mă uit la el, să anticipez cum avea să sape în mine. Mi-era prea teamă că groaza se va vedea pe faţa mea. Aşa că mi-am înălţat capul şi m-am concentrat pe ultima persoană din încăpere. Lucas. Stătea la câţiva centimetri distanţă de ceilalţi, cu ochii lui de culoarea alunei neliniştiţi, dar fixaţi pe ai mei. Intens. De parcă încerca să-mi dea putere. M-am trezit că încerc să trag aer în piept, că inspir ceva, orice, să îmi distrag atenţia de la burghiul pe care Holland îl cobora spre mine, şi să mă concentrez pe punctele de albastru şi gri din ochii lui. Le-am numărat iar şi iar, în timp ce burghiul se apropia şi mai mult, până când am simţit pe gât curentul de aer pe care îl genera.

Fără emoţii. Fără emoţii. Fără emoţii.

— Uită-te la mine, mi-a ordonat Holland şi, cu o respiraţie tremurătoare, m-am supus.

Dar am privit drept prin faţa lui ciupită şi mi-am închipuit-o pe mama, într-o celulă, unde depindea de testul meu. Mi-am închipuit faţa lui Hunter. Mi-am închipuit-o chiar şi pe Bliss. Orice, doar să nu mă uit la burghiu. M-am pregătit pentru orice întrebare avea de gând să-mi pună Holland. Indiferent ce ar fi fost, nu aveam să răspund. În clipa aceea, burghiul era atât de aproape, că vârful mi-a zgâriat pielea şi mi-a trebuit toată voinţa din lume să nu tresar. Receptorii mei de durere poate că erau slabi, dar gândul că acel fier avea să îmi treacă prin carne, să îşi croiască drum prin mine, să facă o gaură şi să lase să mi se vadă interiorul m-a umplut de o copleşitoare senzaţie de violare. Eram într-o situaţie fără ieşire şi mi se părea că trecuse o eternitate, deşi probabil că fuseseră câteva secunde. Fiecare clipă, totuşi, era un mic triumf de voinţă.

Cu o mişcare bruscă a mâinii, a mutat burghiul spre urechea mea, dar eram pregătită pentru orice ar fi făcut. Nu m-am mişcat, nici măcar când vârful mi-a vibrat în canalul urechii, apropiindu-se periculos de creierul meu. Într-o clipă, burghiul bârâia, în următoarea era oprit. Am privit confuză cum Holland s-a dat înapoi, cu tot cu burghiu.

— Bun, a zis el, dar ochii lui nu spuneau acelaşi lucru.

Când s-a dus în spatele meu, am aşteptat ca burghiul să se audă din nou, în schimb, ceva a tras de cercurile metalice din jurul încheieturilor mele şi s-a auzit un click. Şocată, am constatat că aveam mâinile libere. Am scuturat din cap.

— Nu înţeleg… ce…

Doi soldaţi s-au strecurat în spatele lui Lucas şi l-au apucat de umeri. După ochii mari pe care i-a făcut şi după protestul uimit, mi-am dat seama că era la fel de nedumerit ca mine. Apoi, Holland a pornit spre el şi, o clipă mai târziu, încheieturile lui Lucas erau legate cu cătuşele pe care tocmai le eliberasem.

— Ce se întâmplă? a întrebat Lucas cu o voce impresionant de calmă.

— Schimbare de planuri, a zis Holland.

— Uh… domnule? a întrebat Lucas, calm încă, dar o cută confuză i-a apărut între sprâncene.

Totuşi, neliniştea mea creştea cu fiecare secundă care trecea, în timp ce îl conduceau spre lanţurile pe care le-au legat de cătuşe. Privind, am simţit că ochii de un gri metalic ai lui Holland erau atenţi la mine.

— Uneori, pe teren, trebuie să recurgi la metode extreme, pentru a obţine informaţii. Trebuie să ştim că răspunsurile tale emoţionale nu vor fi o piedică.

S-a întors la Lucas, iar uşurarea pe care am simţit-o când atenţia lui s-a îndreptat în altă parte a făcut ca încordarea din pieptul meu să slăbească un pic. Dar şi-a revenit, cu vârf şi îndesat, o clipă mai târziu.

— Lucas, am modificat fişierele pe care i le-ai dat Milei şi am scos numele cârtiţei. Pentru a trece acest test, rolul Milei este să extragă cu forţa această informaţie.

Să extragă. *Să extragă.*

Singurul sunet care a spart tăcerea sumbră ce a urmat a fost schimbarea stânjenită a soldaţilor de pe un picior pe altul. Stomacul meu fremăta de o combinaţie toxică de uimire şi oroare. Voiam să scutur din cap – nu, să îl scutur pe Holland –, să strig că în niciun caz nu voi lua parte la aşa ceva, dar i-am simţit ochii pe mine, din nou. Mă priveau,

căutau, aşteptau să se năpustească pe cea mai mică urmă de reacţie.

Nu putea fi real, mi-am spus. Nu se putea să se aştepte să îl torturez pe Lucas pentru acea informaţie. Era o nebunie, chiar şi pentru Holland. Dar culoarea care, încet, dispărea din obrajii deja palizi ai lui Lucas spunea altceva.

— Acum, ştiu că poate suna crud, dar sunt realist, a zis Holland, gesticulând cu mâinile lui ridate pentru a sublinia. Când o să fii în misiune, o să întâlneşti oameni care o să pară decenţi. La naiba, s-ar putea chiar să-i placi pe unii dintre ei. Dar asta nu contează.

Ochii lui au sclipit. A păşit spre mine, de parcă apropierea fizică ar fi putut să mă convingă cumva să-i accept logica, m-ar fi făcut să fiu de acord că torturarea oamenilor, torturarea lui Lucas era, pur şi simplu, o parte necesară a vieţii.

— Singurul lucru care contează este scopul final – să pui mâna pe informaţii. Informaţiile salvează vieţi şi asta trebuie să urmăreşti.

S-a apropiat şi mai mult, iar vocea a devenit o şoaptă, una pe care eram sigură că doar eu o auzeam.

— Înţelegi, nu-i aşa Doi? a zis el, iar cuvintele rostite mătăsos mi-au alunecat pe sub piele şi au transformat totul într-o bucată de gheaţă.

O bucată de gheaţă care încerca să nu se blocheze în aroma lui ciudată de mentă-şi-dezinfectant. Iar prin creierul meu şocat şi devenit de gheaţă trecea un singur gând. Holland vorbea serios. Totul era real.

S-a îndreptat, şi-a trecut mâinile peste cămaşa călcată şi a ridicat tonul.

— Pentru a trece acest test, trebuie să obţii identitatea cârtiţei. Lucas, a strigat, tot cu ochii pe mine, rolul tău e să păstrezi confidenţială această informaţie cât de mult poţi. Clar?

Peste umărul rigid al lui Holland, ochii mei l-au implorat pe Lucas: *spune nu. Spune nu şi să terminăm acum.*

— Dar, domnule…

Holland a ridicat mâna.

— Avem o înţelegere, îţi aminteşti? Tu urmezi ordinele, iar eu îl ajut pe fricosul de fratele tău. Acum, să mai încercăm o dată. E clar?

Cu ce să-l ajute pe fratele lui? Ce putea fi atât de rău încât să-l facă pe Lucas să accepte aşa ceva? Pentru că un lucru era cert: Holland nu era genul care să accepte un refuz de la un inferior, nu în mod public. Deşi ştiam care va fi răspunsul, acel „clar” rostit de Lucas mi-a răsucit un cuţit în piept. Apoi, am observat paloarea lui Lucas, încordarea gurii lui, tremurul uşor din piciorul lui stâng şi mi-am dat seama că nu era acolo de plăcere. Nici vorbă. Ceea ce însemna că exista o singură explicaţie logică – Holland îl avea cu ceva la mână, ceva important. Şi avea de gând să folosească acel ceva, pentru a-l transforma pe Lucas într-o marionetă, în acel acces de nebunie.

— Acum, nouă ne place băiatul, aşa că nu-l omorî sau nu-l răni grav, doar fă-l să vorbească. Oh şi ce zici de un mic stimulent?

S-a uitat la ceasul lui imens.

— Dacă obţii informaţia despre cârtiţă în mai puţin de zece minute, te las să o vezi pe Nicole.

Până în clipa aceea, fusesem tentată să deschid gura şi să-i spun exact unde să se ducă. Tentată să refuz să mă clintesc, să cad testul şi să mă rog să îl trec lejer pe următorul. Dar cuvintele acelea au fost o provocare. Un zâmbet triumfător i-a apărut pe buzele subţiri, dar nu mi-a păsat. Mama. Avea să mă lase să o văd pe mama. Fără să-mi dau seama, făcusem unu, doi, trei paşi spre Lucas, paşi, practic, fremătând de speranţă.

— Vezi? Ştiam eu. Aveai nevoie doar de motivaţia potrivită.

Satisfacţia din vorbele lui Holland ar fi trebuit să mă oprească. Ar fi trebuit să mă facă să mă simt ruşinată de nerăbdarea mea de a mă conforma. Dar nu puteam să mă gândesc decât la mama. Unde o ţineau, cum rezista? Oare chiar mai era în viaţă?

Am parcurs restul distanţei rămase până la Lucas şi am observat că, cu cât mă apropiam mai mult, cu atât paşii

mei deveneau mai ezitanţi. Mi-am reamintit cu disperare că el lucra acolo. Indiferent cât de drăguţ părea să fie, el făcea parte din acea operaţiune secretă şi sadică. Făcea parte din grupul care mă ţinea departe de mama. Grupul care ar fi pus capăt existenţei mele cât ai clipi.

Când, în sfârşit, am ajuns chiar în faţa lui şi l-am privit în ochi, mi s-a pus un nod în gât. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar nu la aprobarea lui atât de subtilă. De parcă îmi dădea permisiunea să termin odată. Pur şi simplu, hotărârea mea a început să se clatine. Nevoia cumplită de a o vedea pe mama se lupta cu dezgustul imens de a răni un om legat şi am crezut că acele sentimente contradictorii mă vor sfâşia. Mi-am întors privirea, încercând să alung durerea din spatele ochilor mei.

Nu puteam să o fac.

Trebuia să încerc.

— Spune-mi cine e cârtiţa, am zis, fără măcar să-l privesc.

— Patetic.

Lucas a scuipat cuvântul, de parcă avea un gust rău. Şi m-a surprins. Expresia blândă pe care crezusem că o văd mai devreme dispăruse, înlocuită de ochi îngustaţi şi o privire încruntată.

— Ce? Dacă nu poţi nici măcar să-l loveşti pe tipul care a ajutat la crearea acestor teste, o să fii pierdută pe teren. Meriţi să fii eliminată.

Am tras aer în piept înainte să diger adevărul. Lucas încerca să mă provoace să-l lovesc.

Eliminată.

Şi cam funcţiona.

— Lucas… joacă-ţi rolul, l-a avertizat Holland cu un accent mai sacadat.

— Scuze!

Dar nu părea să-i pese.

— Spune-mi cine e cârtiţa! am strigat, de data aceea, la câţiva centimetri de faţa lui.

Deasupra, becurile fluorescente străluceau fără milă şi ne scoteau în evidenţă de parcă jucam într-o piesă macabră. A

scuturat din cap şi a oftat tare, exagerat.

— Indiferent ce o să-mi faci, cârtiţa va veni după tine. Te va face bucăţi şi cine ştie ce o să-i facă mamei tale. O s-o omoare, presupun, dar e drăguţă, aşa că îmi imaginez că…

Pumnul meu a zburat înainte să termine propoziţia direct spre obrazul lui stâng. Când încheieturile mele i-au atins pielea, mi-am dat seama ce făcusem. M-am dat în spate. Prea târziu. Îl lovisem, făcusem ceva dezgustător, iar capul lui a zburat într-o parte. Fără să-şi poată ţine echilibrul cu ajutorul mâinilor, corpul lui l-a urmat. S-a prăbuşit, iar strigătul lui înăbuşit a umplut camera.

Oroarea s-a întins ca un ulei prin corpul meu, grea şi groasă şi murdară. Cei doi soldaţi de lângă Lucas se mutau de pe un picior pe altul, stânjeniţi, de parcă voiau să îl ajute să se ridice, dar nu erau siguri că aveau voie. Unul dintre ei chiar a înjurat în barbă. Nimănui nu-i plăcea situaţia aceea. Nimănui, cu excepţia lui Holland.

Pe spate, Lucas a gemut, înainte să-şi scuture capul şi să se rostogolească ciudat pe o parte, incomodat de încheieturile legate. M-am dus spre el, să-l ajut, când o mână mare a aterizat pe umărul meu.

— Va trebui să faci mai mult de atât. Lucas e tare, nu-i aşa, băiete?

Pielea mea s-a strâns sub mâna lui, dar nu i-am dat-o la o parte. Mi-am adunat fiecare bucăţică de autocontrol, mi-am păstrat vocea calmă şi corpul drept.

— Mă descurc, am zis, deşi ceva în mine s-a sfărâmat când l-am văzut pe Lucas cum se ridica anevoie.

— Da? Sau ai nevoie de un pic de ajutor?

S-a întors şi a făcut semn din cap spre cineva aflat în spatele meu. O clipă mai târziu, am văzut-o pe Trei.

— Prefer să folosesc metode mai puţin violente, dar mai dureroase. Burghiul. Sau patentul pentru unghii. Se dovedesc eficiente mai repede, a zis imaginea mea în oglindă şi a făcut semn, cu seninătate, spre instrumentele de pe masa din metal, de parcă vorbeam despre cea mai bună marcă de ojă.

Stomacul meu s-a întors pe dos la răspunsul ei blazat.

Obrazul lui Lucas se înroşise şi era gata să se umfle, astfel că ochiul drept i se făcuse mic. N-a zis nimic, dar privirea i-a alunecat spre masă, apoi la Trei şi am văzut cum un punct mic de transpiraţie îi apăruse pe frunte şi, încet, încet, îi cobora spre nas. Poate că Lucas nu se temea de mine, dar, categoric, era suspicios în privinţa lui Trei, care s-a întins după patent şi am ştiut că trebuia să fac ceva să o ţin departe de Lucas. M-am dus spre Lucas înaintea ei.

— Ai de gând să îmi spui cine e cârtiţa sau trebuie să te lovesc din nou?

Te rog, te rog, spune-mi, l-am implorat tăcut. *Te rog. Te rog.*

Lucas a ezitat şi, pentru o clipă măreaţă, am simţit uşurare în piept. Apoi, Holland şi-a dres vocea, iar falca lui Lucas s-a încleştat.

— Dă tot ce poţi.

La naiba.

Am încercat să mă scuz din privire, mi-am tras în spate pumnul şi l-am lovit scurt în rinichi. Am estompat lovitura cât de mult am putut, fără să îl fac pe Holland suspicios, dar nu a fost de ajuns. Lucas s-a chircit şi s-a dat înapoi, împiedicându-se în lanţ. Încă o dată, a căzut la podea, de data aceea, în genunchi, cu o izbitură al cărei ecou s-a auzit prin camera goală şi m-a făcut să mă dau înapoi. Cu fiecare lovitură deveneam mai puţin fata pentru care mama riscase totul pentru a o salva şi mai mult monstrul la care spera cu disperare Holland.

— Bravo… deşi, eu tot aş folosi patentul, a zis Trei şi şi-a înălţat capul, să privească spre Lucas, cu o curiozitate copilărească, în timp ce el gemea şi încerca să se îndrepte.

De data aceea, cei doi soldaţi au sărit şi l-au ajutat să stea pe picioare, ba chiar l-au sprijinit când s-a clătinat.

— Jos mâinile de pe prizonier, a lătrat Holland.

Soldaţii l-au eliberat repede şi s-au dat înapoi. Trebuia să pun capăt poveştii. Cu siguranţă, Lucas va vorbi, mă gândeam, şi nimeni nu avea să-l învinuiască pentru asta. Dar, când am riscat şi am aruncat o privire spre Holland, mi-am simţit ca o piatră inima mea fantomă. Îşi încrucişase

braţele, iar ochii îi erau aţintiţi asupra lui Lucas, care abia stătea drept, şi, chiar dacă a dispărut aproape subit, am văzut zâmbetul care i-a apărut pe buze.

În clipa aceea, mi-am dat seama că acel test sadic nu era doar pentru mine. Am simţit o arsură în stomac, un foc ale cărui flăcări îmi cuprindeau tot corpul, de parcă era o pădure de arbori uscaţi.

— Trei, dă-i patentul lui Doi.

Focul s-a înteţit.

Trei mi-a întins patentul, iar degetele mele s-au strâns în jurul lui. *Mama*, m-am gândit. *Mama.* Am apucat partea din faţă a cămăşii lui Lucas, l-am tras spre mine, nevenindu-mi să cred ce fac. Mă uram, îl uram chiar şi pe Lucas. Dar, cel mai mult, îl uram pe Holland. Lucas s-a ţinut bine pe picioarele slăbite, şi-a recăpătat echilibrul.

— Vezi ăsta?

Evident că îl vedea, pentru că îl fluturam la un centimetru de faţa lui. Am dat drumul cămăşii şi l-am apucat de mâna stângă, strângându-l mai puternic decât intenţionasem.

— Spune-mi cine e cârtiţa şi îţi las în pace unghiile. Altfel, va trebui să ţi le smulg, una câte una.

Cine spunea chestiile acelea oribile? Nu puteam fi eu. Am slăbit strânsoarea.

— Te rog. Doar spune-mi şi totul se va termina.

Lucas privea drept prin mine, deşi o altă picătură de sudoare îi cobora pe nas. La fel ca mai devreme, dar un pic altfel. De data aceea, nu Trei era cauza. M-am uitat la mâna lui, la mâna lui puternică, aspră, cu unghii scurte, curate şi m-am întrebat cum era posibil aşa ceva.

— Doi, trebuie să ştiu că eşti sută la sută implicată. Patentul, m-a îndemnat Holland.

Pumnul meu s-a strâns pe metalul rece, iar Lucas a albit. Dar nu prea tremura. Pieptul lui se umfla, când inspira adânc şi nesigur, apoi expira prin buzele strânse. Apoi, umerii lui s-au încovoiat. Ochii de culoarea alunei i-au întâlnit pe ai mei şi m-am simţit de parcă cineva intrase în pieptul meu, îmi prinsese inima falsă şi o strângea, gata să o facă să explodeze. Se aştepta să îl torturez.

— Haide, Doi, a insistat Holland, cu o intuiţie extraordinară, care mi-a făcut greaţă.

Deodată, focul de mai înainte a prins viaţă, m-a mistuit şi a coborât prin braţ, până spre mână. Pulsul meu galopa nebuneşte.

Patent.

Lucas.

Mama.

Cu patentul încă strâns în mână, m-am răsucit spre Holland. Şocul i se întindea pe faţa ridată, când l-am izbit cu patentul peste coaste.

CAPITOLUL 29

Strigătul lui a răsunat şi, pentru o fracţiune de secundă, toţi au rămas nemişcaţi, chiar şi Trei, apoi s-a dezlănţuit haosul. Am făcut un pas înapoi, când mi-am dat seama ce am făcut, un pic prea târziu. O dădusem în bară. Rău de tot. Trei a ţâşnit spre Holland, în timp ce soldaţii s-au grăbit spre mine şi s-au oprit prudenţi la câţiva paşi distanţă, de parcă aş fi fost un animal sălbatic. De fapt, cam aşa era. Patentul mi-a alunecat dintre degete şi a căzut pe podea. Am ridicat mâinile, palmele mai întâi, în timp ce Holland se chinuia să îşi revină.

— Domnule?

Soldatul cu mustaţă s-a uitat spre el, peste umăr.

— Vreţi să o reţinem?

Holland a respirat greu încă o dată şi şi-a trecut o mână peste ochii umezi. Am aşteptat să aud orice pedeapsă avea de gând să ordone, în schimb, el a început să râdă, un râs zgomotos, dar care vădea durere şi care m-a făcut să simt fiori pe şira spinării.

— Acum, aşadar… asta e Doi, cea pe care mi-o amintesc.

— Domnule?

— Ce? Nu, nu, nu, a zis el şi a fluturat mâna spre ei, să se dea la o parte, un gest care l-a făcut să se chircească. Lăsaţi-o. E afurisita mea de vină. Ştiam că va lovi, trebuia să stau mai departe.

— O veţi pedepsi, nu-i aşa, domnule?

Asta a fost Trei, care părea mai mult curioasă decât nervoasă. Privirea lui Holland s-a îngustat spre mine. Deşi n-a spus nimic, ştiam exact la ce se gândea. Nu putea să îmi dea o pedeapsă mai rea decât cea pe care mi-o dădusem singură.

Testul numărul doi fusese un eşec mizerabil. Ceea ce însemna că mai aveam o singură şansă de a o salva pe mama. Iar în clipa aceea şansele mele păreau destul de mici. Ca în ceaţă, am văzut cum Holland le-a spus ceva soldaţilor, apoi Lucas a fost eliberat şi s-a dus, clătinându-

se, împreună cu Trei şi cu Holland, spre infirmerie. Apoi, cei doi soldaţi m-au condus spre o celulă mică, nu mai mare decât un dulap. Pe pat era o uniformă de camuflaj.

— Îmbracă-te cu asta, a zis cel mai scund şi mai îndesat, pe un ton nu tocmai dur. Cineva o să vină să te ia în mai puţin de o oră.

A ieşit din celulă, iar uşa s-a încuiat în urma lui. M-am lăsat să alunec pe lângă perete şi mi-am îngropat faţa în mâini. Dar n-am putut să alung gândurile negre care m-au cuprins. Respiraţia mea a devenit tot mai rapidă, până când, practic, am intrat în hiperventilaţie, iar apoi m-am luptat să ascund asta de cameră.

Când Holland spusese că aceea era Doi cea pe care şi-o amintea, ce vrusese să spună? Că în trecut torturasem oameni? Acela era viitorul pe care trebuia să îl aştept cu nerăbdare, chiar dacă aş fi reuşit, cumva, să trec testele? Dacă era aşa, poate că ar fi trebuit să renunţ. Poate că eliminarea mea era cea mai bună idee. Mi-am strâns pumnii, până am simţit un licăr de lumină. De speranţă. Nu puteam să îmi permit să gândesc aşa. Dacă m-ar fi eliminat, viaţa mamei s-ar fi sfârşit. Şi la ce bun? Ei ar fi creat o altă MILA, o alta ca Trei, care n-ar fi simţit absolut nimic atunci când ar fi luat patentul şi ar fi torturat pe cineva până acel cineva ar fi implorat milă. Da, îl lăsasem pe Holland să mă sperie şi să mă facă să îl rănesc pe Lucas, dar măcar mă oprisem. Mă oprisem înainte să nu mai existe cale de întoarcere, îmi revenisem înainte să fac vreun rău iremediabil. Nu era mult, dar era mai bun decât nimic.

Mult prea curând, Lucas mă conducea pe un alt coridor. Nu vorbisem de când ajunsese la uşa mea, când doar mă întrebase dacă eram pregătită. Obrazul îi era o combinaţie de mov şi negru. Mersul lui părea mai greoi, mai ciudat ca de obicei şi fiecare pas era o dureroasă amintire a ceea ce făcusem. În cele din urmă, n-am mai răbdat şi am izbucnit:

— Lucas, îmi pare r…

M-a întrerupt.

— Nu trebuie. Tu doar ai încercat să o salvezi pe dr. Laur… pe mama ta, am înţeles. Crede-mă, am făcut lucruri

cel puţin la fel de rele pentru a-mi ajuta familia. Mai rele. Acum, hai să mergem unde trebuie şi atât, da?

În ciuda vorbelor lui, mersul nostru tăcut pe coridorul acela însemna că era nervos pe mine. Abia mai târziu aveam să îmi dau seama că greşeam. M-a dus printr-un labirint de coridoare slab luminate, am trecut prin uşi boltite. Am trecut pe lângă trei soldaţi pe care nu îi mai văzusem, toţi l-au salutat din cap pe Lucas şi s-au dat la o parte din calea mea. Am evitat să-i privesc. Mă luptam suficient cu mine şi fără să văd dezaprobarea a ceea ce făcusem reflectată în ochii lor. Ne-am oprit în faţa unui lift. După ce şi-a dat mostra de ADN – *Scanare ADN verificată: Lucas Webb. Vă rugăm să tastaţi codul de acces* –, şi codul, uşile s-au deschis. A apăsat B şi am înaintat în donjonul din beton. De data asta, Lucas n-a încercat să facem conversaţie. Se uita drept în faţă. Tăcerea s-a întins între noi şi jur că simţeam presiunea ei izbindu-ne. Uşile acelea aveau să se deschidă, apoi urma o ultimă şansă. Pentru mine, pentru mama. Liftul s-a oprit. O respiraţie de care nu aveam nevoie a îngheţat în pieptul meu, când uşile s-au deschis şi au lăsat să se vadă o neaşteptată strălucire de lumini. La fel de neaşteptată au fost imensitatea spaţiului şi tavanele înalte.

Înălţime: 9 m.

Dar surpriza a continuat, iar arhitectura subsolului nu mi s-a mai părut cine ştie ce, comparativ cu ce era acolo. În faţa noastră se întindea o replică a unei idilice pieţe din centrul unui oraş. Marchize verzi şi roşii ale unor clădiri care se înşirau de-a lungul trotuarelor. Lângă ele, felinare de un albastru-metalic, spaţii verzi, copaci în ghivece şi chiar cupola frumoasă a unei cutii poştale albastre. Semne vesele arătau scopul fiecărei clădiri: *Han! Cafenea! Bancă!* Un micuţ oraş fals, probabil, la treizeci de picioare sub pământ. Bizar, dar nu foarte înspăimântător. Imagini de la ultimul test mi-au revenit în minte – faţa lui Lucas când fusese sigur că îl voi tortura, Holland, patentul –, ca un fel de avertisment. Aparenţele puteau fi înşelătoare.

Chiar în stânga noastră era un stâlp uriaş din beton, care

avea deasupra o fereastră mare. Dincolo de el era o încăpere ovală, una care se întindea până în zidul cel mai îndepărtat. Era complet înconjurată de un argintiu metalic. Nu era nimic de văzut acolo, aşa că m-am întors spre oraş.

— Ce e asta?

Lângă mine, Lucas îşi târşâia picioarele.

— Este o versiune modificată a Hogan's Alley, zona de pregătire din Quantico, pe care agenţii FBI şi, uneori, forţele militare o folosesc pentru antrenamentul de luptă urbană, pentru a simula diverse manevre în zone populate. Cumva, am împrumutat conceptul. Evident, cei cu acces special la proiectul MILA au voie să îl folosească.

— Acces special. Ar trebui să mă simt specială? am glumit, chiar şi numai pentru a domoli pulsul neliniştit pe care îl simţeam pe sub piele.

Umbra unui zâmbet i-a luminat faţa, dar s-a evaporat mult prea repede, de parcă un nor ar fi acoperit soarele şi ar fi înlocuit aerul cald cu unul rece. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi a refuzat să se uite la mine.

— Sunt autorizat să discut doar despre acest ultim test, a zis el, rostind sacadat fiecare cuvânt.

Am aprobat din cap, ignorând brusca senzaţie de sufocare din gât.

— Dincolo de oraş este ceea ce oamenii de pe aici numesc circuitul.

Am urmat traiectoria degetului său arătător, spre zona unde oraşul se schimba, unde clădirile deveneau din pitoreşti şi elegante doar grămezi de ruine şi mizerie, o zonă pe care parcă scria „zonă de război”. L-am urmat până unde trotuarele se terminau în zidul impozant din beton care forma limita încăperii, până unde strada întâlnea o deschizătură întunecată, în formă de potcoavă de cal. Un tunel.

— Circuitul?

Lucas se juca cu gulerul cămăşii.

— O cursă cu obstacole, pe care generalul Holland o foloseşte pentru a se asigura că soldaţii de aici sunt... pregătiţi pentru orice eventualitate.

Mă holbam la intrare, încercând să ignor teama care mă cuprindea ca un tentacul negru, rece.

— În acest test, singura ta sarcină este să treci circuitul cu cel mai mare scor posibil. Vei concura cu Trei. Cum ea a mai făcut acest traseu, am fost autorizat să îţi spun pe scurt la ce să te aştepţi.

Trei? Teama m-a cuprins cu mai multă putere.

— Va trebui să treci de o serie de obstacole, întâi pe strada Hogan, apoi în… Obstacolele includ sârmă ghimpată, căţărări verticale, frânghii, tuneluri şi terenuri minate – simulate, desigur, a adăugat, când a văzut surprinderea mea. De-a lungul traseului, vei întâlni soldaţi care simulează forţele inamice. Trebuie trataţi ca nişte ameninţări reale. S-ar putea să aibă arme simulate, iar dacă te nimeresc, pierzi puncte din total.

Putea fi mai rău, m-am îmbărbătat, încercând să scap de nodul din stomac. Mult mai rău, având în vedere ororile pe care era în stare să le inventeze Holland.

— De câte ori dai de un obstacol care ar putea produce vătămări serioase, ţi se scad puncte. De asemenea, vor fi simulaţi civili, a mai zis. Dacă răneşti un civil…

— Dă-mi voie să ghicesc… mi se scad puncte.

Lucas s-a răsucit să mă vadă, cu pumnii încleştaţi.

— Nu e o glumă, Mila! Trebuie să te concentrezi.

Niciun zâmbet, iar vorbele lui dure parcă au fost un duş rece. În timp ce Lucas se uita drept la mine, pentru prima dată de când părăsisem celula, sprâncenele lui au coborât şi i-au dat o expresie nefiresc de dură şi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă deloc. Nodul din stomacul meu s-a răsucit.

— Acum, te rog, întoarce capul spre dreapta, trebuie să introduc mecanismul de blocare.

S-a poziţionat într-un unghi ciudat, de parcă n-ar fi vrut să-mi vadă capul. Degetele lui erau blânde, când mi-a apucat lobul urechii. Metalul rece a alunecat prin pielea mea, urmat de un sunet rapid, ca de electricitate.

Chipul de securi…

Vocea mea internă s-a întrerupt, apoi… nimic. Când

Lucas s-a dat înapoi, mâna mea a zburat imediat spre linia subţire care marca prezenţa unui chip.

— Unele dintre funcţiile tale de android vor funcţiona doar în primul minut, pentru a simula un scurt.

Stai aşa, care funcţii? Dar, înainte să pot cere detalii, o lumină a pâlpâit în stânga noastră. Sus pe stâlp, fereastra s-a luminat, lăsând să se vadă o încăpere ca un teatru. Trei rânduri de scaune aliniate de-a lungul ei, iar în faţa lor un ecran mare de televizor. Am văzut apărând patru mâini, dar niciuna dintre ele nu avea părul grizonant al lui Holland. Nici Trei nu era.

Ca un semn, uşa liftului a ţiuit şi s-a deschis. Când Lucas s-a uitat peste umăr, încordarea maxilarului lui s-a mai redus.

— Unde e generalul Holland? S-a răzgândit?

M-am întors şi am văzut-o pe Trei plutind pe podeaua din ciment spre noi, îmbrăcată într-o uniformă de armată identică cu a mea. Fără să îmi dau seama, mâinile mele s-au ridicat şi mi-au trecut prin păr, peste marginile tăiate inegal, ca o dovadă că nu eram una şi aceeaşi.

— Nu, doar că îi pregăteşte lui Doi – familiarii ochi verzi ai lui Trei, *ochii mei*, s-au îndreptat spre mine – o provocare specială.

A zâmbit, un zâmbet ce se voia senin, dar felul în care mă studia, cu o curiozitate mai mare decât de obicei, nu prevestea nimic bun.

— Ce provocare specială?

Mi-am încrucişat braţele şi m-am întors spre Lucas, la timp să văd că îşi trece mâinile prin păr. A închis ochii şi a tras aer în piept. Trei se întorsese şi ea spre el.

— Specială, a fost tot ce a zis ea.

Specială? Ciudat, cuvântul pe care voiam să li-l arunc în faţă era mult mai puţin politicos. Conştientă de camerele video, m-am forţat să mă relaxez, ştergându-mi de pantaloni palmele brusc umede, o dată, de două, de trei ori.

— Poate să-mi explice cineva, vă rog, ce se întâmplă? De ce stăm aici? Când începem?

Un zumzet puternic a răspuns în locul lui. Toţi trei ne-am

întors spre stânga, unde peretele oval din metal, pe care îl văzusem mai devreme, se ridica, lăsând să se vadă luciul sticlei de sub el. La început, când metalul a scârţâit uşor, în timp ce se ridica, am crezut că încăperea era goală. Până când privirea mea a alunecat spre peretele din spate. S-a ivit o pereche de tenişi de femeie. Tenişi albi, cu şireturi albastre. Un amestec greţos de speranţă şi teamă mi-a urcat în gât şi a rămas acolo. Pentru o clipă, am uitat totul... Trei, Lucas, camera aceea, aşteptând să apară picioarele ei, corpul, gâtul, bărbia. Inima mea bătea nebuneşte. Apoi, în sfârşit, faţa ei; prima dată când o vedeam, de când fusesem despărţite, la aeroport. Nerăbdarea mi-a cuprins membrele şi am făcut un pas rapid în faţă.

— Mamă?

— Nu!

Comanda dură a lui Lucas m-a făcut să mă clatin.

— Trebuie să ştii că până şi comportamentul tău dinaintea testului va fi punctat, a continuat el.

Pentru o clipă scurtă, disperată, m-am gândit să-l ignor, dar realitatea m-a făcut să rămân pe loc. Dacă scorul meu final scădea prea mult... Captivă, m-am concentrat pe figura nemişcată a mamei, analizând pupilele dilatate, care aproape că ştergeau orice urmă de albastru din ochii ei, mişcările ei lente, felul în care braţele ei erau legate de scaunul din spate. Capul întors, buzele strânse. „Mila”, a mimat ea, fără să scoată vreun sunet. Una dintre mâinile ei s-a zbătut, înainte să se încovoaie în scaun, iar capul să îi cadă în faţă, ca al unei păpuşi. Şi iată-mă – la fel de neputincioasă ca păpuşa cu care semăna. O siluetă cunoscută a apărut din capătul celălalt al camerei în care era mama: Holland. Mâna lui stângă era strânsă în jurul a ceva ce nu vedeam şi mergea cu paşi mai siguri ca de obicei, iar umerii îi erau adunaţi, nu drepţi, cum obişnuia să îi ţină. Am observat că se chircea un pic, la fiecare respiraţie. Privirea mea s-a dus spre stânga lui. Locul unde îl lovisem cu patentul.

Forţa impactului, 720 psi. Fractură la coasta 5 şi foarte

probabil la 6.

Nu simţeam niciun pic de părere de rău.

— El ce caută aici?

— Face parte din test, a zis Lucas pe un ton ciudat, monoton.

Cu acele cuvinte răsunându-mi în cap ca un tren care se apropia, Holland s-a întors cu faţa spre noi şi ne-a privit prin sticlă. Accentul lui s-a auzit cu ecou prin difuzoarele ascunse.

— Aşadar, ştiu că Lucas ţi-a spus esenţialul, dar m-am gândit să adăugăm ceva, să facem totul mai incitant. Nu ai satisfacţie când un joc e prea uşor de câştigat, nu?

Nu, am vrut să strig, iar privirea lui Holland s-a îngustat şi s-a oprit pe mine. Colţurile gurii lui s-au strâns, de parcă ştia ce plănuiam şi mă provoca. Mi-am încleştat falca, să rezist tentaţiei.

— M-am gândit că tu şi Trei aveţi nevoie de ceva mai multă competiţie. În timp ce tu faci traseul, sarcina ta e să localizezi şi să scoţi un dispozitiv de explozie simulat. Acum, o să vrei să te asiguri că îl găseşti, pentru că e doar unul şi cine îl aduce la linia de sosire va primi un bonus gras. Sunt generos, aşa că îţi voi spune chiar şi unde să cauţi – va fi îngropat sub o grămadă de vechituri, imediat ce treci de tunele. Ce zici, te ajută?

S-a oprit să se uite la obiectul misterios din mâna lui înainte să continue.

— Acum, în viaţa reală, o bombă explodează şi gata. Lucas a vrut ca, în cazul în care nu treci simulatorul, să primeşti penalizare un punct, dar eu? La naiba, eu m-am gândit că aceasta va fi penalizarea.

O urmă de zâmbet a apărut pe faţa ridată a lui Holland.

— Lucas, de ce nu faci onorurile şi să explici restul?

Lucas refuza să se uite la mine.

— Dacă pici simulatorul, pierzi automat.

Totul în mine s-a prăbuşit. Categoric, cu siguranţă, nu voi pica simulatorul.

— Ce legătură are asta cu mama?

— Vei avea exact cincisprezece minute să intri în circuit,

să găseşti simulatorul şi să termini cursa, iar o parte din punctaj va fi hotărâtă pe baza inexactităţilor din performanţa ta.

Asta ştiam deja, dar încă nu-mi răspunsese la întrebare. M-am uitat spre Holland şi am văzut că ochii lui ca de oţel mă fixau. Îndată ce a văzut că mă uit la el, şi-a desfăcut pumnul şi a lăsat să se vadă un obiect dreptunghiular galben. O brichetă. M-am uitat la mâna lui, apoi în cealaltă parte a camerei, unde mama era sedată şi legată. Un gând oribil a prins contur. Nu, era imposibil.

— Acest test are rolul de a-ţi pune la încercare concentrarea pe ceea ce ai de făcut, sub presiunea unor emoţii extreme, a continuat Lucas. Nu poţi, pentru niciun motiv, să schimbi cursul lucrurilor. Niciun motiv.

Acum, Holland îşi plimba degetul gros peste marginea brichetei. Flacăra ei s-a aprins. Am simţit furnicături de teamă pe pielea capului.

— Pentru a-ţi evalua rezistenţa la o astfel de presiune, generalul Holland a adăugat ceva acestui test, a zis Lucas şi fiecare cuvânt al lui a sunat de parcă se forţa să îl rostească.

A scotocit după ceva prin buzunar şi, pentru o clipă, atenţia mea a fost distrasă, când cifrele roşii digitale au prins viaţă pe ecranul de deasupra falsului oficiu poştal.

— Cronometru setat pentru cincisprezece minute, a anunţat deasupra o voce de bărbat monotonă, computerizată.

Lucas şi-a scos mâna din buzunar. Mi s-a părut că tremura. Apoi, a strâns pumnul, cu atâta forţă, încât încheieturile degetelor păreau gata să-i iasă prin pielea palidă.

— Cincisprezece minute, maximul care îţi este permis. Dacă nu…

— Dacă nu, ce?

În camera din sticlă, Holland şi-a aplecat capul, căutând ceva pe jos. Bricheta a sclipit. Nu. Nu era posibil. Se juca cu mine, făcea parte din test. Asta trebuia să fie.

— Generalul Holland testează un nou… dispozitiv de

adunare a informaţiilor. Acesta foloseşte un set computerizat de… pentru a controla sincronizarea focului. Acum, este setat la cincisprezece minute. După asta…

Vocea lui Lucas s-a stins. Pentru că nu putea sau nu voia să termine. Holland s-a ghemuit şi a atins bricheta de podea. O scânteie mică s-a aprins. În timp ce Holland ieşea din încăpere, printr-o uşă din spate, pe care nu puteam să o văd, scânteia a izbucnit într-un perete de foc, unul care a urcat repede până la nivelul pieptului, apoi şi mai sus. Flăcările pâlpâiau ca nişte dansatori roşii-portocalii. Flăcări, exact ca acelea despre care mi se spusese că îl omorâseră pe tatăl meu fals. În timp ce întreaga mea lume se clătina, am completat în minte propoziţia lui Lucas.

După asta, mama o să moară arsă.

— Douăzeci de secunde până la start, s-a auzit vocea impasibilă a computerului.

Am simţit cum totul împietreşte în mine. Nu puteam să mă mişc, nu puteam să respir. Alegerile clipeau în mintea mea în bucăţi mici, de parcă ar fi imitat dansul flăcărilor.

Sparge peretele din sticlă, ia-o pe mama de pe scaun. Pici testul trei, pierzi totul. Concentrează-te. Fă testul. Încadrează-te în timp.

Totul în mine striga să sar, să sparg geamul. Să aleg prima opţiune şi să o iau pe mama de acolo. Dar asta putea însemna că totul se termina. Holland ar fi învins, iar eu şi mama am fi pierdut. Doar a doua opţiune ne oferea şansa de a lupta. Trebuia să termin cursa şi trebuia să câştig.

— Du-te spre linia de start, te rog, a zis Lucas.

Încă zdruncinată, am urmat-o confuză pe Trei, spre linia galbenă care împărţea în două podeaua. Am simţit greutatea privirii lui Lucas pe mine, dar nu m-am uitat la el. Nu m-am uitat nici la Holland, nici la mama. Controlul meu asupra emoţiilor scădea cu fiecare respiraţie. Inacceptabil.

— Zece secunde până la start.

Lângă mine, Trei şi-a întins braţele deasupra capului, nu mai îngrijorată decât un alergător la o probă de atletism.

— Sper că eşti pregătită, a zis ea.

Am ignorat-o. În faţa noastră se întindea imaginea

oraşului şi, dincolo de ea, tunelul care ducea la circuit. Acolo se afla şansa mea de supravieţuire – şansa mamei. Corpul meu s-a încordat şi m-am aplecat în faţă, pregătită.

— Testul începe în trei, doi, unu, start!

Am pornit încă înainte ca „start” să răsune în aer.

CAPITOLUL 30

Am fugit spre intersecţie, iar privirea mea a alunecat peste vitrine, ferestre, oriunde aş fi putut zări vreo mişcare. La început, nu am văzut ţipenie de om şi m-a cuprins teama. În afară de Trei, care era în linie cu mine, în stânga, nimic nu mişca. Era ca un oraş fantomă, cum erau cele despre care învăţasem la cursul de istorie.

Picioarele mele tocmai atinseseră trotuarul, când am văzut cuvintele şi am auzit vocea digitală.

Mişcare detectată.

Un bărbat în hanorac roşu ieşea din falsul oficiu poştal, cu mâinile înfundate în buzunare. Fără să mă opresc, i-am studiat ţinuta. Pistol, avea pistol sau vreun alt fel de armă?

Nu au fost detectate arme.

Am trecut pe lângă el.

Mişcare detectată.

Un alt bărbat ieşea de pe aleea dintre două clădiri din cărămidă, din dreapta mea. Am făcut la stânga, înainte ca laserul armei lui să mă nimerească în cap, apoi am alergat spre el. A îndreptat din nou arma spre mine, piciorul meu a ţâşnit şi, cu toate că m-am controlat, i-am lovit urechea cu suficientă putere încât să-l arunce în spate, clătinându-se. A aterizat cu un strigăt şi şi-a pus mâna pe ureche.

Impact, 60 bari. Ţiuit în ureche, greaţă, ameţeală şi probabil dezechilibru temporar.

La geamătul lui, am simţit un spasm, dar l-am alungat. Tipul acela se înrolase pentru asta. Mama nu.

I-am smuls arma, am aruncat-o cât colo şi m-am zorit. În faţă era o marchiză pe care scria cu litere mari FARMACIE, dar în spatele ochilor mei vedeam doar flăcări. Toate acele momente când mă luptasem să-mi amintesc împrejurările morţii tatălui meu fuseseră atât de frustrante, o încercare disperată de a umple un mare gol. În clipa aceea, aş fi dat orice să fie din nou gol. Să scap de teama aceea arzătoare, paralizantă că focul avea să o devoreze pe singura persoană de pe planetă care ştia ce eram şi totuşi continua

să ţină la mine.

Am trecut pe lângă un coş de gunoi metalic albastru, sudat pe un felinar, un hidrant roşu şi un petic de iarbă artificială. Drept în faţă mi-a apărut o alee îngustă, între brutărie şi bancă. Un loc perfect pentru o cursă, mi-am zis. În orice clipă, funcţia mea de detectare a mişcării mă va alerta, mă gândeam. Nimic. A fost nevoie ca un soldat să coboare deasupra capului meu cu o frânghie, ca să îmi dau seama: perioada mea de graţie expirase. Nu mai aveam funcţii speciale. A venit repede, cu o mână pe frânghie şi în cealaltă ţinând arma. M-am lăsat în jos în ultima clipă, prea târziu. Raza mi-a atins vârful degetului mare.

— Laserul a lovit piciorul. Minus zece puncte, s-a auzit difuzorul.

Între timp, în dreapta mea, picioarele lui Trei au lovit cimentul, în timp ce a trecut mai departe. Asta m-a făcut să simt prin mine un val de hotărâre. Trebuia să o ajung. Când soldatul a ajuns jos, eram gata să sar în picioare. M-am repezit înainte, cu capul plecat, şi l-am prins direct în piept. Impactul ne-a trimis pe amândoi la pământ, cu mine deasupra. I-am răsucit mâna cu arma, până când strânsoarea i-a slăbit, apoi l-am lovit scurt în cap, să nu poată veni după mine.

Abia mă ridicasem, când ceva a sclipit în spatele unei uşi deschise, peste drum. S-a auzit un pistol, m-am lăsat în jos şi m-am rostogolit spre dreapta. M-am ridicat în picioare şi m-am aruncat în faţă, cu o mişcare lină, aruncând o privire peste umărul stâng, în timp ce înaintam în zigzag. Strada era goală. O clipă mai târziu, alergam pe lângă molozul unor clădiri abandonate şi plonjam în gura căscată a tunelului. Vocea computerizată s-a auzit din nou:

— Au mai rămas doisprezece minute.

Apoi, caverna întunecoasă m-a înghiţit cu totul. Cineva fusese foarte zgârcit cu becurile. Cum vederea mea de noapte nu mai funcţiona, nu puteam să văd la mai mult de cinci picioare în faţă, dar auzeam pantofii lui Trei prin noroi. Apoi, paşii s-au oprit brusc, înlocuiţi de un zgomot ciudat, înfundat. Probabil că ajunsese la un obstacol.

Am sprintat prin întuneric, disperată să o ajung. Cu o vizibilitate atât de redusă, mi s-a părut că peretele din sârmă a apărut de nicăieri. Am patinat şi m-am oprit cu nasul la câţiva centimetri de un vârf ascuţit. Sârmă ghimpată, până sus, cât de sus puteam să văd. Prea deasă să mă pot strecura, prea sus să mă pot căţăra. Dar acolo, între locul unde începea peretele şi pământ era o deschizătură mică. O altă grămadă de sârmă răsucită se întindea orizontal şi forma un fel de tavan care acoperea un pic deschizătura, sub nivelul genunchilor. Încă o dată am auzit cum ceva era târât ritmic pe jos. Dar unde? Cu imaginea armelor cu laser şi a altor capcane în minte, am verificat terenul din faţă. Mâinile mele s-au strâns de frustrare. Nimic, nimic, ni… Gata! În sfârşit, am detectat sursa zgomotului, un pic mai în faţă, spre dreapta. Prin găurile mici din plasa de sârmă ghimpată vedeam slab silueta picioarelor lui Trei, în timp ce se târa prin noroi. Doar târâş se putea înainta. M-am lăsat în patru labe, apoi pe burtă şi m-am târât pe sub sârme. Poate că, dacă aş abandona subtilitatea în favoarea vitezei, mă gândeam, aş putea să o ajung. Doar nu aveau să mă omoare câteva zgârieturi. M-am împins în sus pe coate şi m-am năpustit în faţă. Înaintasem doar câteva picioare, când ceva ascuţit mi-a tăiat scalpul.

Nu e mare lu…

Un şoc puternic a trecut prin mine; plus un zumzet tare. Pentru o clipă lungă şi înspăimântătoare, grota s-a cufundat într-un întuneric total, iar membrele mele au îngheţat. Vocea mea internă a rostit o avertizare:

Impact: 75 de volţi.

Perfect. Holland mă lăsase să păstrez funcţiile inutile. Imediat după acea conştientizare îngrijorătoare a venit anunţul computerizat al lui Holland.

— Sârma ghimpată declanşată. Minus zece puncte.

În urmă şi cu douăzeci de puncte mai puţin.

M-am lăsat pe burtă şi, ca un şarpe, m-am târât pe sub sârmă. Să trec de vârfurile ascuţite îmi lua timp, iar eu nu mai aveam timp de pierdut. Am simţit în nări un miros de

pământ rece şi umed, plus pietricele care îmi intrau în braţe. Mi-am aplecat capul şi m-am împins înainte. De neimaginat, totul era de neimaginat. Cu câteva zile în urmă, eram la şcoală, mă certam cu Kaylee. Aproape că îl sărutam pe Hunter. Iar în clipa aceea mă târâm să-mi salvez viaţa, într-un fel de joc macabru.

După ce m-am şerpuit un timp care mi s-a părut o veşnicie, deşi trebuie să fi fost doar câteva secunde, cuşca mea din sârmă s-a terminat. M-am ridicat în picioare. Ce urma? Am alergat înainte şi am tresărit când un ecran TV pe care nici nu îl observasem până atunci s-a aprins, undeva deasupra. Nu, nu ecran – ecrane. Pentru că în depărtare s-au mai aprins două, trei, patru.

Mai multă lumină, super, în sfârşit, puteam să văd la mai mult de doi paşi în faţă. Până când mi-am dat seama că Holland nu ne pusese desene animate. Flăcări. Vedeam flăcări. Şi, de parcă sclipirea lor roşu-portocalie nu era suficient de neliniştitoare, am văzut-o pe mama, încă legată de scaun, dar cu capul ridicat. Era trează, cu ochii deschişi şi ţintuită de zidul de foc, care se afla la mai puţin de patru picioare de ea. M-am clătinat, când mi-am dat seama. Patru picioare – câte un picior pentru fiecare minut care trecea.

Forţa bătăilor inimii mele fantomă mi-a umplut pieptul, urechile; o pompă alimentată de aceeaşi panică ce ameninţa să distrugă toată speranţa rămasă. Un sunet, ceva între un plâns reprimat şi un geamăt, mi s-a blocat în gât. Emoţiile acelea nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile. Înnebunită, am căutat prin cele mai ascunse colţuri ale minţii mele după orice fărâmă de control, de calm. O urmă cât de mică din androidul care eram. Şi, cumva, într-un fel, l-am găsit.

Nu te uita.

Acolo, în faţă. Concentrează-te pe următorul obstacol – doar aşa o să o poţi revedea.

Tot a fost nevoie de un efort imens să ignor monitoarele, dar am reuşit. M-am agăţat de acea urmă de logică şi am alergat repede, în timp ce mă concentram pe bariera imensă din faţă – un perete masiv, zgrunţuros. O ceaţă

subţire cădea de deasupra, dintr-un sistem de aspersoare, iar picăturile se vedeau ca praful în lumina slabă. Suprafaţa neregulată m-a izbit prin mirosul greu şi umed. Mi-am dat seama că mă uitam la noroi. Peretele era complet acoperit de noroi. Deasupra, în stânga, Trei trecuse deja cam de o treime din urcuşul abrupt.

Sprintând pe ultimii câţiva metri, am aşteptat ca monitorul meu intern să măsoare înălţimea. Tăcere. O altă funcţie blocată. Mişcarea degetelor mele exprima frustrare. Nu era sincronizarea ideală pentru pierderea abilităţilor de android. M-am uitat din nou în sus şi am estimat cam cinci, nu, şapte metri. Cel puţin. Apoi, n-am mai stat pe gânduri şi m-am lansat. Săritura m-a dus câţiva metri în sus, pe zid. Degetele mele s-au cufundat în noroiul alunecos şi rece şi s-au chinuit să se agaţe, iar tenişii mei au făcut la fel. N-am reuşit să opresc alunecarea înapoi la pământ. Roşul a clipit pe un monitor din stânga mea. M-am prins exact la timp.

Concentrează-te.

La doi metri deasupra, Trei sfida gravitaţia şi continua să se caţere, cu picioarele desfăcute. Arăta de parcă se agăţa de perete doar prin forţa voinţei. Apoi, am observat felul în care îşi muta câte o mână, cu grijă, căutând sub noroi, înainte de a încerca să-şi mişte o altă parte a corpului.

Caută.

Asta era! Sub tot acel noroi erau fisuri, locuri de unde să te prinzi cu mâinile.

Ceva.

Mi-am băgat ambele mâini în noroi, sus, şi am scormonit în nămol, până când degetele mele au îndepărtat suprafaţa. Moale, era prea moale. M-am uitat în sus şi am văzut cum Trei găseşte o altă gaură, în timp ce degetele mele căutau pe suprafaţa care părea alunecoasă ca metalul. Disperarea îmi cuprinsese pieptul, odată cu trecerea timpului. Moale. Moale. Moale.

Aşteaptă.

Degetul meu stâng a dat la o parte o protuberanţă mică, rotundă. Micuţă, dar suficientă. Trebuia să fie suficientă. M-am prins de ea cât de bine am putut, cu mâna plină de

noroi, şi mi-am ridicat partea de sus a corpului, urmată de piciorul drept, apoi de cel stâng. Imitând poziţia lui Trei, mi-am ţinut picioarele depărtate şi am fost recunoscătoare pentru asta. Cu cât îmi erau mai depărtate, cu atât mă ţineam mai bine. Următoarea gaură am găsit-o mai rapid. Şi pe următoarea la fel. Puteam să o fac. Puteam…

O fâlfâire, în stânga mea. Dintr-o uşă ascunsă pe la jumătatea zidului, a apărut o siluetă acoperită din cap până-n picioare cu un combinezon negru, doar ochii i se vedeau în spatele unui plastic dreptunghiular transparent. În clipa următoare, s-a lansat spre Trei. Două mâini înmănuşate s-au înfăşurat în jurul piciorului ei drept. Am continuat să mă caţăr, în timp ce Trei se întindea disperată spre partea de sus a peretelui, de care o mai despărţeau doar câţiva centimetri. Dar greutatea soldatului s-a dovedit prea mult. Acesta şi-a proptit pantoful de perete şi a mai tras o dată. O clipă mai târziu, amândoi s-au rostogolit la pământ.

Poc! Am înţepenit, la auzul sunetului, apoi m-am întins după o altă gaură, refuzând să mă uit în jos, când am auzit o încăierare. În sfârşit, eram în faţă, dar nu eram atât de proastă să cred că soldatul o va ţine pe Trei deoparte pentru mult timp. Mâna mea dreaptă scotocea prin noroi, când degetele înmănuşate s-au încleştat în jurul gleznei mele. Înainte să pot găsi o gaură, soldatul trăgea de mine, în jos, jos, jos. Când corpul meu a alunecat, tot ce mi-a venit în minte a fost focul care cuprindea pielea mamei.

Nu! Tocmai când degetele înmănuşate m-au strâns mai tare de gleznă, mi-am îndoit genunchiul stâng şi mi-am lipit piciorul de perete. Apoi, am lovit cu dreptul, cât de tare am putut. Pantoful meu a atins faţa soldatului atât de tare, încât mi-a dat drumul pe loc. Unde era Trei? Am aruncat o privire rapidă în jos şi am văzut-o, îl lăsase pe atacatorul ei nemişcat în noroi şi îşi reluase urcuşul. Ochii noştri s-au întâlnit scurt, în lumina slabă, verde cu verde. Apoi, m-am întors şi m-am împins mai în sus. I-am ignorat pe Trei, pe soldaţi, totul, şi m-am concentrat pe găsirea găurilor şi pe strădania de a nu aluneca, astfel că am găsit un calm

ciudat în monotonia acelor mişcări. Găseşte gaură. Trage în sus. Picioarele. Repetă. M-am uitat în sus, iar inima mea a început să bată cu putere. Mai aveam doar şase găuri. Nu cinci. Nu patru. Când am ajuns la doar trei găuri, cu un zgomot ca de tunet, peretele a început să se cutremure. Mişcarea neaşteptată şi violentă a făcut să-mi alunece mâna. Picioarele mele au pedalat în noroi, fără vreo şansă să se ţină. Mişcarea a crescut în magnitudine şi, Doamne, mâna mea stângă aluneca. Mi-am îndoit degetele şi m-am prins de capătul peretelui. Mă mai ţineam doar cu vârfurile degetelor. Peretele s-a scuturat, iar strânsoarea mea a slăbit. M-a cuprins teroarea. Nu puteam să cad, nu în clipa aceea. Căderea însemna timp pierdut şi, de la acea înălţime, probabil, rănire. Dacă mă răneam, mama era ca moartă. Degetele de la mâna dreaptă au căutat prin noroi, să se prindă de ceva. Haide. *Haide.* Am mai găsit o gaură, tocmai când mâna mea stângă pierduse de tot contactul. Am tras aer în piept şi mi-am ridicat corpul. Acel ultim metru era aproape imposibil de urcat, având în vedere cât era de alunecos peretele şi cât de tare se mişca, iar gravitaţia mă trăgea în jos. Dar, cumva, am reuşit. În clipa în care braţul meu drept a ajuns sus, cutremurul s-a oprit şi s-a auzit difuzorul.

— Nouă minute.

Prea mult, prea mult. Cumva, trebuia să măresc viteza. Mi-am ridicat piciorul drept peste perete. În clipa în care am privit în jos, mi-a scăpat un sunet de surprindere. Nu mai era noroi. Peretele era din metal curat – argintiu şi lucios –, la fel şi cel opus. Trei frânghii groase se întindeau de-a lungul a ceea ce trebuia să fie o deschizătură de cel puţin douăzeci de metri între ei. Iar în jos, dedesubt, era un hău adânc, plin cu apă murdară. Categoric, să cazi nu era o opţiune. M-am lăsat să alunec câţiva metri, cu dreptul, până când am ajuns la cea mai apropiată frânghie. O clipă mai târziu, mă bălăngăneam deasupra hăului.

CAPITOLUL 31

Cu grijă, mi-am mutat mâinile pe frânghie şi m-am întors, astfel încât să fiu cu faţa spre partea de unde venisem. Mi-am mutat mâinile în spate, una câte una. În loc să fie aspră şi uşor de ţinut, frânghia era alunecoasă. Iar când mi-am ridicat picioarele, să le înfăşor în jurul ei, să mă ţin mai bine, toată chestia s-a clătinat. Am înghiţit greu. Alunecoasă şi nu foarte întinsă. Perfect. Apoi, mi-am lăsat capul pe spate, mi-am fixat privirea pe mâini şi am început să-mi croiesc drum spre peretele îndepărtat. Abia parcursesem câteva picioare, când o sclipire de portocaliu mi-a atras atenţia. Înainte să mă pot opri, capul meu s-a întors spre dreapta. Timp de trei secunde lungi şi agonizante, am văzut-o pe mama cum se luptă să se dezlege, în timp ce focul pâlpâia în faţa ei, mult mai aproape deja. Apoi, am închis ochii strâns şi am continuat, concentrându-mă doar pe ritmul constant al mâinilor.

Trage. Trage. Trage.

Când eram pe la jumătatea drumului, am auzit primul pocnet. Capul meu s-a întors spre stânga, prea repede, astfel că întreaga frânghie s-a legănat. O fereastră din perete s-a deschis şi a lăsat să iasă o ţeavă neagră. Una care ţintea spre pantofii mei. Mi-am desfăcut picioarele, exact la timp. Laserul nu m-a nimerit, dar, chiar şi aşa, am simţit arsura pe care a lăsat-o în urmă, iar stomacul meu s-a chircit. Încă una dintre modificările speciale ale lui Holland, fără îndoială, armele cu laser, care chiar te răneau.

Nu-mi permiteam să fiu nimerită. Fără să mai pierd timp preţios pentru a-mi ridica din nou picioarele, mi-am croit drum spre partea cealaltă, cu muşchii încordaţi, în timp ce ascultam atentă, să aud un alt sunet elocvent. Frânghia s-a clătinat prea mult. Aşa procedau şi soldaţii obişnuiţi? De ce tolerau aşa ceva? De ce Lucas tolera aşa ceva? Toate întrebările şi speculaţiile mele s-au risipit, când cu coada ochiului am văzut frânghia din stânga mea bălăngănindu-se.

Trei. În spatele meu. Şi venea repede. Peretele lucios din metal se profila în faţă ca ivit dintr-un coşmar industrial. Era la mai puţin de zece metri. M-am împins în faţă cu mâna dreaptă, apoi cu stânga, micşorând distanţa, cu fiecare mişcare.

Clic. Clic.

Ferestre care s-au deschis pe ambele părţi. Ameninţarea mea venea din dreapta. Am avut doar o clipă să văd ţeava care ţintea mâinile mele şi chiar mai puţin să reacţionez. Mi-am arcuit spatele ca o gimnastă, mi-am ridicat picioarele, le-am împins puternic în sus şi, în acelaşi timp, mi-am dat drumul. Pentru o clipă îngrozitoare, am zburat prin aer şi nimic nu m-ar fi oprit, dacă aş fi căzut în apa murdară de sub mine. Mi-am lăsat capul în jos, iar laserul a trecut pe lângă el. Chiar prin locul unde fuseseră mâinile mele, cu câteva clipe mai devreme.

Din poziţia mea cu capul în jos şi cu spatele, am văzut-o pe Trei teafără. Venea spre mine, într-un ritm imposibil de rapid. M-am legănat înainte şi înapoi şi mi-am luat elan, până când, în sfârşit, mâinile mele s-au prins din nou de frânghie.

Clic. Clic.

Mâinile mele au continuat să se mişte, în timp ce privirea mi s-a îndreptat spre dreapta, apoi spre stânga. Nicio fereastră. Frânghia s-a smucit puternic. Apoi, am alunecat în jos, cu tot cu ea şi m-am trezit atârnând. În timp ce mă prăbuşeam cu spatele spre peretele îndepărtat, am văzut-o pe cealaltă jumătate legănându-se pe partea opusă.

Bine ţintit.

Acela a fost ultimul meu gând, înainte să mă lovesc întâi cu capul de peretele de metal. Impactul a reverberat pe coloana mea vertebrală şi mi-a zdruncinat frânghia în mâini. Am alunecat două picioare în aer, apoi am prins-o *şi pac!* am lovit peretele din nou. Am alunecat, până când mâna mea stângă a rămas în aer, iar eu mă bălăngăneam ca un fel de ofrandă pentru răbdătoarea apă de dedesubt. Trebuia să mai aştepte. M-am întins şi am apucat frânghia cu mâna liberă, m-am întors încet cu faţa la perete şi mi-am

proptit pantofii de el. Când am ajuns sus, mi-am permis o scurtă privire înapoi şi am simţit exaltare. Trei se căţăra pe frânghia ei, dar bucata aceea era legată de peretele îndepărtat şi mi-am dat seama că o puteam învinge. Trebuia doar să termin la timp.

De unde eram cocoţată am văzut că mai era un perete care îmi bloca drumul, la o distanţă de doi, trei metri. Nu din metal, ci din piatră. Dar pietrele se întindeau până sus, la tavan. Singurul mod de a trece era prin două tunele rotunde din metal, care se iţeau cam la şapte metri deasupra pământului. Şi nu erau foarte largi.

În timp ce îmi începeam coborârea, soluţia mi-a clipit în minte, rapidă ca un fulger.

Coboară acest perete, traversează, urcă sau... coboară la nivelul tunelului şi scufundă-te.

Am alunecat pe suprafaţa pietroasă şi am simţit cum gura întunecată a tunelului îmi atrăgea privirea de parcă eram un fluture atras de bec.

Siguranţă sau timp, siguranţă sau timp?

— Şase minute.

Decizie luată.

Nu am mai stat pe gânduri. M-am clătinat pe o piatră care ieşea un pic deasupra nivelului la care era tunelul şi mi-am dorit încă o dată ca funcţiile mele de android să nu fi fost blocate. Apoi, mi-am ridicat braţele deasupra capului, m-am aplecat în faţă şi, cu o rugăciune tăcută, adresată oricui o fi ascultat, m-am scufundat.

Nimic nu se compară cu a-ţi da seama, cu o fracţiune de secundă prea târziu, că ai calculat greşit. Vântul îmi fluiera în urechi, în timp ce panica mă cuprindea şi alunecam prea mult. Am văzut pietrele care se iţeau şi care aproape că mi-au atins faţa. M-am răsucit, mi-am aruncat în sus mâna stângă şi am reuşit să apuc o mână de metal, cu vârful degetelor. După o balansare periculoasă, în timpul căreia aproape că am căzut, mi-am ridicat corpul pe suprafaţa rece din metal a tunelului. Şi am ajuns înăuntru. Pe lângă întuneric, primul lucru pe care l-am observat, când am început să mă târăsc, a fost mirosul infect, rânced. Cu cât

înaintam mai mult în tunel, cu atât devenea mai puternic. Şi am reuşit să-l asociez cu ceva din memorie.

Carne. Carne alterată.

Am scuturat din cap, de parcă asta ar fi putut alunga gândurile îngrozitoare despre ceea ce putea fi acolo.

Nu te gândi. Doar mergi.

Am virat după un colţ, unde, din cauza luminii slabe, gaura îngustă a dispărut. Înăuntru aerul era răcoros, iar metalul uşor umed sub mâinile mele. Mă simţeam de parcă aş fi fost izolată de restul lumii. Doar întunericul, respiraţia mea şi sunetul ritmic scos de mâinile şi de genunchii mei. Dar ştiam că de undeva, cumva, Holland se uita şi aştepta să ezit.

Am mai întors pe un hol şi am avut impresia că podeaua fuge de sub mine. Alunecam, alunecam, mâinile mele bâjbâiau după ceva care să mă încetinească, dar pereţii erau prea alunecoşi. Am aterizat cu o bufnitură. Ca acţionată de presiune, s-a aprins o lumină mică în mijlocul tubului. În faţă, spaţiul se îngusta atât de mult, încât nu mai puteam să mă târăsc în patru labe. Fără să mă opresc, m-am sprijinit pe antebraţe, am strâns din dinţi şi m-am mişcat cât de repede am putut.

Duhoarea devenea şi mai puternică.

În faţă, tunelul cotea scurt spre stânga. Am înconjurat cotitura, sperând că se va vedea capătul. În schimb, am văzut picioare. Picioare goale ataşate de un corp, un corp care duhnea a moarte. Am pierdut secunde preţioase holbându-mă la tălpile acelea, de aceeaşi mărime ca ale mele, şi respirând pe gură, să inhalez mai puţină duhoare.

Holland pusese un mort acolo ca parte din competiţie?

Nu te gândi la asta. Doar mergi.

Îmi simţeam capul învârtindu-se, dar m-am forţat să înaintez. Am ajuns la picioarele corpului şi mi-am dat seama, uşor îngrozită, că tunelul era atât de îngust acolo, încât nu aveam cum să trec fără să îl ating. Mi-am târât pieptul pe lângă picioarele inerte, pe lângă torsul în tricou. Era o fată cu o claie de păr şaten lung. Apoi, am ajuns în dreptul feţei şi tot corpul meu a înţepenit. Fata era de

vârsta mea, de înălţimea mea, avea înfăţişarea mea. Iar ochii ei, care erau larg deschişi, erau verzi.

Trei. Ajunsese cumva înaintea mea, să îmi întindă o capcană? Dar stai... era imposibil. Apoi, privirea mea a căzut pe o parte a capului ei, unde o incizie urâtă se întindea pe toată lungimea scalpului. Plus o gaură de glonţ. Of, Doamne! Nu era Trei. Unu. Doar că nu versiunea din memoria mea zdrenţuită. Fata aceea fusese energică, vie, în timp ce asta... era o scoică goală. Pustiită. Şi atât de evident deloc umană.

Un ţiuit mi-a umplut urechile, atât de tare, încât, la început, am crezut că venea de la un difuzor. Dar nu, venea din interiorul capului meu, o reacţie emoţională fantomă. Mi-am înghiţit ţipătul, care îmi urcase în gât. Părere de rău, tristeţe şi furie: s-au transformat într-o amară simfonie în pieptul meu, în timp ce mi-am lăsat în urmă predecesoarea, ca pe o jucărie aruncată. Am trecut repede pe lângă un şobolan măcelărit, câteva picioare mai în faţă, care era şi sursa duhorii. Încă un truc al lui Holland.

Tunelul a făcut din nou o curbă şi, în sfârşit, a apărut un cerc de lumină. Când m-am apropiat de ieşire, lumina a dispărut, dar nu puteam lăsa asta să mă încetinească. M-am grăbit să înaintez şi am plonjat în spaţiul gol, dar nu am aterizat pe podeaua murdară. Nu, am aterizat pe o grămadă de chestii tari şi ciudate, dar nu foarte tari, totuşi. Iar când luminile au revenit, mi-am dat seama. Bucăţi de corpuri, peste tot unde mă uitam, dar androizi, nu oameni. Grămada de vechituri a lui Holland. Pentru o clipă, uimirea m-a ţintuit locului şi mi-a întors stomacul pe dos. Apoi, m-am ridicat şi am sărit, clătinându-mă pe suprafaţa neregulată. Abia m-am ferit de o grămadă de braţe.

Măcar dacă aş fi putut vomita. Poate că atunci greaţa continuă care îmi răscolea stomacul şi care îmi umplea gura cu salivă ar fi dispărut. Dar nu puteam să vomit. Nu puteam să fug. Simulatorul era acolo undeva, îngropat într-o mare de membre aruncate. Membre exact ca ale mele.

— Mai sunt trei minute.

Vocea computerizată m-a pus în mişcare. M-am aplecat

şi am luat un braţ. M-am forţat să mă uit înăuntru. Gol, cu excepţia câtorva sârme rămase. M-am înfiorat şi l-am aruncat cât colo, apoi am luat o parte de jos a unui picior. Pielea părea artificială, deshidratată, de parcă atunci când piciorul fusese separat de restul corpului dispăruse din el orice urmă umană. L-am lăsat şi am apucat un tors. O incizie îngustă îl despărţea în două jumătăţi. Cu o determinare macabră le-am separat şi am scanat interioarele, cât de repede am putut. Sârme, plăci din metal, plastic. Dar obiectul care mi-a captat atenţia a fost unul mic, de mărimea unui pumn. Nu simulatorul, ci o pompă. Neagră, moale. Mecanică. O inimă falsă, pentru o persoană falsă. Înăuntru, nimic care să semene cu un suflet. Am respirat greu. Poate că *eu* nu aveam suflet, dar, dacă ele existau, atunci, cu siguranţă, mama avea unul.

Mânată de o înnoită determinare, am devenit o maşinărie de scanat membre. Dincolo de grămada aceea, am auzit un fel de şoaptă, apoi o izbitură. Celălalt tunel. Trei. Trebuia să găsesc simulatorul. Repede. Marea de corpuri devenea tot mai mică, mai mică, pe măsură ce dădeam la o parte mâini, picioare, braţe. Iar zgomotul creştea. Disperarea m-a cuprins ca într-o menghină. Nu aveam să îl găsesc la timp. Trei avea să ajungă la el, apoi…

Am mai dat la o parte un picior inutil şi l-am văzut – un dispozitiv mic, rotund şi roşu, cam de circumferinţa cănii de cafea pe care o folosea mama în fiecare dimineaţă. Pe el era desenată imaginea unei dinamite. Deasupra mea am auzit-o pe Trei, ajunsese la capătul tunelului. Degetele mele s-au curbat în jurul sferei, în aceeaşi clipă în care Trei a lovit pământul, împrăştiind în jur membre. Am strâns simulatorul, protector, cu avertismentul lui Holland clar în minte. Dacă îl scăpăm, pierdeam totul.

M-am răsucit şi m-am împins în faţă pe piciorul drept, gata să sprintez spre linia de final. Am simţit pe braţ o strânsoare puternică, ce m-a tras înapoi.

CAPITOLUL 32

M-am clătinat spre spate, în timp ce gândurile îmi alergau nebuneşte prin cap. Nu aveam timp de o încăierare cu Trei. Poate că reuşeam să mă înţeleg cu ea.

— Te rog… trebuie să o salvez pe mama.

M-am întors, să o văd, cu pulsul galopând. Nu. Mai. Aveam. Timp. A aplecat capul spre stânga, în felul acela al ei, cam cum făceau căţeluşii.

— Tu nu ai mamă.

Ceva îndurerat trebuie să-mi fi trecut peste faţă, pentru că i s-a văzut o mică încruntare între sprâncene.

— Nu e vorba că nu te înţeleg, m-au programat pentru asta. Dar mi s-a cerut să mă supun ordinelor.

— Ordine? Nu vrei să faci mai mult de atât? Să fii mai mult decât un android?

În timp ce am rostit cuvintele, mi-am smucit neaşteptat braţul. Nimic. Nu îmi dădea drumul. Cât îmi mai rămăsese? Două minute? Unul?

— Asta e diferenţa dintre noi. Eu sunt mulţumită aşa cum sunt, iar tu… nu eşti. E păcat. Nu e nimic rău în a fi android.

Mi-am strâns mâna pe dispozitiv, în timp ce în minte îmi încolţea un plan disperat, nebunesc.

— Doar dacă nu cumva, la un moment dat, ai crezut şi tu că eşti om.

În timp ce rumega asta, mi-am relaxat braţul.

— Vrei simulatorul? Uite, prinde-l.

În clipa următoare, am aruncat micul dispozitiv în sus deasupra noastră, cât de sus am putut. Am citit surprinderea în ochii holbaţi ai lui Trei, şocul că am făcut un lucru atât de iraţional, înainte să îşi ridice privirea. Nu a văzut pumnul meu venind spre faţa ei, până când a fost prea târziu. Am pus tot ce aveam în acea lovitură. Pumnul meu s-a lovit de nasul ei familiar, apoi am văzut-o zburând în spate, spre perete.

Explozibilul!

Am plonjat şi l-am prins la numai câţiva centimetri de

pământ. Iar apoi m-am ridicat şi m-am pus pe fugă. Ştiam că aveam doar un avans mic faţă de Trei, dar trebuia să îmi fie suficient. La capătul tunelului, am văzut un cerc de lumină, iar dincolo de el, imaginea glorioasă a unei dungi roşii – linia de sosire.

— Un minut.

Paşii lui Trei răsunau undeva în spatele meu, dar aproape că ajunsesem. Aveam să câştig, apoi aveau să o elibereze pe mama şi... Stai un pic. De ce nu era nimic acolo? Ideea m-a izbit o milisecundă prea târziu. Piciorul meu a atins pământul, iar explozia mi-a asurzit urechile. În acelaşi timp, un cerc perfect s-a format sub mine şi am căzut. Am lovit pământul cu o izbitură, la timp să aud:

— Teren minat declanşat. Minus zece puncte.

Cel puţin nu scăpasem simulatorul. M-am prins cu mâinile şi picioarele de lateralele opuse ale găurii înguste şi m-am căţărat. Din spate, Trei cobora iute spre mine. Am privit în direcţia opusă, spre linia de sosire. Aveam o singură şansă. Dacă ratam din nou... Am strâns dispozitivul la piept, ca pe o minge de fotbal, am sprintat cât de repede am putut. Trebuia să prind viteză mai mare, astfel încât...

O altă explozie s-a auzit. Pământul s-a cutremurat. Disperată, am continuat să alerg, simţind cum piciorul drept încearcă să forţeze noroiul care nu mai era acolo. Am aterizat pe un teren solid şi am continuat. Am alergat direct spre potcoava de lumină care marca finalul tunelului.

— Teren minat declanşat. Minus zece puncte.

La câteva picioare de deschizătură, am mai atins un teren minat. Simulatorul a alunecat. Pentru o clipă îngrozitoare, am jonglat cu el şi m-am aruncat în faţă.

Nu-l lăsa să scape.

Degetele mele s-au întins şi s-au strâns în jurul suprafeţei alunecoase, înainte să cadă. Mi-am înălţat capul şi am privit peste umăr. Am văzut-o pe Trei sărind peste găurile pe care le lăsasem în urmă. Trişoarea. Dar nu avea să mă prindă. Aveam să câştig.

— Zece secunde.

Am continuat să alerg. Mai erau câţiva paşi. Am trecut

prin tunel şi am ieşit la lumină.

— Şase secunde.

Apoi, am privit spre stânga, iar speranţa rămasă s-a prăbuşit într-o mare prăpastie. Cumva, traseul avea o formă de potcoavă şi ne scosese în cealaltă parte a camerei din sticlă. Am văzut-o pe mama. O flacără flămândă, mai înaltă ca mine, era la numai un pas, îndreptându-se spre ea.

Nu! Am privit spre linia de sosire, care era la vreo treizeci de metri în faţă.

— Trei secunde.

Nu aveam să reuşesc.

Îmi venea să mă prăbuşesc, chiar atunci şi chiar acolo. Tot testul acela pentru nimic.

Mama.

Cu un urlet pe care abia l-am recunoscut ca fiind al meu, m-am lăsat spre stânga, apoi am sărit. Când mâinile mele întinse au lovit sticla, peretele s-a cutremurat, apoi s-a făcut bucăţi şi fragmente mici şi ascuţite mi-au intrat în piele. Am lovit podeaua, m-am rostogolit şi am sărit în picioare, totul într-o singură mişcare. Flăcările erau la doar câţiva centimetri de picioarele mamei când am ajuns la ea. Cu două smuciri puternice, am eliberat-o.

— Mila, nu! a tuşit mama, pe jumătate inconştientă, în timp ce căldura flăcării ne ardea din spate.

Am ridicat-o, m-am dat înapoi din calea flăcărilor şi am aruncat o privire disperată peste umăr. Era vreo uşă acolo? Eu mă descurcam cu sticla spartă, dar mama… A gemut din nou şi, spre surprinderea mea, lacrimi au început să-i curgă de sub pleoape.

— E OK, mamă. Te-am luat.

Mama a deschis ochii, iar albastrul irişilor părea lucios.

— Întotdeauna ai fost foarte curajoasă, Sarah. Foarte curajoasă, a murmurat ea.

Sarah?

— Uite, a zis arătând în spatele meu chiar înainte să leşine.

Am simţit cum căldura dispare, până să mă întorc şi să

mă uit. Flăcările nu mai erau. Nu se mai vedeau deloc, dispăruseră fără urmă, deşi mirosul slab de fum încă se mai simţea. Chiar în spatele zonei de unde venise focul, aşteptau cinci soldaţi – Mitchell, blondul, doi care fuseseră pe hol mai devreme şi unul pe care nu îl mai văzusem – împreună cu Lucas. Holland nu era cu ei şi am fost recunoscătoare pentru asta. Încrezătoare în promisiunea şoptită a lui Lucas că o vor duce la infirmerie, am lăsat-o pe mâna soldaţilor. Nu ştiam de ce leşinase, dar, dacă era din cauza fumului inhalat, putea fi grav. Muşchii mei s-au încordat, pregătiţi. În clipa aceea, nu aveam nimic de pierdut.

— Dr. Laurent o să fie bine. Îţi promit, a zis Lucas.

Poate că avea să-şi revină, dar pentru cât timp? Ultima mea şansă, ultimul test… îl căzusem. Dacă mama murea – dacă eu muream – era doar vina mea. Pornirea de a fugi după ea, de a face bucăţi pe oricine mi-ar sta în cale era aproape irezistibilă. Poate că n-ar trebui să îi rezist, m-am gândit.

— Dacă te lupţi, va fi rău pentru ea. Pentru amândouă. În clipa în care vei ataca, bărbaţii care sunt cu ea vor fi alertaţi. Au ordine să o elimine, dacă te opui.

Duritatea din vocea lui Lucas m-a făcut să înţeleg că vorbea serios.

Un nou val de furie a erupt prin mine. Eliminată? Cum putea vorbi atât de nemilos despre viaţa mamei? În clipa aceea, toate gesturile de bunătate pe care mi le arătase în trecut au fost spulberate. Îmi doream să atac, să îl rănesc. Dar nu puteam să mă mişc. Eram prea îngrozită că, dacă făceam un singur pas în direcţia greşită, mama avea să moară. O idee inevitabilă mi-a apărut în minte. Putea să moară oricum. Deasupra, luminile sclipeau şi aruncau totul într-o strălucire rece. Acea strălucire artificială făcea ca pielea lui Lucas să aibă o paloare ciudată.

— Uite, vino cu mine! Înainte ca generalul Holland să se întoarcă personal după tine.

Ceilalţi soldaţi au rămas pe loc. Armele lor erau pregătite. Mi-am ridicat braţele, cu palmele în sus.

— Ai face bine să spui adevărul în privinţa mamei.

Când soldaţii au înaintat, Lucas m-a surprins scuturând din cap către ei.

— Nu, nu e nevoie să fie închisă. Puteţi pleca.

Cei doi s-au uitat unul la altul. Cel mai scund a ridicat din umeri. S-au întors şi ne-au dus în stradă, iar uşa s-a închis în urma lor. Lucas mi-a făcut semn să îl urmez. În timp ce îi priveam spatele, un singur cuvânt continua să-mi umble prin cap.

Eliminată. Eliminată.

Eliminată.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 33

Lucas şchiopăta şi mai vizibil decât de obicei, pe holul gol; piciorul lui stâng lovea mai tare decât înainte, cu un uşor hârşâit al pantofului pe ciment. M-am concentrat pe acel detaliu, în efortul de a-mi recâştiga controlul. Liftul era silenţios, la fel ca ieşirea noastră. Brusc, o idee s-a furişat în mintea mea, în timp ce îi priveam încordarea umerilor, părul răvăşit cu mâna, care se încăpăţâna să nu stea aranjat. Dar dacă nu vorbea pentru că voia să se detaşeze? Adică, nu era ca şi cum avea nevoie să facă un efort pentru a realiza că picasem. Aşa că, poate, doar se pregătea pentru când nu voi mai fi.

Nu voi mai fi. Un râs isteric mi-a urcat în gât. Cred că mă foloseam de eufemisme pentru a-mi face situaţia mai uşor de suportat. Prin „nu voi mai fi” înţelegeam „reprogramată” sau, şi mai rău, „eliminată”. Indiferent care dintre ele ar fi fost, prin doar câteva modificări, eu cea pe care o ştiam ar fi dispărut pentru totdeauna. Dacă m-ar fi reprogramat, mi-aş mai fi amintit-o pe mama? Nu, n-ar mai fi însemnat nimic. Doar o altă faţă în marea de feţe. Mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei şi m-am înfiorat. Şi mai rău… ea ar fi pedepsită pentru eşecul meu, o spusese Holland. Să furi de la armata SUA… ar fi fost închisă pe viaţă. Dacă aş fi trecut toate acele teste… fusesem atât de aproape, atât de aproape să o salvez…

M-am oprit, am privit în jos, am încercat să mă liniştesc, cu toate că mă întrebam de ce. Se terminase. În clipa aceea, dacă îmi ascundeam emoţiile, nu ajuta cu nimic. Cu o panică tot mai mare, m-am împleticit mai aproape de Lucas şi l-am apucat de partea din faţă a cămăşii. Inima lui bătea puternic sub material, o mărturie a faptului că era om, că în sinea lui era un om de treabă. Dar ştiam prea bine că acel ritm regulat putea minţi.

— Ştiu că ultimul test a fost ca şi cum mi-aş fi semnat condamnarea la moarte… deşi, presupun că nu poţi omorî cu adevărat ceva ce n-a fost vreodată viu, nu?

Un sunet suspect de asemănător cu un suspin mi-a scăpat. Apoi, gâtul meu s-a strâns, în timp ce teroarea tăia în mine. Indiferent ce spuneau, eram vie. Trebuia să fiu. Cel puţin parţial. Pentru că singurul gând care mă chinuia în clipa aceea era: *nu vreau să mor.*

Nu voiam să mor. Nu când abia apucasem să trăiesc.

Mi-am încleştat pumnii, am aşteptat ca senzaţia care îmi strângea pieptul să se potolească un pic, până când am reuşit să vorbesc fără să mă pierd.

— Uite, ştiu că nu poţi să faci nimic pentru mine, am zis, în cele din urmă, dar poţi, te rog, să încerci să ai grijă de mama? Dacă eu nu o să mai fiu, nu o să-ţi mai provoace suferinţe. Nu vor mai exista motive.

Lucas s-a uitat în ochii mei atât de direct, atât de intens, de parcă vedea dincolo de ei, căutând ceva în mine, undeva adânc în mine. De parcă mă putea scruta cu privirea. Îmi venea să îi spun că, dacă găsea ceva neaşteptat, să mă anunţe. Pentru că, în ciuda faptului de netăgăduit că nu eram om – în cea mai mare parte, oricum –, în ciuda dovezii pe care ecranul computerului din sala de reparaţii o arătase, eu tot îmi închipuiam interiorul meu exact la fel ca al unei fete oarecare de şaisprezece ani. Sânge şi maţe şi oase. Un creier şi o inimă funcţională. Speranţe şi vise, temeri şi păreri de rău. N-aveau decât să-mi spună adevărul, dar nu puteau să mă forţeze să îl accept. Lucas a ridicat mâna, şi-a lăsat degetele să plutească o vreme în aer, spre mine, înainte să bage mâna în buzunar.

— Trebuie să te duc în celulă, să pot merge la computerul meu, a zis privind în gol la un punct aflat deasupra capului meu. Generalul Holland va aştepta un raport în curând.

Am aprobat din cap, indiferentă.

— Va trebui să… să-mi dai drumul la cămaşă, mai întâi.

A fost un moment ciudat, mi-am dat seama că încă îl ţineam de cămaşă, de parcă era un colac de salvare. Am mormăit un „scuze”, am lăsat repede cămaşa, m-am dat înapoi şi am văzut dungile maronii urâte pe care le lăsasem

pe ea. Uitasem. Cumva, în tot acel haos, uitasem că eram plină de noroi.

— Cămaşa ta, am zis.

S-a uitat în jos, la ea, de parcă nici el n-ar fi observat.

— Se spală, a murmurat.

M-a condus pe două coridoare, iar al doilea era plin de uşi. Picioarele mele au încetinit, iar atenţia mi-a fost atrasă de primul dreptunghi din oţel. Oare mama era dincolo de acea uşă? Sau dincolo de următoarea? Sau dincolo de cea de după ea?

— Nu e aici, a zis Lucas încet, păşind în acelaşi ritm cu mine. O ţin într-o altă zonă a clădirii.

Privirea mea s-a retras de la uşă, în defensivă. Poate că minţea, dar, cumva, nu mă îndoiam de el. Puteau să o ascundă pe mama oriunde. Am trecut de încă două uşi identice, aflate pe dreapta, înainte să se oprească şi să deschidă una îngustă.

— Duş, a zis el. Nu te grăbi.

Am ieşit după vreo cincisprezece minute de frecat zdravăn, în sfârşit, curată şi îmbrăcată din nou cu vechile mele haine, care fuseseră ordonat puse pe un scăunel dintr-un colţ. Am mai trecut de două uşi, până să parcurgă ritualul codului de acces. După ce s-a auzit bâzâitul, iar uşa s-a deschis, am intrat, fără entuziasm, şi am luat notă de ceea ce era în jur. O încăpere mică; chiar mai mică decât camera mea de la Greenwood Ranch.

Dimensiuni: 2 *metri pe 2 metri.*

De data aceea, n-am reuşit să adun suficiente sentimente ca vocea să mă enerveze. Chiar dacă, încă o dată, aş fi putut trăi şi fără să ştiu dimensiunile exacte ale camerei. Nu erau multe de văzut acolo. Un pătuţ îngust, lângă peretele din spate, o cuvertură verde-oliv împăturită deasupra. Un dulăpior metalic ataşat de peretele din dreapta. Podeaua din ciment era goală. Iar mirosul puternic de dezinfectant alungase orice urmă a ocupanţilor anteriori. Era o cameră fără pretenţii, o încăpere care nu încerca să pară altceva decât era: o celulă. Poate chiar locul unde aveam să dorm pe veci. Am simţit cum mă cuprinde

oboseala, o amintire a faptului că oamenii – chiar şi cei falşi – aveau nevoie de odihnă. Am făcut doi paşi spre pat şi m-am aşezat. M-am întrebat dacă era oboseală adevărată sau dacă, în vreun fel, creierul meu ştia când să declanşeze un semnal fals. Poate că era în funcţie de activitatea pe care o efectua corpul meu – ca o ecuaţie –, pentru că, în mod sigur, varia prea mult să fie bazată doar pe timp. Nu mă mai interesa suficient de mult încât să întreb. Ignorând felul în care Lucas apăruse în uşă, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, m-am lăsat să cad pe o parte. Pleoapele mi s-au închis. Sub ele s-a adunat umezeala, dar nu m-am sinchisit să o şterg, de data asta.

O respiraţie grea, un oftat interior. Paşi ezitanţi. Sunetul unei articulaţii trosnite.

— Mila?

Vocea lui Lucas, blândă, de parcă se temea să nu mă sperie. Se auzea foarte de aproape.

— Te simţi bine?

Am deschis ochii, deloc surprinsă să îl văd ghemuit lângă pătuţ. De data aceea, când a întins mâna, nu s-a mai oprit, nu până când degetele lui au atins urmele lacrimilor de pe obrajii mei. Am îngheţat, fără să mă mişc, simţind blândeţea, căldura pielii lui pe a mea.

— Plângeai, a zis în şoaptă.

M-am uitat la el. Asta însemna că îi pasă? Că cineva din lumea aceea, în afară de mama, în afară de un băiat pe care, probabil, nu aveam să-l mai văd vreodată, vedea în mine ceva mai mult decât o maşinărie scumpă? Pentru că începusem să-mi pierd credinţa în mine.

Mi-a şters mai întâi un obraz, apoi pe celălalt. Acel gest simplu, acea mică dovadă de compasiune mi s-a părut un miracol. Apoi, a spulberat iluzia, s-a uitat peste umăr şi, brusc, s-a îndreptat, înainte să ridice mâna la nivelul ochilor, să se uite la lichid şi să se frece cu el pe degete. De parcă evalua proprietăţile fizice ale lichidului. Şi exact asta făcea. Lucas era uimit de rezultatul extraordinar al cercetărilor, care eram eu, nici mai mult, nici mai puţin. M-am rostogolit pe partea cealaltă, cu faţa la perete. Speram

să îşi ia indiciul şi să alerge să-şi analizeze informaţiile. Când uşa s-a închis în urma lui, mi-am ridicat genunchii la bărbie şi i-am strâns tare. Poziţia fetală; ceva ce nici măcar nu cunoscusem. Pântecele din care veneam nu fusese al unei fiinţe vii, ci un laborator, probabil că unul la fel de rece şi steril ca încăperea aceea. Ar fi trebuit să mă simt acasă.

Am închis ochii, sperând ca realitatea să dispară, măcar pentru o vreme. Mi-am închipuit că eram protejată. În siguranţă. Mi-am imaginat că simţeam mirosul loţiunii cu rozmarin a mamei, că simţeam alunecarea moale a mâinii ei prin părul meu, că îi auzeam bătăile inimii deasupra mea, ca o dovadă blândă că nu eram singură. Nu voiam să fiu singură.

Pe coridor s-au auzit paşi apropiindu-se, mult mai curând decât anticipasem. Mersul şchiopătat al lui Lucas, împreună cu alte două perechi de paşi. Am sărit în sus. Era bine? Era rău? Nu conta? Cu siguranţă, Lucas nu avea cum să fi terminat atât de repede analiza datelor ultimului test. Iar dacă terminase… ce însemna asta?

Uşa a bâzâit şi s-a deschis, iar în prag a apărut silueta înaltă a lui Lucas. Pe lângă petele pe care i le făcusem eu pe cămaşă, acum, vârfurile gulerului erau întoarse în sus, de parcă fuseseră molestate de nişte degete stresate. Dar, în ciuda acestui aspect, expresia lui era una studiat absentă. Nici urmă de încruntare, nici urmă de emoţie în ochii aceia de culoarea alunei.

— Generalul Holland aşteaptă, a zis el sacadat.

Nici urmă de Lucas cel de mai devreme, cel care se scuzase pentru cardul de memorie, cel care mă tratase ca pe o fată reală. Acel Lucas se evaporase când mă prăbuşisem.

Holland. Holland aştepta. Nu eram pregătită să îl înfrunt. Niciodată nu aveam să fiu.

— Ai terminat raportul?

A ridicat din umeri şi şi-a fixat privirea pe peretele metalic din spatele patului. M-am ridicat greoi şi mi-am poruncit să merg. Fiecare pas îmi părea imposibil, de parcă picioarele mele se transformaseră în granit. Lucas părea

ciudat de rece, de distant. Nu că ar fi contat. Aveam griji mult mai presante.

Mai exact, supravieţuirea mea.

CAPITOLUL 34

Marşul nostru pe hol a fost atât enervant de lung, cât şi insuportabil de scurt. Ideea că acel hol pustiu şi rece putea fi unul dintre ultimele lucruri pe care le vedeam mă umplea de un vid copleşitor, era o minune că picioarele mele mai funcţionau. În timp ce îl urmam pe Lucas, mi-am amintit de un documentar pe care îl văzusem la cursul de educaţie civică despre condamnaţii la moarte. Mă întrebam dacă aşa se simţeau şi ei pe drumul lor spre execuţie. Ştiind că la capătul drumului aştepta moartea. Totuşi, într-un colţişor al minţii, se agăţau de speranţa că o graţiere de ultimă clipă le va oferi şansa la viaţă.

Din păcate, Holland nu părea genul care să ofere graţieri. Uşa metalică foarte mare la care ne-a condus Lucas mi s-a părut cunoscută. Prea cunoscută. Am privit, înţepenită, cum a executat ritualul de securitate şi şi-a tastat codul, ezitând două secunde, înainte să apese ultima cifră. Am rămas nemişcată, când uşa s-a deschis. M-am împleticit, privind în gol, când soldatul blond m-a înghiontit în picior. Apoi, m-am trezit în camera de reparaţii.

Dacă speranţa ar fi fost un obiect, ar fi fost făcut din plasă, am decis, în timp ce am mai făcut un pas mic înăuntru. Ca un năvod, unul zdravăn. Unul care te-ai aştepta să te prindă când eşti în cădere liberă. Dar, exact când corpul tău ar mai avea câţiva centimetri până la aterizare şi s-ar clătina vesel în aer, cineva ar veni şi ar rupe materialul de sub tine. Tot ce ai auzi în căderea prin gaura rămasă ar fi sunetul sfâşierii. Pentru mine? Sunetul acela era un bâzâit. Cel emis de maşinăria din faţă, cea pe care Lucas o programase să mă repare. Cea despre care el îmi spusese că o foloseau şi pentru a ne elimina.

Lucas s-a întors spre dreapta, unde erau Holland şi Trei, cu faţa spre un monitor mare, aflat pe un birou. Holland, cu părul lui argintiu şi cu mâinile la spate… şi duplicatul meu. Următoarea versiune a mea, ciudat de asemănătoare, care era şi mai bună, şi mai rea decât predecesoarele, în funcţie

de cel pe care îl întrebai. Trei a luat cunoştinţă de prezenţa noastră cu acel zâmbet mult prea familiar, care mă făcea să vreau să mi-l smulg pe al meu. Nu şi Holland. El trebuie să ne fi auzit intrând, dar nu s-a întors. O mică demonstraţie de putere şi o deloc necesară reamintire a locului pe care îl ocupa în ierarhie.

Lucas şi-a dres glasul.

— Domnule general Holland? Am adus-o pe Mi… Doi, s-a corectat el, cu acea voce deprimant de monotonă.

Holland a aşteptat una, trei, cinci secunde, până să răspundă, obligându-ne să aşteptăm, până când neliniştea mi-a răsucit stomacul şi mi l-a făcut ghem. Apoi a zis:

— Opreşte-l!

Deasupra, monitorul computerului s-a stins. S-a întors, iar Trei i-a imitat mişcarea, parcă plutind. În mod neaşteptat, el a izbucnit în râs şi şi-a lovit palma de coapsă. Mâna lui era şi mai zbârcită decât faţa şi pătată de vârstă, dar imaculat de curată, cu unghii îngrijit tăiate. Aparenţele erau importante pentru el. Aparenţele, dar nu vieţile. Cel puţin nu a mea sau a mamei.

Lângă el, buzele lui Trei s-au ridicat într-un zâmbet ezitant. Apoi, s-a uitat la mine, iar zâmbetul i s-a lărgit, de parcă m-ar fi invitat să zâmbesc şi eu. M-am înfiorat şi m-am uitat în altă parte, luptându-mă cu tulburătoarea realitate de a simţi repulsie la vederea propriei feţe. Când mă uitam la Trei, nu vedeam o adolescentă. Vedeam urâţenia mea interioară, partea mea ciudată, care se holba la mine. Dintre noi patru, singurul care aştepta impasibil era Lucas.

— Domnule, aţi terminat de citit rezumatul pe care vi l-am trimis?

— Da. Vrei să adaugi ceva?

Holland se uita la Lucas cu o sprânceană argintie mai ridicată decât cealaltă. În spatele nostru, unul dintre soldaţi a tuşit. În cele din urmă, masca impasibilă a lui Lucas a început să dea dovadă de crăpături. S-a uitat la mine, iar în ochii lui de culoarea alunei am văzut nesiguranţă. Şi-a mutat greutatea pe piciorul sănătos, iar pieptul lui s-a

ridicat şi s-a lăsat înainte să răspundă.

— Nu, domnule.

— Nu contează… ţi-am citit raportul.

Holland a scuturat din cap şi, brusc, privirea lui s-a îngustat.

— Ce fel de prostii vă învaţă la facultate în ziua de azi, mai exact? Eu am cerut un rezumat despre cum a fost afectată performanţa lui Doi de programările emoţionale, în aceste teste, nu despre… cum i-ai zis… ingenuitatea ei.

Mâna stângă a lui Lucas a tresărit, dar, în rest, a rămas complet nemişcat.

— Dar, domnule…

Holland a izbit cu palma în masă, iar lovitura bruscă şi scurtă i-a făcut pe soldaţi să stea drepţi, în timp ce pe mine m-a făcut să tresar.

— Eu vorbesc, nu tu. Tatăl tău mereu a fost prea indulgent cu tine. I-am tot spus Joannei că el niciodată nu va fi în stare să crească un bărbat adevărat, dar nu m-a ascultat. Şi uite ce s-a întâmplat. Pe unul dintre băieţi a trebuit să îl salvez de la o lăsare la vatră ruşinoasă, iar celălalt…

Ochii gri dispreţuitori l-au măsurat pe Lucas şi s-au oprit pe piciorul lui, aşa că nu a fost nevoie să termine propoziţia, pentru ca ceilalţi să înţeleagă la ce se referise. Nu avea rost. Privirea lui spunea totul.

Joanna… mama lui Lucas? Protejarea fratelui său de la o ruşinoasă lăsare la vatră era felul în care Holland îl ţinea pe Lucas în toată povestea aceea? Lângă mine, l-am simţit pe Lucas cum se încordează, i-am privit buzele cum se strâng şi degetele cum i se încleştează pe pantaloni. Cu toate acestea, vocea lui a fost uimitor de calmă.

— Aţi cerut o evaluare sinceră din partea mea, iar eu v-am dat-o. Nu am ce să fac, dacă nu se potriveşte cu ce v-aţi aşteptat să spun.

Lucas mă apăra? Dar nu avea logică. Uluiala de o clipă provocată de cuvintele lui s-a transformat într-o sclipire de neîncredere, urmată de un val de căldură.

Lucas.

Nu puteam să fac mai mult decât să mă gândesc la nume, pentru că Holland a redus distanţa dintre noi, cu doi paşi rapizi. Când i-am simţit mâna grea pe umărul meu, eram pregătită. De data aceea, nu am mai tresărit atât de tare. Deşi m-a cuprins aceeaşi repulsie la atingerea lui posesivă. La simţirea acelor degete bătrâne, zbârcite, care încercau să mă revendice ca pe un obiect. La mirosul copleşitor de mentă şi dezinfectant. Simţeam repulsia, dar sărbătoarea emoţiilor din mine era mult mai puternică.

Mi-am ridicat bărbia şi i-am întâlnit privirea, luptându-mă să-mi păstrez o expresie neutră. Chiar dacă acea incredibilă conştientizare continua să mă încălzească din cap până-n picioare. Lucas încercase să mă salveze.

— Poate că Lucas e impresionat de micile tale bufonerii, dar eu nu sunt.

Nările lui Holland au tresărit când mâna lui a strâns mai tare. Acela era un bărbat care nu tolera ca cineva să-i pună la îndoială autoritatea. Mi-a dat drumul.

— Ei bine, uite care e treaba…

S-a oprit să elibereze un oftat dureros.

— Domnule?

Cu vederea mea periferică, am observat că mâinile îi tremurau. O mişcare abia perceptibilă, dar am văzut-o. Trei a rămas în acelaşi loc. Calmă. Neutră. Neafectată de nimic. Dar privirea ei atentă evalua.

— Bravo, Lucas, că ai rămas la convingerile tale. Deja eşti mai bun decât tatăl tău.

Ochii gri ai lui Holland i-au străpuns pe ai mei, de parcă încerca să facă o gaură prin lentilele mele, să vadă ce mă făcea să ticăi.

— Oricum, îmi pare rău să spun că nu îţi împărtăşesc ideile. Inabilitatea lui Doi de a nu-şi amesteca emoţiile cu sarcinile pe care le are de îndeplinit o face riscantă pe teren, iar genul acesta de nesiguranţă poate duce la agenţi morţi. Şi nu e ceva ce sunt dispus să risc.

Brusc, a făcut semn cu capul spre mine. Logica din spatele argumentaţiei lui era imbatabilă şi suficient de îngrozitoare, mi-am dat seama. Ideea era că eu nu voiam

să lucrez pentru guvern. Voiam doar să trăiesc. Dar el n-ar fi înţeles asta niciodată, nici într-un milion de ani. Armata era viaţa lui. Când s-a uitat la mine, a văzut o uriaşă responsabilitate. Un avertisment că ar putea s-o dea în bară. Iar pentru el aparenţele erau totul.

— O să trimit sumarul tău superiorilor mei, dar eu am drept de veto. Şi le voi spune că prima mea evaluare a fost exactă.

Zâmbetul mic şi îngâmfat al lui Holland spunea tot. Ce teste, ce a doua şansă – niciodată nu avea să îşi lase superiorii să bănuiască faptul că el o dăduse în bară, nu după eşecul cu MILA 1.0. Mai degrabă m-ar fi aruncat la gunoi şi ar fi pretins că avea dreptate decât să mă salveze şi să admită că greşise. Şi, sincer, nici măcar nu puteam să spun că greşea. După criteriile lui, eu eşuasem. Mama mă avertizase, mă făcuse să promit că nu aveam să-mi arăt emoţiile şi nu am fost în stare de asta. Iar acum plăteam amândouă.

— Domnule? a zis Lucas.

— Nu-ţi face griji, Doi nu va dispărea de tot.

O speranţă nebunească s-a ivit.

— O să-i îndepărtăm nanocreierul şi o să-i implantăm altul – unul exact ca al lui Trei.

Şi, cu aceste vorbe, Holland a pus capăt speranţei.

Deşi mă pregătisem pentru acel moment – de câteva ore deja –, realitatea ameninţa să mă doboare. Să-mi îndepărteze creierul. Aveau de gând să îmi îndepărteze creierul. Să-mi ia tot ce eram, pe toţi cei la care ţineam, printr-o simplă procedură. Gata cu falsul tată, gata cu Clearwater, gata chiar şi cu Kaylee. Gata cu Hunter sau cu mama. Gata cu Lucas. Gata cu mine.

Fusesem atât de concentrată pe oroarea de a fi mai puţin om, încât nu avusesem timp să apreciez calităţile umane pe care le aveam. Desigur, poate că existenţa lui Trei avea să fie mai uşoară; fără griji, fără să-mi pese, să trăiesc doar pentru a urma comenzi. Dar asta n-ar fi fost viaţă. Iar în clipa aceea era prea târziu. Am aşteptat protestul lui Lucas, dar n-a venit. Stătea înţepenit, cu pumnii strânşi, dar tăcut.

Deloc surprinzător. Fusesem o inovaţie pentru el, nimic mai mult. Totuşi. Nu puteam să-l învinovăţesc. La urma urmei, el fusese mai mult decât decent. N-am mai fost atentă la discuţia lui Lucas cu Holland despre detalii.

— Când va avea loc procedura?

Aveam să duc dorul ochilor lui în mai multe culori.

— O s-o punem la aparat, dar va trebui să aşteptăm până mâine, când se întoarce locotenent Barry, să efectueze el procedura.

Aveam să duc dorul senzaţiei alunecoase şi aspre a coamei lui Bliss sub mâinile mele.

— Am înţeles.

Aveam să duc dorul senzaţiei pe care o avusesem când Hunter îşi coborâse buzele spre ale mele.

Cel mai mult, aveam să duc dorul mamei: îmbrăţişările ei puternice, felul în care se juca cu ochelarii când era stresată, parfumul de rozmarin al loţiunii ei.

Mama.

Ultimul gând m-a sos din visare. M-am întins şi l-am apucat pe Holland de mânecă. La naiba cu decenţa, să fie cât voia de dezgustat de defectele mele. Nu mai conta.

— Mama, vă rog, pot să o revăd? Doar încă o dată? Înainte…

…să mă eliminaţi. Dar asta suna atât de rece, de impersonal, încât n-am putut să o spun.

— Ea o să fie bine, da? am întrebat, în schimb.

Am văzut o mişcare în dreapta mea, apoi m-am rostogolit în spate pe podea, când Trei m-a tras puternic de umăr.

— Nu-l atinge pe generalul Holland fără permisiune.

M-am ridicat şi am sărit înainte, doar pentru ca ea să mă împingă la loc. Privirea mea s-a îngustat, iar pumnii mei s-au strâns.

— Dă-te, am şoptit.

Nimic nu putea să mă împiedice să primesc acel răspuns crucial. Şi-a depărtat picioarele şi a luat poziţie de bătaie. Ne priveam aşa cum o făcusem în timpul primului test, fiecare aşteptând ocazia de a lovi.

Holland şi-a netezit mâneca înainte să pună o mână

durdulie pe umărul lui Trei.

— Nu, nu, e în regulă, Trei. Dă-te la o parte.

Nu ştiu dacă mi s-a părut, dar jur că Trei a avut nevoie de o secundă în plus să se supună ordinelor lui Holland. Iar expresia ei, categoric, părea nu tocmai mulţumită. Dar apoi m-am întrebat dacă nu cumva mă înşelam, pentru că, după ce am clipit, ea s-a dat la o parte şi a luat o poziţie complet neutră. Holland a zâmbit, acea ridicare a colţurilor gurii care părea mai degrabă îngâmfare decât mulţumire.

— Vezi, exact despre asta vorbeam. Nicole ţi-a făcut un deserviciu. Indiferent ce *simţi,* tu nu eşti reală. Nu eşti o fată, eşti copia uneia. Nu eşti mai mult decât o copie exactă, una la crearea căreia am ajutat şi eu. Faptul că tu nu poţi face diferenţa este o mare problemă.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat să cadă bomba.

— Nicole Laurent nu e mama ta, e creatorul tău. E păcat, dar ea nu ne dă de ales. Având în vedere actul ei de trădare într-un proiect militar ultrasecret, va trebui să execute…

Nu m-am gândit, nici măcar nu l-am lăsat să termine. Parcă furia m-a izbit, iar mâinile mele au prins viaţă. Propoziţia lui s-a terminat cu un gâfâit strangulat, când le-am întins şi le-am strâns în jurul gâtului său. Am strâns tare. În aceeaşi clipă în care a început să se înece m-am strecurat în spatele lui, mi-am pus o mână sub falca lui şi am tras spre dreapta, cu o mişcare lentă. Cealaltă palmă a mea i-a cuprins spatele capului. Toate acestea înainte ca Trei să poată face o singură mişcare.

S-a zbătut o dată, dar am strâns degetele, fără milă.

— Mai mişcă-te o dată şi îţi rup gâtul.

Tot corpul i s-a încordat. Cei doi soldaţi din spate au tresărit, dar nu puteau face nimic. Îi simţeam sub degete pulsul şi pielea umedă de transpiraţie.

— Faceţi un pas încoace şi e mort.

Ar trebui să o fac oricum.

Degetele mele s-au strâns.

O *merită.*

Degetele mele s-au strâns şi mai tare.

Omul acesta îngrozitor o va ucide pe mama.

Degetele mele s-au strâns din nou.

Soldaţii au schimbat priviri panicate, dar nu au îndrăznit să se mişte. Trei s-a încruntat.

— Dă-i drumul. Chiar dacă îl omori – l-am simţit pe Holland tresărind la asta –, nu vei schimba nimic. De ce să te deranjezi?

De ce să mă deranjez? Pentru că, ignorantă de soră vitregă, o să mă simt bine. Transpiraţia curgea de pe Holland, iar cămaşa lui se lipea de a mea. Mirosul ei acru mi-a dat un imbold victorios. La naiba cu logica. Nu-mi păsa de logică. În clipa aceea, voiam doar să o văd pe mama şi să îl fac pe Holland să plătească.

— Mila, nu!

Mi-am întors capul puţin, rămânând cu un ochi pe Trei şi pe soldaţi. Lucas s-a întins spre mine, de parcă ar fi vrut să îmi spună ceva la ureche. A ridicat mâna. Abia am văzut Taserul înainte să simt şocul. Electricitatea a explodat prin corpul meu. Torsul, membrele, totul a erupt în convulsii. Un val de petice negre – imagini în mişcare. Gândurile mele… alunecau… Apoi…

CAPITOLUL 35

Ochii mei s-au deschis brusc, de parcă cineva apăsase un întrerupător. Vidul negru s-a transformat într-un fel de ecran cu purici. La început, doar bâzâitul acela necontenit îmi umplea capul. Apoi, câte un cârâit, când luminile clipeau în spatele ochilor mei închişi.

Restart.

Cuvântul clipea roşu printre purici. O voce familiară – a mea? – se auzea cu ecou, dar părea distantă. Distorsionată. O substanţă caldă trecea prin fiecare cută a corpului meu. Mă ţinea pe loc. Senzaţia mi-a trimis o imagine prin cap, distorsionată şi ea, prea distorsionată pentru a o descifra. M-am forţat să deschid ochii. Acea mică mişcare a trimis o undă de şoc prin capul meu. O dată, de cinci ori, de douăzeci de ori. În clipa în care s-a oprit, am simţit panică. Acele şocuri… ştiam ce erau… reziduuri electrice captive în mine. Atunci am ştiut unde mă aflam. Camera de mai devreme. Maşinăria specială pe care Lucas o folosise pentru a mă repara. Maşinăria specială pe care Holland plănuia să o folosească pentru a mă reprograma în Trei.

Reprogramare.

Din interiorul corpului meu fără suflet am simţit cum pulsul mi se zbate până în urechi. Fără sistem endocrin şi totuşi simţeam adrenalina, care le cerea muşchilor mei la fel de nonexistenţi să se contracte şi să mă scoată de acolo. Nu aveam plămâni şi totuşi ai mei erau grei, prea grei pentru a inspira. Am încercat să alung panica, să o înlocuiesc cu logică. Nimic nu era real. Nimic din ce simţeam nu era real. O răceală provenită din interior s-a răspândit spre exterior, acoperind strat după strat, până când a culminat cu un înveliş ca de gheaţă peste pielea mea. Trebuia să opresc totul. Trebuia să opresc totul şi să evaluez.

Ce era în jur. Trebuia să mă concentrez pe ce era în jur. Să caut ceva ce puteam folosi pentru a mă elibera din chestia aceea din care părea imposibil de scăpat. Am

scanat zona, dar nu am găsit nimic.

Nicio mişcare detectată.

Deloc surprinzător. În ciuda zumzăitului maşinăriilor, camera era lipsită de viaţă. Lipsită de sunete umane. Goală. Aşa aveam să mă simt odată ce procedura avea să fie efectuată? O tăcere permanentă în interiorul meu, acolo unde gândurile şi sentimentele goneau de obicei ca maşinile pe o stradă aglomerată? Poate că va fi linişte. Poate că nu. Nu voi şti niciodată, pentru că actuala versiune a mea nu va mai exista. M-am zbătut cu fiecare bucăţică de putere. Materialul a rămas rezistent, nu a cedat nicio fracţiune de milimetru. Lipsa de speranţă m-a lăsat fără energie. Chiar dacă ştiusem că încercarea mea avea să fie zadarnică. Deci, trebuia să caut prin cameră. Nu, potrivit lui Lucas, singurul mod de ieşire era reprogramarea maşinăriei. O acţiune care se putea face din exteriorul închisorii mele de nepătruns.

Lucas. Lucas mă electrocutase. De parcă gustul amar al trădării îl invocase, vocea lui s-a auzit în capul meu.

Mila.

Privirea mea s-a rotit prin cameră, dar el nu era acolo. Nu era nimeni. Atunci mi-am dat seama că vocea lui se auzea direct în urechile mele, ca în timpul primului test. Şi, în ciuda trădării lui, nu mi-am putut reţine disperata şoaptă care mi s-a iţit pe buze.

— Lucas?

Clipeşte de două ori, dacă mă auzi.

Am clipit.

Oftatul lui de uşurare mi-a răsunat în urechi.

Îmi pare rău pentru electroşocuri, a trebuit să mă asigur că Holland nu mă suspectează. Trebuie să ne mişcăm repede. Am folosit o setare de bază, suficientă să te facă să leşini, dar care să nu-ţi zăpăcească funcţiile pentru mult timp. Toate ar trebui să îşi revină în curând, dacă nu ţi-au revenit deja. O să vă scot de aici, pe tine şi pe dr. Laurent. Dar trebuie să faci ce îţi spun. Poţi?

Şi, pur şi simplu, a apărut o nouă plasă de siguranţă. Lucas avea să mă ajute pe mine şi pe mama. Am clipit din

nou.

Va trebui să faci să pară o evadare. Eu voi fi ostaticul tău.

Ostatic? Ceva în mine s-a răzvrătit, chiar dacă mi-am dat seama de necesitatea celor spuse de el. Să îl folosesc pe Lucas drept ostatic era singurul mod de a mă asigura că nu avea să fie prins pentru că ne ajuta.

Am clipit.

În primul rând: trebuie să scapi din maşinărie. Dacă te ajut, o să dea de urma codului meu de securitate de la uşă. Totuşi, nu cred că mă monitorizează. Nu încă.

Fără speranţă. Eram complet lipsită de speranţă. Lucas nu îşi dădea seama că, dacă aş fi putut ieşi singură din cuşca aceea din plastic, aş fi făcut-o deja? Dar Lucas probabil că avea o posibilă soluţie pentru asta. Era prea metodic să fi vorbit dacă nu ar fi fost aşa. Dar ce anume?

Hmm...

Reticenţa lui, mai ales dată fiind urgenţa situaţiei, nu vestea nimic bun. Ce îmi scăpa? Nu aveam cum să ies, nu aveam cum să cer ajutor din afară. Nu, trebuia să fac să se deschidă chestia aia din interior. M-am frecat de pereţi. Nimic. Materialul era prea tare.

Contrapresiune: 15 kg pe centimetru pătrat.

Mult prea tare.

Disperarea mi-a cuprins mintea, mi-a copleşit logica, speranţa, totul. Nu aveam cum să scap, dacă Lucas nu putea să intre, iar eu nu puteam să ies. Nici vorbă de evadare.

Nici vorbă de evadare.

Dar stai... Lucas ştia asta. El cunoştea parametrii maşinăriei mai bine decât mine. Nu putea să se aştepte să o rup fizic, aşa că... trebuia să o fac mental. Lucas mi-a confirmat concluzia o clipă mai târziu.

Va trebui să comunici cu maşinăria.

Tubul din acrilic a absorbit vibraţiile care m-au cuprins. Să comunic cu maşinăria. Ca de la maşinărie la maşinărie. Ca şi cum am fi fost una şi aceeaşi. Un strigăt tăcut a erupt în mine. Dacă nu evadam însemna că Holland avea să-mi despice craniul, să-mi extragă creierul şi să îl înlocuiască cu

altul, să mă transforme într-o copie a lui Trei. O adevărată maşinărie. Iar acum Lucas îmi spunea că, pentru a evada, trebuia să mă transform oricum într-o maşinărie.

Deja ai permisiunile – le-am activat prima dată când ai fost aici, pentru orice eventualitate. Trebuie să-ţi deschizi porturile.

Să-mi deschid porturile – ce uşor vorbea. Nici măcar nu ştiam exact ce însemna asta. Totuşi, trebuia să încerc. Am scormonit prin minte în căutarea comenzii până când am găsit-o.

Deschide porturi.

La început, n-am simţit nimic. Nici urmă de electricitate, nici vreun licăr verde. Totul s-a produs treptat. Ca un vuiet care creştea încet. Un vuiet care a şerpuit prin mine, apoi a luat-o în sens invers. O prezenţă prin tot corpul meu, una după care aş fi putut să mă întind şi să o ating. Doar că nu trebuia să îmi mişc mâinile. Dacă m-aş fi simţit goală, m-ar fi speriat. Aş fi fost dezolată. Ca întinderea aceea pustie prin care călătorisem în Detroit. Dar nu a fost aşa. Deşi prezenţa nu era chiar vie, nu o simţeam nici moartă. Mai degrabă era ca o energie atotcuprinzătoare.

Codul a clipit – în capul meu sau nu, nu eram sigură. Dar era peste tot. Un şir nesfârşit de litere, simboluri, cifre. Deodată, am ştiut exact ce să fac. M-am întins ezitant, cu mintea, şi am văzut codul, ca nisipul care se scurge printre degete. Din şirul acela, caracterele s-au ales încet pentru a reface comanda mea.

Deblocare.

O ezitare; un licăr în capul meu. Apoi, o uşă trântită.

Verifică utilizator?

Frustrarea se întindea prin mine ca un val uriaş. Nu puteam să verific utilizatorul, pentru că se presupunea că eu nu eram acolo. Dacă aş fi putut vorbi cu Lucas. Dar nu. Permisiunea lui Lucas îmi oferise o conexiune cu maşinăria. Restul trebuia să găsesc singură. Determinarea s-a desfăşurat în mine, s-a întins, s-a întins, până când fiecare celulă ardea de convingere. Indiferent cât de mult încercam să mă ascund de adevărata mea natură, ea exista. Eram o

maşinărie şi încă una puternică. Acel specimen inferior nu avea să mă respingă. De data aceea, comanda a apărut ca o explozie.

Deblocare!

O ezitare minusculă, una care mi-a fisurat încrederea. Apoi, am simţit o schimbare în energie, o modificare a vuietului. Uşa s-a deschis. Cinci secunde mai târziu, eram liberă. Până să ajung la uşă, am forţat codul să apară. O deblocare rapidă şi uşa s-a deschis. L-am văzut pe Lucas. Stătea cu mâinile în păr, cu ochii lui ca aluna măriţi şi uimiţi. N-a zis nimic, doar m-a privit, în felul acela uimit, înainte să bage mâna în buzunar şi să scoată Taserul, pe care mi l-a întins. Lucas a pornit repede pe coridor, dar eu am îngheţat cu ochii pe camera video de la capătul holului. A scuturat din cap.

— Am pus-o pe o buclă, dar trebuie să ne grăbim. Nu va dura mult până când tipul de la securitate va observa.

Degetele mele s-au încleştat pe Taser şi l-am urmat pe Lucas. Nu am auzit nimic, dar chiar şi o singură greşeală în acel moment ar fi însemnat sfârşitul. La patru metri în faţă, un alt coridor se bifurca. Lucas a virat spre stânga, iar eu după el. S-a lipit de perete şi s-a dus spre intrare.

— Auzi ceva? a şoptit.

Am închis ochii, m-am concentrat. Din direcţia opusă am auzit un murmur de voci, un bărbat şi o femeie. Apoi, un râs înfundat. Un televizor, probabil că din încăperea gărzilor. În faţa noastră… nu am auzit nimic. Doar bâzâitul slab al neoanelor şi ritmul sacadat al respiraţiei lui Lucas.

— Liber.

În ciuda asigurării mele, şi-a vârât capul după colţ şi s-a uitat în ambele părţi, înainte să o ia repede spre stânga. Holul acela era mai îngust decât ultimul şi mai întunecat, avea doar nişte luminiţe de urgenţă. Vederea mea s-a luminat imediat, dar Lucas trebuia să se descurce. S-a oprit chiar în faţa unei uşi gri de pe stânga şi a început ritualul codului cu ADN. M-am zorit spre uşă, m-am oprit chiar lângă ea, atât de aproape că nasul meu mai că o atingea, mi-am pus degetele pe picioare, pentru a rezista pornirii de

a încerca să o deschid chiar eu. Camera mamei, trebuia să fie camera mamei.

Fiecare zecime de secundă de care Lucas avea nevoie pentru a-şi tasta codul îmi părea o tortură. În cele din urmă, s-a auzit sunetul de acces, urmat de un clic. M-am strecurat înăuntru încă înainte ca uşa să se deschidă măcar pe jumătate, ritmul în care aluneca era prea lent pentru mine. M-am dus direct spre silueta nemişcată de pe pat.

— Mamă? am şoptit, pentru că nu voiam să o sperii.

Într-o clipă, mama s-a întors dinspre perete şi s-a ridicat.

— Mila?

A bâjbâit după ochelari, pe măsuţa şubredă.

— Da.

A sărit în picioare. În clipa următoare, faţa mea era lipită de umărul ei, după ce m-a tras într-o îmbrăţişare şi m-a strâns cu toată puterea braţelor ei mici. Mi-am dat voie să mă bucur de căldura îmbrăţişării ei una, două, trei secunde, iar valul de uşurare m-a făcut să mă clatin. Era întreagă. Vie şi exact cum mi-o aminteam. După încă o strângere scurtă, m-am tras cu blândeţe.

— Păstrează-ţi forţele.

M-am dat la o parte şi am lăsat-o să îl vadă pe Lucas, care stătea de pază la uşă.

— Stai aşa, ce se întâmplă?

— Lucas ne ajută să plecăm de aici. Acum.

Surprinsă, a făcut ochii mari.

— Nu înţeleg, cum… a scuturat din cap, confuză, putem să o facem?

— Nu mai avem de ales.

Ca de obicei, puterea ciudată a mamei de a-şi păstra calmul în circumstanţe ieşite din comun m-a uimit.

— Corect. Să mergem.

S-a dus spre uşă şi m-a lăsat să o urmez.

— Holurile din sud? Nimeni nu prea le foloseşte.

Lucas a aprobat din cap.

— Acesta e planul meu, a zis el şi s-a întors, să o ia în faţă.

Dar nu înainte să o văd pe mama că îl prinde de braţ şi

se apropie de urechea lui.

— Mulţumesc.

Şi nu înainte să observ roşeaţa din obrajii lui. Apoi, mama a pornit repede pe hol, iar Lucas s-a grăbit după ea. Mi-am încleştat degetele pe Taser şi i-am urmat. Ne-am îndreptat în sens opus celui din care venisem şi, în cele din urmă, holul se continua spre stânga. Am făcut doar trei paşi şi l-am auzit pe Lucas înjurând încet.

— Ce e?

A făcut semn din cap spre colţul îndepărtat.

— Camerele. Se mişcă. Fie au pornit din nou, fie… şi-au dat seama.

Am îngheţat privind camera care se rotea pe holul nostru şi pe cel adiacent.

— Adică ne-au văzut?

Lucas a scuturat din cap.

— Nu neapărat. Depinde de cât de îndeaproape supraveghează cineva camera aceea acum. Cârtiţa Vita Obscura i-a făcut să fie mai vigilenţi ca niciodată, dar dacă ne grăbim s-ar putea să reuşim…

Am iuţit ritmul, alergând pe hol şi încercând să echilibrăm nevoia de a nu fi descoperiţi cu cea de a pleca repede de acolo. Pentru piciorul bolnav al lui Lucas era şi mai greu, dar nu s-a plâns nici măcar o dată. Urmând-o pe mama, a făcut încă o dată la stânga, apoi scurt la dreapta.

— Ăsta duce direct la postul gărzilor. Dacă sunt atenţi la monitoare, putem să ne lăsăm în jos şi să ne furişăm.

În timp ce aprobam din cap, zbârnâitul unei mişcări deasupra mi-a atras atenţia. Camera. Trebuie să se fi întors spre stânga, astfel că lentilele circulare erau acum îndreptate spre noi. Am aşteptat o secundă, să văd dacă îşi continuă mişcarea obişnuită, dar nu a făcut-o. A rămas înţepenită şi, pentru o fracţiune de secundă, parcă am simţit ochii gri şi reci ai lui Holland aţintiţi asupra mea.

— Fugiţi! am şoptit, iar mama şi Lucas n-au stat pe gânduri.

Dar am făcut doar câţiva paşi şi am auzit sirena.

CAPITOLUL 36

Deşi plănuisem să ne furişăm târâş, toţi trei am luat-o la fugă pe hol, direct spre gărzile care tocmai fuseseră alertate. Eu şi mama am ţinut pasul cu Lucas. Era surprinzător de rapid, dar îmi dădeam seama că nu îi era uşor, după şchiopătatul puternic. Totuşi, nu s-a plâns, iar eu am rămas puţin în urma lui, ştiind că trebuia să fac să pară reală luarea lui ca ostatic, pentru că eram sigură că fuga noastră era înregistrată. N-am scos o vorbă. Doar am vârât Taserul în spatele lui şi l-am îndemnat să înainteze. Am dat în coridorul larg care ducea spre parcare, cu Lucas doar cu un pas în faţa mea. Baraca gărzilor era chiar în dreapta noastră. Două gărzi gesticulau amplu spre noi, cu armele ridicate.

— În spatele meu, am şoptit către mama.

M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am trecut braţul drept în jurul gâtului lui Lucas. Acum, Taserul era lipit de pielea lui, chiar în zona jugularei.

— Înapoi! am strigat către gărzi.

Cei doi au rămas în poziţie de tragere, încercând să ţintească spre mine.

— Înapoi sau îl prăjesc!

Privirea celui mai înalt s-a îndreptat rapid spre partenerul lui. I-am văzut mâinile tremurând pe armă, înainte ca strânsoarea să-i redevină sigură.

— Avem ordine, a zis el şi, chiar dacă vocea lui tremura, n-a coborât arma.

Un hohot de râs complet nepotrivit mi-a urcat în gât, unul care s-a transformat într-un plâns înăbuşit. Ordine. Desigur. Lui Holland nu-i păsa ce victime făcea, atâta timp cât ne împiedica pe mine şi pe mama să scăpăm. Cam atât ţinuse discursul lui umanist despre salvarea de vieţi. L-am simţit pe Lucas încordat sub braţul meu, i-am simţit pulsul gonind.

— Te rog, a zis Lucas. O va face, ştiu că o va face.

Am tresărit. După acel al doilea test, nu ştiam dacă se prefăcea sau chiar credea că aveam să-l electrocutez.

Gărzile s-au foit, dar au rămas pe poziţii. Trebuia să riscăm şi să profităm de lipsa lor de convingere, pentru că în orice clipă era posibil să apară mai mulţi soldaţi. Chiar atunci am auzit picioare în bocanci alergând în depărtare. Nu mai aveam timp. Din spatele meu s-a auzit vocea mamei.

— Aşadar, o să tragi cu sânge rece într-un ostatic? a zis ea şi m-a înghiontit în spate.

Am înţeles aluzia şi l-am împins pe Lucas mai în faţă. Paşii s-au auzit mai clar.

— Îţi dai seama că gloanţele nu o vor opri, nu? a continuat mama. Dacă tragi, vă va doborî pe amândoi. Nu ai auzit ce i-a făcut lui Holland?

Cred că zâmbetul senin gen Trei, pe care l-am afişat, a fost cel care a convins. Acel zâmbet i-a făcut *să creadă.* Au lăsat în jos armele. Bine că nu aveau cum să simtă tremurul mâinii mele şi habar n-aveau cât de rău îmi părea că trebuia să ţin Taserul la gâtul lui Lucas. Habar n-aveau că eu niciodată n-aş lăsa pe cineva să mă oblige să ucid. Sau să torturez pe cineva, doar pentru a-mi testa reacţiile. Nu aveam de gând să devin un monstru. Nu aveam de gând să devin Holland. L-am împins din nou pe Lucas înainte. Un pas, doi paşi. Atât am reuşit, înainte ca gardianul mai scund să descopere punctul slab al planului nostru. În clipa în care a reuşit să ţintească, a ridicat arma spre mama.

— Dă-i drumul sau trag în dr. Laurent.

Eu şi Lucas am îngheţat deodată. Obrajii paznicului erau palizi, iar pe unul dintre ei i-a picurat sudoare. Totuşi, mâna cu arma îi era sigură pe ea. Avea de gând să tragă. Avea de gând să apese pe trăgaci şi să o împuşte şi totul ar fi fost în zadar.

— În cealaltă parte a mea, acum!

Totul s-a petrecut brusc. Mama s-a strecurat în stânga mea, iar arma a răsunat. Lucas s-a izbit de pieptul meu. M-am uitat în jos, la sângele care începuse să-i curgă din coapsa stângă. Piciorul sănătos.

— Plecaţi, a reuşit el să zică printre dinţi.

Dar nu am putut. În timp ce paznicul cel înalt striga la partenerul lui, paşii din spate s-au apropiat. Mi-am întors

capul, iar ce am văzut a făcut ca încrederea mea să se clatine. Trei gonea spre noi, era la mai puţin de douăzeci de picioare şi înainta rapid.

— Doi, opriţi-o pe Doi! A răsunat din depărtare ordinul lui Holland.

În faţa mea, uşa metalică lucea, marcând drumul nostru spre libertate; atât de aproape şi, în acelaşi timp, nu suficient de aproape. Nu aveam să ajungem la ea la timp.

— Du-l la uşă, repede, am zis scurt, în timp ce i-am transferat mamei greutatea lui Lucas.

Am întrerupt-o când a deschis gura să protesteze.

— Fă-o!

În timp ce Lucas îşi trecea braţele în jurul gâtului ei şi se împleticeau înaintând, eu m-am concentrat pe mecanismul de încuiere, conectat la computer, şi am neutralizat codul. Uşa a bâzâit şi a început să se deschidă, când m-am răsucit şi m-am trezit faţă în faţă cu Trei. Cele două gărzi de la început au ajuns la mine primele. M-am lăsat în jos şi abia am apucat să evit glonţul care mi-a trecut pe deasupra capului. Mai repede decât puteau ei să ţintească din nou, m-am rostogolit, am scos Taserul şi pac! L-am lovit cu el în genunchi pe tipul mai scund. S-a prăbuşit pe o parte, peste tipul mai înalt, iar strigătul lui a acoperit zăngănitul armei lui căzute pe jos. Înainte ca celălalt să îl poată ridica, am sărit în picioare şi l-am lovit puternic în burtă. Când s-a aplecat, genunchii mei au fost pregătiţi să întâlnească nasul lui. M-am întors la timp să o văd pe Trei cum sprinta pe lângă mine, fără măcar să mă privească, cu ochii fixaţi pe altcineva.

Mama.

Nu, oh, nu. Am ţâşnit după ea, cu o disperare care îmi împingea picioarele. În faţă, Lucas şi mama tocmai treceau prin uşa deschisă, dar Trei se apropia. Planul meu fusese să folosesc Taserul pe Trei, înainte să trec prin uşă şi să o închid în urma noastră, dar lupta cu gărzile mă făcuse să pierd timp valoros. Chiar dacă am ştiut că nu o voi ajunge pe Trei la timp, m-am conectat la computer şi am ordonat să închidă uşa. Era singurul mod în care o puteam salva pe

mama.

În timp ce goneam după Trei, am avut un moment de groază, la gândul că va apuca să se strecoare după ei, iar eu voi rămâne dincoace, fără să îi pot ajuta.

Închide-te, te rog, închide-te!

Am aruncat o privire în fugă spre mama, i-am văzut expresia îngheţată şi ochii aţintiţi asupra lui Trei, de parcă ar fi văzut ţeava unei arme. Trei şi-a dus mâna spre deschizătura îngustă, degetele ei s-au întins, s-au întins, s-au întins, of, Doamne, dacă reuşea să le vâre, era posibil să o împiedice să se închidă şi… Mâna lui Trei a lovit metalul, în timp ce uşa s-a închis. Cât încă era cu spatele la mine, am parcurs în goană distanţa dintre noi şi am ridicat Taserul. Ea s-a răsucit, am văzut o mişcare neclară şi părul şaten biciuind aerul. Pumnul ei a lovit mâna mea, iar Taserul a zburat. În clipa următoare, la fel am făcut şi eu şi m-am lovit de peretele metalic. M-am izbit puternic cu capul. Pumnul ei a zburat spre mine, dar m-am ferit. Când pumnul ei a lovit metalul, i-am apucat cu ambele mâini braţul întins şi l-am tras în jos spre genunchiul meu. Scrâşnetul a reverberat puternic.

— Tu… mi-ai stricat încheietura de la cot!

Ochii ei verzi s-au deschis larg, apoi s-au îngustat. Trei chiar era furioasă? Nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că picioarele încălţate în bocanci au ţâşnit şi m-au lovit în piept cu o forţă devastatoare. Am zburat înapoi, până m-am lovit de peretele din spate.

Impact: 90 kg pe centimetru pătrat.

Cel puţin unele dintre funcţiile mele îşi reveneau. Sunetul înfundat al paşilor lui Holland şi ai celorlalţi soldaţi se apropia. Din poziţia mea, întinsă pe jos, păreau mai mari, mai ameninţători. Şi aveau să ajungă la noi în câteva clipe. Ultima şansă.

Privirea mea a căzut pe Taser, aflat la câteva picioare de mine. Trei l-a văzut exact în acelaşi timp. Amândouă ne-am aruncat spre el, cu mâinile întinse, dar eu am fost mai rapidă. L-am apucat şi am apăsat pe buton. Degetele ei s-au prins de marginea lui exact când am tras. Am tresărit

când întreg corpul ei a fost cuprins de spasme. Apoi, s-a prăbuşit pe podea, am sărit peste ea şi, în acelaşi timp, am ordonat uşii să se deschidă. M-am strecurat prin deschizătură şi m-am întors cu faţa spre soldaţii care veneau.

— Jos! am şoptit spre Lucas şi spre mama.

Soldaţii erau prea în spate pentru a veni după mine, dar nu aveam încredere că Holland nu va ordona să tragă. Nu în clipa aceea, nu când preţiosul lui experiment îi scăpa încă o dată.

— Mila, cealaltă uşă, a zis mama.

Fără să îmi întorc capul, am ordonat computerului să deschidă uşa care ducea spre parcare. În acelaşi timp, luminile au început să clipească. A urmat o voce computerizată.

Codul de urgenţă activat. Toate încuietorile vor fi dezactivate în treizeci de secunde.

Ceea ce însemna că, indiferent ce făceam, soldaţii vor intra peste noi în orice clipă. Eram siguri, pentru moment, totuşi. Dar, când uşa care ducea în clădire s-a închis, am văzut ceva care a făcut să mă cuprindă groaza. Prin deschizătura care se îngusta, am observat cum Trei şi-a mişcat piciorul, înainte să se ridice încet. M-am întors tremurând. Cum era posibil să-şi revină atât de repede? Era vreo altă aşa-zisă îmbunătăţire ce îi fusese adusă, rezistenţa la şocuri electrice? Nu că ar fi contat cum şi de ce. Nu, singurul lucru pe care trebuia să îl ştiu era că venea după noi.

Am alergat spre parcare. M-am îndreptat spre cea mai apropiată uşă a Suburbanului şi m-am aruncat spre portbagaj. La început, n-am fost sigură că se va urni, credeam că în toată agitaţia aceea supraestimasem puterea mea de android şi că asta ne va costa timp preţios. Strigătele de dincolo de uşă s-au apropiat.

Haide. Dacă vreodată avusesem nevoie de vreo abilitate de android, acela era momentul. Cu un efort uriaş, m-am izbit de ea şi mai tare. Ca un miracol, maşina a gemut şi a început să se clatine. Tocmai când gărzile începeau să

deschidă uşa, am mai împins o dată, iar partea laterală a maşinii s-a dus până în uşă.

Încuiaţi, pentru moment. Până aveau să iasă pe o altă uşă. Am fugit spre mama, să o ajut.

— Unde e maşina ta? am strigat spre Lucas, să se audă în camere.

Încet, am şoptit:

— Eşti bine?

Dar bineînţeles că nu era bine. Mersul lui era tot mai greoi cu fiecare pas şi tot mai mult din greutatea lui se lăsa pe mine, până când mi-am dat seama că doar eu îl mai ţineam în picioare.

— B… bine, a şoptit şi el, dar felul greu în care a vorbit m-a sfâşiat.

Ar fi trebuit să mă opresc, să îl ajut. Nu era bine.

— Nu… să nu îndrăzneşti să te opreşti acum, a continuat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

A scotocit prin buzunare şi a scos cheile.

— Camaroul, a zis şi a arătat peste un şir de Suburbanuri, spre o maşină clasică, în stânga noastră, către ieşirea de pe rampă.

Mama a alergat pe cealaltă parte a lui şi, cu ajutorul ei, l-am târât pe Lucas spre maşină.

— Trebuie să îi legăm piciorul, am zis.

Mama s-a oprit cu mâna pe uşă, privind spre bluza mea. Fără o vorbă, am rupt-o şi i-am întins-o.

— Uite, am zis, fără urmă de regret.

Lucas avea nevoie de ea mai mult decât mine. L-am ridicat şi l-am pus pe capota Fordului parcat lângă Camaro. Când m-am dat într-o parte, să o las pe mama să îi lege piciorul, am văzut sângele curgând şi înnegrindu-i pantalonii, de parcă ar fi intrat cu ei în apă.

— Nu-ţi face probleme, a zis el. Mă vor repara într-o clipă, oricum.

Am scuturat din cap şi am simţit un nod în gât. O clipă mai târziu, mama a terminat de legat cămaşa în jurul rănii.

— Ar trebui să oprească sângerarea pentru câteva minute, până vin ajutoare.

Mama a deschis uşa de pe partea şoferului, în timp ce eu mă uitam la Lucas cum se schimonosea de durere. Am simţit că mă înec. Chiar şi atunci, el se gândea la mine. Mi-am dorit să am timp să fac mai mult. Să îi mulţumesc pentru tot. Acel „scuze” pe care l-am mimat nu era nici pe departe suficient. Apoi, am întins mâna şi l-am lovit chiar în punctul sensibil de la gât. L-am prins de subsuori, când s-a clătinat şi a leşinat, apoi l-am ridicat pe capotă. Cel puţin puteam să îl scutesc de durere, până primea ajutor.

— Mila, grăbeşte-te!

Cu o ultimă tresărire la vederea siluetei nemişcate a lui Lucas, am sărit pe locul şoferului şi am dat cu spatele. Am apăsat acceleraţia, iar zumzetul motorului a început să se întreacă cu ţiuitul sirenei. M-am mai uitat o dată în oglinda retrovizoare după Lucas. În schimb, am văzut cum Chevy-ul verde pe care îl folosisem drept barieră s-a clătinat, înainte să se dea încet la o parte din uşă. Şi am zărit capul lui Trei, exact când luam prima curbă.

CAPITOLUL 37

Am gonit peste una, două, trei şerpuiri şi, în sfârşit, am ajuns la poarta de securitate pe unde intrasem. Chiar la timp. De sub noi am auzit uşi de maşini trântite. Veneau. Venea şi Trei. Un paznic înarmat ne-a blocat drumul, ţintind spre parbrizul nostru.

— Jos! am strigat şi am virat amplu spre stânga, apoi am apăsat pe acceleraţie.

Camaroul a ţâşnit spre bariera care bloca intrarea şi a izbit-o, astfel încât parbrizul s-a crăpat. Bariera a căzut. S-a auzit o împuşcătură, dar glonţul s-a lovit de metal. Impactul a reverberat prin maşină, dar nu am oprit. Am trecut şi am ajuns într-o altă parcare. După câteva curbe, am ajuns în aerul proaspăt al nopţii. Chiar lângă John F. Kennedy Performing Arts Center.

Cauciucurile maşinii au plutit, apoi eu şi mama ne-am legănat pe scaune, când am aterizat pe drum. Mâna ei s-a prins de spatele scaunului meu, să se ţină. Şi-a lăsat capul în faţă şi i-am văzut buzele mişcându-se, fără să aud nimic.

Mamă? *Se ruga?*

Asta mi-a dat peste cap încrederea, aşa că m-am concentrat asupra drumului. Am urmat curba care făcea la stânga, privind în oglinda retrovizoare. Încă nu era nimeni în spatele nostru, dar cu siguranţă doar pentru câteva secunde. Şi habar n-aveam unde mergeam. Dar puteam să repar asta acum, că nu mai eram blocate în subteran.

GPS.

O lumină s-a aprins în spatele ochilor mei, urmată de un bâzâit uşor.

GPS.

Nimic.

Mi-am amintit vocea lui Lucas.

„... funcţiile tale n-ar trebui să fie afectate mult timp.”

Cu excepţia prostului de GPS... cel de care aveam nevoie cel mai mult în clipa aceea.

— GPS-ul meu nu merge... idei?

Desigur, Lucas trebuia să aibă o maşină clasică, fără aşa ceva. Ochiul meu a prins linia lungă, curbată din parbriz. Of, Doamne, Lucas avea să mă omoare.

— Stânga, pe strada principală din faţă, Rock Creek Parkway, a zis mama.

Bine că vocea ei era mai sigură ca niciodată. Am accelerat în curbă şi am încetinit chiar când am ajuns în intersecţie. Oamenii lui Holland aveau să fie pe urmele noastre în orice clipă. În timp ce ne îndreptam spre sud, pe Rock Creek Parkway, m-am uitat pe geamul de pe partea şoferului, spre strada pe care ieşisem spre Kennedy Center. În depărtare, nişte faruri ieşeau în stradă din parcarea subterană. Şi erau cam la înălţimea unui Suburban. Am apăsat acceleraţia. Pe autostradă nu aveam cum să scăpăm de ei. Probabilitatea formării unor blocaje rutiere era prea mare. I-a văzut şi mama în oglinda retrovizoare şi a zis exact ce gândeam.

— Oraş.

Am văzut cum vitezometrul a urcat tot mai mult, în timp ce goneam pe drum, încercând să punem cât mai multă distanţă între noi şi Suburbanurile mai lente, cât mai aveam timp. La doar câţiva metri în dreapta, lumina lunii se reflecta verde-închis în râul Potomac. Mama s-a uitat peste umăr. Mâna i-a zburat spre ochelari.

— Câte?

— Sunt destul de în spate, dar cred că sunt… două. Trei, poate.

Când am intrat într-un pasaj, am trecut de un Dodge Neon, am observat că în faţa noastră era o întindere largă şi am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Inima mea a tresărit. Trei maşini, nici pe departe atât de în spate cum mi-ar fi plăcut. Una condusă de Holland, alta de Trei.

— Ia-o la stânga, a zis mama, când drumul s-a bifurcat. Apoi drept în faţă.

Am înjurat în barbă, un cuvânt după care ştiam că m-aş fi ales cu o pedeapsă dacă am fi supravieţuit nopţii aceleia, apoi am mai înjurat o dată, în gând. După ce mă tot împotrivisem funcţiilor mele speciale, în clipa aceea,

simţeam acut lipsa GPS-ului. Desigur, o aveam pe mama, dar Trei avea în cap un sistem de navigare computerizat.

— Te-am auzit.

— Nu ai de ce să te enervezi, vorbeşte evoluţia mea, am zis repetând ceva ce spusese ea la aeroport.

Mâna ei mi-a strâns braţul drept. Cu putere.

— Nu e o glumă, Mila. Răspunde-mi la ce te întreb. Îţi aminteşti ceva din sediul de mai devreme, ceva, orice?

Am ocolit o maşină şi m-am întrebat de ce trebuia să vorbim despre asta atunci. Dar o ştiam prea bine pe mama. Niciodată nu învingeam încăpăţânarea ei.

— Un pic. Îmi amintesc uşa albă a laboratorului. Şi faptul că Mila Unu era testată.

Strânsoarea mamei a devenit mai puternică.

— Ţi-am şters amintirile de aici, Mila, pe toate, a zis ea cu un calm ciudat.

— Trebuie să îţi fi scăpat unele.

Părul blond al mamei a fluturat când a scuturat din cap.

— Nu. Le-am şters pe toate, Mila, sunt sigură. Ceea ce înseamnă că ai reuşit să păstrezi acele amintiri pe cont propriu. Asta înseamnă evoluţia. Devii mai umană cu fiecare zi… chiar dacă nu îţi dai seama. Indiferent ce faci, nu uita asta.

— Bine. Şi poţi să îmi spui totul despre asta mai târziu.

În clipa aceea, eram un pic ocupată. În plus, ce îmi spunea… suna de parcă se aştepta să i se întâmple ceva rău. M-a trecut un fior, dar l-am alungat. Nu voiam să mă gândesc ce ne-ar fi făcut dacă ne-ar fi prins. Nu voiam. Pieptul meu s-a strâns şi am apucat mai bine volanul.

— După ce trecem de Lincoln Memorial, virează spre Podul Kutz, a zis ea.

— Nu ştiu unde e Podul Kutz!

— Doar virează spre Est, atunci.

Printre claxoane, m-am strecurat pe o stradă numită Independence şi am zărit Podul Kutz în depărtare. Suburbanurile rămăseseră în urmă, dar erau tot acolo. Ei bine, doar două dintre ele. Unde naiba dispăruse al treilea? Prin parbriz, am prins sclipirea de lumină reflectată de apă.

— Ce traversăm?

— Lacul Basin.

Am trecut podul cu trei benzi pe un singur sens, cu 105 mile pe oră. Am frânat brusc atunci când un Lexus roşu a intrat în faţa mea şi am tras tare de volan, spre dreapta. Apoi, repede spre stânga, să evit coliziunea cu spatele unei limuzine. Am coborât de pe Podul Kutz, înapoi pe Independence. M-am îndreptat spre est, sperând să mă desprind de ei prin zigzaguri. Mama a scotocit prin bord, în timp ce semaforul s-a făcut roşu.

— Lucas, eşti un geniu, a zis ea când a scos un plic alb şi s-a uitat înăuntru.

— Ce e? am zis accelerând.

Un taxi a zburat prin faţa noastră, iar eu am întors volanul spre dreapta, trecând la doar câţiva centimetri de el. Claxoanele au izbucnit în spatele nostru, frânele au scrâşnit. Noi ne-am continuat drumul.

— Ne-a lăsat bani. Opt sute de dolari.

Speram să trăim suficient timp să avem nevoie de ei. Mi-am aruncat privirea în oglinda retrovizoare. Mâinile mi-au înţepenit pe volan. Unul dintre Suburbanuri se apropiase la câteva maşini de noi. Nu era deloc bine. Apoi, al treilea Suburban a apărut pe stradă, ceva mai în faţă, venind spre noi.

— Fă la stânga! a zis mama când am fost aproape de intersecţie.

Am tras repede de volan, am apăsat frânele şi am făcut la stânga. Drept în faţa unui camion. Farurile m-au orbit. Mâinile mele au îngheţat, în timp ce corpul se pregătea de impact. Apoi, am trecut de el şi am accelerat din nou. Of, Doamne, fusese cât pe ce! Frânele lui au scrâşnit şi s-a auzit claxonul puternic. Printr-un miracol, reuşisem să ne strecurăm pe lângă el. Dar apoi camionul ne-a lovit bara din spate. Maşina noastră a încercat să facă un salt, dar am ţinut tare de volan, refuzând să o las să se rotească şi să ne trimită sub roţile lui. Ne-am îndreptat şi am luat-o pe marginea străzii, iar în spatele nostru am auzit frânele şi bufnitura. Mama şi-a înălţat capul peste umăr şi a gemut.

— Maşina aia e terminată, s-a răsturnat.

Mai rămăseseră două. Şi abia scăpasem de aceea. Cele două rămase ne-au găsit din nou la două străzi mai încolo. Holland şi Trei. Maşina noastră era mai rapidă, dar pe genul acela de străzi nu prea era un avantaj. Plus că ei aveau GPS. Dar o mai învinsesem pe Trei. Şi atunci mi-am dat seama. O bătusem cu o mişcare complet nebunească, tipic umană. Poate că reuşeam încă o dată. Poate că noi două arătam la fel, dar, în ciuda temerilor mele, nu eram la fel, nu sub superficialul strat exterior. Poate că Holland îmi vedea emoţiile ca pe un defect şi poate că erau cel puţin pentru un soldat perfect sau pentru un spion. Dar eu nu voiam să fiu niciuna dintre ele. Eu voiam doar să fiu o fată oarecare. Şi, potrivit lui Lucas, eram o fată capabilă de ingenuitate, o fată capabilă să sfideze logica, dacă situaţia o cerea, ceva ce Trei cea rigid de ascultătoare n-ar fi înţeles niciodată.

Am făcut scurt la dreapta, la următoarea intersecţie, cu Suburbanurile mult prea aproape în spatele nostru. Lumina semaforului din faţă s-a făcut galbenă, iar cele două maşini din faţă s-au oprit. Captive. Am virat pe banda care mergea spre sud şi am trecut pe lângă ele, gonind pe roşu.

— Mila, ce faci? m-a întrebat mama.

Cu vederea periferică, am zărit cum mâna ei stângă s-a prins de marginea scaunului, în timp ce cu dreapta se ţinea de uşă.

— Am un plan, am zis, iar vocea mea calmă contrasta cu strânsoarea mult prea puternică de pe volan.

O clipă mai târziu, am scurtat-o spre est, doar că ne îndreptam spre vest. Pe sensul opus.

Întoarce. Coliziune posibilă.

Numai că nu puteam să întorc. Asta era problema. M-am pregătit, când primul val de faruri s-a întâlnit cu ale noastre, împietrită de gândul că va urma capota noastră. Nu-mi venea să cred ce făceam, când fiecare gând urla că era un gest criminal şi insista să întorc maşina, ştiind că era cel mai prost plan văzut vreodată. Dar se întâmpla să fie şi singurul plan pe care îl aveam. Aşa că mi-am încleştat

maxilarul şi m-am ţinut bine de volan, încercând să ignor partea mea logică, cea care ţipa că o să ne facem zob şi scrum, în sensul cât se poate de propriu şi de oribil. O limuzină Hyundai a claxonat puternic şi a virat de pe banda noastră, pentru a evita coliziunea. Suburbanurile încă ne urmăreau, dar rămăseseră mult în urmă, întrucât se luptau să-şi croiască drum printre camioane. Am slăbit acceleraţia doar un pic. Sincronizarea era crucială, pentru a da planului meu o şansă de funcţionare. Am încercat să înghit, chiar dacă simţeam că inima mi se cuibărise în gât.

Sincronizarea şi un noroc al naibii.

În faţa noastră vedeam cum pământul dispărea de pe ambele părţi, iar locul îi era luat de aer, cu o apă întunecată clipocind dedesubt. Cu un avans de vreo zece maşini, goneam înapoi peste Podul Kutz. Ne îndreptam frontal spre marea de maşini. Claxoanele se auzeau de peste tot, într-o simfonie haotică, iar eu am accelerat Camaroul.

Coliziune iminentă. Virează la dreapta.

Abia am apucat să fac asta, când o altă comandă mi-a apărut în cap.

Coliziune iminentă. Virează la stânga.

Am tras de volan spre stânga şi am trecut razant pe lângă un motociclist şocat. Am ignorat gâfâitul mamei, mi-am ignorat chiar propriile îndoieli şi am înaintat. Mai aveam cam trei sferturi din drumul peste pod, când un Explorer şi un camion au trecut în viteză, cu viraje ample. Mi-am adunat cu disperare cât curaj îmi mai rămăsese.

— Mila, acum! a strigat mama, exact când am ţipat şi eu.

— Ţine-te!

Am apucat frâna hidraulică. Partea din spate a Camaroului a făcut un arc mare în spatele nostru, frânele au scrâşnit; ale noastre şi ale maşinii care se îndrepta spre noi. Capul îmi zbârnâia. Îndată ce ne-am îndreptat, am apăsat pe acceleraţie.

Totul s-a întâmplat atât de repede că abia am reuşit să disting lucrurile. Ne îndreptam direct spre maşina lui Holland. Am văzut şocul pe faţa lui. Şoferul de pe Camaro a virat în ultima clipă la stânga, iar oglinda laterală s-a izbit

de barieră. Trei s-a izbit de cealaltă barieră, în timp ce încerca să vireze scurt. Fereastra din spate s-a făcut ţăndări, de la focul tras de soldatul aflat în maşina lui Holland, pe locul şoferului. Asta, chiar înainte să întoarcă prea repede, cu un scrâşnet oribil de cauciucuri, şi să se răstoarne.

Strigătul meu victorios, mâna ridicată în aer. Chiar înainte să observ că mama se chinuia să respire şi se ţinea strâns dintr-o parte. Înainte să observ lichidul roşu care deja îi umpluse cămaşa.

CAPITOLUL 38

M-am luptat cu un val de ameţeală – încă un răspuns fizic la emoţii de a căror necesitate chiar mă îndoiam – şi am încercat să împiedic panica să mă cuprindă ca un cutremur. Sângera. Mama sângera.

— Mamă, eşti bine?

Am tras de volan într-o parte, gata să opresc chiar acolo.

— O să fiu bine, Mila, a gâfâit ea. Doar hai să plecăm de aici.

Doar hai să plecăm de aici.

Respiraţia ei greoaie a trimis o reacţie drept prin piciorul meu şi m-a făcut să apăs pe acceleraţie. Aveam să plecăm de acolo. Deja se auzeau sirenele, la o distanţă nu foarte mare. Unde ar putea să nu ne caute? Imaginea unui râu verde pe care îl trecusem mai devreme mi-a apărut în minte. Potomac. Un drum înfundat şi, astfel, ultimul loc unde cineva cu măcar o jumătate de creier funcţional s-ar ascunde. Logica mea de android insista să evit locul cu orice preţ. Ceea ce însemna că acela era locul nostru.

— Încă eşti bine? am zis şi mi-am luat scurt privirea de la mama, doar ca să văd Camaroul împrăştiat pe stradă.

Am virat, iar una dintre roţile din faţă a alunecat de pe drum, pentru o clipă. Nu arăta bine deloc. Era palidă şi îşi înfipsese dinţii în buza de jos. De parcă şi-ar fi înăbuşit un ţipăt.

— Sunt bine… continuă să mergi.

Nici nu suna bine. Vocea îi era încordată, extenuată, la fel ca atunci când fusese trează toată noaptea, să ajute un mânz să vină pe lume. Mi-am fixat mâinile pe volan, înainte să mă întorc spre ea. Ochii mei i-au scanat corpul, iar în faţă mi-a apărut o imagine 3D pâlpâind, cum se întâmplase cu bărbatul din motel. Doar că acum nu era un străin care voia să mă captureze… era o imagine a mamei.

Am inspirat adânc, am simţit cum pieptul mi se umflă, apoi coboară şi am lăsat mişcarea să mă întărească înainte să mă concentrez. Pe imaginea verde, două găuri de glonţ

pulsau roşu, ambele pe stânga. Mental, am tras de straturile de piele şi de muşchi, să las să se vadă organele aflate dedesubt. Primul lucru pe care l-am observat a fost că, având în vedere rănile făcute de pătrunderea gloanţelor, rinichii şi vezica biliară erau prea jos să fi fost afectate. Acelea erau în siguranţă. Apoi, privirea mea a urcat, iar exclamaţia mea a ricoşat prin maşină. Partea de sus a ficatului. Ficatul şi… nu, nu, nu. Plămânul. Inima.

— Spitalul, unde e spitalul?

— Mila, nu. Fără spital, nu e sigur. Doar… condu.

— Ce? Nu! Avem nevoie de ajutor!

Mama m-a prins din nou de braţ, cu o putere surprinzătoare. Dar pielea ei… era un pic mai rece?

— Ascultă, a zis cu înverşunare, când te-am făcut, am depăşit o limită… şi am creat un miracol. Cunoşteam riscurile, când te-am furat, dar mi le-am asumat. De bunăvoie. Fericită. Dacă vrei să mă ajuţi, ştii ce poţi să faci? *Trăieşte.*

Strânsoarea ei a slăbit, iar inima mea a îngheţat.

— Mamă?

— Continuă… continuă să conduci.

Şi aşa am făcut. La fiecare viraj mă încordam, anticipând un alt geam sfărâmat, un alt foc de armă care să-şi croiască drum spre mama, care stătea cuibărită cât de aproape de podea putea. Dar împuşcăturile nu s-au mai auzit. În cele din urmă, am reuşit să ajungem la râu, am trecut repede peste un pod vechi abandonat, care ducea la un debarcader abandonat şi el. Am parcat maşina în spatele unei barăci ruginite.

— Mamă, poţi să te ridici acum.

Nimic.

— Mamă?

Un geamăt înfundat, apoi mama s-a ridicat anevoie pe scaun. Toată cămaşa ei era acum de un roşu aprins.

Nu! Oh, nu!

Chiar atunci, genele mamei au fluturat şi am auzit un geamăt. Am decis că era mai bine să o mişc fără să o avertizez, am numărat până la trei, apoi am întors-o parţial

pe burtă. A ţipat, iar suspinul mi s-a oprit în gât. Pe spate, cămaşa ei era plină de sânge. I-am ridicat-o, apoi a trebuit să şterg zona din jurul rănilor, să pot vedea. Şi iată-le, două găuri de mărimea unei monede. Mi-am şters degetul cât de bine am putut – primul lucru pe care trebuia să îl facem când plecam de acolo, m-am gândit, era să luăm nişte antiseptice şi nişte antibiotice –, l-am vârât blând în gaura care părea mai urâtă, cea care ducea spre inimă. Mama a tresărit, dar am ţinut-o cu mâna liberă şi am continuat. Metal. Trebuia doar să dau de metal. Să găsesc sfera mică ţinută acolo de colivia osoasă a coastelor ei.

Imaginea 3-D a apărut din nou şi mi-a arătat fiecare strat de care treceam. Pielea, care ceda uşor, striaţiile mai tari ale muşchilor. Apoi, degetul meu s-a strecurat printre două suprafeţe solide, alunecoase, în timp ce imaginea clipea în faţa mea. Coaste. Nici urmă de glonţ încă, iar tunelul continua… spre inimă. Nu am îndrăznit să apăs mai mult.

Mai întâi, a început să-mi tremure picioarele. Apoi coapsele. Abia am apucat să-mi trag la o parte degetele, înainte ca şi mâinile să îmi fie cuprinse de spasme. Trebuia să existe o soluţie. Undeva, cumva. Evident, glonţul era înfipt adânc. Şi nu aveam cum să-l scot. Fără instrumentar… doar dacă…

— Mamă, mai era ceva în sertarul din bord? am strigat şi am scuturat-o de umăr, când genele ei abia s-au mişcat.

Sau poate în portbagaj. Poate că Lucas ţinea unele lucruri în portbagaj. Dacă aş fi putut ajunge la afurisitul de portbagaj. I-am sfâşiat cămaşa şi am îndesat-o peste găuri, care sângerau mult prea tare. În cele din urmă, mama a vorbit.

— Mila, opreşte-te. S-a… terminat.

Nu. Am refuzat să accept asta.

— Sunt un robot, ai uitat? Pot repara orice.

— Nu poţi repara ceva ce… nu se poate repara.

— Nu spune asta, am şoptit hotărâtă, apăsând cămaşa pe răni.

Pornirea de a căuta în portbagaj după instrumentar m-a făcut să zvâcnesc din nou. Dar în clipa aceea eram prea

speriată de sângerarea ei.

— Poţi să ţii cămaşa asta? Doar câteva clipe.

— Mila, tu ştii mai bine.

A început să tuşească puternic, înainte să poată continua.

— Trebuie să ne gândim la tine.

La mine? Nu. La noi. Trebuia să ne gândim la noi. Încă de la început, toată povestea aceea fusese legată de noi două, în ciuda şanselor mici. Nu putea să lase baltă totul, nu aveam de gând să îi permit. Dacă ar fi fost după mine…

— Trebuia să mă fi lăsat acolo încă de la început. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ochii ei albaştri au sclipit nervos.

— Crezi că regret ceva din toate astea? Crezi? Pentru că nu regret. Nicio clipă. La început, nu am fost sigură că pot, dar… m-am înşelat.

Cuvintele ei m-au încălzit şi mi-au dat fiori. Pentru că fiinţa aceea care bombănea nu era mama. Mama mea cea calmă şi practică. Ceea ce însemna doar că…

Cu un nod tot mai mare în gât, m-am întors spre adâncimile întunecate ale râului Potomac. Furioasă pe lipsa mea de control. Ce android inutil, care lăcrima. Cu o zvâcnire violentă a mâinii, mi-am şters lichidul care mi se risipea pe obraji. Mama a dat drumul unui suspin puternic, epuizat. M-am răsucit spre ea, la timp să-i văd pleoapele palide cum clipeau să se închidă.

— Nu, nu închide ochii!

Degetele ei, cândva atât de puternice şi de calde, s-au aşezat reci pe braţul meu.

Pierdere de sânge critică: probabilă.

Oprire a inimii: probabilă.

Oprire a unui organ: probabilă.

De data aceea, vocea era oricum, numai calmă nu. Am înţeles, chiar am înţeles. Explicaţia clinică era pierderea de sânge, care îi lăsa muşchii fără oxigenul de care aveau nevoie pentru a susţine contracţiile puternice, până când, în cele din urmă, s-au oprit toate. Dar mai era o explicaţie, una mai lirică: sufletul ei pălea, dispărea spre un loc mai

bun. Deşi logica insista că prima explicaţie era cea corectă, voiam cu disperare să cred în ultima.

— Mila, a zis mama, cu voce moale şi un zâmbet slab pe faţa palidă, ştiu că îţi faci griji pentru că tu percepi lumea altfel decât oamenii obişnuiţi. Dar…

S-a oprit, respirând greu, înainte să strângă din dinţi.

— Niciodată două fiinţe nu au văzut lumea exact din aceeaşi perspectivă, nu au înţeles lucrurile la fel, fie ele oameni sau nu. Cel mai bine… cel mai bine…

Vocea ei s-a stins încet, genele au fluturat şi s-au lăsat peste ochi. Pieptul ei s-a umflat, de la efortul de a inspira, un efort care a transformat curgerea roşie din rana ei într-un râu. Restul propoziţiei a bolborosit-o.

— Cel mai bun lucru pe care putem să îl facem e să încercăm.

Cu ochii închişi, mâna ei s-a dus spre gât şi s-a prins de pandantivul oval. Piatra mea norocoasă. A tras de el, dar cu atât de puţină putere, încât lănţişorul a refuzat să cedeze.

— Stai.

M-am întins, mi-am pus mâinile în jurul alor ei şi am tras. Lănţişorul s-a rupt uşor ca o foaie de hârtie. Mama a împins pandantivul în mâna mea. Vocea ei a devenit o şoaptă răguşită.

— Găseşte-l pe Rich… Richard Grady. El ştie…

Ultimul cuvânt s-a pierdut într-un suspin. Apoi, capul i-a căzut într-o parte. Mâna i s-a înmuiat şi, în clipa aceea, am simţit cum ceva în mine a murit. Deasupra, păsările cârâiau şi vesteau sfârşitul, care era aproape. Râul curgea. Mirosul de gogoşi s-a răspândit până la noi, de la vreo patiserie aflată undeva în depărtare. Iar acolo, pe asfaltul murdar, inima cât-se-poate-de-umană a mamei s-a oprit.

— Trebuia să fim o echipă, mai ţii minte?

Dar desigur că ea nu mai auzea şoapta mea înecată de lacrimi.

O gaură mi s-a deschis în piept şi a lăsat să se reverse un amestec corosiv de întuneric, durere şi regret, un amestec ce m-a umplut, până când am avut impresia că pielea mea va exploda din cauza presiunii teribile. Şi am simţit din nou

că mă înec şi durea, of, Doamne, durea, într-un fel care m-a făcut să cred că niciodată nu o să pot înghiţi sau vorbi, nu o să pot râde sau cânta, nu o să mai pot rosti vreodată vreun cuvânt. Şi de ce aş fi vrut să fac toate astea? Mereu fusesem cu mama, iar în clipa aceea, brusc, nu mai era aşa. Eram singură într-o lume pe care abia o cunoşteam, una care părea dezolantă şi pustie. Fără ea, totul părea dezolant şi pustiu.

Nu am încercat să-i verific pulsul, care ştiam că nu mai era, nici nu am încercat o resuscitare, sau să o pun în maşină şi să gonesc cu ea la spital. Nimic din toate acestea nu ar fi adus-o înapoi. În schimb, i-am mângâiat părul şi i l-am dat la o parte de pe frunte. Frumosul ei păr blond. Apoi, m-am ghemuit lângă ea. Mi-am strecurat un braţ în jurul taliei ei şi mi-am pus obrazul pe al ei. Pielea încă îi mirosea a loţiune cu rozmarin. Am închis ochii. Am încercat să-mi închipui că încă eram în Clearwater, cuibărite pe canapea. Ne uitam la vreo emisiune stupidă de la televizor. Ea mă întreba dacă totul a fost bine la şcoală, iar eu răspundeam că da. Dacă aş fi putut face să redevină real. Dar nu puteam să mă prefac. Nu era bine, nu era bine deloc. Pielea mamei era caldă încă, dar nu exista niciun semn că ar mai respira, nicio urmă slabă de puls. Niciun fel de mişcare în ea. Moartă, mama semăna mai mult cu mine.

Apoi, mi-am dat seama de un lucru care m-a îngrozit. Nu puteam să o las acolo. Ar fi găsit-o şi dacă... dacă i-ar fi recoltat celule sau ce naiba făcuseră ei ca să mă creeze pe mine? Mama voia ca eu să trăiesc, îşi dăduse viaţa ca să îmi ofere o şansă, dar nu puteam să cred că ar fi vrut ca asta să se mai întâmple şi altcuiva. Şi refuzam să mai permit aşa ceva. Nu cu implicarea ei. Dacă ar fi fost după mine, aş fi rămas acolo, cu trupul ei, şi aş fi aşteptat ca ei să mă găsească. Ideea de a o lăsa acolo îmi părea atât de greşită, o trădare. Totuşi, ştiam că ultimul lucru pe care ea ar fi vrut să-l fac ar fi fost să rămân acolo. O spusese foarte clar. Riscase totul pentru a-mi oferi libertatea, iar dacă o iroseam, ar fi fost ca şi cum i-aş fi irosit viaţa încă o dată. Mama voia ca eu să lupt. Să trăiesc. Doar că niciodată nu

îmi închipuisem că va trebui să o fac singură.

Un claxon strident în depărtare mi-a amintit că nu eram în siguranţă acolo. Zona aceea retrasă, părăsită, acea margine a râului părea izolată, dar era la câteva minute de centrul D.C. Holland şi subordonaţii lui puteau da peste mine în orice moment. Şi Vita Obscura la fel. Din respect pentru ultima dorinţă a mamei, trebuia să plec. Dar pentru a o onora pe ea trebuia mai întâi să fac altceva. Pentru o clipă, i-am privit trupul inert, părul care îi flutura uşor în briză. I l-am aranjat în jurul feţei palide, tristeţea ameninţând să mă copleşească. Apoi am fugit în baracă. Câteva clipe mai târziu, legasem de corpul mamei vechea ancoră ruginită pe care o găsisem înăuntru, cu cablurile din maşina lui Lucas. Am luat-o în braţe, am dus-o spre râu, departe de clădirile care se înălţau în spate, departe de D.C. Departe de Holland. Am cărat-o la marginea râului şi m-am uitat la apa care se învolbura. Am urât ideea că lichidul acela sărat va înghiţi parfumul ei de rozmarin, o dată pentru totdeauna. I-am îmbrăţişat ochii albaştri, părul moale, corpul ei mic şi rece pe dinăuntru. Ştiam că era moartă, că orice o fi făcut-o să fie vie până atunci nu mai era. Ştiam, dar tot am şoptit „la revedere, mamă”.

M-am uitat din nou la apa întunecată şi opacă, iar degetele mele s-au strâns pe pielea ei. Cum să o fac? Să o arunc în apă, pur şi simplu, ca pe un gunoi? Merita ceva mai bun. O înmormântare adevărată, cu doliu şi flori, cu un preot care să spună ultimele cuvinte, genul de înmormântare pe care o implantase în mintea mea pentru „tata”. Apoi, mi-am închipuit că Holland o găseşte, o duce înapoi în locul acela infernal şi m-am înfiorat. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva. O înmormântare cum se cuvine – încă un lucru pe care el ni-l furase.

Am tras aer în piept şi i-am privit pentru ultima dată faţa palidă, familiară. Apoi i-am împins corpul distrus în apa învolburată. M-am simţit de parcă mi-aş fi scos inima din piept şi aş fi aruncat cu ea, pentru că, în mod sigur, nimic altceva nu ar fi putut să-mi provoace o astfel de durere. Dar cel puţin nu avea să fie găsită de Holland vreodată.

M-am întors înainte ca trupul ei să dispară, încercând să accept ceea ce logica îmi spunea. În clipa aceea, era o binecuvântare să las androidul din mine să preia controlul, aş fi făcut orice să nu mai simt durerea. Mama nu mai era, iar dacă m-aş fi holbat la apă, nu m-ar fi ajutat să îi îndeplinesc ultima dorinţă. Trebuia să plec de acolo.

Şi aveam nevoie de ajutor.

CAPITOLUL 39

După ce am băgat banii în buzunar, am lăsat maşina în ascunzătoare. Cu geamul făcut ţăndări şi cu numărul de înmatriculare dat în urmărire, probabil, era o capcană mobilă. Pe lista imaginară cu lucrurile pe care i le datoram lui Lucas am trecut şi „o maşină nouă”. Nu că aveam să-l revăd vreodată. Am alergat pe lângă Camaro, înapoi spre străzi, cu ochii după orice Suburban negru. Fiecare pas durea, o abandonam pe mama. Nu puteam să nu mă gândesc că eşuasem şi că mama plătise pentru asta cu viaţa ei, indiferent cât de mult încercase să mă convingă că nu era aşa. Iar în clipa aceea o lăsam în urmă. Pentru totdeauna. Dar mi-am forţat picioarele să se mişte şi nu mi-am permis să privesc înapoi. Singura modalitate de a-i onora amintirea era să îndeplinesc visul ei legat de mine. Dacă eram prinsă, tot ce sacrificase ar fi fost în zadar. Era singurul gând care mă făcea să merg înainte şi, deocamdată, era suficient. Dacă dorinţa mamei era să îl găsesc pe acel Richard Grady, atunci asta aveam să fac. Nu trebuia să ratez din nou.

Aveam nevoie de un telefon, dar, înainte de toate, îmi trebuiau haine noi. De-a lungul drumului trecusem pe lângă un grup de oameni fără adăpost, pe un petic de iarbă. Am refăcut drumul, până am dat de ei. S-au întors să se uite la mine, de pe păturile lor murdare, unde stăteau îngrămădiţi de frig. Câteva feţe erau impasibile, altele curioase. Am studiat grupul, înainte să găsesc o femeie mai în vârstă, care avea măsuri apropiate de ale mele şi care purta un hanorac cu glugă.

— Hei! am zis şi am arătat spre ea.

Am scotocit prin pantof şi am scos două bancnote de douăzeci şi una de zece.

— Îţi dau cincizeci de dolari pentru hainele tale. Şi poţi să le iei pe ale mele.

M-am uitat în jos. Pe partea din faţă a cămăşii mele erau câteva pete roşii. Sângele mamei. Am simţit din nou un nod

în gât, iar în minte mi-a apărut figura ei. Faţa ei palidă şi inertă, cu ochii albaştri închişi pentru totdeauna. Cum credea că o să reuşesc, cum? Degetele mele s-au prins de pandantivul din smarald, care până de curând fusese la gâtul ei. Mi-o imaginam pe mama făcând la fel şi, cumva, răcoarea pietrei m-a calmat.

— Cămaşa e un pic pătată, dar...

Nici măcar nu am apucat să termin, că femeia s-a ridicat şi a început să-şi descheie hanoracul bej murdar. Privirea ei se lipise de banii din mâna mea, de parcă erau salvarea ei.

— Mai ai bani, fetiţo?

Un bărbat cam la treizeci de ani s-a strecurat spre mine. Avea dinţi stricaţi, degetele îi tremurau şi îi erau pătate de nicotină. I-am prins mâna exact când se întindea după bani şi i-am strâns-o suficient de tare încât să-i dau de înţeles că nu glumeam, dar nu atât de tare încât să-i fac rău.

— Banii nu sunt pentru tine.

Nici măcar nu m-am sinchisit să mă uit la el. A suspinat de durere, iar când i-am dat drumul s-a întors la locul lui. Ceilalţi din jur au mormăit, dar niciunul nu s-a apropiat. Bun. Nu aveam timp sau chef să mă apăr de o bandă de dependenţi. Femeia mi-a împins haina ei. În faţă avea o pată maro şi mirosea a transpiraţie veche. Totuşi, în clipa aceea, opţiunile mele erau limitate, iar gluga îmi era de folos. Fiecare detaliu mă ducea mai aproape de scopul meu – de scopul mamei.

M-am întors cu spatele, să mă schimb, sigură că aş auzi dacă cineva ar încerca să se apropie. Cămaşa era lungă, îmi atârna până spre genunchi, aşa că mi-am dat jos şi pantalonii, în timp ce ea s-a dezbrăcat de ai ei, o pereche de blugi negri rupţi. Nu miroseau mai bine decât cămaşa; de fapt, miroseau mai rău. Am strâns din dinţi şi m-am îmbrăcat cu ei. Androizii nu îşi puteau permite să fie mofturoşi. Pantalonii îmi atârnau pe coapse, chiar şi după ce îi încheiasem, dar stăteau pe mine. Bun şi aşa. Mi-am tras pe cap gluga şi mi-am băgat sub ea tot părul. De la distanţă, puteam fi luată şi drept băiat.

— Uite, am zis şi i-am întins femeii banii.

Mi-a oferit un zâmbet larg, care i-a încreţit faţa şi a lăsat să se vadă că îi lipseau doi dinţi, dar n-a scos o vorbă. Doar a apucat banii şi, într-o clipă, i-a îndesat sub noua ei cămaşă, de parcă se temea că aş putea să mă răzgândesc.

Am privit peste umăr, am văzut că soarele răsărea încet şi strălucea peste Potomac. Chiar îmi doream să mă răzgândesc, dar asta nu avea nicio legătură cu banii. Când m-am întors să plec, m-am oprit lângă tipul care încercase să stoarcă bani de la mine şi care încă mă privea circumspect.

— Uite, am zis şi i-am pus zece dolari în mână. Data viitoare cere.

Aveam sentimentul că mama ar fi fost de acord cu mine.

Apoi, am plecat cu paşi repezi, cu mâinile în buzunare şi cu capul plecat. M-am îndreptat spre oraş. La distanţă de o stradă, am găsit o bicicletă roşie legată cu un lanţ lângă o clădire. Am rostit o scuză mentală faţă de proprietar, am răsucit lacătul până s-a rupt şi m-am urcat pe ea. Trebuia să mă grăbesc. În plus, m-am gândit că nu le-ar fi trecut prin cap să caute pe cineva pe bicicletă.

Am pedalat pe străzi cu capul în jos, dar cu ochii în căutarea oricărui Suburban negru sau a vreunei maşini în care ocupanţii ei să pară un pic prea interesaţi de pasagerii altor maşini. După câteva străzi, m-am oprit la un magazin. Când mâna mea a atins uşa, mi-am amintit de ultimul magazin în care fusesem, nu cu foarte mult timp în urmă, lângă motel. Atunci, mama era încă în viaţă. Am simţit un junghi în stomac, urmat de o amorţeală ciudată, aproape plăcută. Apoi, am intrat repede să cumpăr o cartelă preplătită şi un suc – la fel, pentru efectul de camuflaj. După ce am plătit, m-am dus spre telefonul public de afară. În depărtare se înălţa Lincoln Memorial, cu coloanele lui albe şi cu acoperişul dreptunghiular, impunător şi puternic. Abraham Lincoln, cel care a abolit sclavia. Abraham Lincoln, omorât pentru ideile lui. M-am uitat în jur, după vreun urmăritor.

Nicio ameninţare detectată.

M-am întors spre telefon, am ridicat receptorul şi am

format numărul. Apoi am strâns receptorul, de parcă era singurul lucru care mă ţinea în picioare. După ce a sunat de trei ori, a răspuns.

— Alo?

— Hunter?

— Mila? Tu eşti?

Am închis ochii şi am strâns receptorul mai tare. Era incredibil cât de mult îmi lipsise sunetul vocii lui răguşite. Indiferent de calitate, amintirile nu se comparau cu ceva real.

— Eu sunt. Ascultă, nu am prea mult timp, dar… am nevoie de ajutorul tău.

Mi-am strâns buzele. Dacă refuza… Aveam să fiu pe cont propriu. Teama aceea abia a apucat să se manifeste, înainte ca răspunsul lui rapid să o risipească.

— Bineînţeles că te ajut… ce s-a întâmplat? Eşti bine? Trupul rănit şi flasc al mamei mi-a revenit în minte. Mi-am muşcat buza şi am privit spre monument, la păsările micuţe care se adunau pe lângă el, de parcă era o zi ca oricare alta. Nimic nu era în regulă, nu pentru mine… dar realitatea mea nu era a lor. Poate că era aşa cum zisese mama. Nimeni nu putea să perceapă viaţa prin ochii altcuiva. Nici eu, nici ei. Poate că nu eram atât de diferite, la urma urmei.

— Mila?

— Nu, am zis încet. Nu sunt bine.

O pauză.

— Unde eşti?

Hunter era singura persoană care îmi rămăsese şi în care puteam să am încredere, în afară de Lucas… dar să-l contactez pe Lucas era imposibil. Şi nu voiam să trec prin asta singură. Să trăiesc singură nu ar fi fost viaţă cu adevărat. În plus, o nouă frică începuse să crească în mine, încă de când lăsasem apele râului Potomac să o ia pe mama. Dacă pierdeam contactul cu toţi oamenii pe care îi ştiam, cu oamenii la care ţineam, nu aş fi pierdut şi acele aspecte care mă făceau mai mult om şi mai puţin robot? Aveam nevoie de Hunter. Dar el merita să poată alege.

— Eşti sigur că vrei să ştii? Nu am timp să-ţi explic acum,

dar… mă urmăresc nişte oameni. Oameni răi.

Mi-am imaginat-o din nou pe mama, roşul care se întindea pe cămaşa ei… şi am simţit cum mi se umezesc ochii. Pentru mama, oamenii aceia se dovediseră fatali.

— Da, vreau să ştiu. Lasă-mă să te ajut.

— Mulţumesc. Mama… a murit. Am să-ţi spun câteva lucruri, dar nu pot la telefon şi nu pot să mă întorc în Clearwater. Dar am nevoie să mă ajute cineva să găsesc nişte informaţii despre un bărbat pe nume Richard Grady.

Nici măcar nu a ezitat.

— Nu-ţi face griji, Mila. Vin eu la tine.

— Vii la mine? Dar părinţii tăi…

— Sunt atât de ocupaţi că nici nu le-ar putea păsa mai puţin. Am călătorit singur de o grămadă de ori. În plus, am optsprezece ani. Nu am nevoie de acordul lor. Doar spune-mi unde.

Oh, Doamne! Cu sunetul dulce al vocii lui şi cu nerăbdarea de a mă ajuta, avea să mă transforme într-o plângăcioasă. Şi nu voiam să plâng. Nu din nou. Am răsucit cablul din metal. Acum, că venise acel moment, nu eram sigură că puteam să o fac. Dacă simpla întâlnire cu mine îl punea în pericol? Am răsucit şi mai mult cablul. Era egoist din partea mea, ştiam. Totuşi… Mama nu ar fi vrut să fiu singură.

— Mila… spune-mi. Te rog.

Ar fi trebuit să spun nu. Ar fi trebuit, dar uşurarea pe care o simţeam era prea puternică să îi rezist. Fără mama şi fără Lucas, Hunter chiar era singura persoană la care puteam să apelez pentru ajutor. În plus, nu aveam cum să neg faptul că îmi doream să revăd acel zâmbet al lui. Chiar şi numai pentru scurt timp. În mintea mea, s-a derulat una dintre amintirile implantate, o vacanţă falsă, care mereu îmi păruse foarte idilică.

— OK, hai să ne vedem în Virginia Beach peste două zile. O să te sun când ajung acolo, să îţi dau mai multe detalii.

Virginia Beach. Un val de nostalgie m-a inundat. Probabil că niciodată nu voi mai vizita plaja aceea cu mama, în realitate, dar dacă îmi voi vârî degetele în nisip, voi asculta

valurile şi voi privi lumea de pe trotuarele din amintirea mea falsă, poate că voi reuşi să mă simt mai aproape de ea. Cumva.

În depărtare, s-a auzit o sirenă.

— Trebuie să plec. Şi… Hunter, mulţumesc.

Am pus receptorul jos înainte să aud răspunsul lui şi m-am îndreptat spre bicicletă. Da, Virginia Beach s-ar putea să fie locul perfect. Tot ce trebuia să fac era să mă asigur că aveam să ajung acolo întreagă.

CAPITOLUL 40

Mi se părea că ospătăriţa avea ceva ciudat. Cu părul ei lung, de culoarea castanei, legat într-o coadă de cal, ochi albaştri mari şi trăsături perfect simetrice, putea fi model. M-am întrebat ce o făcuse să aleagă un job de ospătar în acea cafenea mizeră, să servească părinţi arşi de soare şi copii care ţipau şi să spele vase. Mă întrebam dacă avea idee cât o invidiam. Avea libertatea de a face orice dorea, de a fi oricine voia să fie. Plănuiam să am acelaşi gen de libertate. În curând.

Strigătul unui bărbat a răsunat de undeva de pe trotuar, iar eu am înţepenit pe scaunul din lemn. M-am uitat pe geam şi, mai repede ca oricând, au intervenit funcţiile mele de android.

Ţintă: localizată.

O imagine cu zoom a unui bărbat scund, cu burtă, cu o pălărie cu boruri largi a apărut în faţa mea. L-am privit cum strigă din nou la doi copii care erau pe plajă şi alergau spre valuri, îmbrăcaţi.

Nicio ameninţare detectată.

Dacă învăţasem ceva din toate cele întâmplate era că nu mă ajuta cu nimic dacă mă împotriveam capacităţilor mele. Era mai bine să le accept, pur şi simplu. Făceau ca totul să fie mai uşor. Uneori, mă întrebam dacă nu ar fi fost mai bine să nu fi fost atât de umană. Mâinile mele s-au dus spre pandantivul de la gât. Niciodată nu înţelesesem de ce o piatră norocoasă falsă însemnase atât de mult pentru ea, dar îşi dorise să o iau eu şi mă bucuram pentru asta. Era singura amintire fizică a ei şi, cu toate că logica mea de android se împotrivea ataşării de un obiect intim, piatra aceea îmi oferea o oarecare senzaţie de linişte. Mă usturau ochii, aşa că m-am uitat afară, unde soarele strălucea, şi am refuzat să cedez. Ferestrele mari şi deschise ale cafenelei îmi permiteau să simt mirosul de sare şi de peşte. Pescăruşii ţipau, oceanul vălurea şi peste tot se auzea zumzetul turiştilor.

Mă jucam cu cartofii reci din farfurie, în timp ce beam din paharul cu suc, pe care ospătăriţa îl umpluse deja de două ori. Făceam asta de prea mult timp şi probabil că trebuia să mai comand ceva, să justific separeul pe care îl ocupam. Era prima dată când încercam să mănânc ceva, de când scăpasem de Holland… îmi părea ridicol să arunc cu banii pe o mâncare de care, de fapt, nu aveam nevoie. În plus, apetitul meu programat părea să răspundă stării mele emoţionale, pentru că era inexistent. Şi, cum trecuse atâta timp de când nu mai mâncasem, întregul proces îmi părea… inutil.

M-a îmboldit o senzaţie de nelinişte, ca atunci când comandasem prima dată şi constatasem că nu prea voiam nimic. De parcă atunci când încetasem să mai fac lucruri omeneşti se evaporase din mine şi umanitatea. Mi-am spus că era o prostie.

La câteva mese mai încolo, ospătăriţa mea interacţiona cu un alt grup de clienţi. Am urmărit felul în care îi râdea unui copil neastâmpărat. Nu făcuse decât să fie prietenoasă, îmi zâmbise mereu şi îmi spusese să îi fac semn dacă aveam nevoie de ceva. Probabil că avea o viaţă minunată, în afara jobului, de era atât de veselă. M-am uitat din nou pe geam, fără să mă aştept să văd pe cineva cunoscut. Probabil că el se hotărâse să nu vină. Nu puteam să îl învinovăţesc. Cine în toate minţile ar fi zburat din Minnesota până în Virginia Beach să se întâlnească cu o fată pe care o cunoscuse doar pentru câteva zile? O fată care recunoscuse că timpul petrecut cu ea era periculos.

Cu sau fără el, scăpasem de Holland, de Trei, de Vita Obscura, dacă într-adevăr exista, şi dădusem de acel Richard Grady, oricine era el. Avea să îmi spună ce ştia, după care aveam de gând să îmi văd de viaţă. Eu chiar speram ca viaţa mea să fie alături de el. Dar şansele nu erau prea mari.

M-am aplecat să-mi şterg câteva fire de nisip de pe piciorul încălţat cu şlapi. Când m-am ridicat, l-am văzut. Venea pe trotuar, cu părul la fel de lung şi de ondulat cum îl ştiam, cu mâinile îndesate în buzunarele hanoracului verde

şi cu picioarele acoperite de pantalonii cargo. Când a ajuns la uşă, a ezitat şi s-a uitat peste umăr. Pentru o clipă, am crezut că se va întoarce şi va pleca. Respiraţia mea a luat-o la goană. Îmi doream să îl strig, dar în loc de asta am rămas acolo tăcută, lângă paharul meu cu suc, de parcă era singura mea salvare. Trebuia să hotărască singur, până la capăt. Şi nici nu puteam să îl învinovăţesc pentru că avea îndoieli. Probabil că se întreba ce naiba se întâmpla. În ce fel de belele reuşisem să intru. Apoi, s-a uitat în cafenea, iar mâna lui a tras de uşă.

Intenţionasem să fiu rezervată, să nu îl sperii imediat ce intră, asaltându-l cu o sută douăzeci de livre de entuziasm emotiv de android. Dar, cumva, m-am trezit în picioare, m-am desprins de masă şi, până să ajungă la mine, alergam spre el. M-am oprit chiar înaintea lui, când, brusc, mi-am dat seama ce făceam şi că toată lumea se uita la noi şi, Dumnezeule, probabil că el se aştepta la o strângere de mână, iar eu eram gata să-l dărâm. Dar apoi şi-a deschis braţele şi am zburat în ele. Mă rog, cu grijă. Să îl dărâm pe băiatul viselor mele cu forţa a trei fundaşi, cum obişnuia să spună Kaylee, probabil că nu era cea mai bună metodă pentru a face impresie bună.

— Ai reuşit, am şoptit la gâtul lui, inspirând parfumul familiar.

Deodată, neliniştea mea de mai devreme, cu privire la dispariţia aspectelor mele umane, mi s-a părut mai stupidă ca niciodată. M-a strâns tare.

— Încă îmi mai datorezi o întâlnire, mai ţii minte?

Am râs privindu-l cum stătea în mijlocul cafenelei, iar eu îl îmbrăţişam de parcă viaţa mea depindea de asta. Şi poate că aşa şi era. Acum, că era acolo, simţeam că motivele acelei întâlniri improvizate puteau să mai aştepte.

Poate chiar pentru totdeauna.

MULŢUMIRI

Sfinte Sisoe – am scris o carte! Dar n-am scris-o singură. Scrisul poate *părea* uneori o ocupaţie incredibil de solitară, aşa că e nevoie de mult ajutor şi de sprijin (şi să faci analize ca să-ţi verifici sănătatea mintală!) pentru ca o carte să devină realitate. Din fericire, am avut noroc şi sunt înconjurată de cei mai săritori oameni de pe planetă.

Mulţumirile mele se îndreaptă spre:

Kathleen Peacock, Lindsey Culli, Rachael Allen, Kara Taylor, Stephanie Kuehn, Sarah Harian, Vahini Nadoo, Elyse Regan şi toţi cei de la YAWN, care m-au asigurat, în diverse momente, că nu scriu tâmpenii;

Incredibilii scriitori de la LB, WN şi Hopefuls, cărora le mulţumesc că m-au ascultat, m-au ajutat să nu-mi pierd minţile (şi, credeţi-mă, ştiu foarte bine ce greu e!). Şi spre voi, cei de la Apocalypse, Lucky şi Class, cărora vă mulţumesc şi pe care vă iubesc!;

Prietena mea, scriitoarea Kathleen Peacock, sufletul frumuseţii şi sufletul distracţie YouTube, căreia îi datorez mulţumiri speciale;

The Absolute Write, care mi-a arătat cum să devin o scriitoare serioasă, şi cei de la Purgies, care m-au sprijinit tot timpul;

Aşa-numita gaşcă de scriitori SoCal – ştiţi cine sunteţi şi datorită vouă sunt mândră că sunt unul dintre autorii din zonă. (Şi la mai multe. Mese de prânz. Zic şi eu.);

Comunitatea Young Adult – scriitori, blogeri şi toţi ceilalţi. Ştiu că trecem cu toţii prin momente bune şi rele, dar una peste alta, cred că facem parte din ceva extraordinar;

Minunata echipă de la HarperCollins şi Katherine Tegen Books, care au făcut totul posibil: Claudia Gabel, extraordinar redactor care mi-a editat cartea (fără tine, *Mila* n-ar fi existat), Melissa Miller, Katherine Tegen şi Katie Bignell de la Editorial, Amy Ryan şi Erin Fitzsimmons de la Artă, Sarah Hoy şi Benjamin Delacour, care nu sunt de fapt de la Harper, dar care au contribuit la copertă (Uau!

Coperta!), Renée Cafiero de la Producţie, Lauren Flower şi Megan Sugrue de la Marketing, Casey McIntyre de la Publicitate. Le mulţumesc şi tuturor oamenilor extraordinari de la Harper pe care i-am cunoscut la ALA şi Comic Con, care m-au făcut să mă simt minunat, şi absolut tuturor celor de la Harper care m-au ajutat într-un fel sau altul, mult sau puţin, cu *Mila 2.0.* Nu sunt în stare nici măcar să încep a vă spune cât de mult înseamnă pentru mine faptul că această carte v-a stârnit entuziasmul;

Taylor Martindale, prietena mea/ majoreta mea/ agenta mea extraordinară, care a suportat cu o nemaipomenită delicateţe toate capriciile şi neliniştile mele. Le datorez mulţumiri, de asemenea, celor de la SDLA şi Full Circle Literary Agency;

Kat Post, care mi-a făcut fotografia de autor relaxat şi m-a ajutat stând cu micuţii mei iubiţi când eu simţeam nevoia să evadez câteva ore ca să pot scrie;

Prietenii mei care nu sunt scriitori, pentru sprijinul lor şi pentru infinita răbdare cu care mi-au ascultat toată trăncăneala despre carte în ultimul an. Ca să nu mai zic de *babysitting-ul* de urgenţă!;

Tom Wyatt, care mi-a clarificat un drum şi căruia îi adresez mulţumiri speciale;

Mama mea, pentru că datorită ei sunt dependentă de cărţi şi mai ales de literatura pentru tineri. Îi mulţumesc întregii mele familii din Colorado, pentru sprijinul ei necondiţionat şi pentru că m-a ajutat cu copiii (deşi aştept mai departe Turnul de Fildeş) şi mulţumiri speciale şi pentru Jerhound, care a venit la CA, cu avionul sau cu maşina, ori de câte ori am avut nevoie. Mulţumiri şi familiei din Chicago pentru entuziasm şi lui Dawn, care m-a lăsat să-mi fac în casă o peşteră în care să scriu;

(La fel, mulţumiri pentru San Marcos Starbucks, Boudin şi Panera, care m-au lăsat să scriu fără să mă transform într-un om al pustiei);

Shani şi ceilalţi;

Finley şi Connor, care au înţeles (câteodată) că mami are nevoie de un timp în care să scrie, deşi ar prefera să joace

Minecraft şi Ponies 24/7; le mulţumesc şi pentru că au umplut casa cu hohote de râs (şi cu câte un ţipăt, dar acum să lăsăm asta);

Scott. Îţi mulţumesc că ai înţeles extrem de bine copiii, că mi-ai dat frumuşel papucii când aveam treburi de terminat până la o anumită oră, că nu te-ai plâns niciodată şi ai avut încredere mereu. Sprijinul tău contează enorm şi, doar ca să ştii, casele curate sunt supraestimate.

Nu în ultimul rând, îţi mulţumesc ţie, cititorule, minunatule cititor, că ai luat cartea mea, fiindcă poveştile nu prea au haz dacă nu le împarţi cu cineva.

Mila nu ar fi trebuit să își amintească niciodată trecutul ei sau să afle ce se ascunde înăuntrul ei. Ea nu ar fi trebuit să descopere niciodată că s-a „născut" într-un laborator secret și că a fost dotată cu puteri supraomenești. Dar când la ușa ei apare un grup de oameni mascați care vor să fure tehnologia ascunsă în ea, nu are altă șansă decât să fugă pentru a rămâne în viață. Nu poate avea încredere în nimeni. Ei vor face orice pentru a o captura și viața tuturor celor care îi sunt dragi este pusă în pericol.

O carte plină de secrete, acțiune și chiar dragoste, *Mila 2.0* este lectura perfectă pentru fanii seriei *Eu sunt numărul patru* de Pittacus Lore.

„Poveste de dragoste între adolescenți și superthriller de spionaj, *Mila 2.0* pune o mulțime de întrebări despre umanitate, război și inteligența artificială, însă cea care m-a ținut cu sufletul la gură până la ultima pagină a fost eroina, care mă trimite cu gândul la suspansul de tip James Bond."

Marissa Meyer

ISBN 978-606-758-553-7